Ediție de TRAIAN RADU

Coperta : *Nicola Adrian*

TUDOR MUȘATESCU

SCRIERI

★★★★

★★

PROZE

EDITURA MINERVA
București — 1980

NOTĂ

Volumul al șaselea din seria de *Scrieri* cuprinde patru secțiuni :

1. Aforisme

Sub acest titlu sînt reunite, pentru prima dată în volum, cunoscutele 10 „mușatisme", publicate, săptămînal, în revista „Contemporanul".

Tudor Mușatescu inaugurează rubrica de „10" în anul 1965, în nr. 17(967) din 23 aprilie, continuînd să fie prezent, cu excepția cîtorva numere, pînă în anul 1970, nr. 42(1249) din 16 octombrie. Aforismele publicate în numărul inaugural au fost însoțite de portretul autorului, un desen de Silvan, iar apoi, în cîteva numere ale revistei, ele au apărut împreună cu un desen-autoportret. Cu toate că unele aforisme le reîntîlnim în timp, repetate, ele nu au fost eliminate, pentru a se păstra gruparea făcută de autor. Rubrica de „10" nu a apărut în numerele 29(979) 16 iulie ; 30(980) 23 iulie ; 31(981) 30 iulie ; 32(982) 6 august ; 37(987) 10 septembrie ; 38(988) 17 septembrie ; 39(989) 24 septembrie 1965 ; 29(1084) 21 iulie 1967 ; 13(1120) 29 martie ; 34(1141) 23 august 1968.

2. Dicționarul umoristic al limbii române care a apărut în volumul *Fiecare cu părerea lui*, Editura Eminescu, 1970.

3. Ale vieții valuri — schițe.

O selecție reprezentativă din proza scurtă, apărută în volumul cu același titlu la Editura tineretului în anul 1969.

4. Post-restant

Grupaj de texte umoristice apărute sub acest generic în diferite publicații. Unele dintre ele s-au bucurat de succes în rîndul publicului, fiind interpretate la radio și televiziune, sau înregistrate pe disc.

La transcrierea textului au fost respectate normele ortografice în vigoare.

T.R.

1965

Cea mai tristă zi a iernii este prima zi de primăvară.

Era atît de zgîrcit, încît, noaptea, lătra în curte ca să facă economie de cîine.

De multe ori, vrînd să dai pe unul deoparte, îl împingi înainte.

Cînd mi-ai strîns mîna să mă feliciți pentru succesul meu de la premieră, am simțit că aveai niște mănuși foarte sincere.

Unii trăiesc gratis, alții degeaba.

Omul acesta a împlinit șaptezeci de ani de cînd mai bine nu se năștea.

Dacă într-o vorbă îndeși mai mult decît încape, devine vorbă goală.

Dacă aș putea lua un interviu lui Dumnezeu, nu i-aș pune decît o singură întrebare, și anume : Dumneavoastră credeți în dumneavoastră ?

Regii morți seamănă cu aghiotanții lor în timpul vieții.

De ce prostul e mărginit, cînd prostia e nelimitată ?

Nu știu să ghicesc în palmă, dar ghicesc perfect în strîngerea de mînă.

Bănuitorul se trezește înaintea ceasului deșteptător, ca să-l controleze dacă sună exact.

Și proștii au subalternii lor.

Cînd gălbenușul de ou face triluri, să știi că e canar.

Inutil să mă minți, stimabile ! Sînt un precursor.

O florăreasă vindea tufănele la un colț de stradă. Cred că avea cincizeci de Luchieni în coș.

Hazul regilor au fost bufonii.

În fiecare primăvară cînd vin rîndunelele, pesimistul fredonează „vezi rîndunelele se duc".

Cea mai scumpă viață e a celor care o trăiesc de pomană.

Aș vrea să mă bat o dată în duel cu mine, și adversarii să nu se împace pe teren, ca să ne înțelegem odată pentru totdeauna.

Cînd îți bate inima tare e totdeauna cineva la ușa ei.

Dacă vrei să fii la „zi", citește și noaptea.

Onoarea studenților din „Heidelbergul de altădată" nu era decît o serie de cicatrici.

Caloriferul stins e mai rece decît frigiderul în funcțiune.

O idee bine clocită trebuie să facă adepți, nu pui.

Cînd stai de vorbă cu proștii numai duminica, e o adevărată sărbătoare.

De ce au militarii acte de stare civilă ?

Cele mai obositoare zile sînt cele în care nu ai nimic de făcut.

Vara, amurgul citadin miroase a asfalt cosit.

Fost primar, fost prefect, fost senator, fost ministru, conu Mișu a fost numai fost.

Înțeleg să moară un om, dar să putrezească un creier ?

Toate păsările călătoare au nota zece la geografie.

Filozofia pietrei este tăria.

Prefer răgetul leal, zîmbetului perfid.

Ca să măsori distanțele, trebuie să le și străbați.

Leilor din cușcă să nu le arăți vederi din junglă.

Bărbații cu burtă sînt ca pantalonii cu genunchi.

Marele cusur al femeilor este că te iubesc, totdeauna, cînd ai altceva de făcut.

Moartea este o eternă necuviință.

Vîrsta exactă nu se socotește după anii pe care i-ai împlinit, ci după cei pe care îi mai ai de trăit.

Nu sînt sensibil la frig. Chiar și gerul mă lasă rece.

Toată viața i-a purtat sîmbetele bărbatului ei, deși s-au căsătorit într-o duminică.

Vara, la mare, cu soarele am raporturi pe piele. Cu luna, de inimă.

În orice clipă știu numărul exact al oamenilor de pe glob : eu și ceilalți.

Și orbii au vederile lor.

Totdeauna te simți jignit cînd ești, pe jos, la o barieră și-ți trece rapidul pe la nas.

Mai bine iepure șchiop, în pădure, decît vulpe argintie în vitrină.

Prostul n-are nevoie de inteligența altuia.

N-aș vrea să mor pînă nu termin de trăit.

O boală sigură e de preferat unei sănătăți probabile.

Primăvara nu vine. Izbucnește.

Cum să nu fie viața o tragedie, dacă personajele ei mor pînă la urmă.

De la o vîrstă încolo, visurile se numesc proiecte.

Racul nu merge îndărăt. Merge de-a-ndaratelea. Dar asta nu trebuie s-o afle fabuliștii.

Nu există artă minoră. Sînt numai artiști nemajori.

Tinere ! Înainte de a te întreba pe ce drum să apuci în viață, întreabă-te pe care nu trebuie s-o iei.

Chelului nu i se face părul măciucă, ci perucă.

Cînd ești prost, să nu-ți faci cărți de vizită.

Amintirile unora se numesc remușcări.

Toamna, copacii își fac radiografia iar florile, testamentul.

Numai duelul e interzis. Onoarea e liberă.

Cînd istoria te invită să te uiți înapoi, nu vrea să-ți atragă privirile, ci atenția.

...Și a fost destul de inteligentă ca să nu se observe că nu era...

Cînd ai condei, poți să scrii și cu tibișirul.

Anul poeților are trei sute șaizeci și cinci de nopți.

Nu vorbi chelului despre plete și găinii despre jumări.

Ce poate fi mai trist decît un strat de flori de stil plouate ?

Calendarul porcilor se termină în ziua de Ignat. După aceea, devine letopiseți.

Oricît aș fi fost de nedormit, niciodată nu mi-a fost somn de... veci.

Deșteptul care face pe prostul e mult mai primejdios decît prostul care vrea să facă pe deșteptul.

Cea mai adîncă melancolie este cea care provine din nici un fel de motiv.

Mai bine fără domiciliu decît cu locuință de veci.

Citește-ți confrații și recitește-te pe tine.

Aș vrea să fiu pe un ocean, într-o copaie de rufe, și să mă uit cum naufragiază un transatlantic lîngă mine.

Prostia și inteligența au totuși ceva comun : capul.

Cîntecul a creat notele muzicale, nu ele cîntecul.

În ultimul timp m-am schimbat în rău. În loc de bun, m-am făcut și mai bun.

Am văzut un mort vesel. Fusese celibatar.

Nu înțeleg de ce distanța de la mine pînă la Dumnezeu ar fi mai mare decît cea de la Dumnezeu pînă la mine ?

Aceeași talangă nu sună la fel pe pieptul unui taur și la gîtul unui bou.

Sărăcia a iubit atît de mult pe poeții și artiștii trecutului, încît, de multe ori, i-a omorît cu dragostea.

Duminicile sînt domnișoarele bătrîne ale anilor.

Un cîine călcat de automobil arată mult mai bine decît o pisică în aceeași situație.

Pentru omul sărac, cînd încep „să iasă mieii" înseamnă numai că au început să fete oile.

Cele mai adînci mări au totuși locuri unde apa îți vine numai pînă la glezne.

Prostul nu se prezintă. Se divulgă.

Timpul, dacă îl pierzi, te pierde.

Primul cîine lup a fost un compromis între codru și demimondenă.

Moartea nu mă înspăimîntă. Îmi face numai încurcături.

La Veneția, bețivii se întorc acasă pe două lagune, din lipsă de cărări.

Pentru poeți, toamna a fost mai mult manuscris decît anotimp.

Fantezia merge pînă la bani. După aceea, devine aritmetică.

Dimineața, dorul, are cearcăne la ochi.

Adevăratele caterinci ar trebui fabricate defecte de la început.

V-ați gîndit cîte miliarde de stropi intră într-o singură vorbă — plouă ?

O boală singură știe mai mult decît toți medicii la un loc.

Te naști într-o zi și mori în toate.

Cînd prostul face pe deșteptul, plouă pe el din propriile averse.

Să fim îndatorați femeilor care ne-au iubit și recunoscători celor care ne-au ignorat.

Cea mai mare satisfacție a soției, după ce ți-a pus ventuze, este să constate că, toate, au ieșit negre.

„Ia te uită ce aripi mi-au crescut!" zise musca, rătăcită pe un motor de avion.

Trecea pe stradă un comisioner, ducînd un superb buchet de flori. Cine o fi fericitul care doarme astă-seară la ele?

Prefer o perlă de femeie, tuturor femeilor cu perle.

E foarte clar pentru ce unii se exprimă atît de prolix.

Încearcă să faci „spirite ușoare" și o să vezi cît e de greu.

Și totuși, omul acela fără inimă, a murit de cord.

La înmormîntarea altora, am asistat. La a mea particip.

Prefer să am treizeci și nouă de grade la subțioară, cînd termometrul arată zero grade afară, decît să fie treizeci și nouă de grade afară și eu să am zero grade la subțioară.

Boul nu are familie. Numai încurcături familiale.

Cuvintele care zboară sînt vorbe în vînt.

Trecutul nu restituie. Reamintește.

Cînd meseria atinge arta, e una. Dar cînd arta devine meserie, e cu totul altceva.

Ludovic al XVI-lea și-a pierdut capul cu mult înainte de ghilotină.

Gloria vine într-o zi și pleacă în toate celelalte.

Omul care rîde numai cu gura pe jumătate, e numai jumătate om.

Minciuna premeditată nu mai e o chestiune de fantezie, ci una de caracter.

O găină a visat, într-o noapte, că clocea ouă de vulpe și, a doua zi, a găsit-o stăpîna moartă de satisfacție.

Ori de cîte ori se scufundă o barcă cu pescari, se bucură văduvele peștilor.

Cine susține că trecutul e mort, nu știe ce spune. E numai viață în el.

Cînd lacul vrea să se uite în oglindă, îngheață deasupra.

Ține-l de vorbă, ca nu cumva să ia cuvîntul.

După moartea primei iubiri, toate celelalte sînt postume.

Nu e destul să fii bun. Trebuie să fii și bun de ceva.

Dorul e român.

Cel mai recalcitrant chiriaș e sufletul. Nu se mută decît odată cu proprietarul.

Îmi plac furtunile, fiindcă spun tot ce au de spus, repede.

Trufașul își plimbă nudul pe piață de parc-ar fi îmbrăcat.

Nu întreba niciodată pe un om bănuitor ce mai face bunica lui. O să creadă că vrei să aduci vorba, pe departe, despre mama' mă-sii.

După moartea unui mare scriitor, se nasc — cel puțin — cîte zece critici mai mici.

Prostului, poți să-i dai și cu zorile în cap și tot nu răsare nimic.

Diferența între mine și Dumnezeu este că, el poartă nimb și eu, basc. Restul sînt numai zvonuri.

Într-un sat s-a născut un copil cu aripi. Și, în loc să-l lase să zboare, l-au operat la spital și-a murit perceptor.

„Bătrînii" navigatori vorbesc despre apă, numai la un pahar de vin.

Cînd deşteptul face pe prostul, are haz. Dar cînd prostul face pe deşteptul, are consecinţe.

Toate gîştele se cred lebede persecutate de soartă.

Să nu-ţi închipui că, dacă te duce unul pe umeri, eşti supra-om.

Măgarul rage rar, dar bine.

Cu o singură constatare, Galileu s-a „învîrtit" de celebritate veşnică.

Adevărata istorie a lumii este numai cea pe care o trăieşti. Restul, e informaţie.

Aşa sînt eu. Am boală să fiu sănătos.

„Lupta" pentru unii nu e, în fond, decît o serie de... manevre.

Linia vieţii nu e scrisă în palmă, ci în mîini.

Destinul boului se numeşte jug.

Ca să apreciezi cîntecul privighetorii, nu e nevoie să fii muzicolog. E destul să fii poet.

Una e obrăznicia şi alta cutezanţa. Dar asta n-o ştiu decît cutezătorii.

Orice băutură e tare cînd eşti mai slab decît ea.

Cînd lupţi prea mult cu tine însuţi, te biruie ceilalţi.

Oglinda e cea dintîi sală plină, a actorului.

În literatură, poeţii au lansat greierii şi prozatorii, furnicile.

De cînd există oglinzi, s-a dublat lumea.

Femeile se fac mai mici, ca să crească în ochii bărbaţilor.

Ploile toamnei : elegii ude.

Toate florile de cîmp sînt îmbrăcate în costum naţional.

După nuntă, rochia de mireasă se transformă în capot.

În ţările capitaliste, munca e brăţară de aur pentru nevasta patronului.

Dă-mi două palme, dacă ai curajul să crezi că le primesc.

Cînd ţi-e dor de cineva, să nu închizi ochii. O să-ţi fie şi mai dor.

Vinul este un etern nehotărît. Cînd ţi se urcă la cap, cînd îţi cade în picioare.

Cînd adoarme tăcerea, se deşteaptă liniştea.

Instrumentul muzical preferat al autorului dramatic este gongul.

Fără contribuţia grandioasă a scriitorilor, viaţa ar fi rămas un spectacol la care ar fi fost numai interpreţi şi nici un spectator.

Nu depinde decît de carte, pentru ca cititorul să se transforme, din lector, în adept.

Scriitorul a învăţat pe om să citească în el însuşi.

Sînt scriitori capabili să scrie capodopere şi, totuşi, nu sînt în stare.

Singura infirmitate de care am suferit, cu adevărat, a fost atunci cînd am scris un vers şchiop.

Mîinii cu care scriu, îi tai unghiile mai frumos decît celeilalte.

Mi-ar mai trebui o viaţă ca să am timp s-o povestesc pe prima.

Cînd mă gîndesc că orice rînd pe care îl scriu ar putea să fie şi ultimul, îmi vine să mă apuc de desen.

Sînt unele cuvinte pe care le-aş strînge de gît. De exemplu, moartea.

Ploile de toamnă nu mă udă. Mă inspiră pînă la piele.

Între un butoi de bere şi o damigeană cu vin, prefer un păhărel de coniac bun.

Cda. 5610 coala 2

Omul trece prin trei stări : viu, mort și mort de viu.

Totdeauna justiția e dreaptă cînd cîștigi procesul.

Hazul prostului te obligă să-i dai la chetă.

Unde nu e cap, vai de posesor.

O, cîte flăcări au țîșnit din pumnul ăsta de cenușă !

Arșița înghite în sec.

Femeile cu inele multe sînt arătate cu degetul.

Uliul se înalță în vederea josniciilor imediat următoare.

Cînd își sug unghiile, urșii visează că sînt tufe de zmeură.

Omule, nu te teme de bezne ! Le poți anula cu un chibrit inventat de tine însuți.

Să nu credeți că chiorii văd numai jumătate din ceea ce li se întîmplă.

Amurgurile, duminica, miros a luni dimineața.

Instrumentul muzical preferat al autorului dramatic este gongul.

Prostul înțelege în rate.

Părerile unora sînt idei. Ideile altora — simple păreri.

Nu confundați reverența cu temeneaua.

Cel mai greu imponderabil e sufletul.

Inteligența e pupila creierului.

Cînd își sug unghiile, urșii cred că sînt tufe de zmeură.

Îmi sînt atît de necesar, încît, fără mine, nici n-aș putea trăi.

Ce deștepți ar fi proștii dacă s-ar solidariza între ei.

În ziua cînd s-a aprins primul bec electric, toate sticlele de lampă au plesnit de necaz.

Vapoarele au cucerit mările, dar nu le-au învins.

Nu știu, ori cocoșul meu cîntă înapoi, ori zorile merg înainte.

Toate oile au ștofă în ele.

Singurele lui nopți pierdute sînt cele în care a dormit.

Fiul meu îmi dă viață.

Arșița înghite în sec.

Ploile toamnei : elegii ude.

Tăcerea are mare conversație.

Cît costă, vă rog, de un leu și cincizeci șuncă ?

Cînd pisica se întrerupe din tors, înseamnă că i s-a încurcat ghemul.

Cucul nu cîntă, se recomandă.

Oricîtă fantezie ai avea, cînd n-ai bani este imposibil să-ți închipui că îi ai în buzunar.

Prietenii se simt și dușmanii se presimt.

Un mare scriitor trebuie să se exprime internațional, în limba lui maternă.

Deștepții circulă și proștii mișună.

E normal ca, pînă la Dumnezeu, să te mănînce sfinții. Asta e prescurea lor cea de toate zilele.

Una e să ceri, alta să cerșești și cu totul altceva să revendici.

Viorile își sfîșie pieptul ca să cînte.

Numai cînd tac spun tot.

Cel mai cuprinzător cuvînt din lume este „tot".

Cînd nu poți să legi „două într-un tei", leagă-le într-un plop.

Păunii fac coadă la propriul lor cap.

Claia de fîn : osuarul florilor de cîmp căzute la datorie.

Cine n-are inimă, vai de sufletul lui.

Vino să încrucișăm spadele. Va fi ultima cruce pe care ți-o faci.

Pămîntul te hrănește o viață, ca să te înghită într-o zi.

Un măgar, ascultînd o privighetoare, a exclamat : „Noroc că mai sînt și băși pe lumea asta !“

Dorul este încălțat cu opinci.

Dacă ai ceva de împărțit cu mine, spune dinainte, „cît“.

Cîntecul greierilor e o suferință fizică, după cum suferința poeților e un cîntec de greier.

Cînd te spovedești, fii discret : aude popa !

Am văzut un cal mort. Rînjetul lui avea ceva din surîsul unui ambasador care a semnat capitularea fără condiții.

Poți să mergi drept în viață, chiar fiind adus de spate.

Moartea mea, mă privește. Funerariile vă aparțin.

Desculții lumii și-au frămîntat pîinea în tălpi.

Nu te parfuma cu parfumul soției. Nu e politicos să miroși a nevastă în oraș.

Motocicleta este un compromis între viteză și ghips.

Teatrul nu va muri niciodată, atîta timp cît va fi scris pe viu.

Nostalgia : vis fără mijloace de locomoție.

În toate inimile de azi, cîntă ghitare electronice, după cum — în cele ale bunicilor — au cîntat gramofoane cu pîlnie.

Am văzut o femeie atît de „ideală“ încît, de emoție, m-am deșteptat din somn.

Cum își fac „renume“ unii nici nu mai știu cum îi cheamă pe nume.

Tragedia avarului, cînd își face testamentul : nu știe cum să nu lase nimic.

„Să crezi tu că viața merge numai înainte“, îmi spunea un retrograd.

Mîndria cerbului stă în coarne. Și rușinea lui Ionescu, tot în ele.

Ciocîrlia ia numai note de sus.

Cînd bea lapte, omul paște, fără să știe.

Viteza exactă a timpului : șaizeci de secunde pe minut.

Nu există părinte care — în lipsa copilului de acasă — să nu se joace cu jucăriile din odaia lui.

Numai oamenii au făcut lupii mai cîini decît erau.

Cîinele care latră, nu mușcă. Vorbește.

Cînd ia găini din coteț, vulpea nu fură : își face piața.

Și analfabeții știu să citească în ochii iubitei.

Ce bine-mi pare că n-am fost rege. În loc de scriitor, aș fi fost acum detronat.

Lăcusta recoltează fără să are.

Filatelistul adevărat, cînd linge mărcile, le sărută.

Să nu uităm că Edison a descoperit becul electric, lucrînd la lumina lămpii cu gaz.

Mă dor ochii de cîte n-am văzut cu ei.

Puterea lui e numai slăbiciunea noastră.

Nu mă doare cînd mă lovește. Mă doare cînd nu dau.

Dînsul numai cu două maxilare, a mîncat, pe vremuri, zece mii de fălci.

Apropo de nisip. Struțul nu e prost. E numai capsoman.

Cînd te doare inima, la douăzeci de ani, ești îndrăgostit. Și, la cincizeci, ești cardiac.

Cînd ești bun de clanță, deschizi toate ușile.

Să nu crezi în iubire. Numai în durata ei.

Era atît de urît, încît, dacă se strîmba, părea mai puțin urît.

Coșmarul lupului : să viseze oi împăiate.

Cînd o revistă apare o mie de săptămîni, înseamnă că — totdeauna — a fost „la zi".

Ca să scrii bine, trebuie — mai întîi — să înveți să ștergi perfect.

Sînt două maniere de polemică : cu floreta și cu frigarea. Prima, urmărește să înțepe adversarul, a doua — să-l mănînce fript.

Marele merit al gazetarului este să fie „contemporan" cu vremea lui. Măcar o dată pe săptămînă și tot e bine.

Cînd polemizează redactorii, nu mai polemizează publicațiile respective.

Ca să trăiești un „mileniu", trebuie să fii plin de viață.

Presa nu trebuie să fie „gura lumii", ci vocea ei.

Cine scrie repede, e citit urgent.

„Stilul este omul", a spus Buffon... „Stiloul este omul", zice gazetarul.

Fii grădinarul propriilor tale flori de stil.

Poți să te-nclini, fără să te pleci.

Cea mai adîncă toamnă e în ochii boului care trage la jug, vara, pe arșiță.

Vulpile își dau și pielea de pe ele, numai să se vadă ajunse la oraș.

Poetul e cu capul în nori, prozatorul cu picioarele pe pămînt și criticul — cu fluierul în gură, după ei.

Calul sălbatic, cînd a acceptat hamul, a fost convins că domesticește pe om.

Prostul se autoevidențiază.

Degeaba vrei să-l ții de mînă cînd scrie. Ăsta scrie și cu picioarele.

Ariciul a inventat sîrma ghimpată.

Și găina poate fi o pasăre măiastră. Dar de coteț.

Ca să te cred cu adevărat sincer, spune-mi numai ce era să zici.

Cînd ai amnar în replică, scaperi și în cremene.

Mor să-aud și eu, o dată, cîntecul lebedei.

Fiecare fluture lasă o floare văduvă.

Iertarea e dreptul de a repeta greșeala făcută.

Dorul, doare.

Dragostea nu moare niciodată. Se termină, de obicei.

Și toamna are primăverile ei. Brumele albe, înfloresc pe copaci.

Una e să vezi și, alta, să observi.

Față de „morala" apelor normale, cascadele nu sînt decît niște simple... „căzături".

Fiecare poet e un botanist. Are, în sertarele inimii, un ierbar de flori de stil presate.

Zapisul zugravului Tudosie Marin.

În conturile pe anul 1831 ale bisericii „Sf. Mina" din Craiova s-a găsit un zapis al zugravului Tudosie Marin, care, pentru micile reparații ce făcuse picturilor din biserică, cerea parohului Ioanichie să-i dea suma de lei vechi 55 (cincizeci și cinci).

Conținutul zapisului

1. Am pus coadă nouă cocoșului Sf. Petru și i-am îndreptat coada lei 2.

2. Am legat pe cruce pe tîlharul din dreapta și i-am pus un deget nou lei 2.

3. Am pus o aripă Arhanghelului Gavril lei 4.

4. Am spălat pe servitoarea lui Caiafa și i-am pus roșu pe obraz lei 6.

5. Am reînnoit cerul, am adăugat stele și am curățat luna lei 8.

6. Am înroșit focul din iad, am pus coadă lui Lucifer și i-am ascuțit unghiile lei 4.

7. Am reparat haina lui Sf. Anton și i-am pus doi nasturi la antereu lei 2.

8. Fiului lui Tobiac, care călătorește cu îngerul Gavril, i-am pus o curea nouă la traistă lei 2.

9. Am spălat urechile măgarului lui Avesalom și l-am potcovit lei 9.

10. Am smolit corabia lui Noe și i-am pus un petic la fund lei 5.

11. Am albit barba lui Sf. Nicolae lei 2.

12. Am ascuțit sulița lui Sf. Gheorghe și am înverzit coada balaurului lei 5.

13 Am spălat rochia lui Sf. Mina lei 2.

14. Am pus coada diavolului de la Sf. Marina și am cîrpit toaca lei 2.

La plată lei vechi 55

Adică cincizeci și cinci lei vechi am să primesc de la părintele Ioanichie, pentru curățatul, spălatul și cîrpitul sfinților din biserică.

ss/Tudosie Marin
1831 Ghenarie 22

1966

Era normal să ajungă „lipitoare" cînd, la carte, a fost clei.

Nu toți boxerii ajung oameni cu „dare de mînă".

Poți să urli cît vrei. Sînt dresor de animale.

Cînd femeia tace, să știi că umblă cu vorbe.

Nu te iert că m-ai lăsat să greșesc cu tine.

Greierii au lansat „cîntecul inutil". Numai pentru furnici însă.

Era atît de șasiu, încît — dacă plîngea — se uda pe spate.

De cînd cu pescarii amatori, toți peștii sînt veseli duminica.

Șoarecele e cel mai domestic dintre animale ; nu trăiește „pe lîngă" casa omului, ci în ea...

De la cincisprezece ani am fost un înfumurat. Atunci am fumat prima țigară.

Poeții sînt marii preoți ai dragostei. Dar ei nu „slujesc". Oficiază.

Cum o să „regreți etern", cînd viața ți-e măsurată ?

Ce frumoasă ar fi viața, dacă minciunile pe care le-ai spus ar fi fost adevărate !

Prostul există numai din clipa în care îl remarci.

N-am cerut să mă nasc. Dar pretind să trăiesc.

Cînd cumperi un beq electric, nu-i calcula durata în ani-lumină.

Briciul meu rade pe alții.

Struțul poartă cap în cinstea nisipului.

„Luna știe, dar nu spune, cîte taine-s pe pămînt". Las'că știm noi mai multe despre tainele ei cerești. Și le și spunem de la obraz.

Florile nu se culeg. Se asasinează.

Noaptea, dă sfaturi ; ziua, emite idei și — siesta — spune bancuri.

Nu e destul să fii înalt ca să te crezi mai presus decît alții.

Cînd pleacă ochii „iubita", te vede pe tine. Cînd te privește drept în ochi, întrezărește pe următorul.

Masa este un patruped.

Cîinele dresat te duce cu... zăhărelul.

Amintirea se naște moartă.

Tînărul și-a lăsat barbă ca să vadă dacă dă ceva din el.

Ferestrele : gurile rele ale tîrgurilor de provincie.

Gloria te face oficial. Îți pune joben pe capul talentului.

Dragostea nu moare. Trece !

La răspîntie, drumurile se întîlnesc ca să chibzuiască încotro s-o apuce.

Într-o zi de furtună a murit trăznit. Și era în toate minții, săracul !

La autopsie i s-a găsit un creier de trei kilograme. Și mai susțineau răuvoitorii că era prost.

Zorelele au inventat primele pîlnii de gramofon.

Modei îi ești fidel schimbînd-o.

Bețivul se drege, dar nu se repară.

„Dacă nu mă făcea mama haiduc, aș fi jefuit săracii și-aș fi dat la bogați", zicea Biv-vel vornicul Alecache.

Morții adevărați trăiesc din pomeni, iar morții în viață — de pomană.

Lapovița : misit între ploaie și zăpadă.

Moartea este o măgărie cu doliu la braț.

Inima nu are repaus duminical.

Copiii se fac pentru bunici.

Cel mai șiret oraș din lume este Veneția. Cu lagunele își astupă lacunele.

Cu ochelarii vezi ; cu ochii, discerni.

Imaginația e cea mai gogonată minciună.

Noaptea cîrciumile sînt de „jurnă".

Bătrînii sînt ca oamenii de zăpadă cînd încep să se topească.

La moartea marelui autor dramatic a asistat tot publicul lui de... dernieră.

Nici un scriitor nu poate epuiza un subiect. Cel mult, poate să-l compromită.

Te-am iubit, fiindcă am vrut să te pedepsesc și nu știam cum.

Fără gimnastica minții nu poți să faci tumbe cu vorbele.

O ! Cît de mult poate să încapă în două vorbe. De exemplu : sînt fost !

Rîzi, dacă vrei — cu mutra pe care o ai — să nu provoci ilaritate.

Pe ploaie, boul n-are nevoie de impermeabil. S-ar mulțumi cu o glugă de coceni.

Memoriile hainelor bătrîne se scriu cu benzină.

Urma jivinelor pe zăpadă : trădare albă !

Ia-mă peste picior, dacă-ți dă mîna.

Și ceasul își pierde timpul de pomană. Cînd stă !

Smochingul : picol în frac.

Gafa : cuvinte cu mîncărime de vorbă.

Oamenii mari nu se măsoară cu metrul.

Cînd „trăiești" de timpuriu, mori devreme.

Visul scriitorului este să se dăruiască lumii întregi. Dar cu drepturi de autor.

Anumite bătăi de inimă n-au nici o legătură cu medicina.

Nu te gîndi la moarte. S-ar putea să-i atragi atenția.

Fără primăvară în suflet, ești un sezon mort.

Salut mulți proști, dar nu mă descopăr în fața niciunuia.

Dacă scazi un fulger dintr-un trăznet, rămîne un tunet pe drumuri.

Poeții grași sînt neverosimili.

A iubi des nu înseamnă a iubi mult.

Sînt două feluri de scriitori : unii citați, alții citiți.

Ludovic al XIII-lea era atît de superstițios, încît nu mînca niciodată singur, ca să nu fie al treisprezecelea la masă.

La moartea unui poet rămîne o stea văduvă.

Privește viața în față, dacă nu vrei să-ți întoarcă spatele.

Luptă, cu toți la un loc, pentru unul și, singur, pentru toți la un loc.

Prietenia : două inimi care și-au strîns mîinile.

Unii învîng prin capitulări.

Lacrimile obidite se șterg numai cu dosul palmei.

Am abdicat din literatură. În defavoarea ei.

Cu cît gîndul e mai subțire, cu atît e mai durabil.

Aș avea atîtea de spus, încît n-am cui.

Opera scriitorului tînăr trebuie să fie matură. Și a celui bătrîn, să nu dea în mintea copiilor.

Nu oferiți ursilor polari zmeură de munte și nici celor autohtoni untură de pește.

Lanțurile au redactat definiția libertății.

Francezii au inventat două lucruri cu mare succes de public : vodevilul și ghilotina.

La bătaie, capul se transformă în scăfîrlie.

Viitorul te trage de mînă și trecutul, de mînecă.

Cît îmi dai să nu te pomenesc în „memoriile" mele ?

Cînd vrei să auzi tot, fă pe surdul.

Cele mai bune cireșe sînt ca fetele de la țară. Pietroase.

Primăvara, primul individ care iese în talie pe stradă e zefirul.

Ultima răzbunare a iernii : să dea cu fum de gunoaie aprinse în ochii primăverii.

Pesimistul, privind pomii înfloriți : „O ! Ce frumos cad frunzele toamna !"

Primăvara, cei dintîi toporași înfloresc în ochii femeilor. Chiar dacă aceștia sînt negri.

Ghiocelul arată cotul zăpezii și face cu ochiul soarelui.

Primăvara pisicile nu mai torc. Tricotează la soare pentru puii viitori.

„Zăpada mieilor" și cea a „berzelor" sînt numai, așa, niște chestii de ambiție ale iernii.

Primele flori de primăvară se urcă în pomi ca să nu-și murdărească picioarele de noroi.

În cinstea primăverii care vine, păsărelele nu mai cîntă izolate. Se organizează în tarafuri.

Primăvara : fata mare a celor patru anotimpuri.

Dumneata semeni a catarg. Te umfli în pînze după cum bate vîntul și te mai ții și bați pe deasupra.

Între măgar și iepure există o veche dușmănie : urechile. Primul nu vrea să treacă drept iepure ; iar al doilea nu admite să-l creadă lumea măgar.

Să scrii deschis. Nu vraiște !

Cînd se uită în oglindă prostul se crede frate-său geamăn.

Cinstea e de două feluri : de local și de caracter.

De multe ori tovalul este o simplă chestie de obraz.

Musca bîzîie și albina muncește. De aceea una face mușițe, și alta, miere.

Fără „fir conducător" acul nu coase. Umblă cu capul între urechi.

Filozofia trîntorului : „Dă tu din mîini să mă țin eu pe picioare".

Ești puternic numai atunci cînd ești mai tare decît propriile-ți slăbiciuni.

Primăvara, ghioceii trag țigăncile de mînă pe străzi.

Nu ești răspunzător pentru că te naști. Dar ești direct răspunzător, pentru ce trăiești.

Prima dragoste defunctă rămîne toată viața vie.

Norocul e orb numai cînd vede pe alții.

Omul acesta taciturn a cîntat o singură dată în viață. În dimineața cînd nevastă-sa a încurcat cutiile și i-a făcut ceaiul cu semințele pentru canar.

Cele dintîi lacrimi ale îndrăgostiților sînt ghioceii ochilor de mai tîrziu.

A ajuns pe picioarele lui din piedicile puse în ale altora.

Toți avem un cimitir particular. La purtător.

Nu vreau să sfidez soarele, dar mi-ajunge un ciob de geam afumat ca să-l privesc în față și să-i constat... eclipsele.

Nu știu dacă am meritat să trăiesc, dar știu sigur că n-aș fi meritat să mor.

S-au căsătorit de 1 aprilie, dar nu se știe care din amîndoi a fost păcălit.

Păcăleala zgîrcitului : își scrie testamentul de 1 aprilie.

A păcălit o lume întreagă. Nu pentru că s-a născut la 1 aprilie, ci fiindcă s-a născut.

Onomastica lui Păcală e în ziua de 1 aprilie.

Nu ți-a dat lipsă la cîntar ca să te păcălească de 1 aprilie. La el, 1 aprilie e în fiecare zi.

Cînd te păcălește cineva de 1 aprilie, te simți prost. Dar dacă te păcălește și după aceea, ești.

Și-au dat prima întîlnire în Cișmigiu. Dar, dîndu-și seama că era 1 aprilie, el s-a dus în Grădina Icoanei și ea, în Parcul Ioanid.

Nu e adevărat că te-am înșelat. Te-am păcălit cu Georgică de 1 aprilie.

Cel mai mare păcălici din lume e Timpul. Dar nici buletinul meteorologic nu se lasă mai prejos.

Nota redacției : Astăzi, prezentele „10" sînt 9. Păcăleală de 1 aprilie.

Și bătrînii pot avea o sănătate de fier. Dar de fier vechi.

Cîntă pe toate strunele tale. Dar niciodată în struna cuiva.

Cînd cumperi un covor, vezi să nu fii dus cu prețul.

Sînt scriitori pe care nu i-am putut înțelege. Nu din ce au scris, ci de ce au scris.

Cînd prostul are imaginație, se crede deștept.

Spune, scriitorule, dacă poți, în opt cuvinte, ceea ce spune muzica în opt note.

În amurgurile de vară, tălăngile spun versuri de Coşbuc.

Tot hazul lui în viaţă este că n-a avut nici unul.

Nu poţi să baţi un om care rîde. Pe unul care rînjeşte, da.

Geniile se nasc rar. În schimb, nu mor niciodată.

Am văzut o ultimă trăsură ; deşi era goală, ducea — totuşi — în ea, o întreagă lume la... plimbare.

Privighetorile cîntă numai pentru un anumit public.

Între garoafă şi lalea, va fi o veşnică duşmănie. Prima îi invidiază silueta şi cea de a doua, parfumul.

„Cinstea“ e elastică. Eşti cinstit şi cînd împarţi exact cu cel cu care ai furat împreună.

Macule, ce-ai făcut azi-noapte de te-ai deşteptat cu cearcăne vinete sub ochi ?

Cînd mi-a murit primul cîine, l-am plîns ca pe un prieten. Şi cînd mi-a murit primul prieten, am urlat ca un cîine.

Cînd îţi sparge geamul un copil cu mingea, scade-l din cele sparte de tine cînd erai ca el.

Şperţarul se ţine băţ, fiindcă se ştie maleabil.

Prima dragoste e ca primul pahar cu şampanie. O spumă care te costă scump.

Hoţul nu fură. Adună ani de puşcărie.

Ce savant va putea calcula, vreodată, una din cele mai banale teze ? A gîndului.

În fiecare pîine, mîna omului plămădeşte tainele pămîntului, secretele soarelui şi lacrimile cerului.

Un diplomat poate fi şi şmecher. Dar un „şmecher“ nu poate fi niciodată şi diplomat.

Un adevărat umorist trebuie să fie foarte serios cînd scrie în glumă.

Se spune că orice catîr, este încăpăţînat numai şapte ani. Desigur, e vorba de cei şapte ani de-acasă.

Nimic mai trist decît anecdota care rămîne repetentă la poantă.

Femeile nu au vîrstă. Au numai dificultăţi de calendar.

Degeaba ai douăzeci de costume, că tot n-ai nici un pic de ştofă.

Nu mă învăţa tu să sufăr din dragoste. Sînt autodidact.

Strigoii se nasc numai din propriile tale oseminte morale.

Fii atent la ce spun, că încep să tac.

Celebritatea e ca ninsoarea după care începe să plouă cu succese.

Am întîlnit un prost şi m-am făcut că nu-l văd. Şi el de colo : — Ce ? Te faci că nu mă recunoşti ?

Dantela bătrînelor. Găurele de amintiri tivite cu oftaturi.

Liliacul înflorit — strugurii primăverii.

Liniştea e ca un armistiţiu între tine şi restul lumii.

Ah ! Ce camele-om e ăsta ?

Scriitorul nu are vîrstă. Numai durată.

Am mai văzut o singură fată frumoasă ca tine. Îţi era soră geamănă.

Au înflorit pomii în primăvară. Şi mai susţin unii că îngerii nu coboară niciodată pe pămînt.

Inima e un organ care, şi cînd ţi se fură, rămîne tot acolo unde era.

Cine a spus că burghezia n-a fost progresistă ? Dar la plăcinte cine era, totdeauna, înainte ?

Vara fără greieri ar fi ca literatura fără poeţi.

Cda. 3610 coala 3

— Şi acum să discutăm de la egal la egal. Stai jos, fiindcă eu am stat întotdeauna pe picioarele mele !

Cine se uită îndărăt nu vede viitorul.

Insulta nu are argumente. Numai gura de ea.

Fii robul libertăţii.

Cît a fost ministru de finanţe nu s-a atins de banii statului. A, cînd a trecut la „domenii", asta a fost cu totul altceva !

Cînd măgarul rage, înseamnă că e în voce.

Mi-e imposibil să-ţi explic de ce eşti prost. Şi totuşi ştiu pe dinafară.

I-ai spus că îl iubeşti din toată inima. Dar ai ?

Un mare actor poate depăşi un rol mic. Dar, unul mic, va suna totdeauna a gol, într-un rol mare.

Pesimistului nu-i plac glumele de frică să nu rîdă.

Cameleonul nu-şi schimbă personalitatea : numai culoarea.

Dragostea are, în aceeaşi măsură, mîini pentru mîngîiat şi picioare pentru dispărut.

Prietenia după dragoste e ca iaurtul după cataif.

Numai pasagerii se îneacă. Vapoarele naufragiază.

Secretul mărilor. Nu se usucă niciodată.

Crivăţul e celibatar şi zefirul logodit.

Sînt şi flori care duhnesc a parfum.

Nu-mi place cuvîntul „efemer". E neserios.

Diferenţa între un clănţău şi un orator e numai o chestiune de auditoriu.

Prima sărutare n-are niciodată majoratul.

Ca să ştii ce înseamnă „ideal", trebuie, mai întîi, să ai unul.

Degeaba vezi lumea în roz, dacă o priveşti cu ochelari de aceeaşi culoare.

Gloria e ca florile. O culegi într-o zi şi se ofileşte în toate.

Cînd îţi fumezi visurile pînă la carton, îţi arzi degetele cu ţigara.

Creasta cocoşului e tăiată la traforaj, dar pintenii sînt lucraţi la armurier.

Cînd faci ascensiuni alpine, nu gîndi cu creierii munţilor.

Am cumpărat un măgăruş şi — firește — i-am pus numele : Ciuş. Ceea ce nu l-a împiedicat, după ce a ajuns măgar mare, să mă întrebe : „Ce-mi dai să nu mă recomand Muşatescu ?"

Cînd ai fost vrednic de el, pămîntul îţi strînge mîna şi tu, lui, recolta.

Adevărata vîrstă a omului se socoteşte în anii pe care nu i-a trăit degeba.

Sînt scriitori care — asemenea cocoşilor — îşi închipuie că dacă nu cîntă ei nu se mai luminează de ziuă.

Eşti singur numai atunci cînd nu mai ai să-ţi spui nimic.

Capra obişnuită sare. Cea neagră escaladează.

De cînd s-a însurat şi şi-a făcut „casă", nu-l mai adună nimenea de pe drumuri.

Guguştiucul pretinde că porumbelul e un simplu pseudonim al lui.

Cînd vizitezi Italia fără să vezi Veneţia, să ştii că ai comis o mare lagună de itinerariu.

Curcubeul : drapelul naţional al cerului.

Din punctul lui de vedere, orice cerşetor e convins că şi el e „mînă de lucru".

Primul doctor te vindecă de toţi ceilalţi.

Dacă vrei să te văd bine, iubito, lasă-mă cu imaginaţia mea.

Toate frunzele mor de gălbinare.

Cînd cerul e îngîndurat, ploaia e gata să plîngă.

Nimeni nu se naște sănătos. Toți ne naștem bolnavi de noi înșine.

Vorba dulce mult aduce. A lingușire.

Lacomul își mănîncă pînă la urmă și zilele.

Cînd ai treizeci de ani, mergi pe treizeci și unul. Și cînd ai împlinit cincizeci, mergi pe șaizeci.

Ce-aduce anul, n-aduce ceasul. Cred și eu, mai ales dacă acesta din urmă e bătut în briliante.

Capul ce se pleacă sabia nu-l taie. — Zexe, zise călăul.

Și soarele are pete, dar nu de sos pe vestă, ca ale unora.

Papagalul nu știe ce vorbește, dar se umflă în pene de ce spune.

Cînd m-am auzit, prima dată, vorbind la magnetofon, mi-a pierit graiul.

Ai rămas de modă veche, maestre. Scrii tot cu talent.

Vîntul îți închide ferestrele. Dar în schimb îți deschide ușa.

Nu e destul să stai la etajul opt, ca să fii mai presus decît cei de la parter.

Degeaba te cheamă Achille, cînd doar în călcîi nu ești vulnerabil.

Iarna în mușuroiul cald și doldora cu de toate, furnicile așteaptă totuși să audă un greiere la fereastră. Chiar contra cost.

Cînd n-ai nici un ban, nu face nici un efort ca să-ți dublezi capitalul.

Turnul din Pisa este cel mai politicos monument din lume. Se înclină în fața tuturor vizitatorilor.

Ziua bună se cunoaște de dimineață. La barometru !

Cîntecul sirenelor se termină în „coada“ de pește.

Și cînd călătorește, dorul rămîne tot la domiciliu.

Cei mai frumoși ani, sînt cei în care Aladin zbura cu covorul și te ducea cu prețul.

Țepile ariciului sînt, de fapt, niște simple ace de siguranță.

Nu toate pupezele au avut norocul să fie lansate, în literatură, de Ion Creangă.

Nu cred decît în prietenia mea față de prieteni.

Ținta unora este ca să aibă un țel.

Inima bate și la cei ce n-au.

Față de ale oceanelor, valurile lacurilor sînt niște biete unde.

Ca dramaturg, nu s-a dezmințit niciodată. De la prima, la ultima, i-au căzut toate piesele.

Grandoarea unui incendiu care se înalță, n-o poate egala decît măreția unui transatlantic care se scufundă.

Ortografia discursurilor se pune prin gesturi.

Îi era atît de dragă mîna cu care scria, încît îi tăia unghiile mai frumos decît celeilalte.

Tăcerea are, întotdeauna, conversație.

Viața : replică. Moartea : vorbă lungă.

Există și o deșteptăciune a proștilor. Dar, aia, nu prostește pe nimeni.

Poetul cu burtă e ca privighetoarea însărcinată.

Săracul, are cele mai bogate vederi asupra mizeriei.

Icrele negre, mai mult se citează decît se mănîncă.

Atenție, „maestre“, aveți grijă ca, după ultima dv. piesă, să nu înceapă lumea să vă spună „coane“.

Orice vapor cînd pleacă din port trebuie să fie sigur că va putea pluti peste naufragii probabile.

Marea artă a minciunii stă în verosimilul ei.

Cel mai tragic gen de teatru este piesa căzută.

Toate femeile de vîrsta mea au împlinit, demult, zece ani mai puțin.

Sînt generos din egoism. Cea mai mare bucurie a mea este să dau.

Prima sărutare ți-o dă iubita; și familia „pe cea din urmă".

Oricît ai merge de repede cu picioarele, caută totuși să avansezi cu capul.

Cine spune că dragostea e mai frumoasă la mansardă, n-a iubit niciodată la parter.

Cînd se uită în oglindă, femeia, întîi se vede. Apoi, se privește. După aceea, se admiră. Și, în cele din urmă, se presupune.

Admit să fiu servant, dar numai la tun.

Puricele e antropofag.

Iubesc toți măgarii de pe lume așa cum sînt. Cred că ai simțit aluzia.

Cînd privighetoarea cîntă, în pădure, se face liniște la galerie.

Privește-mă în ochi și ferește-te de ce nu vezi în ei.

Cinstea e de două feluri : de local și de caracter.

Limba lanțului : scrîșnetul.

La țară, amurgul cîntă la talangă.

Bătrînețea e un compromis liric între „adio" și „mai stau un pic".

Cîinele legat în curte n-ajunge niciodată la oasele din bucătărie.

Dimineața nu sună la ușă, bate la geam.

Aș vrea să mor dimineața, ca să se știe că și treaba asta am făcut-o tot la lumina zilei.

În „goană după aur", mulți s-au tîrît de-a bușilea.

Fără mîna omului, creierii savanților ar fi rămas ologi.

Apa de băut miroase a excursie.

În amurgurile de vară, pleoapele holdelor sînt grele de soare, ca ale iubitelor după dragoste.

Dragostea lipește și căsătoria leagă.

Vinul își scrie romanul vieții în butoaie și îl povestește în cîrciumi.

În serile de ploaie, femeia se cucerește mai repede cu umbrela decît cu inima.

Ori de cîte ori moare un bătrîn, colegii de vîrstă sînt convinși că a murit cu zile.

Ascultați cu atenție țipătul pescărușului. Spune clar: CEHOV.

Fără colaborarea ochiului, chiar cel mai mare telescop din lume nu face două parale.

La restaurantele fără clienți, aspicul tremură de teamă că nu-l mănînci.

Cînd sînt foarte trist, iubito, singurul lucru care mă amuză este să stau cu capul în poala ta și tu să-mi spui tîmpenii pe deasupra.

Mătreața n-are nici o legătură cu inteligența, deși e tot o chestie de cap.

Frontierele lumii se scriu cu sînge și se trag cu cerneală.

Păziți-vă de laringologi. Nimeni nu știe mai bine decît ei să te tragă de limbă.

Cioclii : amiralii colivei.

Omul apune cu fiecare răsărit.

La Veneția, cînd gondolierul cîntă răgușit, ai impresia că gondola plutește pe asfalt.

De cînd ai un dinte contra mea, ai început să-mi surîzi foarte mistreț.

A fost un mare generos. Toată viața era să dea.

Șperțul trebuie să fie invizibil. Se dă orbește și se ia cu ochii închiși.

Toate batistele își iau nasul la purtare.

Ultima dorință a inimii se numește electrocardiogramă.

Politicienii burghezi n-aveau tată, n-aveau mamă. Numai nepoți.

Păunul face coadă la el însuși.

Patria rîndunelelor e cuibul.

Numai cînd ai tărîțe în cap, macini pietre de moară în gînd.

Cînd i se așează prostului, pe nas, o muscă, crede că e aluniță.

Toată viața a avut treabă să nu facă nimic.

De ce s-o fi zicînd „blană de brad" și „stînghie de vulpe argintite" nu ?

Toate apele din lume se împart în două : de Colonia și celelalte.

Puiul de cioară — o cocoșată cu ghete bărbătești în picioare.

Florile fără parfum n-au caracter.

Cititorii fără haz, să nu citească cărți de umor. Numai de geografie.

Geniile nu mor niciodată. Se nasc numai.

Există o femeie care te obsedează o viață întreagă : următoarea.

Omul acesta n-a „parvenit să ajungă" niciodată. A ajuns însă să parvie, totdeauna.

Să scrii deschis. Nu vraiște !

Parisul își ține zilele din nopți.

Țigările proaste au inventat melancolia.

În ziua decesului — ilustrului demagog i s-a arborat doliu mare la gură.

Oare de cine e dragă, „Sonetul lui Arvers ?" Că, numai pe-ăsta l-a scris. Și am un lapsus.

În polemică, stilul trebuie să fie stilet. Și stiletul, stilat.

Două băuturi fără egal : apa proaspătă și vinul vechi.

Actorii mari determină marile repertorii.

„Memoriile" sînt numai amintirile care îți convin.

Un om fără amintiri e ca un cimitir în care numele morților lipsesc de pe cruci.

La Napoli, toți caii nechează cantonete.

Cînd se depărtează de țărm, toate bărcile cu pînze dau cu tifla uscatului.

S-a visat, într-o noapte, găină. Și fiindcă era superstițios, a doua zi și-a cumpărat un ou din piață.

De ce fugi de mine, dacă nu te alerg ?

„Gura lumii" mănîncă oameni.

S-a însurat „din dragoste". Și, după ce i-a mîncat zestrea, s-a divorțat pentru „nepotrivire de caracter".

Vremea : timp cu fustă.

Nu gloria este efemeră, ci numai cei care o au.

Știi de ce ți-am întors spatele ? Fiindcă te-am privit bine în față.

Nu face eforturi să taci. Tot nu spui nimic și cînd vorbești.

Prostul n-are haz. Are... ilaritate.

Cînd ursul se ridică în picioare, îi cad pantalonii în vine.

Primăvara cînd iese spanacul, unii scriitori pleacă pe... teren.

Oare, care din voi toate ați fost prima mea dragoste ?

Visul umoristului este ca să ajungă de rîsul lumii.

Arta nu cunoaște pe nimeni dinainte. Recunoaște pe unii ulterior.

Una e să ai grai și alta să știi să vorbești.

Drumul cel mai scurt între două puncte este cel pe care îl ai la îndemînă.

Decît muscă bîzîitoare, mai bine canar mut.

Prefer existența pentru luptă, luptei pentru existență.

Cel mai mare autor de „gaguri" este cocoșul. Cum zice „cucurigu" : gata și gagu.

Am iubit viața, pînă mi-am cumpărat primul termometru.

Depinde de cartea confratelui, dacă — citind-o noaptea — în loc să te adoarmă, îți strică somnul.

Una e să fii urmașul cuiva și, alta, să fii în urma lui.

Mulți fac „cale întoarsă" înainte de a fi ajuns ceva.

Am „împușcat" în copilărie, o vrabie, cu prașția. Și de-atunci le dau de mîncare celorlalte, pentru parastasul ei.

A luptat cît a putut ca să ajungă un învins.

De cînd a primit biletele la domiciliu, luna a început să se uite galeș după cosmonauți.

Atenție, copii ! Cățelul nu mănîncă cu lăbuța. Și are patru.

Cocoșul ! În sfîrșit, iată unul care calcă amorul în picioare.

Vai de bradul care a ajuns fost pom de Crăciun.

Cînd ai rămas numai „om de inimă", lasă-te de femei și curtează cardiologii.

Viața n-are răspîntii decît pentru cei care nu și-au croit un drum drept.

Mugetul vacii, în amurg, cînd își cheamă vițelul, e cîntecul ei de leagăn.

Cînd pasărea ciripește în cuib, vrea să explice păsăroiului de ce a întîrziat atîta prin pădure.

Cea mai mare crimă e să-ți ucizi timpul.

Doi chiori nu pot să stea de vorbă niciodată între patru ochi.

Valizele mi le-au dus și alții. Dar bagajul de idei, numai eu.

Nimic mai trist decît un fluture căzut lîngă lampă cu aripile arse.

De multe ori de la rînjet la surîs e numai o chestie de diplomație.

Toți boii ar vrea să se nască în „Zodia taurului".

Nu bate monedă din banii pe care nu-i ai.

— Ei și ce dacă sînt prost ! Ce ? Tu nu ești deștept ? Prin urmare, sîntem chit.

Cum îți vei așterne, așa vei dormi. Cu condiția, însă, să nu dormi de-a-n-picioarelea.

Cînd ți-a plăcut prea mult „buchetul", ajungi repede la... jerbă.

Dacă nu vrei să suferi din dragoste, depuneți inima la C.E.C. și iubește numai din dobînzi.

Ia viața de piept, dacă nu vrei să dea cu tine de pămînt.

Femeile cu trecere se trec repede.

Popii te slujesc deopotrivă la botez, la nuntă, la moarte și la cărți.

În fond și parcursul ierbii, pînă la șiștar, e tot un fel de „Cale a laptelui".

În guvernele burgheziei, dacă dintr-un ministru prost scădeai un subsecretar de stat mediocru, rămînea un șef de cabinet — deștept.

Tiparul a învățat lumea să gîndească cu literă mare.

Poți să scrii și cu cel mai prețios stilou, dacă n-ai condei, e tot degeaba.

O publicație care, din prima zi, n-a trăit inutil, își poate socoti vîrsta în ani-lumină.

Tirajul nu scuză triajul.

Presa e pîinea cetățeanului.

Se poate citi și printre rînduri. Dar, pentru asta, trebuie să știi carte serios.

O revistă bine întocmită gîndește în limba ei și se exprimă în a tuturor.

Paginile unei reviste trebuie să fie deschise ca brațele care așteaptă să îmbrățișeze, dar care știu să și respingă.

„Poșta redacției" ! Ghilotina revistelor ! Și, totuși, cîți nu scot capul la viață de acolo !

Iubiți confrați, nu scrieți gratis, dar nici... gratuit.

Toamna, cînd pleacă vinul din vii, se ofilesc circiumăresele pe straturi.

Una e să înveți, alta să știi, și cu totul altceva să afli.

Toamna face riduri de soare.

Vinul bun îți vorbește despre el la ureche. Și cel prost, se laudă în gura mare.

Bărbatul văduv e ca aracul după culesul viei.

Jurămintele de dragoste nu mint cînd sînt rostite. Mint puțin după aceea.

Nu-ți osteni mîna să înjuri poeții. Încearcă în prealabil să scrii versuri cu ea.

Nervii țipă, durerea suspină și disperarea geme.

Iarna, soarele nu mai are dinți. E cu proteză.

Cînd vorbește vinul, nu-ți mai tace gura.

Am văzut un cortegiu funebru de ciori. Murise un amurg, în provincie, toamna.

Nu compătimesc pe „învinșii vieții". Înseamnă că s-au predat.

Cele din urmă roze, toamna, au ceva din solemnitatea resemnată a unui spectacol de adio.

Cînd încep ploile de toamnă, mustăcesc galoșii din vitrine.

Mustul ? Vin, la grădinița de copii.

Evitați cuvintele în care vă puteți încurca. De exemplu : „iște".

În felul lui, a fost un mare filantrop. Ar fi dat tot ce n-a avut.

Sînt oameni care poartă ceas, numai ca să știe exact la ce oră își pierd vremea.

Fiara atacă pe vînător ca să aibă primul cuvînt și ultimul.

Chiar dacă actorul a plîns fals, în scenă, trebuie să știe să-și șteargă lacrimile, foarte sincer, la aplauze.

Era un om atît de binecrescut, încît nu te înjura niciodată cînd era de față.

Am văzut niște flori puse într-o oală de ciorbă. Dar numai oalei îi veneau bine.

Grandomanul ar vrea să aibă amîndoi creierii — mari.

Mîna întinsă, strînge. Cea care se întinde, adună.

Dragostea moare cînd dorul uită adresa iubitei.

Cînd vrei să fugi la „capătul lumii", nu e nevoie să iei avionul. Îți ajunge să iei o pastilă de otravă.

Pămîntul nu dă. Restituie.

Dintre toți instrumentiștii lumii, numai ploaia știe să cînte la burlan.

Cînd pisica se culcă lîngă cîine, doarme cu ochii deschiși.

Adevăratul greiere nu trebuie să ceară furnicilor de mîncare, ci numai un pic de sacîz pentru vioară.

Păsările călătoare : turiști internaționali pe cont propriu.

Scopul nu trebuie să scuze orice fel de mijloace.

Și vînătoarea e tot un fel de crimă... pasională.

Proștii sînt ca hărțile. Se exprimă numai la scară redusă.

Singurul adversar permanent al sportivilor este arbitrul. Îi fluieră pe toți.

În prima linie de luptă, soldatul trebuie să se gîndească la tot ce îl așteaptă înainte și la nimic din ceea ce a lăsat în urmă.

Pădurea dă interviuri sincere numai la umbra ei.

Cine ar fi crezut că într-un fleac de scînteie să fie atîta foc, încît să ardă un oraș întreg ?

Pesimistului, toamna, i se scutură frunze veștede din toate planurile de viitor.

În fiecare bucată de pîine, sărută mîna celor ce ți-au adus-o pînă la gură.

Umorul unora e atît de „sec", încît seamănă cu nuca în aceeași stare organică : numai coaja de ea.

Sînt și piese de teatru care cad în picioare.

Dorul pleacă la drum fără traistă-n spinare.

Butoaiele : pumni în care-și adună lacrimile viile văduve.

Alături de bastonul de mareșal, fiecare soldat al lui Napoleon avea și actul de deces în gibernă.

Cuvintele grele sînt ușoare la rostit, cînd nu le cîntărești bine.

Adevărata iubită este cea pe care n-o întîlnești niciodată, dar pe care ți-o închipui întotdeauna.

Să nu vezi cu ochii altuia, cînd privești în tine.

Nimeni nu va ști cît de mult am spus fără să scot un cuvînt.

Înainte de fiecare premieră, invită suflerul la masă.

„Omul e supus greșelii". Dar postul e voluntarul ei.

Cîți n-au tăiat, cu toporul, păduri întregi, pentru un codru de pîine ?

Lungul nasului nu se măsoară. Se taie.

Frunzele veștede pe aleile parcului n-or fi inimile care s-au uscat, de dor, toată vara ?

Am iubit cuvintele. „Vorbele", nu !

Vai de ciobanul care nu face nici o brînză.

Fierăstrăul care se respectă nu trebuie să rămînă „de lemn Tănase", la datorie.

Cel mai generos anotimp e toamna. Își dă și hainele de pe ea.

O casă părăsită îmi face întotdeauna impresia unei vieți cu ferestrele sparte și cu scara din față prăbușită.

Știu. Fiindcă îmi ești dator, ai ceva de împărțit cu mine.

Toamna, dragostea adolescenților umblă „plouată" prin parcurile pustii.

Ți-am pozat pentru un portret. Și cînd colo, maestre, mi-ai făcut... figura.

Creierul este „eminența cenușie" a istoriei omului.

Tinere, n-ai decît să umbli fără pălărie. Dar nu și cu capul gol.

Cînd ai ochi buni, ai văzut, vezi și — mai ales — întrevezi.

Leneșii sînt la fel ca vacile : în fiecare zi ar vrea să fie... paște !

Boala : medicul legist al morții.

În iarna inimii, amintirea primei iubiri e ca un parfum, peste cîmpuri imense de violete reci.

Viața : un compromis între cîntec de leagăn și prohod.

Întîi cunoaște-te pe tine „personal" și pe urmă fă cunoștință cu alții. Ca să știi cum să nu te recomanzi.

Primul gest al ucigașului e să-și spele mîinile. Ca și cum crima s-ar fi făptuit numai cu ele.

Deși cea mai dificilă din toate, bariera lumii se trece cu ochii închiși.

Pentru un beţiv, a bea ceai este o crimă ; a bea ceai cu rom, este o crimă cu circumstanţe atenuante. Și a bea rom, este o virtute.

Aniversarea zilei de naștere este, de fapt, parastasul unui an decedat.

Prostul, cînd spune versuri, le recită parc-ar fi de el.

Toamna, crama din care s-au scos butoaiele rămîne știrbă ca gura din care s-au extras dinţii.

Adversarul nu se ia la palme în oglinda de-acasă.

Invidiosul (la ţară, privind ploaia care a început să cadă, după douăzeci de zile de secetă) : — Ah ! Pămînt să fii acuma !

În fiecare cană cu vin se poate plămădi, deopotrivă, o crimă, o romanţă sau o anecdotă.

Calul de dric se crede îmbrăcat în armură medievală. De-aia calcă spre cimitir de parcă s-ar duce la cruciade.

Marii actori creează marile repertorii. Și cei mici, le distrug.

Amintirile : haine vechi, întoarse.

Cînd ai „lichid“ în portofel, eşti solid la buzunare.

Valurile : reverenţe pe care marea le face pămîntului.

Crizantemele : flori cu peruci de marchize defuncte.

De cînd te aștept să-mi întinzi mîna, ca să nu ţi-o strîng !

Lenea : activitate intensă între nimic și tot aia.

Numai cînd ţi-e frică de tine, te temi și de ceilalţi.

Am văzut un beţiv original. În loc să umble pe două cărări, circula pe două trotuare...

În polemică nu confunda spada cu satîrul și acul cu spanga.

Mulţi oameni se aseamănă cu lacurile. Retrase din marea colectivitate a apelor, se stabilesc pe cont propriu și devin atît de stătătoare, cît și mărginite.

În viaţă, omul fără mîini este... decapitat.

Lapovița este un compromis între ploaie ambiţioasă și zăpadă nedecisă.

Iadul : raiul dracilor.

Cînd lebedele văzduhului îşi scutură fulgii, banal, se spune că ninge.

Toţi viţeii sînt retrograzi. Nu recunosc decît „poarta veche“.

Dacă ai un sticlete, nu e nimic. Dacă ai „sticleţi“, atunci e cu totul altceva.

Cînd privesc albul zăpezii, privirilor pădurii li se face negru înaintea ochilor.

Cea dintîi sărutare e ca prima zăpadă : rece, albă și demult aşteptată.

Dragostea, nici nu vine, nici nu pleacă : trece.

Capcana : laşitatea vînătorului.

Porcul are întotdeauna un dinte contra mistreţului.

Cînd caști, să duci mîna la gură, fiindcă omul civilizat nu cască fără să ducă mîna la gură, decît în două împrejurări : la dentist și cînd îşi dă obștescu sfîrşit.

Ce vioi moare iepurele, împuşcat.

Troienele : valurile iernii.

Numai vinul prost se bea. Cel bun, se soarbe.

Iarna, păsările pădurii cîntă numai pe dinăuntru.

Iarna, cînd lupului i se face foame, urlă a... vînătoare.

La restaurant, sînt unii care se socotesc invitaţi numai la masă. La plată, niciodată.

Definiţia utilului și inutilului : și fusul și pisica, torc.

Cda. 561/1 coala 1

Urăsc caloriferul, fiindcă a ucis „gura sobei".

Cred, cu încăpățînare, în ateism.

Am ascultat un orator mut. Era un mare mim.

Cei mai greșiți pași se fac cu gura.

O ! cîte ocoluri a trebuit să facă, bietul om, pentru ca, în sfîrșit, să ajungă la cîrciumă.

Iarna, orice ochi de apă face „albeață".

Marea înțelepciune a ceasului este că merge paralel cu vremea în care trăiește.

Ce ți-e scris în frunte ți-e pus. Aceasta numai în cazul în care porți un chipiu pe care scrie : comisionar.

Cele mai frumoase mere se coc iarna, în obrajii copiilor care se bulgăresc.

Înainte de a cădea primii fulgi, ninge în gîndul celor care le pîndesc sosirea pe fereastră.

Prima carte de vizită a Anului nou se numește răvaș de plăcintă.

Cînd ieși în oraș, umoristule, nu uita să-ți iei, la tine, două lucruri : buletinul de identitate și spiritul de observație.

Adevăratul mincinos minte și cînd spune ce-a visat în somn.

N-aveți impresia că orice tată, cînd își plimbă copilul, de mînă, parcă l-ar fi înfiat ?

— De ce nu mai scrieți teatru, maestre ?

— Dar de unde știi dumneata că nu mai scriu ?

— Pentru că nu v-am mai văzut jucat pe nici o scenă.

— Ai dreptate. La sertare nu dau bilete de favoare.

Mai bine să mori tînăr decît să trăiești senil.

Ultimul regret cu care mă voi despărți de viață : îmi pare rău de mine.

Cînd te căsătorești cu o „bijuterie" de femeie, păzește-te de admiratori.

Dacă tata ar fi fost rege, aș fi fugit de-acasă și mi-aș fi schimbat numele în Popescu, numai ca să nu mă întrebe nimeni al cui sînt.

François Villon — marele rapsod al păcatelor lumești — a ridicat tîlhăria pînă la poem, și a înălțat spînzurătoarea pînă la baladă.

La funeraliile oricărui an defunct, italienii îl plîng cu „Lacrima Christi".

Zăpada : cataiful pămîntului.

Cel mai lung drum în viață este cel fără nici o destinație.

Pentru copiii de școală, iarna fără zăpadă rămîne corigentă la... vacanță.

Cel mai curat animal este cangurul, fiindcă poartă șort și cînd doarme.

Orga : instrument care își dă... aere.

Am văzut o vulpe împușcată. Parcă se răcise un foc cu coadă, în zăpadă.

Dimensiunile prostului sînt incomensurabile.

În teatru, autorii, au „vederi". Și, regizorii, „viziuni".

„Anti-teatru", „super-teatru", acestea sînt numai adăugirile celor care nu pot să scrie, pur și simplu, „teatru".

1967

Cînd gheata umblă decoltată la piept, se numește pantof.

Florile nu mor... Se exfoliază.

Moș Gerilă e primit cu căldură, deși înghează inimioarele copiilor la care vine.

Cînd ninge îmi vine să scriu versuri albe.

De ce s-o fi spunînd numai „la paștele cailor“ și — niciodată — la crăciunul lor ?

Inactivitatea e un compromis comod între lene și inerție.

Fii șiret, dar nu de ghete.

Tragedia bătrîneții se aseamănă cu a bradului, după ce a fost pom de crăciun.

Cînd dorul se mută din ea, inima rămîne cu bilet de închiriat la fereastră.

Vă dați seama cîte sănii își sună zurgălăii, în urechile unui bătrîn, într-o noapte de iarnă și de insomnie ?

În literatură, ca și în medicină, există mai mulți doctori decît boli.

„Poate !“ Un hamac care se leagănă între da și nu.

Nu vorbi cu gura plină mai ales cînd e plină de răutate.

Prima dragoste vorbește singură. Celelalte vorbesc cu toatele la un loc.

În nopți cu lună, toți îndrăgostiții sînt cosmonauți.

Panașul de scîntei al locomotivei înnobilează și vagoanele de vite pe care le trage după ea.

Testamentul unui avar : n-am !

La moartea unui pahar spart, vinul din sticlă păstrează un moment de tăcere.

Nici un hamal de pe lume nu poate să-ți ducă la mașină bagajul de inteligență.

De la o vîrstă încolo, inima nu mai e obligată să iubească. E suficient să bată.

Ciocănitorile : nevestele codrilor.

Primul gest al bărbatului, după ce l-a părăsit iubita, e să încuie ușa casei. Ca să nu-și închipuie cumva că a așteptat-o, în cazul cînd s-ar întoarce.

Oprește-te, bătrîne, la poalele derdelușului și uită-te cum ți se dă inima, cu sanîa, pe el.

Fugi, domnule, de-acolo. Cățelul dumitale nu e „basset“ o mie de ani. E „bidermayer“ toată ziua.

Viscolul : maestrul de balet al ninsorilor.

Fără șase zile de lucru prealabile, duminica, singură, n-ar face nici două cepe degerate.

— Astăzi, băieți, vom vorbi despre politețe. Care ești boul ăla din fund, de nu ești atent le ce spun eu ?

Nu-mi spune cine ești. Spune-mi ce ești.

Cînd mi-ai spus că mă iubești, ca „pe ochii din cap“, te-am crezut ; cînd te-ai jurat pe ei, că mă iubești, am început să mă îndoiesc. Și cînd ai început să ți-i faci cu rimel, cînd pleci în oraș, am înțeles că totul s-a sfîrșit între noi.

Cîinele care mușcă, nu latră.

Te poți găsi în fiecare om. Dar nu te poți regăsi decît într-unul : în tine.

Dacă îți pierzi timpul, îți trece vremea.

Iarna, urletul sinistru al lupilor nu e decît un intim scîncet de foame.

Degeaba ai strîns atîta aur, că moștenitorii tot cu praf de bronz o să-ți sufle numele pe monument.

Ai făcut vreun „spirit" vreodată ? Dar mă mir de ce te mai întreb, cînd ai avut, totdeauna, pe ale altora la îndemînă ?

— Moarte ! Hai să ne luăm la trîntă. Dar fără coasă, te rog.

Pînă și vinurile din cele două Principate s-au unit — de veci — prin „ocaua lui Cuza".

Puteți să fiți deștepți cît poftiți. Noi, proștii, nici nu vă observăm.

Barca cu lopeți : „Rar am văzut parvenite mai mari ca transatlanticele astea !"

E curios de ce, oamenii serioși, se supără cînd îi iei în glumă și, cei glumeți, se bucură cînd îi iei în serios !

În dragoste, patima începe în clipa cînd visul a încetat din viață.

Regretul avarului : „N-am atîta cît aș fi vrut să nu dau."

Viața are trei drumuri : unul drept, altul greșit și, ultimul, pe care ajungi.

Ce tare ești pe slăbiciunile tale, omule !

„Nu dați mărgăritare la porci." Dar nici lături oamenilor.

În probleme de inimă, totul e să știi să simți pulsul.

Unii oameni sînt ca papagalii : ori vorbesc fără să știe ce spun, ori spun — fără să-și dea seama de ce vorbesc.

Măgarul nu se supără cînd îi zici : „măgarule". Fiindcă este ! Atunci, d-ta, de ce te superi ?

Am călătorit prin viață c-o traistă de stele în spinare și, în mînă, c-un toiag. Dar, toiagul, a avut peniță la vîrf.

Cînd toamna tîrzie a vieții se lasă peste fostele ei grădini, o lacrimă împietrită e tot ce bruma ți-a mai rămas.

Viața fără dragoste ar fi la fel ca dragostea fără viață.

Lenea e drumul care te duce nicăieri.

Cînd prostul rezolvă probleme, li se văd numai rezultatele.

Iarna, ziua se culcă devreme și, vara, n-ar dormi toată noaptea.

Cînd calul e de lemn, nechează numai proprietarul.

Ultimul om nu se va naște niciodată. Dar, ultimii dintre oameni, se vor naște în fiecare zi.

Bun e vinul, cînd e vin bun.

Păpușile sînt ca unele femei. Cînd se strică o dată, rămîn, toată viața, niște stricate.

Vitrinele în care viața își etalează mărfurile curente, se numesc epoci.

Spune-mi, dragoste, cît rău mi-ai făcut, ca să știu cît să te iert.

Ninge ! Sfîntul Petre scutură pernele raiului, cu porțile deschise.

Unii oameni sînt ca luminările. Se topesc din propria lor lumină.

Hotărîrea : mușchii voinței.

V-ați întrebat vreodată, cîte visuri, cîtă dragoste, cîtă ură sau fericire pot fi într-un muc de țigară strivit cu talpa.

În capul prostului, în fiecare zi, e duminică.

Tactica și strategia sînt surori siameze. De aceea tactica poate fi strategică și strategia, tactică.

Locuitorii pădurilor, pentru unii oameni, se numesc numai „vînat".

Cimitirul : ultima stațiune de odihnă pe care ți-o pune la dispoziție viața.

Dacă vrei să vezi cît mai departe, închide ochii bine cînd te uiți.

Un dresor, după ani de muncă, a învățat un pește să trăiască pe uscat. Și, într-o zi, l-a găsit înecat într-o băltoacă din curte.

Cel mai mare leneș de pe lume e amurgul, iarna.

Cînd trage, vînătorul deschide ochii. Și vînatul, îi închide.

Nu-mi întinde mîna cu care n-ai făcut nimic în viață. Că, în loc s-o strîng, s-ar putea să ți-o smulg.

O ! Ce încîntătoare ai fost, cînd erai.

Doi dulăi s-au bătut pentru o bucată de carne, pînă cînd le-a furat-o o pisică. Și, după aceea, și-au lins, reciproc, rănile.

Teatrul începe de la autor și trăiește prin actor. Iar, restul, resturi.

Falset : note care urcă, pe portativ, în vîrful picioarelor goale.

„Ce făcuși domnule regizor ? Ți-am dat o piesă construită ca o casă în care personajele să trăiască. Și dumneata mi-ai mutat pivnița în pod, podul la parter, parterul în pivniță și mi-ai lăsat personajele pe drumuri."

Dacă sufletul nu există, de ce doare ?

Ultima dragoste e ca ultima filă a unui roman. După ea urmează „erata".

Gîndurile nu circulă cu aceeași viteză. Ale unora își încetinesc mersul la răspîntii.

Nu știu de ce, de cîte ori văd alergînd un cal de curse, mă gîndesc la mezeluri.

Degeaba ai ochii mari de bufniță, dacă vezi la fel ca ea.

Și, totuși, chiar podurile de peste ape trebuie să fie cu picioarele pe pămînt.

Un bou se uita într-o zi la un taur. Și, după o lungă reflecție, și-a zis, în sinea lui : „Ei, și ?"

De ce nu mi-ai dat inima, cînd nu-ți ceream decît atît ? Și de ce mi-ai dat tot, cînd nu mai aveam inimă ?

Cînd te uiți în oglindă, uită-te bine ! S-ar putea să vezi ori mai mult, ori nimic.

Nu confundați calvarul cu povara. Povara se poartă în spate, și calvarul, în piept.

Cel mai rău cîine pe care l-am văzut în viața mea era tambur-major.

Toți papagalii sînt bine îmbrăcați, deși poartă haine „de gata".

Cînd cîntă, lebăda își oficiază prohodul.

Oamenii sînt absolut sinceri în două împrejurări : cînd vorbesc singuri sau cînd tac față de alții.

Cangurul : animal cu șorț la brîu.

I-a ghicit cineva în palmă că va trăi o sută de ani. Și, de bucurie, a murit pe loc.

Pămîntul sterp e ca omul spîn.

Nu biciul domesticește fiarele, ci bucățica de zahăr.

Tenorul : soprana vocilor bărbătești.

Curcanul : „O fi păunul mai frumos ca mine. Dar păun pe varză călită n-am auzit să fi mîncat cineva !"

E mai bine să aluneci cu piciorul decît cu gura.

S-a făcut dentist numai din trufie. Ca să rămînă, toată lumea, cu gura căscată, cînd se uită la el.

De sub zăpada anilor, primii ghiocei, în viața omului, se numesc nepoți.

Primăvara se îmbracă, în fiecare an, la fel. Și, totuși, în fiecare an, lansează altă modă.

În casele de provincie, primăvara face curățenie mare. Mobilele sînt scoase în curte și, bărbații, în stradă.

Tinerii își socotesc vîrsta în primăveri și bătrînii, în toamne. Cît privește femeile, pentru ele nu există decît primăveri prelungite.

E mai greu să fii generos, decît bun. Cînd ești bun, nu ești obligat să dai nimic.

Cunosc atît de bine lumea, încît ultima călătorie am s-o fac cu ochii închiși.

E-adevărat că și soarele are pete pe haină. Da, dar ale lui nu sînt de sos.

Primul fluture, primăvara, zboară de parcă îl strîng aripile ca ghetele noi.

N-are nici o importanță dacă îți tremură mîna cînd scrii. Totul e să nu-ți tremure ideile.

Vulpea nu recunoaște că fură găini. Zice că le cucerește.

Cînd își ia adio de la pămînt, iarna plînge pe streșini. Și își șterge ochii cu batiste de berze.

În afară de cele șapte „păcate capitale", mai există și un al optulea : bunătatea față de cei care păcătuiesc... capital.

Singura viață viitoare în care cred este cea pe care o mai am de trăit.

Cînd începe primăvara, inimile ies pe stradă, în talie.

Se zice că inteligența delfinului se apropie de a omului. Asta ar însemna că trebuie să existe foarte mulți delfini proști.

Nu muriți primăvara. Păcat de ea.

Cînd moare o pisică, șoarecii au sărbătoare națională.

Și copilul bîzîie, dar nu face miere.

De cînd a ajuns aeroport, luna a încetat din viață pentru poeți.

Credeam că am găsit un înger căzut, azi-noapte, în curte. Și, cînd colo, era un pui de zarzăr înflorit.

Primăvara, ocupă-te întîi de pămînt și pe urmă ridică ochii spre nori.

Toți mieii nou născuți sînt tricotați din propria lor lînă.

Dracul nu face biserici. Numai „bisericuțe".

„Zăpada mieilor", „zăpada berzelor" sînt ultimele valize de mînă ale iernii în drum spre gară.

Prima zambilă miroase a denie.

Primăvara năvălește ca oștirile otomane, de pe vremuri. Cîtă frunză, cîtă iarbă !...

Dacă nu-mi puteți aduce toate florile de pe lume la mormînt, atunci prefer să nu-mi aduceți nici una. Nu vreau să bag intrigi postume între ele.

Primăvara, frunzele pădurii nu îți vorbesc, îți fosnesc la ureche.

Alexandru Ioan Cuza o fost detronat de boieri, fiindcă n-a umblat cu ocaua mică.

N-am văzut nimic mai trist, ca o pereche de șoșoni rupți, primăvara.

Primăvara, parfumul pomilor înfloriți nu se miroase. Se adulmecă.

În dragoste, retragerea la timp e o ultimă victorie.

Singurul ceas de pe lume care merge exact este timpul, deși — în fiecare clipă — rămîne în urmă.

Păcat că „viața viitoare" începe numai după ce se termină clientul.

Sînt împrejurări în care nu se potrivește orice discurs, după cum sînt discursuri care se potrivesc în orice împrejurare.

Unii oameni sînt ca luminările. Se topesc din propria lor ardere.

Un buchet de flori trimis e o atenție. Și o singură floare oferită, o intenție.

Amintirile vorbesc neîntrebate.

Iubirea fetelor e ca a florilor de seră. Totdeauna le desparte un geam de soare.

Una din marile satisfacții în viață e să ai o „ediție specială" în mînă, cînd toată lumea aleargă după ea.

Totdeauna lunea viitoare e mai lungă decît sîmbăta trecută.

Marea diferență între „cer" și pămînt este că „cerul" miroase a tămîie și, pămîntul, a pîine.

Fii la fel cu chibritul. Scapără, luminează și aprinde. Cu o condiție însă : să nu-ți arzi degetele.

Buzele prefăcute spun doar vorbe prefăcute.

Niciodată cosmonautul nu-i mai cu picioarele pe pămînt decît cînd iese din capsulă și plutește în spațiu.

Ochii bufnițelor, noaptea : lămpile electrice de buzunar ale clopotnițelor.

Leul a fost ales „rege" al animalelor de către fabuliști, nu de popor.

Veverița : coadă care sparge aluna în dinți.

Ehe ! Întrebați pe cosmonauți cît e de greu să fii imponderabil.

E normal : cei care privesc numai înapoi să nu vadă nimic înainte.

Cînd vorba e la locul ei, n-o deranja de pe scaun.

Nu e destul să spui : „Plec în lume !" Mai trebuie ca „lumea" să te și primească la sosire.

Aurul a învățat pe oameni să iubească „arginții".

Toată viața a umblat după „amor" și — de aceea, într-o zi — s-a sinucis din dragoste.

Fără dragoste, viața omului ar fi ca și cum mai bine nu mai era.

Nu plînge fără motiv. Și, mai ales, nu plînge cînd ai motive.

Niciodată nu știi exact cînd începe dragostea. Dar cînd se sfîrșește știi, totdeauna, precis.

Cucii nu se însoară. De-aceea fac ouă din flori.

M-a întrebat odată cineva : „Ce este sufletul ?" Și i-am răspuns : „Dacă ai, de ce mă-ntrebi ? Și dacă n-ai, de ce îți mai răcești gura de pomană".

Florile primăverii sînt numai eșantioane pentru moda de vară a celor care vor veni.

„De ce te ascunzi, primăvară ?" „Din cauza mugurilor ăstora, care mi-au umplut fața de coșuri".

Curajul trebuie să atace și să apere cu forțe egale.

Toate curcile au mutre de călugărițe care duc bobocii, în rînd, la biserică.

Primul pahar de vin prost e foarte prost ; al doilea, parcă e mai puțin prost ; al treilea începe să fie bunicel. Și — de la al patrulea încolo — merge, nene, merge !

Dacă ar fi să te iei după ele, toate femeile sînt nevîrstnice.

Ezitarea nu te trage de mînecă. Te ține, însă, de la mînă.

Cel mai prost dintre proști este cel care face pe deșteptul.

Și ceasul își pierde timpul de pomană. Cînd stă !

Unii trăiesc ca și cum ar fi morți în viață. În schimb, alții, rămîn vii și după moarte.

Mîna avarului miroase a hîrtii de bancă mototolite.

Cea mai mare victorie a morilor de vînt a fost opera lui Cervantes.

Fii sincer. La care din mine vrei să te uiți, cînd mă privești în față.

Meritele unora încep de la deces încolo.

Dacă s-ar izbuti să se adune toate țăndările din crucea Mîntuitorului, pe care le-au vîndut călugării — de la calvar și pînă azi — n-ar mai exista criză de lemne în lumea întreagă.

Olandezii au reușit să cultive lalele negre. Dar și parfumate, nu vor izbuti niciodată.

Nu bate cînd dai singur.

Copilul răsfățat știe tot ce nu trebuie și nu știe nimic din tot ce ar trebui.

Cînd omul mănîncă alune, veveriţele înghit în sec.

Am strivit o gîză care se plimba pe manuscris. Și, nu știu de ce, am impresia că n-am comis un asasinat, ci o măgărie.

— Ce deosebire este între opera lui Racine și Corneille ?

— Nici una ! a răspuns elevul.

— De ce ?

— Fiindcă amîndoi sînt la fel de clasici.

Viața fără țel, este moarte prematură.

Îmi place televiziunea, fiindcă îmi aduce întreaga lume în casă. Și nu-mi place, fiindcă îmi aduce o lume întreagă la domiciliu.

Una e să fii curajos și alta să fii îndrăzneț. Fiindcă una e să ai curaj și alta să ai toate îndrăznelile.

Pătimește chiar și pentru ce era să greșești.

Cînd ești „cineva“ toată lumea îți întinde mîna. Și cînd nu mai ești „nimeni“, toți îți arată cotul.

Și clopotul vorbește dacă îl tragi de limbă.

M-am întrebat întotdeauna : cum or fi putînd rîndunelele să zboare în frac, fără să le țină de la subțiori.

Cum să nu cred în basme cînd pe casa vecinului meu a poposit azi de dimineață prima barză și, seara, nevastă-sa a născut un băiat ?

Lungul nasului se cunoaște. Nu se măsoară.

Nu e destul ca drumul pe care mergi să fie drept. Mai important e să mergi tu, drept, pe el.

Nu spargeți flacoanele în care a fost parfum. Păstrați-le în amintirea lui.

V-ați întrebat vreodată cu cîte gînduri se umplu găurele unei dantele la care lucrează o bătrînă sau o îndrăgostită ?

Să nu crezi în visuri decît după ce s-au realizat.

Dacă ironia este polemica umorului, atunci satira este pamfletul lui.

Rața se leagănă fiindcă umblă rățește : cu penele în șolduri.

Pămîntul pare mai tînăr cînd are fața brăzdată adînc.

Maiestatea munților în furtună n-o egalează decît calmul mării fără valuri.

Cînd ți se cuvine ceva, să nu ceri. Pretinde.

Visul de aur al izlazului este cireada.

Cînd te ții numai de drăcii, dai de dracul pînă la urmă.

Fiecare om se poate socoti creatorul lumii. Fiindcă, lumea, se naște și moare odată cu el.

A înflorit iasomia. Ce de mirese pe masa mea, într-un singur vas de flori !

Adevăratul p o l e m i s t scrie cu mîna. Nu cu gheara.

Omul care nu face nimic în viață s-a născut supranumerar.

De cînd mi-a murit ultimul cîine, latră — în mine — amintirea lui.

În viață e o mare diferență între „țel“ și „țintă“. Fiindcă ținta poți numai s-o atingi, dar țelul trebuie să-l ajungi.

Cînd se tund oile la munte, behăie de plăcere războaiele din fabricile de textile.

Fără forța gîndului, a mușchilor nu face nici două parale.

Am auzit primul greiere din primăvara asta. Dar nu cînta. Făcea numai solfegii.

În dragoste, unii înșeală și alții se păcălesc.

Cînd prezintă o piesă ca să-i fie jucată, autorul dramatic să nu uite că — în dramaturgie — textul e una, subtextul alta, contextul altceva și pretextul, totul.

Încăpățînarea măgarului e personalitate. Și a omului, măgărie.

N-are timp să stea degeaba, fiindcă se grăbește să nu facă nimic.

Și marile capodopere ale lumii au fost făcute tot de simpla și sfînta mînă a omului.

Broaștele : privighetorile apelor stătute.

Într-o strîngere de mînă poți face o mărturisire mai elocventă decît în zece mii de cuvinte.

Cea mai scumpă bijuterie din lume este inima de aur.

Nu-mi place boxul, fiindcă e singurul sport care-și culege victoriile de pe jos.

De cînd stiloul a înlocuit tocul, unii scriitori nu mai au condei.

Lîngă statuia unui mare gînditor, unii turiști cad imediat pe gînduri. Nu de altceva, dar pentru că așa le recomandă ghidul.

Mesele rotunde rotunjesc colțurile discuției.

Cea mai intimă vizită pe care o poți face cuiva se numește autopsie.

După ce își scuturâ ultimii bujori pe pupitru de soare, primăvara intră în vacanță... de vară.

Nu pleca din tine că rămîi gol.

Îmi spunea un dresor de lei : „Primul lucru pe care l-am învățat în meserie a fost să ascult de ei".

Frumusețea e trecătoare. Frumoasele, eterne.

Degeaba încerci să glumești cu moartea. Ea tot în serios te ia.

Cînd lașul îți întinde o mînă, fii generos și dă-i două. Dar palme.

Lupa mărește respectul pentru sticlă.

Și iarăși vine vara, și iarăși mă întreb dacă primii trandafiri ai ei nu sînt și ultimii ai mei.

Vîrsta pe care ai avut-o cînd ai murit n-are nici o importanță, dacă-i supraviețuiești.

Între un coș cu cireși bășicate și alt coș cu cireși altoite, prefer o singură cireașă pietroasă.

Iubirea nu se poate defini într-o singură formulă, fiindcă nimeni nu iubește identic.

Am văzut un cal trăgînd singur un camion cu lemne. Și tot căruțașului i-a sărit țandăra.

Monumentul funerar : piatră de hotar între două veșnicii.

N-am nevoie să mă crezi decît atunci cînd mint.

Ploaia urzește iețe de apă între cer și pămînt. Dar ele nu se pot țese decît gînduri și visuri, la fereastră.

„Cumpăna dreptății" nu trebuie să ezite, ca a cîntarului, pînă să se exprime exact.

Una e liniște mare și, alta, marea liniște.

Cine calcă legea își scrîntește piciorul.

Toată viața am dorit să am o conversație, între patru ochi, cu „Moartea". Cu o condiție însă : fără coasă.

Cei mai mari lingăi din lume sînt filateliștii.

Amintirile : otavă a gîndurilor. Adică, viață cosită a doua oară.

Unii preferă vinului, apa, din principiu. Alții, fiindcă n-au încotro.

Nu regret nimic din tot ce-am făcut în viață. În schimb, regret tot ce n-am făcut.

Cda. 5610 coala 5

Publicul de teatru se împarte în două : cei care se duc să vadă și cei care se duc să fie văzuți.

Rostul căsniciei e să adune dragostea de pe drumuri.

Boul nu urăște țăranul. Urăște numai jugul.

Cel mai mare farmec al femeii iubite este cel pe care l-a pierdut în ochii tăi.

Dragostea se spune des, se simte rar și se face totdeauna.

Cînd lupți numai pentru tine, riști să devii prizonierul tuturor.

La vecinul meu, o barză și-a făcut cuibul în grădină. De aceea primul lui copil a fost din flori.

Despre piese scriu cronicarii dramatici, teatrologii, eseiștii, criticii etc. Dar piesele le scrie numai dramaturgul.

Sînt oameni care plîng fără lacrimi, după cum sînt alții cărora le curg lacrimile fără să plîngă.

— De ce bei, omule, atît ?

— Fiindcă n-am posibilități să beau mai mult.

O plantă care provoacă insomnii unora : laurii altora.

Drumul lung te duce pînă la oboseală.

După o baie de aburi te simți parcă mai puțin păcătos. Și parcă mult mai înclinat să devii.

Nu mă tem de ziduri, cît există tîrnăcoape pe lume.

Amintirile : otavă a gîndurilor. Adică, viață cosită a doua oară.

Cînd te-ai hotărît să minți chiar și posteritatea, apucă-te să-ți scrii memoriile.

În zilele de arșiță, trotuarele parcă nu sînt spălate pe ochi.

— N-am iubit pe nimeni niciodată.

— Minți. Te-ai iubit pe tine întotdeauna.

Iepuroaicele sînt atît de prolifice fiindcă li se împușcă bărbații legitimi.

Îmi spunea un ateu convins : „Ține minte vorba mea, maestre, Dumnezeu nu există. În schimb, fiecare om pe lume are o fatalitate și-un destin. Iar restul e numai soartă".

Cel mai apucător individ din lume e cleștele.

Du-te iubito ! Singurătatea în doi o pot împărți și singur.

Un leu și-a mîncat dresorul. Și, de-atunci, a rămas muritor de foame.

Cînd lumina electrică este „în pană" chibriturile se dau peste cap de bucurie.

Bănuiala e serviciul de spionaj al oamenilor neînarmați pentru viață.

Curajul timidului este aidoma cu al raței cînd vrea să zboare peste coteț.

Cele dintîi pagini de istorie română au fost scrise cu arcul.

În fiecare tren al lumii, viața circulă pe compartimente.

Sita cerne numai cînd are ce.

Ploaia cu soare nu e decît un fel de apă rece la grătar.

Adevăratul doliu se poartă la reverul inimii.

Meridianele : bretelele globului pămîntesc, ca să nu-i cadă ecuatorul în vine.

Perfidul spune în față numai ceea ce a întors pe dos.

Lebăda : gîscă făcută frișcă.

Cînd prima dragoste ți-a rănit inima, numai a doua îți poate schimba pansamentul.

De cîte ori moare un mare poet, pămîntul ar trebui să păstreze un minut de reculegere.

Munții nu-mi mai impun de cînd îi escaladează fiecine.

Era atît de urît, încît atunci cînd se strîmba, părea mai puțin urît.

Am risipit, dar nu m-am împrăștiat.

Cînd privești marea, gîndul o ia în derivă.

E păcat să mori fără să fi trăit.

Guralivei degeaba îi pui lacăt la gură, că tot vorbește prin gaura cheiței.

Decît să aud prostii, prefer să le spun.

Creionul cu care scrie umoristul trebuie să fie întotdeauna... ascuțit. Și dacă scrie cu cerneală trebuie să fie... simpatică.

Adevăratul cîine de casă trebuie ținut în curte.

Fără modestia cînepei, nu s-ar mai fi înălțat niciodată trufia corăbiilor cu pînze.

Sîntem chit, tinere confrate. Dumneata nu mă cunoști și eu, nu te recunosc.

Cînd drumul vieții e aproape de sfîrșit, inima îți rămîne — pe marginea lui — solitară și îngenuncheată, ca o troiță.

N-am cerut decît posibilitatea de a da.

Numai ochii plîng. Gura se lamentează.

Cînd sînt atîtea flori pe pămînt, cum pot să mai fie și atîția oameni răi pe lume ?

Prostul e deștept în discuție numai cînd face cu ochiul.

În barcă gîndește-te la mare, nu la uscat.

Ceasul e cel mai perfect poliglot. Se exprimă dintr-o dată, în trei limbi.

Chiar altoite, nu toate corcodușele ajung caise.

Cînd iubita se uită în ochii tăi, se vede pe ea. Și tu, cînd privești în ai ei, tot pe ea o vezi.

Vara e cel mai decoltat anotimp. Și iarna, cel mai bun de gură.

E mîndru că a rămas repetent. Fiindcă, zice el, ca și dictonul : „Repetiția este mama învățăturii".

Nu te abați din drum, decît în două împrejurări : cînd nu știi precis încotro ai plecat, sau cînd nu ești sigur pe pașii tăi.

Erai atît de frumoasă cînd ai ieșit din mare, încît — marea — nu se mai vedea de dumneata.

Ce om curios ! De cîte ori are draci, înjură de dumnezei.

Toate florile sînt rude de sînge cu pictorii.

Poți să fii într-o ureche și totuși foarte serios la treabă : dacă ești ac.

Măsoară-ți cuvintele și cîntărește-ți vorbele.

Cei cărora le „cîntă sticleții" în cap, ar trebui să umble cu colivie între umeri.

Drumurile nu duc numai înainte. Toate te pot — oricînd — întoarce de unde ai plecat.

Marii strîngători de aur, pînă la urmă, tot își dau arama pe față.

În calea secerătorilor, lanurile nu se pleacă. Fac numai reverențe de spice coapte.

Bătrînețea e ca o ceașcă de cafea neagră, băută. Îți mai rămîne numai „zațul" să-ți ghicești viitorul în el.

Nici mort, n-am nevoie de pomana nimănui.

Cu cît zbieri mai tare, cu atît spui mai puțin.

După ce ai plecat, iubito, m-am întors în inima mea. Dar nu mai era nimeni acasă.

Ai vrut să parvii cu orice preț. De-aia ai ajuns de două parale.

Copilul nou născut : dragoste la biberon.

Îngîmfatul, cînd are un coș pe nas, se laudă că e furuncul.

Vulpea nu e victima vînătorilor, ci a propriei sale cozi.

Decît să regreți o faptă bună, mai bine făceai una rea.

Nu uita că alții îți dau posibilitatea să trăiești numai pentru tine.

Cîinele de stînă trebuie să latre și în somn.

Nu purta „mini-jupe" cînd ai picioarele la fel.

O ! Cîte ai fi făcut cu banii pe care era să-i ai.

Alunele verzi : icre negre pentru veverițe.

Toți celibatarii poartă și curea și bretele, la pantaloni.

În fiecare pîine, soarele și-a strîns mîna frățește cu pămîntul.

Măceșul : repetent la examenul de trandafir.

Fii limpede ca apele de munte, chiar dacă — afară de păstrăvi — ți se mai văd, pe fund, și bolovanii.

Drumurile de țară umblă desculțe prin praf și își sumet poalele, prin noroi.

Ploile de vară ! Nervi lichizi.

Mi-a pus unul piedică în carieră și și-a rupt piciorul.

Cîinele ciobănesc nu se teme de lup. Numai de oi.

Noaptea, viteza gîndului circulă în „ani-întuneric".

Am cunoscut oameni nemaipomenit de buni pentru a deveni răi.

Cînd porcul trece de trei sute de kilograme încetează de a mai fi porc. Devine „exponat".

Chiar dacă aștepți moartea, nu te duce la gară s-o primești.

Fii ca munții... Reflectează deasupra propriilor tale prăpastii.

Uneori te uiți fără să vezi și, alteori, vezi fără să te uiți.

Unii oameni sînt ca jivinele pădurii : dau roată unde a mîncat lupul măgarul.

Era o zi tristă ca o inimă moartă.

Căpușile se roagă, în fiecare zi, să crească lîna oilor.

La o anumită vîrstă, cînd te uiți în oglindă, ai prefera numai să te revezi.

Cine are gură rea e și bun de gură.

Cenușa : amintirea rece a fostelor vîlvătăi.

Avarul strînge ca să nu aibă și zgîrcitul are, ca să nu dea.

Și dacă ai chelit, ce ? Parcă pe lumea asta nu sînt și vulturi pleșuvi ?

Cîntecul lebedei e și prohodul ei.

N-am cerut vieții decît să mă lase să trăiesc.

Toți bolnavii se simt bătrîni. Dar nici un bătrîn nu vrea să se simtă bolnav.

Vîntul zboară cu cerul în aripi, dar, cu pămîntul, în ochi.

La înmormîntări, toată lumea plînge, numai popa cîntă.

Uneori, tăcerea unora e ca sabia vîrîtă în teacă.

Pînă la urmă, găina tot o face fiartă.

Am nevoie, în viață, numai de cei care n-au nici o nevoie de mine.

La drum, zestrea oilor o duce măgarul și o păzește dulăul, baciul nefiind decît o saricâ umblătoare înaintea lor.

Grija mea de fiecare zi e s-o apuc pe cea de mîine.

Focul sacru nu se aprinde cu chibrituri.

Un om interesant : niciodată în viață n-a avut destul curaj ca să fie suficient de laș.

Dorul este un sentiment cu intermediarii excluși.

Falsitatea a fost singurul lui lucru veritabil.

Dragostea n-are nici un act de naștere. Are, în schimb, multiple acte de deces.

Mahalagioaica vorbește cu răspîntie la gură.

Cînd plouă peste holdă, varza face băi de... putină.

După ploaie, rîndunica își usucă fracul, întins la soare pe sîrmele de telegraf.

Decît să scriu cu creier electronic, mai bine mă apuc de traforaj.

Zgîrcitul se păzește de boli molipsitoare numai ca să nu le dea cuiva.

Distinguo : calul de curse, aleargă ; cel de călărie, fuge și, cel de ham, trage.

Cînd se scutură crinii, primăvara și-a pierdut fecioria.

Viața nu are sfîrșit. Numai „sfîrșiți".

Dragostea a murit în clipa cînd rămîi singur în doi.

În materie de vîrstă, toamna tinerii își numără bobocii și bătrînii — orătăniile.

Toate viile culese au miros de cîrciumi viitoare.

Una e să arunci mănușa, și, alta, s-o azvîrli.

Nerecunoștința își privește binefăcătorii cu spatele.

După plecarea rîndunelelor, toamna scrie fără punctuație.

Unui măgar, cînd îi spui asin, este ca și cum în loc de „mă", i-ai spune „domnule".

Numai covoarele se nasc ca să fie călcate în picioare.

În artă, între un „neînceput" și un „neisprăvit" prefer un inexistent.

Buna-cuviință e ca șorțul. Te apără de pete.

În cușcă, hiena sfîșie în gînd.

Primul semn de toamnă : fularul !

Clevetirea : vorbe ieșite la drumul mare.

Dacă mergi ca melcul, avansezi tot ca el.

Avarul moare fericit, fiindcă a mai strîns un ban și pe deget.

Prostul nu cunoaște mai deștepți decît el.

Toamna, ultimele roze mor înainte de a se scutura, sinucise cu proprii ghimpi, înfipți în inimi.

Mustul : extemporalul viilor, în primele lor zile de... școală.

Cînd ai inspirație să scrii, apucă-te să corectezi.

Lanurile arate toamna au provizii la cămară.

În nopțile de vară, cînd visezi că ninge, dimineața te deștepți melancolic.

Nu există un om mai sociabil decît cerșetorul : întinde mîna la toată lumea.

Cu cît ești mai tare în matematici, cu atît ai mai multe... probleme.

Nu crede în „oamenii de încredere" ai altora.

Cele mai lungi clipe sînt cele zece minute în care aștepți sentința termometrului.

În fiecare fulg de zăpadă există un „motiv" pentru orice dantelă.

Cînd vin ploile de toamnă, gîndurile fetelor stau rezemate în coate, la fereastra dinspre stradă.

Cînd pisica are ghinion, noaptea visează canare și ziua întîlnește mopși.

Leneșii : timpii morți ai vieții.

Fără întuneric, lumina ar fi fost inutilă.

Cîrnul își cunoaște lungul nasului, dar nu și-l recunoaște.

În geografia bețivului nu există ape... potabile.

Cînd se umflă, curcanul e convins că se umflă în pene de păun.

Procesele de conștiință se judecă numai în ședință secretă.

Cînd începe sezonul de vînătoare, toți iepurii ar vrea să fie măgari.

Toamna, grădinile ies la pensie, iar pensionarii la grădini.

Ochii fardați văd mai puțin decît sînt văzuți.

Găina se naște ou și moare rasol.

Zările nu se văd. Se întrezăresc.

Boul trage la jug ca să nu rămînă de căruță.

Ambițiosul e ca elasticul. Știe numai să se întindă.

Cînd tună, iarna, mă fulgeră rîsul.

Nu dați vacilor lapte și, sugarilor, lucernă.

În viile culese, aracii parcă se scobesc în nas.

Am cunoscut un om care, în douăzeci și cinci de ani de căsnicie, n-a rostit decît un singur cuvînt : „Taci !"

Dacă m-ai iubi cu adevărat, nu mi-ai spune-o în fiecare zi, ca să te convingi.

Nu înțeleg de ce unele femei se numesc „de stradă", cînd, de fapt, ele fac numai trotuarul ?

Cînd vine toamna pe pămînt, în văzduh, iarna, începe să-și dea lîna la darac.

Ajung doar două litere pentru ca dreptate să devină ne-dreptate.

Uriașii sînt oamenii depășiți.

Cînd se apropie iarna, cîntecul greierului își zgribulește notele.

În fond, cosmonautica nu e decît un fel de papagal care scoate „planete" pentru pămînt.

Cinicul rîde numai între patru ochi : cînd se privește în oglindă.

Luați-vă măsuri din vreme. După ce pleacă berzele nu se mai fac copii.

Toamna, pe aleile inimii se scutură numai scrisori de dragoste, moarte...

A fost o femeie cu atîta trecere, încît — la treizeci de ani — a ajuns trecută.

Tăcerea vorbește numai la ureche... Dar, mai rar, asemenea logoree.

Persoanele se nasc cu moașa. Personalitățile, numai cu posesorul.

Există fel de fel de inimi : albastră, neagră, de piatră, largă, rea, pestriță etc. Dar, din toate, cea mai rară, e inima bună.

Mahalagioaica judecă cu tîrlicii și se exprimă cu șoldurile.

Greutatea lui, în viață, a fost ușurința.

Fereastra e o frontieră între două lumi. Cea dinăuntru și cea de-afară.

Femeia modernă sau se îmbracă în nud sau se dezbracă în rochie.

Vînătoarea este sezonul mort al pădurilor.

Bătrînii nu se gîndesc la ziua de mîine. Ci la ce au, la masă, astăzi.

De ce pleci din tine cu fiecare stol de păsări călătoare ?

Cînd vin ploile toamnei, cu tot cortegiul lor poetic, măgarul simte numai un singur lucru : că-l plouă.

Adevăratii cai de curse nu aleargă pentru premii, ci numai ca să-și pună sîngele în mișcare.

Victoriile se obțin în ofensivă și se cîștigă în apărare.

Nu mă tem de apele repezi. Numai de bulboanele celor liniștite.

Cînd pleci undeva, nu-ți lua niciodată „adio". Te pomenești că se prinde.

Dacă ar ști exact clipa cînd moare, omul ar sucomba cu mult înainte.

Cu toate cele o sută de kilograme ale lui, omul acesta n-a avut niciodată pondere în viață.

Cînd vrei să te desparți de o femeie, nu te gîndi la prima clipă cînd ai cunoscut-o. S-ar putea să te împaci.

Am văzut niște flori puse într-o oală de ciorbă. Dar numai oalei îi venea bine.

Numai după invidia altora îți dai seama de adevărata ta valoare.

E drept că „ține" la băutură. Dar nu e mai puțin adevărat că și ea ține la el.

Vulpea urăște femeile. De-aia le sare în spate la prima ocazie.

Toți debitorii dau bani cu plăcere celor ce nu le datorează nimic.

Veșnicia se măsoară numai în kilometri-gînd.

Soțiile sînt mai în vîrstă decît prietenele, chiar și cînd sînt mai tinere decît ele.

Lanțul sclavului, cu cît se strînge mai tare, cu atît leagă mai puțin.

Salut mulți proști, dar nu mă descopăr în fața niciunuia.

Prefer eroii cu momente de lașitate, lașilor, cu tresăriri de eroism.

Ce vioi moare iepurele împușcat !

Albina nu fură. Culege.

Cînd opera e clară, explicația criticului este inutilă.

Și pisica toarce, și fusul. Numai că, ea toarce lene și el, hărnicie.

Cînd te simți foarte singur, nu tăcea. Stai de vorbă cu tine.

Tiparul a transformat vorbele în cuvinte.

Hazul lui Don Quijote, a fost că a vrut să „macine" mori.

Cînd îți dai onoarea, trebuie să fii sigur că-ți rămîne.

Prima zăpadă e ca prima dragoste. Nu se prinde de la început.

Iarna, amintirea verilor trecute nu țin de cald.

Inima nu judecă și judecata nu iubește.

Grădinile ninse au ceva din candoarea stîngace a mireselor albe, înghețate sub emoția solemnă a voalurilor de circumstanță.

Lapovița : zăpadă desculță.

Poate să cînte cocoșul cît o vrea, că — pînă la urmă — tot găina îl cîrîie.

Stilul e „maestru de ceremonii al cuvintelor".

Dacă prepelițele ar ști cînd începe sezonul de vînătoare, și-ar scoate buletin de cîrtiță.

Dorul nu umblă după femei. Numai după iubite.

Proștii sînt ca hărțile. Spun tot, dar la scară redusă.

Alcovul curtezanelor nu trebuie să aibă memorie. „Memorii", da.

Ah, cîte am spus în viață, fără să scot nici un cuvînt !

Primul sărut al celei dintîi fete iubite e rece de emoția ta.

Ultima consolare a familiei este să constate ce bine arătai mort.

Toate cîntecele de dragoste deschid inimile cu bemol la cheie.

Toți șoarecii de cîmp se cred — în sinea lor — agricultori.

M-a întrebat unul : „De ce scrii maestre ?" Și i-am răspuns : „Pentru că, poate, o să începi să citești și dumneata, coane !"

De multe ori e necesar să fii rău, ca să fii bun de ceva.

Ultimii ani din viață trăiesc din primii.

După prima ninsoare, pămîntul își pune rufe curate.

Inimile marilor creatori în artă, pulsează și după moarte, în arterele altora.

Cîinii de casă latră cînd au de spus ceva. Cei de pe uliță, mîrîie chiar cînd n-au de spus nimic.

În ceea ce privește dragostea, nu vom fi de acord, niciodată, scumpă doamnă. Fiindcă una e să iubești mult și, alta, să iubești mulți.

Cred că e clar că cei care scriu „antiteatru" sînt — implicit — și antidramaturgi.

Nu muriți. E plicticos să nu mai faci nimic pe lume.

Vîrsta nu se cunoaște după „etate". Numai după bătrînii ei !

Cînd scrii, gîndește cu mîna și lucrează cu capul.

Fii sincer, bunicule ! Nepotul e numai un pretext. Totul e să plimbi dumneata săniuța.

Plăcerea bolnavului este să dea medicului consultații gratuite.

— Pe cine iubești tu mai mult, Ionică ? Pe mine sau pe mama ?

— Pa — tine !

Cînd iubești, cea mai frumoasă clipă din viață e mereu alta.

Cînd vin brazii de la munte, în piețe, pentru pomi de iarnă, și ceapa degerată miroase a cetină.

Iarna, bețivul, cum dă de țuică, o și face fiartă.

A ars casa unui om sărman. Și flăcările trosneau de fericire, în loc să plesnească de rușine.

Dragostea nici nu vine, nici nu pleacă : trece.

Mai bine privighetoare mută, decît măgar cu voce.

Sînt popoare în care bate inima ca a unui singur om, după cum sînt oameni în care bat inimile unui popor întreg.

Cel mai mare leneș de pe lume e amurgul, iarna.

Dăruiește-te tuturor și nu te vinde nimănui.

Marii oratori sînt elocvenți și în pauze.

Accept palmele numai cînd mă aplaudă.

Entuziasmul poate să aclame și să sancționeze, deopotrivă.

Prefer un teatru fără cortină, altuia fără perdea.

Viața altora ți se pare totdeauna mai ușoară decît a ta.

Cel mai drag cuvînt dintr-un roman pe care l-ai scris este „sfîrșit".

Nu-mi spune că-mi ești prieten. Dovedește-mi mai întîi.

1968

Cine trăiește repede, dispare urgent.

Toți oamenii de zăpadă se topesc după copii.

Iarna, urșii — în bîrloguri — visează numai tufe de zmeură și nici un dresor de circ.

Nu te grăbi dacă n-ai nici o treabă. Poți s-o faci și stînd.

Cînd nehotăritul se decide să întreprindă ceva, rămîne pe gînduri.

Cel mai mare măgar din lume este catîrul care a vrut să ajungă cal.

Cele mai frumoase dantele le-am văzut întinse, la ferestre, după o noapte de ger.

O crimă fără nici o circumstanță atenuantă : un iepure împușcat, întins pe masa de bucătărie, lîngă o legătură de morcovi proaspeți.

Diferența de cost între căruță și „caretă“ au stabilit-o regii și au plătit-o popoarele.

Cum o să existe sufletul cînd cei mai mulți dintre oameni nu-l au ?

Cînd ninge toată noaptea, a doua zi, fiecare casă vinde cataifuri pe acoperiș.

Ca să ajungi în rîndul oamenilor trebuie să intri, nu să te strecori.

Noaptea de Anul nou e ziua Sfîntului Bartolomeu al curcanilor.

Iarna, vrăbiile mănîncă numai mălai visat.

Mi-a cerut zece lei împrumut și i-am dat douăzeci și cinci. Drept care mi-a spus așa : „Asta înseamnă că ai o mie de lei în buzunar și puteai să-mi dai măcar cincizeci, meschinule“.

De ce se spune „prietenie adevărată“ cînd, dacă nu e adevărată, nu mai e prietenie ?

În căsnicie, luați exemplu de la turturele. Și la bine și la rău, soții sînt, întotdeauna, alături.

Viscolul scoate fulgii de zăpadă din minți, ca dragostea vorbele din gură.

Prietenia după dragoste e ca un pahar de apă minerală, în locul unuia cu șampanie frapată.

Era atît de superstițios, încît sîmbăta nu bea nici un strop de apă, de teamă să nu se ducă pe „apa sîmbetei“.

În viață, cînd nu știi să-ți croiești un drum ajungi pe drumuri.

Vorba goală e ca teaca fără sabie.

Nu cugeta pe negîndite.

Toată viața a așteptat un om de curaj, să-i facă și lui... autocritica.

În fiecare zi trăiește-o pe cea prezentă, gîndește-te la cea de mîine și adu-ți aminte de cea de ieri.

Mai ușor uiți o femeie pe care ai iubit-o, decît pe una care nu te-a iubit.

Poți să te ocupi în viață numai cu lucruri mărunte. Cu condiția însă să fii miniaturist.

Fericirea e un cuvînt în care intră toate celelalte.

Tragedia dentistului : să fie, afară, soare cu dinți și nici un client în sala de așteptare.

Cda. 5619 coala 6

Îmi spunea un prost :

— M-a întrebat cineva ce e mai greu ? Un kilogram de plumb, sau unul de lînă, crezînd că o să spun : plumbul.

— Și ce-ai spus ?

— Lîna ! Că nu s-a născut ăla care să mă „ducă" pe mine.

Întreabă-te „ce e viața ?" cînd o începi. Că, după ce ai trăit-o, pierzi vremea de pomană.

Cînd arta e abstractă, cum o să se poată „vedea" ceva?

Viitorul unui om, ca și al unei lumi, se construiește, nu se visează.

Amurgul e veșnicul curtezan al vacilor. Le trage clopotele.

Cînd peștele are coșmaruri, visează untdelemn.

Morții se descompun de veci în morminte și se reconstituie, etern, în inimi.

— Și ce tulburări simțiți ?

— Numai una singură, domnule doctor ! Cum mănînc dulceață, gem !

Iarna, lacurile înghețate nu mai pot vedea cerul, fiindcă fac albeață în ochi.

Nu e același lucru să dai de pomană și să dai degeaba.

O carte de vizită tragică :

PARIZER

— fost cal de curse —

Cu vremea să mergi în pas, nu la pas.

Dragostea pentru om a făcut progrese uriașe. A ajuns să fie chiar o problemă de inimă... transplantată.

Leneșul are filozofia lui, dar îi e lene s-o spună.

Nu vi se pare că există o strînsă legătură între vorbele de prisos și oamenii inutili ?

Bilanțul vieții unora este că au trecut la profitul lor, pierderile altora.

Tuturor femeilor cu „vino încoace", le prefer una singură cu „stai aici".

De cîte ori văd un om bolnav, am impresia că văd o armă de luptă stricată.

O vulpe a dat un anunț la mica publicitate : „Ofer schimb de locuință. Dau vizuină, confortabilă, contra coteț modest".

Prostul face tot ce poate ca să nu treacă neobservat.

Iepurele fuge după ureche, nu după note.

Cînd canarul din colivie moare de moarte bună, pisica din casă e în doliu mare.

Oamenii mici la suflet nu pot vedea în mare.

Cînd „temutul critic" își scoate cîinele la plimbare, sînt, totdeauna, doi.

Prezicătoarele îți „prezic", în primul rînd, trecutul.

Tinere, nu fi bătrîn.

Cînd îți vine liniștea în vizită, fumează o țigară singur.

Una din marile satisfacții ale polemistului este atunci cînd izbutește să rănească un... invulnerabil.

Cerul fără nori e ca omul fără ocupație.

Testamentul unui avar : n-am.

Apa a compromis vinul întotdeauna, dar nu l-a făcut de rîs niciodată.

Surîsul e un hamac întins între două colțuri de gură. Dar niciodată nu știi ce se leagănă în el.

Există o categorie specială de surzi. Aceia care nu vor să audă decît ce spun ei.

Cînd ajungi în vîrful muntelui, ori te simți mai mic decît ești, ori ți se pare că ești mai înalt decît tine.

Crima pasională nu ucide dragostea.

Niciodată nu mergi mai bine decît cu picioarele la spinare.

Drumul cel mai scurt între două puncte e linia dreaptă. Și cel mai sigur, cea ocolită.

Și gloanțele oarbe au punctele lor de vedere.

Răspunsul implică răspunderea.

La atac se numără cîți s-au întors, nu cîți au plecat.

Unii salută cu pălăria, alții cu spinarea.

Pe lume sînt miliarde de locuitori. Dar cîți or fi și „oameni" printre ei.

Singurul foc care se aprinde singur este „focul sacru".

Norii împiedică pămîntul să vadă seninul cerului și, cerul, să privească pămîntul cu seninătate.

Inteligența oii se numește lînă.

Cînd faci serenade la ferestre, să nu fii geamgiu.

Cîinele meu mi-a dovedit, odată mai mult, marea lui dragoste pentru mine. N-a mîncat oasele pe care i le-am adus într-un ziar în care mă înjurau criticii.

Trenul merge fără șine, exact ca un condei de scriitor fără talent.

Cînd trimiți flori femeii iubite, nu aștepta răspunsul, că le anulează tot parfumul.

Cred în om. Cred în viață. Și îmi pare foarte rău că trebuie să cred și în moarte.

Cruzimea : răutate cu cuțitul la brîu.

Mărțișorul : unul care se agață de femei și le mai face și plăcere pe deasupra.

Inima femeii, ca și toate mărțișoarele în formă de inimi poate fi, deopotrivă, și de aur și de... *doublé*.

Cînd femeia nu mai primește nici un mărțișor, începe să-și scrie memoriile în gînd.

Femeia care primește prea multe mărțișoare, le încurcă șnururile.

Cînd îndrăgostitul alege mărțișoare, face declarații de dragoste pe tejghea.

Cel mai „costisitor" mărțișor este cel pe care n-ai avut cu ce să-l cumperi.

Din cele douăzeci de mărțișoare pe care le-ai primit, toate ar putea să aibă ceva de spus. Dar numai unul singur vorbește.

Orice mărțișor, pe pieptul unei femei, e o decorație pentru împlinirea unei primăveri mai puțin.

Pe pieptul revoluțiilor, decorațiile au fost — totdeauna — mărțișoarele noilor primăveri ale lumii.

Iubitelor, nu purtați mărțișoarele la mînă, fiindcă v-au fost oferite pentru inimi și din ele !

Există un al cincilea anotimp : zloata.

Cînd moare o căprioară, toți cerbii rămîn văduvi.

Dorul : dialog la distanță.

Diferența între „răul de mare" și cel de ocean este că — cel din urmă — te costă mult mai mult ca să nu mănînci tot nimic.

Cînd spune minciuni, vînătorul nu minte : vînează !

Un pui de iepure s-a dus la măgar ca să-l înfieze și acesta i-a spus : „Nu înfiez, drăguță, neamuri care nu îmi sînt rudă de sînge decît prin urechi".

În viață nu se răzbește cu capul, ci cu ce ai în el.

Zefirul : vînt ieșit la plimbare în talie.

Doi boi trăgeau la același jug.

— Bou ești, măi ! i-a zis, într-o zi, unul celuilalt.
— De ce ?
— Fiindcă tragi la jug.
— Dar ce ? Tu nu tragi la fel ca și mine ?
— Ba da. Însă eu am început să observ.

Ninsoarea în martie e ca al treisprezecelea la masă.

Din toți cunoscuții, prostul nu își amintește nici un deștept.

Pîinea se achită la brutărie, dar se cumpără de la tractor.

Leului, chiar cînd îi năpîrlește coama, îi rămîne reputația intactă.

N-am nimic contra nimănui. Tot ce pot să fac, este să nu fiu „pentru".

Și totuși, cei dintîi dinți care îi ies cîinelui nu sînt caninii.

Unii oameni sînt ca vacile. Habar n-au că, din ce-au păscut ei, alții își mulg laptele.

Era atît de păstrător, încît nu citea scrisorile primite, ca să nu le rupă plicul.

Cucul e ca unii tați ! Se ascunde și în pendule, numai să nu-l afle nimeni cu cine a făcut ouăle.

Pentru unii, primii soli ai primăverii sînt galoșii.

Gloria e ca scarlatina. După erupție, începe să treacă.

Lumea își ghicește soarta, numai dacă își dă în boabe de grîu.

La răspîntii de viață, drumurile stau de vorbă la un pahar de gînduri.

„Probleme" se numesc numai cele care rămîn nerezolvate.

Victoria dușmanului doare mai mult decît bătălia pierdută.

Scoțienii au lansat primele mini-jupes. Și tot numai pentru bărbați.

Cea mai frumoasă floare din lume n-are nume, dacă ți-a pus-o iubita la butonieră.

Sita criticului, trebuie mai întîi să discearnă și, pe urmă, să cearnă.

Cu ultima ninsoare căzută peste ea, iarna își pune hermina la naftalină.

Te-am iubit atît de mult, și totuși mi se pare foarte puțin față de cît nu meritai.

Primăvara cîntă. Vara încîntă. Toamna descîntă. Și, iarna, le închide gura la toate.

Sînt unii vînători la fel ca unii oameni. Întîi trag și pe urmă ochesc.

Dacă vrei să nu-ți iasă vorbe, pune-ți lacăt la gură.

Măgarul nu se supără cînd îi spui „măgar". Crapă însă de necaz cînd îi spui, unui om, „măgarule".

Uită-te încotro mergi. Nu încotro ai luat-o.

Au sosit primele două berze din primăvara asta pe acoperișul casei vecinei mele. Iară o să nască doi gemeni.

Privește atent o bucățică de stofă de lînă. Și, dacă vrei să știi ce e aia „evoluție", ia-o — retrospectiv — de la stîna aferentă.

În gramatica iubirii există două semne ortografice esențiale. Semnul întrebării și punct.

Cînd vrei să învingi în luptă, subestimează-ți forțele și supraevaluează-le pe ale adversarului.

Cîinele meu ciobănesc are treizeci și șase de kilograme. Dar nu de cîine, de prieten.

La sfîrșitul iernii, cînd încep să ciripească păsărelele, înseamnă că li s-au aprobat audiențele la soare.

Amintirile sînt asemeni cărților din biblioteca ta. Cauți cîte una, cînd nu mai ai nimic nou de citit.

Orice cap este și căpățînă. Dar nu orice căpățînă poate fi și cap.

Numai gîndul și dorul zboară fără aripi.

Anonima e cartea de vizită pe care lașul ți-o lasă la domiciliu, cînd îți face vizită de etichetă.

Lacrimile nu udă obrajii. Îi usucă !

Citește legile cu ochii bine deschiși și respectă-le orbește.

Schela înalță deopotrivă și construcția și omul.

Vițelul care se oprește la „poarta nouă“ e un vițel binecrescut. Cum o să intre, ca la el acasă, pe uși străine ?

Primăvara : creșa florilor.

Sînt oameni cărora le e teamă să nu le fie frică.

Nu ai îmbătrînit cu adevărat decît în clipa în care îți dai seama că de-atunci înainte, nu-ți mai rămîne decît de-acolo înapoi.

Și îndrăgostiții și avarii au pasiunea strînsului. Unii la piept și alții, la ciorap.

O, cîți oameni aleargă după un cal de curse !

Optimiștii își socotesc anii în primăveri ; pesimiștii, în toamne.

Am văzut o țigancă florăreasă. Sub tulpanul de Grigorescu avea un coș de Luchieni.

Primăvara este cel mai trist anotimp, fiindcă știe că moare tînără.

Poți să spui orice. Cu condiția să nu spui mai puțin decît ai vrut și mai mult decît trebuia.

Sînt actori care își închipuie că e destul să dispară valeții din teatru, ca să dispară și „tava“.

Iubește florile, dar nu ignora pămîntul care ți le-a dat.

Cînd înverzesc pădurile, păsărelele își încheie concediile de odihnă.

Cele mai dragi amintiri ale florilor bătrîne sînt fluturii tinereții.

Iubesc liniștea cît de mare. Dar marea liniște, nu.

Prima zi cînd cîinele meu nu mai mi-a lins mîna, a fost cea în care i-am pus cea dintîi zgardă.

Vulpile numără bobocii primăvara.

Turturelele nu divorțează niciodată. Rămîn, întotdeauna, văduve.

Numai oamenii „lejeri“ n-au greutăți în viață.

Berzele pleacă și cocorii vin.

Nu știu cît m-ai iubit, dar știu că n-am băgat de seamă.

Prostul nu mănîncă urzici, nu fiindcă nu i-ar plăcea, ci fiindcă a aflat că se dau și la rațe.

Trufașul e plin de gol.

Unui copil cu minte de bătrîn îi prefer un bătrîn care a dat în mintea copiilor.

Cînd ziua vede prima stea, i se face negru înaintea ochilor.

Singurul mascul care ouă : struțul. De aceea nu există decît „ouă de struț“.

Nu vreau să știu ce e sufletul. Mă mulțumesc să am.

Cînd te îmbeți cu vorbe, îți merge gura pe două cărări.

Șarpele e convins că el merge și tu te tîrăști.

Cînd coarda vieții s-a întins prea mult, omul a inventat arcul.

Nu striviți furnicile, chiar dacă au intrat în cutia cu zahăr, fiindcă ele nu fură — agonisesc.

În ploile primăverii, florile se spală numai pînă la brîu.

S-a sinucis de frică să nu moară într-o zi.

Intriga umblă ca apașii. În vîrful picioarelor și cu chei potrivite pentru orice fel de ușă, în buzunar.

Primăvara, melancolia a greșit sezonul.

Fiecare inimă are podul ei cu vechituri pe care nu se îndură să le arunce niciodată, dar le scutură din cînd în cînd.

Păsărilor încîntătoare, le prefer pe cele numai cîntătoare.

Mi-ai promis, domnul meu, o „pereche de palme“. Aștept să ți le acontez.

Fata brodează visuri cu ochii plecați ; femeia și le deșiră cu ochii închiși.

N-am cerut vieții nimic. Tot ce am avut, i-am smuls. Și tot ce n-am avut, mi-a furat.

Din ouă legitime, numai puii cucului ies bastarzi.

Dacă ești înțelept, vara nu te gîndi la toamna care vine. Și, cînd vine toamna, gîndește-te numai la vara care a fost.

Omul în stare de nimic, e capabil de orice.

Dumneata n-ai calitatea etică să vorbești despre cinste, fiindcă n-ai făcut niciodată.

„Drojdia societății" nu trebuie lăsată să plămădească.

Turturelele sînt ca adolescenții îndrăgostiți : Și cînd își fac declarații, tot „guguștiuc" își spun unul altuia.

Degetele trebuie să mîngîie, mîinile să lucreze.

Adevăratul umorist și în două cuvinte tot face risipă de haz.

Dragostea e de trei feluri : cea care se spune, cea care se simte și cea care se practică.

Dacă o iubeai, o iertai — și dacă o iertai, nu te iubeai pe tine.

Cînd latră cîinele meu, mă simt și eu în voce, pe la poartă.

L-am crezut om dintr-o bucată, pînă cînd l-am auzit certîndu-se cu „jumătatea" acasă.

Prostul se face că nu te cunoaște, de frică să nu-l recunoști.

În fumul unei țigări, de multe ori arde un vis sau se naște unul.

Timiditatea este un balans intim între „aș vrea" și „nu pot să vreau".

Într-o singură viață, sînt oameni care pot să trăiască mai multe, după cum sînt oameni care nu pot trăi nici pe cea unică.

Cînd fuge din fața adversarului, lașul pretinde că i-a menajat.

În primăvara inimii e soare. În vara ei, arșiță. În toamna inimii, burniță de gînduri și, în iarna ei, vremuiește.

N-am putut să număr niciodată cîți bani n-am avut.

„Porumbelul păcii" trebuie să fie porumbel călător peste toate frontierele lumii.

Cel mai bogat om din lume este cel care are, întotdeauna, cinci lei cînd îi trebuie.

Fără mîna omului, omenirea ar fi trăit în patru labe.

Luleaua : fum cu șubă.

Prostul rîde că n-are de ce.

Cînd îți pierzi capul, nu mai ai cu ce să-ți dai seama de asta.

Sinuciderea : ultima autoservire.

Viața : două vorbe schimbate, între două tăceri inamovibile.

Orice lup care se respectă, se apucă vara de păstorit.

Nu cred în memoriile „solitarilor" care cutreieră oceanele lumii, fiindcă sînt scrise pe ambarcații proprii.

Caută să n-ai timp de pierdut vremea.

În dragoste crezi numai atîta timp cît nu iubești.

Nostalgia : cea mai apropiată chemare de departe.

Boul rumegă ca să-l mănînce alții.

O, cît de adevărat știi să minți !

Se spune despre unele femei că sînt îngrozitor de frumoase. Atunci, de ce nu s-ar spune și despre altele că sînt superb de urîte ?

În orașe, nopțile par neserioase. Numai la țară sînt solemne.

Nu mi-e frică decît de lași.

Fata îndrăgostită nu știe să coasă nasturi. Știe numai să brodeze flori.

Nici un cîine nu mușcă pe la spate, ca omul cînd e cîine pe față.

Cînd privesc cerul senin, nu știu de ce, mi se pare că toate mările lumii trebuie să fie calme și albastre.

Ghici ghicitoarea mea : — Care e drumul pe care pleci de-a bușilea și la capătul căruia ajungi întins ?

Lașul nu luptă, numai provoacă.

Femeia nu înșeală. Compară !

Culoarea cea mai grea de ales în viață : albă sau neagră.

Păunul : în sfîrșit, un codaș de frunte.

Natura se contemplă ; pămîntul se lucrează.

N-am nimic contra ciorilor, decît atunci cînd sînt... ciori vopsite.

Diferența între lăstun și rîndunel este că — lăstunului — i-a intrat fracul la spălat.

De cînd a scris Eminescu celebra lui poezie, pentru mine, toți plopii de pe lume sînt numai fără soț.

În viață și inima are destule bătăi de cap.

Cînd e singur, malul mării se numește țărm. Și, cînd e cu femei deasupra, se numește litoral.

Dacă am înțeles vreodată, iubito, tot ce vroiai să-mi spui, a fost atunci cînd n-ai mai putut să mai scoți un cuvînt.

Cimpoiul e burduf de muzică.

Într-un bar am asistat întîmplător la o „despărțire" între doi îndrăgostiți. Și, după cuvîntul „definitiv", ea a cerut un coniac și, el, a început să plîngă.

Numai cînd dormi îți vezi visul cu ochii.

Dacă m-aș lua după mine, n-aș putea să mă ajung niciodată.

Înainte de a vedea ce n-au făcut alții, uită-te bine la ce ai făcut tu.

Nu recunosc „viziunea" altuia în opera mea. E ca și cum aș recunoaște paternități străine copiilor mei.

Ochii întreabă, vorbesc și răspund fără să rostească nici un cuvînt.

El a scris zece piese. Dumnealui a jucat o sută. Dar, dumneata, iubite critic, ce-ai făcut ca să ne poți judeca pe amîndoi ?

Lăutarul care nu știe să cînte la ureche, să dea examen la filarmonică.

Toate bunicile devin mame odată cu primul nepot.

A murit un celibatar și l-au scăldat vecinele. Deci, tot femeile l-au băgat — pînă la urmă — la apă.

După o zi de arșiță, a început să toarne cu găleata. Și, prostul, invidios, a exclamat : „Ah ! Pămînt să fii acuma !"

Cele mai frecvente accidente de circulație sînt în viața inimilor.

„ETC". Iată cuvîntul cel mai „scurt și cuprinzător" din toate.

Toți băieții, cînd merg de mînă cu „mămica", tîrșesc picioarele ca la manevre. Și, cînd merg cu „tata", calcă țanțoși ca la paradă.

De cînd le-a batjocorit literatura, furnicile nu mai gonesc greierii de la ferestre. Închid obloanele.

Viața are o durată calculată riguros matematic. Începe cu prima respirație și se termină cu ultima suflare.

Bătrînii se întorc după o femeie frumoasă care trece, tot așa cum se închină, din obișnuință, cînd trec pe lîngă o biserică veche.

Generozitatea e un sentiment strict egoist. Oferi, fiindcă îți face plăcere să dai.

Numai surzilor le este permis să nu audă ce spun.

Cînd spune minciuni, vînătorul nu minte : vînează !

Nu spuneți unei femei că are cap de păpușă, știut fiind că păpușile n-au nimic în cap.

Mai bine taci cînd ai ceva de spus, decît să spui ceva cînd ar trebui să taci.

„Idioată invenție și mușteie astea", își zicea o coadă de cal. „Toată ziua trebuie să le dau afară din casă cu apărătoarea".

Sînt oameni care se tîrăsc ca omizile pînă ajung să se îmbuibe din frunzele pomilor în care s-au urcat.

Cu cît forțezi să fii mai natural, cu atît îți pierzi mai mult din naturalețe.

Prostul n-are probleme, că i le rezolvă alții.

Am dat tuturor ce-am avut, afară de obștescul sfîrșit pe care mi l-am rezervat pentru uz personal.

Am văzut cauciuc de mașină spart de o măslină, dar sîmbure de măslină spart de automobil, nu.

Cînd o femeie e urîtă, se spune că are „ochi frumoși". Și cînd bărbatul e urît, că e „interesant".

Puțin îmi pasă dacă, vreodată, o să ajung pe străzi. Cu o condiție : să fiu tăbliță la începutul lor.

Îmi spunea un mincinos : „Singura istorie adevărată e mitologia".

Dorul nu bate la ușă. Intră de-a dreptul.

Cînd pornești la atac, nu privi în urmă.

Parfumul florilor nocturne e rochia lor de seară.

Am văzut unele femei care merg ca rața. Dar, mult mai comice sînt rațele care merg ca unele femei.

O singură dată te-am urît în viață. Atunci cînd, ca să te răzbuni, mi-ai rupt toate vîrfurile creioanelor cu care scriam.

Un iepure spunea unui prieten devotat : „Azi n-am chef de vînătoare. Du-te tu în locul meu și ne înțelegem noi pe urmă !"

Tăcerea : giulgiul sunetelor moarte.

Nicăieri ca în cîrciumă, vinul prost nu e atît de bun.

Peste puțin, poeții din lună vor sta noaptea pe bănci și vor visa sub „clar de pămînt".

Nu e adevărat că fulgeră. Face numai furtuna cu ochiul pămîntului.

Inteligența calului de munte scapără pînă și în potcoave.

E adevărat că viața e unică. Dar asta nu înseamnă s-o trăiești singur.

La bătrînețe, dragostea e un album cu poze, pe masa din salonul inimii.

Uliul nu fură găini. Luptă cinstit pentru existență.

Cînd îi spui prostului, prostănac, îi diminuezi meritele. Și cînd îi spui prostălău, i le exagerezi.

A răsărit soarele pe munte. E imposibil să mori într-o dimineață ca asta.

Marile dureri nu sînt mute. Vorbesc însă numai singure.

Cînd treci peste un pod, te simți superior pămîntului, și cînd zbori cu un avion, te timți inferior cerului.

Gaița e de genul feminin.

Între un rănit la picior și altul rănit în suflet, ajută întîi pe cel din urmă.

Umorul e menagerul rîsului. Îl scoate în public.

Amorul o fi orb, dar vede perfect unde vrea să ajungă.

Broasca nu vede niciodată ce ochi mari are.

„Înțelepciunea" parvenitului e să ajungă mare pe meritele celor mici.

Nici cînd își vede lîna dată la dărac, oaia nu recunoaște că a fost, în viața ei, la coafor.

Apa izvoarelor de munte te îmbată prin lipsa lor de alcool.

Minciuna adevărată, nu se coase cu ață albă.

Nu înțeleg de ce cucul e acuzat că-și părăsește ouăle. Ce, le ouă el ?

Nu mă interesează cînd s-a născut, atîta timp cît nu știu de ce a trăit.

Deviza bețivului : „Mai bine ars, decît incinerat".

Numai femeia care fumează singură, acasă, trage fumul în piept.

„Cînd arunci o piatră în rîu, se mai adaugă încă una pe fundul albiei". Așa îmi spunea un scriitor, despre criticii săi.

Vaca deșteaptă, cînd se întoarce de la pășune, are ugerul mai mare decît capul.

Niciodată nu sînt mai trist decît în clipa cînd nu mai pot să fiu vesel.

„Sînt cornut, dar nu încornorat", susținea un berbec. Dar avea o scuză. Era nou născut.

Nu lătra, dacă nu ești cîine.

Am observat că, de cîte ori nu consum nimic, plătești tu nota.

Cînd femeia coase ceva, gîndul ei însăilează cu totul altceva.

În definitiv, „lupta pentru existență" e un fel de a nu muri de foame.

Cîntărea o sută douăzeci de kilograme. Și, totuși, a fost unul din cei mai subțiri oameni pe care i-am cunoscut.

Mă tem mai puțin de moarte, decît de plictiseală. Fiindcă mort, nu-mi mai dau seama că mă plictisesc.

Cîinele ciobănesc merge în urma tîrlei ca să numere oile din ochi.

Fericirea încetează să mai existe, din clipa în care începi s-o dorești.

Rucăreanca asta, nu știu de ce mi s-a părut că seamănă cu România. Era cu tălpile lipite de pămînt și cu salbă de aur la gît.

E mai greu să taci decît să nu spui nimic.

Luminile interioare nu se aprind cu chibrituri.

În dragoste, timpul stă o clipă pe loc și-o ia la goană în toate celelalte.

Literatura nu e meserie. E chemare.

Cînd arma vînătorului nu ia foc, iepurele se laudă că i-a stricat-o el.

Cine nu iubește oamenii lumii, nu prețuiește judecata minților și nu aspiră parfumul florilor pămîntului, să-și dea, imediat, demisia din viață.

La înmormîntarea unui celibatar, cea mai tristă dintre rude e coliva.

Mai bine să nu crezi în nimic, decît să crezi în ce nu există.

Șoarecele deștept nu ia interviuri pisicii.

Capul prostului e frate cu al deșteptului. Dar, frate vitreg.

Una e să ai un nume și, cu totul alta, să fii unul.

Nu înțeleg de ce formațiile de muzică ușoară cîntă mai mult cu membrele inferioare decît cu instrumentele.

Mîna dă și gheara smulge.

Numai lucrurile se forțează. Oamenii se conving.

Nu da cînd nu-ți cer, că plătesc dobînda înainte.

Geniile lumii sînt ca soarele : apun, dar nu mor niciodată.

Mai bine fără nici un fel de caracter, decît cu mai multe.

Lumea fără Pace e ca omul care moare cu zile.

Fii intim cu viața omenirii întregi și rezervat față de a fiecărui om în parte.

Lenești are prea puțin timp, pentru cîtă vreme ar vrea să piardă.

Perna nu ascunde capul. Îl camuflează.

Cda. 5619 coala 7

Victoria Păcii e victoria vieții asupra morții.

Gîndiți cu inima și iubiți cu judecata.

Drumul cel mai scurt între două puncte e linia dreaptă. Cu condiția ca punctele să fie pe linia dreaptă.

În cîntecele de luptă ale unui popor, textul îl scrie istoria.

Deși foarte scump plătit, toată viața a scris de pomană.

Pălărierul îți garantează numai calitatea pălăriei. Capul e „cu materialul clientului".

Era să i se amîne înmormîntarea, din cauza lipsei de rude. Defunctul lăsase toată averea statului.

Spunea un bețiv : „Mai bine «ars», decît incinerat".

După prima sărutare urmează... etcetera.

Femeile se privesc în oglindă, ca să le vadă alții.

Consolarea prostului : „Totdeauna se găsește unul mai prost decît mine și, altul, mai prost decît amîndoi".

O, cît de frumos iubesc urîtele !

Iubește florile, dar nu ignora pămîntul care ți le-a dat.

În discuție, femeia te contrazice numai ca să-ți ia vorba din gură.

La oricare din cerurile lumii te-ai uita, în ochi îți apare — mai întîi — un petic din cerul patriei tale.

Ascultă cînd ți se vorbește și taci cînd nu te ascultă nimeni.

Numai greierii au făcut furnicile celebre.

Grindina : lăcuste de gheață.

În fiecare apus de soare se desfășoară funerariile oficiale ale unei zile defuncte.

Zgîrcitul adună de toate ca să nu aibă de niciunele.

Toată viața a avut haz citînd, fără ghilimele, umorul altora.

Nu mă mai interesează luna. Niciodată n-am făcut declarații de dragoste privind un aerodrom.

Dragostea nu moare. Încetează... din viață.

Vapoarele : coșuri pe fața mărilor.

Ce puternic aș fi fost în viață, dacă aș fi avut atîta încredere în mine, cîtă n-am avut în ceilalți.

În discuție cuvîntul „tare" nu trebuie să muște, ci să arate numai locul unde ar fi putut s-o facă.

Cînd te bați cu morile de vînt, macini timpul de pomană.

Sacul gol n-are gura legată.

Era atît de prost, că se băga de seamă mai ales cînd tăcea.

Înainte de plecare, toamna, păsările călătoare umblă după cumpărături de soare.

De multe ori, înainte de a te gîndi să scrii, e mai bine să te răzgîndești.

Cînd merg, bărbații se mișcă și femeile se fîțîie.

Războaiele ucid viața oamenilor pentru care luptă.

Cînd începe sezonul de vînătoare, în păduri mișună minciunile.

Pe patul de suferință te gîndești mai ales la sănătatea altora.

Între răzbunare și iertare, prefer uitarea.

Cînd prostul e la locul lui, nu mă deranjează. Mă deranjează numai atunci cînd e la locul altuia.

Toamna, frunzele rare se scutură ; nu mai sînt decît niște simple vorbe-n vînt.

Un cititor mi-a trimis o scrisoare în care m-a făcut „filozof". Îi mulțumesc numai pentru scrisoare.

În teatru, o replică poate să spună tot și, o piesă întreagă, nimic.

Nostalgia : dor fără acte de stare civilă.

Cînd privesc copiii jucîndu-se într-un parc, în gînd, îi fac fiecărei fetițe cîte o păpușă cu ochi albaștri și, fiecărui băiat, cîte o praștie cu crăcana dublă.

Știu precis zilele cînd plouă. Sînt cele în care vecinul meu, pensionar, iese cu pălăria cea nouă la plimbare.

Morții fac spirite, numai cînd îi chemi la spiritism.

Un sfat pentru vînătorii începători : cînd ochești, pușca se ține, totdeauna, cu țeava înainte.

Ca să ucizi jivine cu sînge cald, trebuie să ai numai sînge rece.

„Te iubesc mult", e un fel de a spune ceva. „Te iubesc", e un fel de a spune tot.

Vulpea în care am tras și n-am împușcat-o, avea în ochi exact „poanta" acestei „cugetări".

„După război mulți viteji se arată". Și după vînătoare, mulți viteji se ascund.

Femeile au școala plînsului. Bărbații, plîng incult.

„Bună ziua" nu se spune numai pe timp frumos.

Vînătorii care se duc la vînătoare de rațe, ar trebui să poarte la pălărie varză călită, nu pene de sitar.

Cînd începe sezonul de vînătoare, toți iepurii fac cerere să nu se mai prezinte la serviciu, din motive de sănătate.

Au început să mi se usuce mușcatele de pe terasă. Deci, pentru vecini, voi redeveni Mușatescu, nu Mușcatescu, cum îmi spun în timpul verii.

Nimic mai trist decît viile culese. Parcă sînt și văduve, și fără pensie de urmași.

Cînd se închide sezonul de vînătoare, toți iepurii care au stat în vizuini se proclamă veterani de război.

În fiecare toamnă, frunzele căzute în parcuri sînt inimile care s-au uscat de dor, astă-vară, așteptînd pe bănci.

Anonima urăște cu greșeli de ortografie.

O generație care nu-și recunoaște antecedenții, n-are actele de stare civilă în regulă.

Toamna, cînd plouă pe mare, toate coșurile vapoarelor își aprind pipele de plictiseală.

Dacă ai ști exact de ce ești melancolic cîteodată, ori ți-ar trece, ori te-ai întrista cu adevărat.

Vinul care dă în fiert, nu opărește.

Cine trăiește din trecut, e în carență de actualitate.

Dragostea ideală există. Dar numai fără parteneri.

Gelozia : sucursala dragostei.

Toamna nu se poate spune niciodată că „plouă din senin".

Dacă autorii dramatici n-ar mai scrie piese și actorii nu le-ar mai juca, o, ce milă mi-ar fi de bieții regizori.

Cînd „n-ai cuvinte", e mai prudent să taci din gură.

În viață, joacă teatru numai cei care n-au nici un rol.

Cînd își încruntă fruntea, toamnei îi vine să plîngă.

Vulpea proastă, în loc să-și spele geamurile vizuinii, visează vitrine, la oraș.

Nu mai are inimă, de cînd n-a dat-o nimănui.

Nu cred în viața viitoare. Numai în funeraliile ei.

Cînd mă latră dușmanii, stau de vorbă cu cîinele meu.

Nu este destul să fii „cuvîntătoare", ca să poți avea și „cuvinte la îndemînă".

În trecut, cea mai rezistentă umbrelă împotriva „intemperiilor" a fost... mușamaua.

Mai frumoasă decît amintirea mea n-ai fost nici chiar tu, cînd erai.

Vinul fiert se bea numai la rece.

Cîteodată sînt atît de singur, încît parcă nici n-aș mai fi de față.

După douăzeci de ani de căsnicie cu defunctul, ai plîns totuși foarte contemporan la funeralii.

O, cîți oameni aleargă după un cal de curse.

Adevăratul bogat e omul care toată viața are de dat.

În ploile de toamnă, inspirația poeților circulă fără galoși.

Nu te disprețuiesc pentru că mi-ai spus că sînt prost ; ci numai fiindcă ai observat.

Anotimpurile cîntă : primăvara, la tril ; vara, la greiere ; toamna, la cramă ; iarna, la cercevele.

Marea ta greșeală, în dragoste, a fost că n-ai plecat atunci cînd ea te-a rugat să rămîi.

Fără miasmele lumii, parfumurile nu s-ar fi evidențiat.

Cînd inima iartă, judecata trebuie să-și acopere ochii cu mîinile.

Spunea un șef de haltă de cale ferată : „Nu mă costă că rapidul nu oprește și la mine. Dar plesnesc că sînt obligat să-l mai și salut !“

Nasul luat la purtare nu se uzează. Se taie.

Viciul a generat virtutea.

Orice album de familie e un cimitir la domiciliu.

Viața : o fluturare de plete, între două chelii.

Cînd le moare dragostea, inimile au ceva din tristețea cuiburilor de rîndunele plecate în ajun.

Cele mai groaznice visuri sînt cele din care te deștepți fericit.

Întotdeauna ești prea tînăr pentru prima dragoste și prea bătrîn, pentru ultima.

Nopțile pierdute au zilele numărate.

Toamna, fiecare frunză căzută așteaptă s-o ude un strop de ploaie, ca să creadă poeții că își plînge tinerețile.

Mai important decît să vezi bine, e să discerni exact.

Toamna, în nopțile cu lună, taci ! Și în cele cu ploaie, ascultă !

Cînd o operă literară are ceva de spus, vorbește singură.

— Dacă nu vă supărați, cine era defunctul care a fost îngropat acuma ?

— Nu știu sigur. Probabil, un mort.

Există totuși o diferență între vorbă și cuvînt. Vorba e doica de la țară, care alăptează cuvintele la oraș.

În artă se face loc cu talentul, nu cu coatele.

Nu e nevoie să te grăbești, cînd ești hotărît să ajungi nicăieri.

Nu judecați oamenii după dunga de la pantaloni, ci după cutele de pe frunte.

Pe curcan, totdeauna l-a incomodat coada. Firește, a păunului.

Cînd ești tînăr te tutuiești cu moartea. La bătrînețe, o iei cu „dumneavoastră“.

Cele mai frumoase cuvinte le spui iubitei cînd vorbești singur.

Ironia : satiră care transformă „fierul roșu“ în ac.

Pentru unii oameni există, în viață, și un fel de a înainta înapoi.

Iepurele prost e „numai urechi“ doar ca să aibă de ce-l apuca vînătorul, după ce l-a împușcat.

Leneșul se uită la ceas numai ca să vadă exact cum trece vremea.

Cel mai prost om pe care l-am cunoscut... au fost foarte mulți.

Te-am iubit prea mult ca să te fi putut iubi destul.

Peștele deștept se zbate înainte de a mușca momeala, nu după ce a ajuns — cu ea în gură — pe uscat.

Primele strîngeri de mînă ale îndrăgostiților sînt niște tandre romanțe fără cuvinte, cîntate la două mîini.

Fiara captivă nu trebuie să se intereseze de dimensiunile cuștii, ci numai de rezistența zăbrelelor ei.

Demagogul se bate cu pumnul în piept, ca să arate locul unde își așteaptă prima decorație.

Dacă ar avea coadă, ursii n-ar mai avea haz.

Nici nu știi, iubito, cîtă conversație am, ori de cîte ori eu tac și tu vorbești.

Rostul primilor fulgi de zăpadă este să pună pămîntul la naftalină, pentru iarnă.

Deviza lui în viață : devizele.

Inima îndrăgostitului e ca apa curată din fîntînile adînci. Trebuie să știi cum să ajungi la ea, ca s-o poți ridica pînă la tine.

Suprema fericire e să n-o rîvnești.

Inima e schitul modest în care se oficiază marile liturghii ale dragostei.

Cîinele meu a început să fie un „om" pe cîteșipatru picioarele lui. Latră pe cel care vine la plata luminii și dă din coadă la poștăriță, care îmi aduce pensia.

Iarna, toate sobele sînt bune de gură cu condiția să le-o astupi.

Înainte de-a rîvni să devii egal cu un om care a ajuns „cineva", să nu uiți că ai numai două posibilități ca să-ți atingi scopul. Sau să-l constrîngi să coboare pînă la tine, sau să lupți să te ridici pînă la el.

Crivățul nu bate cu mănuși.

Moartea ta, doare numai pe ceilalți.

Pijamaua : fracul lui Morfeu.

Primăvara : iarna care a dat în mintea copiilor ! Vara : primăvară măritată. Toamna : vară care și-a regulat drepturile la pensie. Iarna : toamnă care și-a cumpărat cărți noi pentru pasențe.

Cea mai mare poftă de mîncare : foamea lumii.

Două semne precise de bătrînețe : nu te mai bărbierești în fiecare zi și nu mai citești în fiecare noapte.

Gerul : frig fără palton pe el.

Între „nimeni" și „cineva", nu ești decît un oarecare.

Cele mai importante lucruri din viață sînt amănuntele ei.

Am iubit două lumini : a răsăritului de soare și a lămpii de căpătîi.

Se spune că „sufletul se citește în ochi". Dar și ochii citesc în suflete.

Sînt oameni care — cînd îți întind mîna — îți vine să le pui doi lei în ea.

L-am urît din clipa cînd l-am văzut strivind, cu bastonul, un fluture pe-o floare.

Sînt, deopotrivă, cărți care n-ai vrea să se sfîrșească și cărți care n-ar fi trebuit să înceapă.

De cînd au dispărut săniile cu clopoței, ninge degeaba pe străzile din provincie.

Citește scrisul altora, dacă vrei să înveți să scrii numai ca tine.

Crima premeditată e săvîrșită înainte de a fi executată.

Trîntorele se naște pensionar.

Primii fulgi de zăpadă, au ceva din stîngăcia domnișoarelor ieșite la primul lor bal.

Întotdeauna aclamațiile durează mai puțin decît huiduielile.

Nu arunca piatra înainte de a o cîntări, întîi în gînd, și pe urmă în mînă.

Trufașul e plin de gol.

Șoaptele se aud mai bine decît cuvintele. În schimb, și pe unele și pe altele le depășesc... „vorbele".

Oamenii buni, cînd vor să fie răi, sînt ca artificiile care vor să ajungă comete.

Există și proști deștepți.

Cînd geruiește afară, înseamnă că iarna își dă puțin cu puful pe față, înainte de a ieși din casă.

Ghimpii rozelor, ca și ai femeilor, cresc odată cu vîrsta.

De cînd așteaptă vizite la domiciliu, luna strălucește de parcă și-a dat cu ceară pe parchet.

Toate anecdotele încep cu : „O știi ?“

Există o singură clipă care nu e trecătoare : ultima.

Galoșii : șoșoni scăpătați.

Cînd glontele ricoșează, înseamnă că sau destinatarul a fost mai rezistent decît el, sau că trăgătorul n-a știut să ochească cum trebuie.

Cînd simt prima zăpadă, jivinele urlă a primăvară.

Mai bine zece pași greșiți la dans, decît unul singur, după.

Pălăria prostului se poartă cu nimic dedesubt.

Nu călca în picioare ce-au făcut alții, pînă nu poți să faci altceva mai bun, cu mîinile tale.

Pomul de iarnă, cu lumînările aprinse, îmi amintește, întotdeauna, de „Fetița cu chibrituri...“

După Ignat, toți porcii rămași sînt în doliu mare.

Nu accepta niciodată resturi, decît de la propriii tăi bani.

Și află, tinere cu barbă, care citești în stelele de coniac : calul troian n-a avut nici un fel de legătură cu zăpada.

Cine își pierde cheia în viață, o găsește — pînă la urmă — agățată în teancul de la brîul paznicului.

Deși există multiple feluri de moarte, ea e, totuși, unică.

Prefer neliniștea de toate zilele, liniștii de totdeauna.

Iarna, brazii mor de dragul copiilor.

Florile de seră sînt ca fetele cuminți din provincie. Privesc, ascunse după geam, soarele care trece pe stradă.

1969

N-am avut nimic de împărțit cu femeile, decît viața.

Primele cuvinte de dragoste sînt ca fluturii pe prima floare. Pe urmă se fac omizi și mănîncă frunzele.

Urechile măgarilor nu aud cîntecul privighetorilor.

Cerșetorul întinde mîna ca să-i dai. Nu însă sfaturi.

Ultima încrucișare de spadă în viață, o faci cu mîinile culcate pe piept.

Oamenii au inventat tortura și dragostea — chinurile.

Calul de curse trece prin viață în galop.

Prefer ochii care rîd de durere, celor care plîng de bucurie.

Cînd se uită în oglindă, prostul nu vede nimic.

Nu dați mere, în buzunar, copiilor care se dau pe gheață. Le au în obraji.

În fața pomului de iarnă aprins, copiii privesc artificiile care ard și bătrînii lumînările care se sting.

Nu te lua după ce zic femeile, ci numai după ceea ce nu spun.

Nu m-a mirat nimic pe lume și, cu gura căscată, n-am rămas decît la dentist.

Între emoție și senzație e aceeași diferență ca între mîngîiere și vînătaie.

Capul deșteptului poartă pălărie și al prostului, chivără.

Cel mai sărac om din lume e omul trist.

Viața : o poartă care se deschide și se închide numai o singură dată.

Iarna, cîmpiile vaste par ninse cu eternitate.

Decît butoi gol, mai bine damigeană plină.

Pentru micii colindători, cea mai importantă datină e traista.

Între nimbul sfinților și coroana regilor am preferat, totdeauna, pălăria omului.

Arta fără bătrîni este ca țara fără istorie.

Nu depinde decît de tine ca să fii nimeni.

Albă-ca-zăpada trebuie să fi fost o fire rece.

Sub toate veșmintele cu care modele îl îmbracă, trupul teatrului va rămîne — etern și statuar — dincolo de bricegele care încearcă să-i zdrobească marmura, ca să-și zgîrie unii inițialele regizorale pe el.

Nu apăsa trăgaciul armei, pînă nu ești convins că vînatul merită măcar o alice.

Criticii se nasc ca Feți-Frumoșii din basme. Cresc în șase luni, cît autorii în șaizeci de ani.

Limba : spada intrigantului.

Nu căuta să vestejești laurii altora, atîta timp cît n-ai putut să-ți distrugi propria cunună de spanac.

Există un al cincilea anotimp : zloata.

De cîte ori ies împreună, se plictisesc separat.

Țepile ariciului sînt replici.

Există două feluri de teatru : al tuturora și numai al unora.

O cioară bogată s-a măritat cu un vultur sărac. Aceasta se numește „mariaj de convenință".

Eu am scris o carte. Dumneata ai citit-o. Și cineva neîntrebat își îngăduie impolitețea de a-mi explica mie ce-am scris și dumitale ce ai citat. Ghici cine e ?

Vorbele „șoptite“ sînt gîndite cu voce tare.

Sînt unii pe care îi liniștește numai neliniștea altora.

Moartea respectă drepturile vieții. Ia numai ce e al ei.

Cînd e boboc, femeia vrea să fie floare. Cînd e floare vrea să fie boboc. Și cînd nu mai e nici una nici alta, vrea să fie măritată.

Cînd îți strînge mîna, avarul te rîcîie în palmă.

Cea mai mare bucurie din viață este aceea pe care o aștepți.

Poeții sînt ca urșii. Cînd hibernează, visează tufe de zmeură și faguri de miere.

Nu vi se pare că, ori de cîte ori ninge afară, vă simțiți mai albi pe dinăuntru ?

„Sfîntul duh“ e președintele de vîrstă al umoriștilor.

Pentru braconierii literari, nu există păduri neumblate.

Iepurele știe numai că e tată. Dar cîți copii are, știe numai iepuroaica.

Marile iubiri te depășesc, pînă la urmă.

Toate rîurile înghețate seamănă cu cele desenate, la școală, pe hărțile de geografie.

Primii pași, dimineața, în zăpada căzută peste noapte, au călcătura veselă.

Scrie atît de personal, încît numai el singur își poate citi cărțile.

Ziua este, de profesie, trecătoare.

Zăpezile, cînd presimt primăvara, se mențin numai de ambiție.

Toți îți plîng moartea. Dar nimenea viața.

Aripile îngerilor nu sînt făcute din pene. Sînt confecționate din legende.

Nimic mai uman decît o haită de lupi, iarna, în criză de foame.

Cînd ia pe un bătrîn, moartea își face datoria ; cînd omoară un tînăr, comite un asasinat ; iar cînd ucide un copil, săvîrșește o crimă abjectă.

În dragoste, fericirea cumpărată nu face un ban. Numai cea gratuită face toate paralele.

Jarul e trecutul flăcărilor. Arde, fără să mai aibă însă lumina și căldura lor.

Din două, una. Ori te ridici pînă la mine, ori nu mă cobor pînă la dumneata.

Prostul crede numai în deșteptăciunea lui.

În urma unui tren care pleacă, cele mai sincere batiste sînt cele care se flutură în gînd.

Ghioceii sînt totdeauna „primii“.

Atîta timp cît există autori, actori și spectatori — cu toate eforturile intermediarilor — nu va exista o „criză“ a teatrului.

De cînd îi dau tîrcoale bărbații, Lunei au început să-i iasă coșuri pe față.

Nimic mai trist decît o pasăre împăiată cu aripile deschise pentru zbor.

Butoiul gol mîroase a pustiu.

Poveștile pentru oameni mari nu adorm pe nimeni.

Prefer meseriașul artist, artistului meseriaș.

Arivistul își comandă „cărți de... vizite“.

Cea dintîi minciună care se „prinde“ devine tată de familie.

N-am nevoie să mă duc pînă în Lună ca să văd, de-acolo, eclipsele Pămîntului.

Dacă s-ar face un recensămînt al criticilor literari, s-ar constata un lucru foarte îmbucurător : sînt mai mulți decît scriitorii.

Cea mai ingenioasă și mai adîncă săpătură făcută de om este mormîntul. Numai în doi metri, te bagă pînă în fundul pămîntului.

Femeia nu trebuie să aibă gură. Numai buze.

Criza teatrului a fost explicată, foarte clar, într-un interviu dat de un tînăr condeier : „Și, într-o zi, nemaiavînd ce face, m-am apucat să scriu o piesă de teatru".

Numai cînd ești tînăr, te tutuiești cu moartea. La bătrînețe, începi s-o iei cu „dumneavoastră".

Nu uita că, în fiecare „zi de naștere", împlinești un an mai puțin de trăit.

În viață ai voie să plutești în nori numai cînd ești în avion.

M-am simțit foarte jenat față de dumneata, că mi-ai băgat mîna în buzunar și l-ai găsit gol.

Pălăria căzută la manie religioasă se numește nimb.

Inima mea a fost ca o grădină publică în care am uitat să pun la timp cea mai importantă pancartă : „Nu rupeți florile !"

Vulcanii : furunculii pămîntului.

E mai bine să scrii vorbe de aur cu peniță de tinichea decît vorbe de tinichea cu peniță de aur.

Femeia nu are vîrstă. Și chiar dacă are, parcă recunoaște ?

Astăzi nu vreau să mor. Sînt prea plictisit ca să mai pot face ceva.

„Arză-l-ar focul să-l ardă de incendiu, că mi-a aprins casa !"

Nu citesc ziarele care, în loc să miroasă a cerneală de tipar, put a praf de pușcă.

Gondola : birjă cu lopeți la roate și cu calul tenor.

Cînd visezi să dormi, nu te odihnești dublu.

Capul prostului se tunde cu mașina zero.

Mărțișorul în formă de inimă, dăruit iubitei, nu e o atenție. E un pleonasm.

De cîte ori îi ninge, pomii înfloresc la rece.

Sinceritatea oglinzii are ramă, dar n-are margini.

Lapovița dă cu „sîc" iernii și face cu ochiul primăverii.

Amintirile : inele vii, pe degete moarte.

Cînd ai multe de spus, pune-ți la gură, în prealabil, o tăbliță pe care să scrie : „închis pentru inventar".

Cînd privesc în ochii nepoților, bunicii văd și fără ochelari.

Nu neg că te-am iubit atît de mult, încît era cît pe-aci să nu ți-o spun niciodată.

Trifoiul cu trei foi e pentru rumegători. Cel cu patru, pentru superstițioși.

Ultima „lampă de căpătîi" e tot lumînarea.

Am o specie rară de cactus. Înflorește o singură dată într-un secol. I-am pus numele : Eminescu.

Slugarnicul se dă la o parte ca să facă loc și cînd trece nimeni.

Tot ce-am clădit în viață e opera mea. Și tot ce nu am putut clădi a fost opera altora.

De cînd poartă mini-jupes, femeile există numai cu jumătate din ele.

Totdeauna trebuie să ai o lampă de gaz în inimă. În vederea penelor de electricitate eventuale.

La optzeci de ani și-ar da tot viitorul pentru o singură oră din trecut. Cu condiția să și-o aleagă el.

Cîinele e mai de temut atunci cînd mîrîie, decît atunci cînd latră.

Timpul nu-și pierde vremea.

Nu înseamnă că dacă mi-am uitat ușa casei deschisă, trebuie să intri fără să bați.

Toate miresele calcă, după cununie, de parcă ar fi în legitimă apărare.

Nu-mi „acorda" mîna pe care ți-am „cerut-o" oficial. Mă mulțumesc numai cu cea pe care mi-ai îngăduit să ți-o mîngîi, în particular.

La înmormîntarea iernii, toate ciorile croncăne muzică de dans.

Cda. 5613 coala 8

Omul are, în mers, patru anotimpuri : primăvara, păşeşte ; vara, aleargă ; toamna îşi măsoară paşii şi, iarna, şi-i tîrîie.

Cînd te-ntrebi „ce e sufletul ?“ e inutil să mai şi afli.

Berzele vin logodite şi pleacă văduve.

Deşi „un temperament rece“, te-a iubit totuşi cu căldura zăpezii care îşi adoră despotic ghioceii ce o vor ucide.

Cînd îţi surîd ochii unei femei, să ştii că te sărută în gînd.

Rîndunelele vin în frac şi pleacă în versuri.

Cînd ajungi „scriitor cu greutate“, începi să scrii cu lipsă la cîntar.

Cred că cea mai reuşită carte de umor ar fi fost una scrisă de un prost, despre ceilalţi.

Cînd desenaţi o inimă, n-o „stilizaţi“, că nu mai bate normal.

În primele ei zile, primăvara miroase a iarnă moartă. Şi, în toate celelalte, a viaţă veşnică.

— Bună dimineaţa, inima mea !

— Noapte bună, bătrînul meu proprietar !

Superstiţiosul : „Dacă aş fi fost Ludovic al treisprezecelea, n-aş fi mîncat niciodată singur, ca să nu fim treisprezece la masă“.

Cine scrie „ermetic“, gîndeşte încuiat.

Beţia de cuvinte se trage din poşircă de idei.

Scriitorule ! Întîi la carte şi pe urmă la... cărţi.

Un bou a vrut să ajungă rege şi, pînă la urmă, a ajuns rasol de vacă.

Zgîrcitul adună de toate ca să nu aibă de niciunele.

Şi dacă te-am iubit în tăcere, a fost numai fiindcă ai vorbit tu tot timpul.

Am rupt orice fel de relaţii cu inima. N-aş vrea însă ca şi ea să rupă relaţiile cu mine.

Rugina : plictiseala fierului.

Oamenii pot fi deopotrivă de săraci. Dar la fel de bogaţi niciodată.

Habotnicii cred că trăznetul cade pe biserici numai cînd vrea să se spovedească.

Nu m-am învîrtit niciodată în viaţă, fiindcă n-am fost satelitul nimănui.

Decît să mănînc prost, prefer să nu mănînc bine.

Cînd zici „pantof“ te gîndeşti la gambele unei femei. Şi cînd zici „pantofi“, la picioarele unui bărbat.

Crivăţul e celibatar şi Zefirul logodit.

Nu era frumoasă. Era mult mai mult decît atît. Nu era urîtă.

După prima zi petrecută la Veneţia, toată noaptea am visat caldarîm.

Criticii sînt lansaţi de scriitorii proşti.

Dragostea e în doi. Numai amorul poate fi şi propriu.

Jumătate din lume bîrfeşte. Şi cealaltă, ascultă.

În tinereţe, cele mai frumoase zile din viaţă sînt nopţile ei albe.

Gloria, cînd moare, nu face testament în favoarea nimănui.

În fiecare covrig cald, se încadrează una din găurile cu susan ale copilăriei.

Cerneala de tipar : sîngele albastru al scriitorului.

În duel, sabia, ca şi replica, trebuie să fie deopotrivă de binecrescute.

Primăvara, toţi ghioceii ies în recreaţie pe străzi.

Literatura inutilă e ca o căciulă purtată vara.

Primăvara, toate inimile nu mai sînt de vîrsta lor.

Cocorii sosesc matematic şi pleacă geometric.

Ia viaţa de piept. Nu ca s-o trîntească, ci ca să-i auzi mai bine inima cum bate.

Am primit o scrisoare în care mi se făceau reproșuri aspre că „de ce mă dau așa de rău la proști ?“ Scrisoarea era semnată „Un admirator“.

Banii cei mai greu de cîștigat sînt cei pe care ai vrea să-i ai.

Știi că în scrumul țigării pe care ai fumat-o a ars și un pic din dumneata ?

În dragoste, nimic nu vorbește mai discret și mai „strigător la cer“ decît o strîngere de mînă.

În „școala vieții“, toți ochii elevilor trag la fit, primăvara.

„Crima perfectă“ există numai în romanele polițiste.

În ziua cînd îți e teamă să privești înainte și te uiți numai înapoi, să știi că ai îmbătrînit.

Blestemul ușurează numai gura dar, niciodată, inima.

— Ce-mi dai dacă ți-aș spune că-mi placi și că sînt și bogat ?

— Adresa, iubitule !

Dacă ți-ai cunoaște data precisă a morții, te-ai sinucide cu o zi, două înainte.

Mănușa camuflează afecțiunea sau disprețul strîngerii de mînă.

Nimic nu m-a făcut să cred mai mult în mine, decît neîncrederea celorlalți.

Cel mai tragic revolver este cel care comite o crimă din dragoste.

— Criminalul ăsta de șofer, era să mă calce și să-mi ia viața. Viața ! Via-ța mea ! Viața !

— Dar dumneata, de ce n-ai fost atent cînd ai trecut strada ?

— Fiindcă mă duceam acasă să mă sinucid.

Dacă parfumul e sufletul florilor, atunci lalelele n-au nici un pic de suflet. În schimb, sînt foarte bine îmbrăcate.

Fotografia pe care ți-o cere iubita, la despărțire, e numai de... poză.

Mai ales cînd stă într-un picior, barza dovedește că e o persoană pe picioarele ei.

Primăvara, în fiecare brazdă este o inimă și în fiecare sămînță încolțește o nădejde.

Rugina : plictiseala fierului.

Primăvara, inimile tinerilor fac schimb de locuință. Se mută din piept în aer liber.

Dacă vrei să înțelegi tot ce vrea să-ți spună cineva, ascultă-l, în primul rînd, cînd tace.

Cea dintîi iarbă verde : primele tulee pe obrazul pămîntului adolescent.

Caricatura transformă creionul în floretă.

Primăvara ciocîrliile cîntă la piculină și pămîntul, la tractor.

Pomii înfloriți : miting de mirese în livezi.

Cînd stai cu mîinile în sîn, ți se rupe cămașa pe tine din cauza efortului.

Cea mai mare revoluție a pămîntului e primăvara lui.

Omul cu adevărat fericit este cel care nu știe, niciodată, de ce.

Cînd ies fluturii, florile bătrîne încep să umble cu vorbe despre cele tinere.

Măgarul își rage fericirea.

Florile de stil nu se găsesc de vînzare, dar se pun în comerț.

Cei mai necruțători dușmani sînt prietenii cu care te-ai certat.

În capul proștilor bate vînt de primăvară și iarnă.

Florile de seră sînt ca fetele bătrîne. Între ele și soare rămîne totdeauna un geam.

Tăcerea are logoree.

Cînd vrea să-ți spună tot, femeia surîde în paranteză și te privește cu puncte-puncte, în ochi.

Am fost fericit, cînd am auzit cucul cîntînd. Și dacă altcineva mi-ar fi spus că „mi-a cîntat cucul", l-aș fi plesnit peste gură.

Dacă lucrurile sînt clare, explicațiile sînt inutile. Lumina zilei nu se apreciază în wați.

Oaia judecă cu creierii munților.

Primăvara, cînd te gîndești la viscol, ți se pare că ai fost prost îmbrăcat în timpul iernii.

Cînd bătrînii ies la iarbă verde, îi pasc amintirile.

Fundul mărilor e podul în care naufragiile își păstrează jucăriile stricate.

Dragostea va dura cît lumea, fiindcă nu ține niciodată cît ea.

Cînd cerul e senin, parcă e duminică în văzduh.

Și în timpul cutremurului parvenitul vrea să-și aibă casa în epi-centru.

Una e să judeci ușor și, alta, lejer.

Cînd se aprinde în discuție, prostul face scurtcircuit.

Scriitorul care declară că scrie numai pentru el, ori minte, ori nu e nevoie s-o mai spună și altora.

„Cine împarte tot, parte își face", chiar cînd nu e nimic de împărțit.

Cînd îmi spui cuvinte grele, țipă-le cît vrei de tare. Dar cînd îmi spui o vorbă bună, prefer să mi-o spui numai în gînd.

Primăvara, toate pădurile cîntă la piculină și toate păsărelele, din frunză.

Cînd știi să înțelegi slăbiciunile altora, ești mai puțin singur.

Or fi ghimpii satirici, dar n-au nici un pic de haz.

Calul de brișcă trage la ham și cel de șah, la M.A.T.

Mulțumește-te să vezi pînă unde se termină zarea. Numai de-acolo înainte poți să începi să te și gîndești.

Dau toate cămările unei furnici pentru o romanță cîntată de un greiere rebegit, la fereastra ninsă.

Cînd găina cade cloșcă, rața iese la plimbare în oraș.

Cînd ai fost, o viață întreagă transatlantic — mai bine scufundă-te la ultima călătorie decît să ajungi șlep, pe urmă.

Nu mă lăsa să-ți citesc dragostea în ochi. Nu-mi plac romanele polițiste.

E adevărat că lumea s-a făcut cu două mîini. Dar nu ale lui Dumnezeu, ci ale omului.

Primăvara vine — la țară — în „Traista ciobanului".

Bujorii : harterofilii florilor de primăvară. Dar ce mușchi suavi au !

Să nu te întrebi niciodată de ce te iubesc. S-ar putea să nu-mi dai dreptate.

Nu mă învăța să vorbesc. Învață-mă să tac.

Criminalul cu cătușele la mîini ar vrea să se apuce de tricotat.

Calule de circ, fii sincer ! N-ai dorit niciodată să fi fost numai un simplu măgar ?

Admir aderența șarpelui la pămînt, dar detest zborul mușchii spre înălțimi.

Cînd iei viața peste picior, îți pune piedică.

Cred numai în ceea ce văd, în jumătate din ceea ce aud și nimic din tot ce mi se spune la ureche.

La bătrînețe cele mai frumoase nopți sînt cele în care ai dormit bine.

Logica geloziei constă tocmai în lipsa ei de judecată.

Numai monștrii se nasc mari dintr-o dată.

Față de iubire „flirtul" e un fel de dragoste nepromulgată.

Pentru cei tineri, înțelepciunea bătrînilor e sălcie ca apa fîntînilor din care nu mai bea nimeni.

Ca să simți din plin plăcerea generozității, dă tocmai atunci cînd nu-ți cere nimeni.

Uneori, țipătul nu e decît o șoaptă modestă a durerii adevărate.

Am stat de vorbă, un ceas, cu cîinele meu. N-aș fi crezut niciodată că știe să vorbească, atît de bine, omenește.

În nopțile de mai, fiecare garoafă visează ori un tulpan de țigancă, ori o ureche de recrut.

Zorelele au inventat pîlnia de gramofon.

Singura pasăre care poartă ghete e cucul. Are ciuboțicile lui.

În nopțile de vară, florile își șterg ochii de rouă cu batiste de lună.

Cînd voi muri, să-mi puneți la butonieră ultima mea floare de stil.

Adevăratul „limbaj al florilor" îl cunosc numai comisionarii care le duc la destinație.

Rața să nu facă boboci de trandafiri, dar nici trandafirii ouă de rață.

Toți macii sînt opiomani. De aceea, dimineața, au cearcăne vinete sub ochi.

În lupta contra iernii, toamna își cheamă sub arme ultimele contingente de flori.

Cînd moare luna mai, toți crinii de pe lume își aprind candelele de spermanțet parfumat, întru pomenirea ei.

Unii au „darul vorbirii" numai despre alții.

În ziua victoriei, nu uita să-ți amintești și de înfrîngerile anterioare.

Eu n-am spus că n-ai talent. Te-am întrebat numai de ce scrii ?

Cînd era mic, băiatul meu vrea să culce, noaptea, în pătucul lui, toate vrăbiile de pe stradă. Iar el să doarmă afară, sub penele numai ale uneia dintre ele.

În curînd, „luna plină" va fi plină numai de vizitatori.

N-am avut nici un dușman și nici un prieten, mai mare decît pe mine însumi.

Ceasul e ca dicționarul. Ca să vorbească corect, trebuie să se exprime în două limbi dintr-o dată.

Avarul adună în fiecare zi, ca să nu aibă în nici una.

Prima femeie trebuie dorită la timp, cunoscută la vreme și uitată la momentul oportun.

Am primit o nouă scrisoare „dură" în care mi se reproșează că „mă dau la proști" și semnată, de data aceasta, „Un prost sincer" ! Sincerele mele felicitări pentru sinceritate.

Civilizația nu stă pe loc decît în manualele de istorie.

Se spune despre multe femei că sînt mlădioase ca trestia. N-am auzit însă că se spune despre nici o trestie că e mlădioasă ca o femeie.

Catîrul : măgar rămas repetent la examenul de cal.

Au înflorit crinii ! Cum e posibil să mai moară cineva ?

În lupta pentru existență, nu există învinși. Există numai lași sau trîntori.

Toți proștii sînt convinși că-și sînt superiori lor înșiși.

Cea mai mare bucurie din viață este aceea pe care o aștepți.

Cînd vrei să spui „ceva", nu spune mai mult.

Adevărul circulă numai cu fruntea sus. Cînd și-o pleacă, a trecut de partea adversă.

Dragostea începe cînd vrea ea și se sfîrșește cînd vor ei.

Prefer clocotul unei cascade, liniștii unei bălți.

Diferența între cap și craniu se numește viață.

Nu mă țineți de vorbă. Au înflorit teii.

De cînd n-am mai văzut un cal pe strada mea, cel care a trecut ieri — înhămat la un camion — mi s-a părut că e „din pachet".

Acoperișul : Veneția pisicilor în călătorie de nuntă.

Adevăratul mincinos minte numai pentru plăcerea de a se auzi mințind.

„Memoriile" femeilor sînt cele mai documentate neadevăruri.

Tinere confrate, ca să mă depășești, trebuie ori să zbori, ori să mă las în jos.

Ploaia : apă toarsă.

Păunul e singura pasăre care trăiește de-a-ndaratelea. Începe de la coadă.

Decît să fii sărac cu duhul, mai bine să te lipsești de „împărăția cerurilor..."

Cea mai vie dorință a unui scriitor este să ajungă... epuizat.

Una e să te înclini și alta să te încovoi.

Chibițul se șterge la gură după ce bei tu. Și bea ce ți-a mai rămas în pahar, după ce te ștergi dumneata la gură.

Cînd fiara te mușcă, îți face confidențe.

O carte care îți place, n-ar trebui să aibă sfîrșit.

Parfumurile sînt ca femeile. Chiar și cele mai proaste, sînt, totuși, parfumuri.

Cîinii mei au început să mă imite. Întîi reflectează și apoi latră pe cineva. Dar, de lins, nu ling pe nimeni.

Cu cît crește numărul oamenilor inteligenți, cu atît ies la lumină proști mai mulți.

Cînd eram copil visam să fac înconjurul lumii cu un transatlantic. Și-acum la bătrînețe, aș da orice să mai fac o dată turul grădinii pe trotinetă.

Am văzut un greiere într-un magazin de muzică. Probabil intrase să-și cumpere sacîz.

Cînd te îngrași de glorie, cununa de laur îți rămîne pe vîrful capului.

Detaliile sînt vaste iar lucrurile importante, restrînse.

Totdeauna, vinul prost e mai bun la cîrciumă și vinul bun e mai prost la restaurant.

— O ! Cît de frumoasă erai acum treizeci de ani.

— Oho ! Acuma să mă vezi.

N-am nici o dovadă. Dar aș putea să jur că, duminica, mările sînt plictisite.

Niciodată nu și-a găsit ustensilele potrivite pentru scris. Versurile, le-a scris cu degetul înmuiat în chiseaua cu dulceață ; cînd a făcut polemică, scria cu tîrnăcopul, iar romanele și le-a scris cu picioarele. Numai scrisorile de dragoste le-a scris cum trebuie ; adică, cu creion chimic.

Surîsul : hamac întins între colțurile gurii.

„Încet, încet, departe ajungi". Mă rog ! Mai trebuie însă să ajungi și la timp.

În furtună, toate fulgerele fac cu ochiul și toate tunetele sînt în voce.

Așa a fost el întotdeauna. Nu se urca pe scaun, dar sărea peste cal.

Sînt atît de plictisit, încît nici să mor n-am chef.

Dragostea, cu cît se lungește, cu atît se micșorează.

Nu mă interesează cîți ani am. Mă interesează cîți mai am.

Surdul aude numai ce se spune prin oraș.

N-am înțeles niciodată de ce procesele-verbale sînt scrise.

Cînd l-au întrebat, la vamă, dacă are ceva de declarat, a răspuns : „Nu !" Și el era plin de vicii ascunse.

Laurii nu se veștejesc, chiar cînd gloria se usucă.

Cînd femeia spune despre dumneata : „Ca bărbat e un intelectual", retrage-ți imediat ambasadorii.

Nu confundați capul gol cu capul descoperit.

Antichitatea e mereu plină de noutăți.

Cea mai rușinoasă fugă : cînd o iei la goană, fără să te alerge nimeni.

Ești mai generos cînd taci. Le faci altora economie de plictiseală.

În polemică nu mă amenința cu paloșul, că am stilou și riști.

Era suficient de deștept ca să nu observe nimeni că nu este.

Dacă nu crezi în tine, dacă nu crezi în oameni, dacă nu crezi în realități, nu-ți mai rămîne decît să te cheme și Toma.

În viața lui a avut o singură idee ! În schimb, a fost fixă !

Și pe caniculă umbla cu paltonul pe el. Era un temperament rece !

Bornele kilometrice : aritmetica șoselelor.

S-a oprit. S-a uitat, lung și provocator, la mine, cu toți douăzeci de ani ai ei în ochi. Apoi s-a așezat pe bancă, lîngă mine, mi-a luat brațul calmă și m-a întrebat : „De unde ați cumpărat bastonul ăsta ?“

Era atît de lipsit de memorie, încît uita și ce nu știa.

Cînd ești un om sincer cu tine, ispășești și greșelile pe care era să le faci.

Pînă la urmă, l-au achitat datoriile.

Cînd respiră munții, după ploaie, văile fac băi de abur la domiciliu.

— Cîți bani ai în salbă, măicuță rucăreancă ?

— Păiii... dom'le dragă, întîi îi am p'ăștia de mi i-a dat buna mea, la nuntă ; p'ormă îi am p'ăștelanți, de mi i-a dat mămica cînd m-am măritat ; iar p'ăștia mai micșorii, îi am de la omul meu, de-acum cincizeci de ani

cînd ne-am cununat. Că de, el era băiat sărac și eu fată fără zestre !

Cînd nu dai de pomană, nu spune cerșetorului să se ducă la muncă. Și cînd îi dai celui care ți-a muncit, nu-i spune niciodată că i-ai dat de pomană.

Să nu-i ignorăm pe cei care au scris înaintea noastră. Roata din față a bicicletei merge numai fiindcă o împinge cea din spate.

Nu regret anii care au trecut. Regret numai pe cei care nu mi-au mai rămas.

„Muza“ se mîngîie pe cosițe, nu se trage de păr.

Hamacul : vis împletit între două realități.

Diplomația : vorbe cu scrisori de acreditare.

Unei frumuseți aproximative, îi prefer o urîțenie perfectă.

Nu-ți plînge moartea. Asta e treaba altora.

Tot ce ți-am cerut, ca dovadă că mă iubești, a fost să taci acasă și să nu vorbești în lume.

Am văzut un cerb, în munte. Avea douăzeci de bărbați împletiți în coarne.

Disprețul e un compromis între silă și clemență.

Nu mai țin minte, dragoste, unde te-am întîlnit. Dar îmi amintesc perfect că trebuia să te întîlnesc undeva.

Una e să judeci ușor, și alta, lejer.

Cînd plouă, lanurile se spală pe ochi cu spicele suflecate.

Nu bateți copiii. E ca și cum ați strivi flori cu cureaua de la pantaloni.

Adevăratul nod este cel pe care știi să-l faci ca să-l poți desface numai tu singur.

Nu e obligatoriu ca să fii om de cifre ca să-ți faci, exact, socotelile cu viața.

Cînd vor să „ucidă“ pe cineva, criticii nu-și aleg arma. Numai ținta.

Sarica pe spinarea ciobanilor e ca istoria pe umerii neamului.

Zorile seamănă a apus de soare, dimineața.

Umoriștii adevărați nu-și dau „duhul" nici după moarte.

Mai important este să știe ceilalți ce crezi tu despre ei, decît să știi tu ce cred ceilalți despre tine.

La sfîrșitul gloriei, te încununi numai cu chelia ei.

Nu mă interesează în care margine de lume m-am născut, ci numai în care colț de țară.

Pămîntul după ploaie, e ca omul după o masă îmbelșugată. Ar trage un puișor de somn.

Sufletul nu se „dă" cînd mori, ci numai cînd iubești.

Istoria : viața romanțată a morții.

Cinicul disprețuiește de frică să nu admire și urăște de teamă să nu iubească.

Toți măgarii ajunși la munte, se cred mai presus decît turma.

Romanțele nu se scriu, pe portative, cu note, ci cu fluturi.

Opinca țăranului a bătătorit istoria neamului.

Cîinele care mușcă pe la spate, latră după aia.

Munții visează proptiți în bîte de ciobani.

Cine n-a iubit în viață, a fost o eroare a creației.

Nemărginirea e o simplă succesiune de zări mărginite.

Omul, în viață, e ca dramaturgul în profesie. Nu-l oprește nimeni să scrie și tragedii.

Toamna toate ciorile sînt foarte amabile cu rîndunelele care pleacă.

Lacrimile sincere sînt amare, cele de ocazie sînt numai sărate.

Nu întreba drumul unde duce. Întreabă-te numai pe tine încotro ai plecat.

Sînt unii care trăiesc din a se învîrti pe lîngă roțile în funcțiune.

Prietenia se pecetluiește cu mîinile și dragostea cu buzele.

Cînd ascultă o anecdotă, prostul rîde numai pînă la poantă.

Era atît de frumoasă, încît mi-am pus ochelari negri ca să n-o văd mai bine.

Cea mai veselă zi din viața unui pensionar, este cea în care, cînd sună deșteptătorul, îl bagă sub pernă și se întoarce pe partea cealaltă.

Tăcerea e de aur, mai ales cînd aurul e strîns... pe tăcute.

Cînd e vorba să-și justifice rostul pe lume, mulți fac față. Dar și mai mulți fac fețe-fețe.

Numai egoiștii își închipuie că lumea se termină odată cu „orizontul" pe care îl văd ei.

Rînjetul e surîsul oamenilor care nu știu să rîdă.

Moartea vine singură și pleacă cu... pompă.

Calitățile omului nu sînt decît foste defecte vindecate.

În nopțile de insomnie, gîndurile fac curat în cap.

Cînd începi să citești o carte pe care ți-ai dorit-o, în primul rînd, îi mîngîi coperțile, tot așa cum, în prima clipă, mîngîi mîinile iubitei așteptată la întîlnire.

Mai ușor duci un sac cu plumb în spinare, decît o „vorbă grea" în inimă.

Viața nu e decît un intermediar între leagăn și mormînt.

Cucul din pendulă e singura pasăre care nu moare cînd îi sună ceasul.

Nu știu dacă am mințit vreodată mai convins că spun adevărul, ca în clipa cînd fac această mărturisire.

Sînt două feluri de proști : cei care nu știu și cei care nu află.

Cînd se apropie toamna, încep să-ți burnițeze gîndurile din senin.

Trufașul poartă coadă de păun în față.

Cînd o femeie îți spune că te iubește „sincer", fii elegant și fă-te că n-ai auzit.

În război nu moare nimeni de moarte bună.

Una e să alergi și, alta, s-o iei la fugă.

De cînd omul a pus piciorul pe lună, cîinele meu nu mai latră la ea.

În fațetele unui diamant sclipesc memoriile pămîntului.

Du-mă oriunde vrei, gîndule ! Dar nu mă clinti din fotoliu.

Fiind atît de prețioasă, viața trebuie plătită scump.

Jucăriile stricate se ridică în pod și se coboară în suflet.

Fumul țigării prelungește clipa în care îl trimiți în spațiu.

Una e să crezi și alta e să fii credul.

De cînd copiii cred în mame, berzele au renunțat să-i mai aducă pe lume.

Am crezut în dragostea ta numai pînă în clipa cînd m-ai întrebat dacă te mai iubesc.

Ecoul repetă ce spui și „ecourile", ce n-ai spus.

Sentimentele nobile nu sînt obligate să aibă și blazon.

Cînd nu te-ajută capul, fă ceva măcar cu mîinile.

Toamna vine călcînd din pom în pom.

Tu însuți nu ajungi, niciodată, prin alții.

Cea mai cumplită moarte este cea la care nu te gîndești.

Era trist ca un butoi spart, într-o cramă părăsită.

Ieri a venit toamna. Magazinul de ghete de peste drum mirosea a galoși noi.

Îmi spunea un „deștept" : „Nu intru în mustării, fiindcă au furaje la intrare și nu vreau să creadă proștii cine știe ce despre mine."

Cînd ești nenorocit, nu blestema viața : ia-i un interviu.

În lupta vieții, cea dintîi rană a omului se numește ghiozdan.

Ți-am dat gîndurile. Mi le-ai încuroat. Ți-am dat visurile. Mi le-ai risipit. Ți-am dat inima. Mi-ai ucis-o. În schimb, mi-ai dat surîsul tău și, deci, sîntem chit.

Toamna, florile mor în falset.

La vînătoare, a tras într-un urs și l-a trăznit drept în frunte. Dar, din cauza pocnetului de armă, s-a deșteptat din somn și a căzut din pat.

Și totuși, doi chiori pot sta de vorbă, între patru ochi, fără nici un fel de inconvenient.

În tunelurile existenței, și cel mai optimist dintre oameni vede negru înaintea ochilor.

La frontiera dintre vară și toamnă, de o parte, vameșii sînt trandafirii defuncți și, de cealaltă, frunze decedate.

Ți-am recitit scrisorile de dragoste de-acum treizeci de ani. Și-abia acuma am observat cîte greșeli de gramatică ai putut să faci în ele.

Demnitatea se toarnă numai în beton armat.

Toamna, cînd încep vînătorile, mi-e dor de Mihail Sadoveanu.

Cînd ne strîngem o mînă, sincer, sîntem frați. Și cînd ni le strîngem pe amîndouă, am ajuns prieteni.

Nu cunosc proști. Dar îi remarc.

N-ai atîția bani nici să-mi plătești cuvintele și nici ca să-mi cumperi tăcerea.

Cînd te doare sufletul, ești îndrăgostit. Cînd te doare inima, cardiac.

Cda. 5610 coala 5

Toate anecdotele care încep cu „o știi ?“ își pierd jumătate din haz.

De cîte ori afli ce se petrece nou, în lume, îți dai seama că nimic nu știai pînă atunci.

Viața nu se privește pe gaura cheii. Se privește drept în ochi.

„Gura lumii“ are totdeauna un dinte contra cuiva.

Fiecare frunză veștedă e un strop de toamnă și fiecare zi trecută e un pic de moarte.

Nu spune măgarului „urechiat“ și iepurelui „măgar“ că, în loc să-l flatezi pe fiecare, îi jignești pe amîndoi.

Ca să crezi în viață, trebuie să crezi, mai întîi, în om.

Cînd te apropii de sfîrșitul drumului, nu te gîndi cît ai umblat pînă atunci. Gîndește-te numai cît mai ai de mers.

Sînt unii care mănîncă tocana în farfurii de aur, după cum sînt alții care păstrează orchideele în oala de supă.

Marea eroare a prostului este cînd discută ca și cum n-ar fi.

În teatru nu există actori tineri sau bătrîni. Există numai actori buni sau proști.

Grădina zoologică : moartea civilă a animalelor sălbatice.

În dragoste, ia exemplu de la berze. Cînd îți iei zborul de plecare, nu mai privi înapoi.

Sînt trei feluri de pești. Cei care se nasc, cei care se fac și cei care se prefac.

Nu crede în sufletul care trăiește fără trup, nici în trupul care trăiește fără suflet. Și unul și altul, sînt minciuni sfruntate.

Păzește-te de rechinii pămîntului, nu de ai mărilor.

Omul care se întreabă ce e viața, trăiește în afara ei.

Melancolia : tristețe nemăritată.

„Cînd voi muri, să-mi faceți și mie autopsia, ca să aflu ce boală n-am avut !“ a lăsat ou limbă de moarte un ipohondric.

Criticii sînt ca jucătorii de cărți. Joacă numai după cum le vine cartea la mînă.

Decît să ai douăzeci de costume în dulap, mai bine să ai unul singur, dar să știi să-l porți.

Cînd gîndurile se transformă în idei, e schimb de experiență. Și cînd ideile se preschimbă în fapte, e schimb de locuință.

Rădăcinile pămîntului îl țin bine în gheare, ca să nu le scape din mînă.

Lacrimile plînse, răcoresc. Cele înghițite, ard.

Iubirea e ca lupta. Mărește calitățile, dar și defectele „obiectului“ respectiv.

Cînd mă certi, iubito, taci, te rog, numai pînă ai de gînd să isprăvești.

Cînd îți alegi prietenii, gîndește-te la ciuperci.

Cînd strada e plină de toamnă, inima o privește, goală, de la fereastră.

Vrabia nu visează mălai cînd îi e foame. Numai cînd e lirică.

Dacă vrei să-ți rămîn cu adevărat obligat, nu-mi face nici un serviciu.

Ultimele flori de tomană au ceva din melancolia fardată a curtezanelor ieșite la pensie.

Iubește omul ca pe tine însuți și urăște oamenii care nu sînt ca ei înșiși.

De cînd a dispărut poezia, s-au înmulțit poeții.

Mi-am botezat cocoșul Columb, pentru ouăle pe care mi le aduc corăbiile sale, dimineața.

Flacăra e ca dragostea. Luminează numai pînă se consumă.

Amintirile sînt ca mătăniile călugărilor. Cînd le înșiri pe degete, deși toate sînt la fel, fiecare are legenda ei personală.

La nimeni, ca la femei, inima nu face parte mai precis din „aparatul circulator".

De cînd a început să presimtă zăpada, cîinele meu ciobănesc latră la frigider.

Mările nu acceptă vapoarele, decît pînă la un viitor naufragiu.

Pe strada mea, un cal înhămat la un camion cu mobilă a căzut și a murit. Și tot pe el l-a înjurat camionagiul de „mobila mă-sii".

Florile nu mor subit.

Medicina te ajută să mori încet, dar nu mai puțin sigur.

Găina ouă și cocoșul bate din aripi. Iată raportul dintre creator și critic.

Femeia nu știe niciodată cît e de iubită. Află după aceea.

— Unde te duci gîndule ?

— Nu mă întreba unde mă duc. Întreabă-mă unde nu mă duc.

Te-ai întrebat vreodată cîte mîini au făcut pîinea pe care cu una singură o duci la gură ?

Am avut o singură amantă. Viața ! Și-am trăit cu ea pe față.

Cînd vine iarna, oamenii închid ușile și amintirile deschid ferestrele.

Un supărăcios îmi mărturisea : „Nu-mi pare rău cînd mă supăr, dar mor de necaz cînd îmi trece".

Admirabilă e mîna care ți se întinde cu inima în palmă.

Dragostea nu se definește. Se simte.

În fiecare toamnă, grădinile pun doliu la rever.

A vrut să fie tenor ; e răgușit. A vrut să fie înalt ; e scurt. A vrut să aibă dinți frumoși ; e știrb. Și, de ziua lui, a primit o telegramă : „La mulți ani cu «reziierea» tuturor dorințelor".

Găina face ouă și cocoșul moștenitori.

Cînd ți-e frig în inimă, degeaba stai la gura sobei.

Tristețea oprește viața în loc.

Chiar dacă valeții dispar din teatru, „tava" totuși rămîne.

Generozitatea e un fel de pomană cu mănuși.

La plecare, cocorii sînt conduși la aero-gară numai de gîndurile care rămîn lipite de cer.

Nu știu cînd te-am iubit mai mult : cînd te-am găsit, sau cînd te-am pierdut.

În artă sînt, deopotrivă, fulgere de o clipă și lămpi care luminează etern.

Cînd începe sezonul de vînătoare, iepurii visează măsline și rîmătorii — iepuri.

Să nu uite tinerii că mustul se transformă în vin nou numai cu ajutorul butoaielor vechi.

Nimeni nu-ți spune adevărul mai pe față decît oglinda. Chiar cînd vorbește din spate.

Cînd te pleci în fața cuiva, te privește pe deasupra.

Florile presate nu mai au parfum. Numai amintiri.

Prefer o femeie care mă urăște, uneia care mă ignorează.

Cînd iubești „platonic", patul dispare din inventarul dragostei. Ceea ce înseamnă că dormi de-a-n picioarelea.

Priviți ochii catîrului cînd se uită la un cal și veți înțelege ce înseamnă melancolie !

Urletul cascadelor nu mă sperie. Numai calmul apelor liniștite îmi dă de gîndit.

Sărăcia e lucie și, mizeria, cu lustru.

Iarna, cînd încep să cadă primii fulgi, bătrînii se gîndesc numai la ultimii.

Nu e obligatoriu ca poeții contemporani să „plece" de la marii lor înaintași. Dar nu le-ar strica să le mai facă, din cînd în cînd, cîte o vizită.

Cînd dragostea se transformă în afecțiune, evenimentul se numește parastas.

Într-o strîngere de mînă se poate spune mai mult despre prietenie, decît într-o carte închinată ei.

Mai bine autor „prăfuit", decît pulbere dramatică.

Una e cugetul și alta „cugetarea".

Crizantemele fanate sînt ca marchizele bătrîne de pe vremuri. Numai peruca de ele.

Cine spune că dragostea e frumoasă numai la mansardă, n-a iubit niciodată la parter.

Cînd prostul face pe deșteptul, parcă e prost îmbrăcat.

Cînd aștepți prima zăpadă, clipele încep să ningă dinainte.

Caracterul : armura personalității.

La prima dragoste nu te gîndești nici o clipă la ultima. Dar, la cea din urmă, te gîndești — tot timpul — numai la cea dintîi.

În fiecare jucărie pentru copii, cumperi și un pic de copilărie pentru tine.

Întotdeauna cinicul izbutește să fie ori mai cinic decît ar fi vrut, ori mai puțin cinic decît dorea...

E foarte ușor să macini cînd îți vine apa la moară.

Rădăcinile pomului de iarnă își trag seva din inimile bătrînilor și din ochii copiilor.

Pentru mine, „toată lumea" mea, ai fost tu. De aceea, cînd te-am pierdut, am rămas singur pe pămînt.

Una e să judeci ușor și alta lejer.

Anul nou te-nvechește.

Invidia vorbește cu buzele tivite.

Sînt ca pomul de iarnă. Cred în propriile mele artificii.

Toamna, gîndurile umblă cu gulerul ridicat.

Surîsul tace și rîsul izbucnește.

Strasul nu se măsoară în carate.

Cînd își pune șubă, vîntul se numește crivăț. Și cînd iese în talie, se cheamă zefir.

Și buruienile sînt bune de ceva. Te învață să preferi florile.

Prostul nu mănîncă dovleac copt, de teamă să n-o ia lumea ca o aluzie.

Înainte de a da o palmă, calculează cîte poți rezista să primești îndărăt.

Zăpada îți ia „amprentele" la picioare.

Cînd te uiți atent la cineva, înseamnă că „nu-l vezi bine". Și cînd îl privești în treacăt, înseamnă că ai văzut demult cîte parale îi plătește pielea.

Cea mai bună țigară de pe lume este cea pe care o aprinzi după ce „te-ai lăsat de tutun".

Nimeni nu știe ce mănîncă vrăbiile, iarna. Nici chiar ele.

Ți s-a părut că mă iubești. De aceea, dragostea ta a trecut ca o părere.

Ideile înalte privesc, totdeauna, de sus.

Dragostea are două momente capitale. Cînd începe și cînd se termină. Restul e numai pseudonim.

Niciodată să nu te ridici pînă la înălțimea „loviturilor joase".

În dragoste, femeile n-au conversație. De aceea spun totul numai din ochi.

Tristețea te strînge și melancolia te împrăștie.

„Cea mai mare șansă din viața mea este că am avut de-a face numai cu deștepți... De-aia m-am și evidențiat întotdeauna !" îmi spunea un prost.

1970

Unele femei sînt ca podoabele pomului de iarnă. Prea strălucesc ostentativ, ca să fie veritabile.

Fair-part-ul de înmormîntare al anului vechi se numește răvaș de plăcintă.

În carnaval fiecare se costumează în ce crede el că ar fi trebuit să fie.

Tradiția e istoria savantă a lumii, scrisă de neștiutori de carte.

E mai bine s-aluneci cu piciorul, decît cu vorba.

Iarna, sania fără zurgălăi ar trebui să circule vara.

Toți oamenii de zăpadă se topesc de dragul primăverii.

Cînd cumperi o jucărie unui copil, o alegi exact pe cea cu care ți-ar plăcea ție să te joci.

Cea mai tragică singurătate este aceea a omului care ajunge propriul său Moș Gerilă.

Nu există nimic mai trist pe lume decît o pereche de ghete așezate la sobă și în care Moș Gerilă n-a pus nimic.

Satira adevărată e ca acul. Înțeapă nu ca să împungă, ci ca să coasă.

De cînd ogorul literaturii e atît de vast, i s-au înmulțit rîmele. Și, de cînd cerul ei a rămas atît de singur, nu i se mai văd vulturii.

Prostul cînd vrea să lumineze, face scurt circuit.

Două îndeletniciri recomandabile avalanșei de poeți „moderni“ : pentru poete, tricotajul ; și, pentru poeți, traforajul.

Psihologul este asemeni speologilor. Coboară în bezne ca să le descifreze lumina.

Cea dintîi bucurie a copilului cînd îi dai o jucărie este s-o strice.

În literatură, de cînd s-au înmulțit mîinile care scriu, s-au împuținat brațele care muncesc.

Profesia de bază a impostorului este aceea de a nu avea nici una.

Dragostea vine nepoftită și pleacă neanunțată.

„Primăvara“ florilor de iarnă nu e decît un simplu pseudonim.

Pe ulicioarele dragostei, inimile bat mai tare decît pe străzile ei.

Iarna fără zăpadă e ca ambasadorul fără scrisori de acreditare.

„Marile dureri“ nu sînt mute. Nu se înscriu însă la cuvînt.

Artistul adevărat intră în grădina artei prin poarta din față, nu sărind peste gardurile ei.

Prima dragoste a fetelor de la țară stă întotdeauna la cumpănă. A fîntînii însă.

Memoria cea mai tiranică este aceea care îți amintește, în fiecare zi, ce era să spui toată viața.

Cînd tac, e numai vacarm în mine.

Unii poartă pălărie pe cap și alții, cap sub pălărie.

Dacă aș ști exact momentul cînd „vine moartea să mă ia“, m-aș sinucide cu o clipă înainte, numai în necazul ei.

Forța pădurilor este că, în iernile care le pustiesc, în loc să-și jelească frunzele moarte, plămădesc altele, pentru primăveri viitoare.

O literatură nu trăiește prin cei ce scriu, ci prin ceea ce scriu.

Rîmele nu se văd din avion.

Nas are toată lumea. „Fler", numai unii.

În nopțile de iarnă, fiecare lup la pîndă are — în ochi — stele verzi de foame.

Marea mea greșeală — spunea o cochetă — a fost că m-am luat după el, în loc să-l las să se țină după mine.

Marea abilitate a unora este că-i duc alții pe umeri, pînă ajung pe picioarele lor.

A nins toată noaptea. Și de dimineață, toate grădinile erau pline de îngeri înghețați.

Iubesc măgarii, dar fără pseudonim.

Viața, ca și cartea : oarecare text, între două coperte.

Nu-mi plac iernile în care plouă și nici primăverile în care ninge. E ca și cum ai umbla vara cu șubă și iarna, în inexprimabili.

O ! Cîtă iarnă poate să încapă numai în cîțiva fulgi de zăpadă. Cu condiția însă, să fie cei dintîi.

Surîsul femeii iubite îți mîngîie buzele, dar nu ți le sărută.

Iubesc toți copiii de pe lume. Și, al meu mă iubește pentru toți.

Iarna n-aș vrea să fiu fiară în pădure. Dar, nici, vara, floare în grădină.

Femeilor le săruți mîna. Și bărbaților, le-o pupi.

Iarna, Crivățul bate în ferestre ca bărbatul beat, noaptea, în geamul ibovnicii.

Trecutul : ierbarul amintirilor presate și insectarul regretelor păstrate în spirt.

Oamenii sînt ca apele. Admir pe cele care curg și disprețuiesc pe cele stătătoare.

La bătrînețe, nu mai socotești anii. Numeri numai clipele.

La bătrînețe, nu priviți fotografiile femeilor pe care le-ați iubit, dacă nu vreți să fiți inelegânți cu ele.

Să iubim tinerii cel puțin ca pe oglinzile copilăriei în care ne-am privit și noi, bătrînii, cînd eram de vîrsta lor.

Curajul n-are nici o legătură cu obrăznicia, după cum n-are nici piedica cu pasul înainte.

Dacă vreți să „salvați" teatrul contemporan, împușcați — imediat — pe toți autorii dramatici și decorați plutonul de execuție : regizori, scenografi și critici.

Toate oile au „stofă" în ele. Dar nu toate stofele au lînă în „țesăturile" dumnealor.

Cel mai nereușit tablou „clar" înseamnă mult mai mult decît cel mai izbutit tablou ininteligibil.

Nu e destul să fii doar tînăr, ca să poți conjuga verbul „a trăi", numai la timpul viitor.

Una e să scrii o carte și cu totul alta să scrii numai despre ea.

Nu scrieți femeilor. Preferă să le descrieți.

Să nu crezi că dacă zbieri în scris, se aude mai bine ce-ai fi avut să spui.

Ca să crezi în alții, trebuie să ai, mai întîi, încredere în tine.

Întunericul din cap nu se luminează cu lanterna de buzunar.

Nu-mi plac iernile cu mini-zăpadă. Sînt indecente.

Cînd ți-e dor de cineva, închide ochii dacă vrei să-l și vezi.

Mările îngheață la margini, așa cum, omului, iarna, îi îngheață numai degetele.

Progresul științei distruge poezia necunoașterii.

Nu sfîșiați „bătrînii" cu colții tinereții. E cum ați mușca din armuri cu dinți de lapte.

Și soarele are pete. Dar, oricît, acelea sînt pete în soare.

Moina : Zăpada care trage chiulul la slujbă.

Nu demola pînă nu înveți, mai întîi, să clădești.

Invidia obosește într-atît, încît nu mai poți face nimic pe cont propriu.

„Undeva", ori nu duce nicăieri, ori duce într-un loc absolut precis.

Prima sărutare, sau îți oprește inima, sau o face să bată cît două.

Amintirile : zale de lanț, numărate de-a-ndăratelea.

Dragostea nu cunoaște vîrstă. Poți să iubești deopotrivă și la șaptesprezece și la șaizeci de ani. Deopotrivă, dar nu la fel.

Zilele de trecere de la un anotimp la altul au ceva de convalescente pe figură.

Nu există iubire mai mare decît cea pe care o aștepți.

Toți pinguinii, cînd sînt filmați, merg cu mîinile la spate.

Cînd tai păduri seculare, nu te sinchisești de rumegușul care se adună din foștii copaci.

Ca să cunoști lumea cu adevărat, trebuie să-i calci pămîntul, nu s-o vizitezi pe cărți poștale ilustrate.

În felul meu, și eu am fost o „ghicitoare", de vreme ce, toată viața am trăit din cărți.

De cîte ori ninge, mă întreb dacă fulgii de zăpadă se fac din acidboric, sau acidboricul din fulgi de zăpadă.

Uneori e mai ușor să dai orice, în afară de mînă.

Norocul există numai pentru cine are.

Rar am văzut un pomanagiu mai mare. Toată viața a dat de pomană.

Cine a fost mai tare ? Toți care m-au înjurat, o viață întreagă sau, eu singur, care n-am răspuns nimănui, niciodată ?

Cea mai frumoasă viață este aceea pe care ai fi vrut s-o trăiești.

Lapovița : zăpadă ieșită din casă în manta de ploaie.

De ce te uiți la mine, iubito, tocmai cînd eu nu vreau să te privesc ?

S-a ridicat în artă, pînă la decadență.

Femeia vorbește cu ochii și ascultă cu zîmbetul.

Cînd te uiți în ochii iubitei acasă și nu îți spun nimic, înseamnă că sînt plecați în oraș.

Nu mi-e frică decît de lași.

„Norocul orb" vede numai pe alții.

Chelul n-are nevoie de tichie de mărgăritar. Se mulțumește și cu o simplă perucă.

Măcelarii trăiesc, o viață întreagă, pe muchie de cuțit.

Nu pun rămășag decît atunci cînd nu sînt sigur că îl cîștig. Altminteri, aș comite un furt.

Și stîncile se prăbușesc cînd sînt minate de propriile lor fisuri.

Cele trei mari etape ale iubirii : presentimentul, sentimentul și resentimentul.

Omul cinstit ți se uită în curte peste gard. Răufăcătorul printre uluci.

Moartea : plecare cu destinație precisă, dar necunoscută.

Dacă vrei să pari preocupat, nu te gîndi la nimic.

Ploile sînt ca sentimentele : unele te stropesc, altele te udă și altele te pătrund pînă la oase.

Știrbului nu-i clănțăne niciodată dinții de frică.

Frumusețea femeii este o simplă chestiune de optică a bărbatului.

Păianjenul își cîștigă pîinea din propria lui substanță.

Nici cel mai clarvăzător dintre oameni nu poate prevedea cît de sus sau de jos poate să ajungă.

Cînd mi-ai spus că „poate" mă iubești, am crezut că mă iubeai ; cînd mi-ai afirmat că „mă iubești", mi-am închipuit că mă adori. Și cînd mi-ai spus că mă „adori", am fost convins că totul s-a sfîrșit între noi.

Nu vă jucați cu vorbele, dacă nu cunoașteți regula jocului.

Prostul cu cît sună mai a gol, cu atît e mai plin... de el.

Una e să ți se facă semn „cu ochiul" și cu totul alta „din ochi".

O, cîtă primăvară poate încăpea sub aripile celei dintîi rîndunici care sosește !

Urmărește-i pas cu pas pe ceilalți și ține-te, cu prudență, după tine.

Pelinul de mai se bea... amarnic.

Iubita nu se așteaptă în pijama și nici, primăvara, în șoșoni.

Ludovic al XVI-lea și-a pierdut capul înainte de inventarea ghilotinei. Tinere confrate, nu lua exemplu de la el, mai ales dacă ți se pare că ai și ajuns „rege".

Nu spargeți vechile statui fiindcă, de pe urma voastră, nu vor rămîne decît socluri.

Nu confundați curajul cu îndrăzneala și nici obrăznicia cu ironia.

În fiecare primăvară a lumii, tot rădăcinile au cuvîntul. Eh, dar asta tinerele vlăstare ale artei n-au aflat-o încă !

Mai tare ca dragostea, nu e decît schimbarea.

Plînsul : cele mai solide sentimente lichide.

Nu depășiți viteza vieții. Trece destul de repede și așa.

Înțelege, pesimistule — odată pentru totdeauna — că te-ai născut ca să trăiești, nu ca să mori.

Femeia trebuie să se dea, nu să se ofere.

Adevăratul actor, nu „face" pe cine joacă, ci „este" cel pe care îl reprezintă.

Nici o lupă de pe lume nu e în stare să mai mărească anumite defecte.

Talentul e o „meserie" cu care te naști. Nu una pe care ai de gînd s-o înveți după aceea.

Cea mai eroică armă a „zgomotoșilor" în artă e „conspirația tăcerii".

Numai greierii au făcut furnicile celebre.

Nu impostorii contează ca profesioniști, ci impostura însăși, ca profesie.

Nu rîdeți de proști, fiindcă își închipuie că au umor.

Adevărata liniște nu ți-o dă niciodată tăcerea lumii pămîntului, ci numai calmul inimii tale.

Apa trece, pietrele rămîn. Însă numai cele cu greutate.

Prima mîngîiere a mîinii iubite oprește timpul în loc. Celelalte îl fac să zboare.

Pentru o privire ostilă, dar sinceră, le dau pe toate celelalte amabile dar mincinoase.

Nu rîde de cei slabi. Rîzi de cei tari, dacă îți dă mîna.

Furtunile violente distrug. Ploile liniștite rodesc.

Cele mai clare lucruri ies la lumină cînd te gîndești la ele, în întuneric.

În copilărie am avut un măgăruș care avea toate motivele să fie fericit. Îngrijire, hrana cea mai bună și mîngîierile cele mai afectuoase. Și totuși, cînd simțea nevoia să cînte de fericire, zbiera ca oricare măgar năpăstuit de soartă.

Vai de vecinii care locuiesc lîngă o femeie cu răspîntie la gură.

Singurul om pe care l-am înșelat în viață, am fost eu ! O, dar cît de mult mi-a plăcut !

După o viață întreagă de cercetări, ilustrul matematician a izbutit să calculeze, la milimetru, suprafața neantului, stabilind că este egală cu zero.

Cînd rămîne omul „de căruță", la drum, ar da și el, ca regele Angliei, „un regat pentru un cal". Și s-ar ține de cuvînt tot ca regele Angliei.

Nesimțitorii n-au dureri.

Poți să fii, deopotrivă, laș sub armură, după cum poți să fii brav în cămașă și cu mînecile suflecate.

Cînd pui briceagul să taie lemne din pădure, comiți delictul de deturnare de minori.

Mai mare decît cele șapte păcate capitale este un al optulea : îngăduința, care le tolerează pe toate celelalte.

Crima cu premeditare se comite înainte de a fi săvîrșită.

Bivolul : bou negru de necaz că nu a ajuns taur.

Indiferent dacă i-ai tras cuiva o palmă sau zece, cînd îți povestești isprava tot „două perechi de palme" spui că i-ai tras.

De cîte ori un cerșetor îi cere de pomană, zgîrcitul și-a uitat portofelul acasă.

Cînd vine la prisacă, ursul știe că pleacă plin de înțepături dar și doldora de miere.

Cred numai în moarte. În rest, am fost ateu.

Cînd tac, e numai vacarm în mine.

Protestează, dar nu cîrti.

Primăvara vine în aplauzele rîndunelelor.

Marea, sinceră cu ea însăși, nu-și iubește litoralul.

Cînd lupul își schimbă părul, năpîrlește de foame.

Nu puteți fi egali niciodată. Dumneata ai parvenit și el a ajuns.

Cînd te doare inima de dragoste, arată-te la o „ghicitoare", nu la un cardiolog.

Ehe ! Dacă tată-său ar fi fost „leu" în trecut, făcea și fiu-său măcar două parale, în prezent.

Grandomania nu mărește. Umflă !

Tinere ! În gramatica creației artistice, cînd ești „prezent indicativ", pentru „viitor" — ca să nu rămîi „imperfect" — învață, în primul rînd, „perfectul trecut".

Tristețea : melancolie cu șubă.

La o sindrofie de proști, numai cucul din pendulă știe ce vorbește.

Cînd treci pe lîngă un cocoșat, nu îți înălța umerii.

Nici o victorie de pe lume nu egalează triumful primului sărut cucerit.

În ziua înmormîntării, chiar cei mai mari ticăloși au fost „băieți buni" după părerea asistenței.

Știa că nu l-a iubit niciodată. Dar nici el nu s-a lăsat mai prejos. A iubit-o întotdeauna ca să-i facă în necaz.

„Și ce dacă ai creat o operă de artă ? Cel mai greu lucru este să scrii despre ea !".

Nu te întreba niciodată unde o să ajungi, în viață, pînă la urmă. Știe toată lumea.

Amintește-ți numai ce vrei. Restul, nu-l ține minte.

Omul fără inimă are cea mai mare circulație în viață.

La telefon e mai înțelept să asculți tot ce zici, decît să auzi tot ceea ce ți se spune.

Totdeauna cerul și pămîntul au fost chit, la socoteli. Cum umblă unul cu capul în nori, cum îi ia locul, pe pămînt, altul picat din cer.

Mîna care lucrează fără cap prețuiește tot atît cît și capul care moțăie, în mîini.

Cda. 3610 coala 10

Sînt unii cărora le urlă urechile de atîta liniște.

Cînd lupul ajunge cioban la oi, le păzește de urși.

Primele ploi de primăvară sînt nedecise. Ezită între burniță și potop.

Prima sărutare miroase ori a primăvară, ori a pastă de dinți.

Ai fost atîta de frumoasă, încît eu — în locul dumitale — mi-aș distruge, imediat, albumul cu fotografii din tinerețe.

Unii critici scriu prea mult pentru nici unii. În schimb, alții nu scriu nimic despre unii.

Cînd n-ai nimic, ai da tot. Chiar și un supliment.

Trecutul nu se povestește. Se evocă.

Cine iubește banii, e un veșnic îndrăgostit.

„Vorba lungă, sărăcia omului". Asta nu înseamnă că toți muții sînt bogați.

Totdeauna bolnavul se simte mai bine după ce pleacă doctorul. Și, în orice caz, dacă nu mai bine, cel puțin mai... ușurat.

Și cînd stă într-un picior, barza e tot pe picioarele ei.

Prudența e un compromis între lașitate și curaj.

Cea mai nătăgăduită dovadă că sufletul există, este că ți-l dai, atunci cînd mori.

Epitaful : cartea de vizită cu care te prezinți la porțile eternității.

Creierul prostului face armata la partea sedentară.

Preferă să mă calci pe picior, decît să mă calci pe coadă.

Plumbul brut seamănă leit cu platina. Dar, după ce îl topești, din el se fac țevi și, din ea, bijuterii.

Toți savanții lumii care s-au întrebat ce e viața, au murit în timpul cercetărilor.

Nu da cu piatra, cînd o ai numai tu în mînă.

În viață nu te încurcă drumurile, ci răspîntiile.

Ochii boului care trage la jug nu plîng niciodată. Dar sînt umezi întotdeauna.

Cea mai eficientă armă, în politică, este una albă — diplomația.

Din dragoste, n-aș fi putut s-o omor niciodată, domnilor judecători. Am ucis-o numai din pasiune.

Primăvara, cînd înfloresc pomii pe lume, e miting de îngeri pe pămînt.

Moliile nu iubesc decît oamenii dezbrăcați.

Pamfletul nu se scrie cu ghioga. Dar lovește ca ea.

Iglița face dantele și undreaua, saltele.

Moartea, ca să trăiască, respiră prin „ultima suflare" a tuturor.

Cine aruncă cutii goale de tinichea în „poienele narciselor", trebuie condamnat la conserve pe viață.

Cînd te urmărește cineva, dezarmează-l. Adică lasă-l să treacă înainte.

Avarul își urăște banii fiindcă — întotdeauna — i se par prea puțini.

După ce ți-ai adormit copilul în leagăn, nu uita — cînd pleci „dincolo" — să-ți iei inima de sub puișorul lui de pernă.

Cînd dai piept cu viața nu întrebuința pieptul altuia.

Dacă știi precis că moartea te învinge pînă la urmă, biruiește, cel puțin, viața.

Prostul tace numai cînd vrea să-l creadă lumea că cugetă.

Despărțirea, în dragoste, doare mai puțin decît prima întîlnire la care „ea" n-a venit.

Între idee și cuvînt, gestul e un misit abil care pledează — elocvent — cauza ambelor părți.

Aripile poetului nu se rup niciodată. Ori i se smulg, ori se închid singure.

Cea mai scumpă bijuterie a omului e mîna lui de aur.

Melancolia : tristețe legănată în propriul său hamac.

„Marile dureri sînt mute". Da ! Dar numai pentru cei care nu le aud tăcerile.

Calendarul moare cu zile.

Nimic mai paradoxal decît modesta trufie a bujorilor între flori.

Pentru bătrîni, teii înfloriți au miros de ceai.

Cel mai bogat cuvînt este „tot". Și cel mai sărac, „nimic".

Marile cataclisme ale pămîntului scot la lumină din ruine uriașele inimi ale oamenilor.

Cînd înfloresc crinii, se umplu grădinile de mirese.

Dragostea nu se naște niciodată „provizorie". Dar este, întotdeauna.

Cînd nu socotești averea altuia, ești mult mai puțin sărac.

Cerbului nu-i pune coarnele căprioara.

Calul de curse, cravașat la potou, mărește viteza numai ca să scape mai repede de jignire.

Pesimistul toată viața poartă doliu, după el însuși.

Respect lacrimile altora, dar nu cred decît în ale mele.

„Taina nunții" este cel mai cunoscut secret de pe lume.

La prima întîlnire inima lui bate de parcă ar avea două. Și a ei tace, de parcă n-ar avea nici una.

Îmi place liniștea mare. Dar „marea liniște" nu.

Cînd nu faci nimic, îți complici, total, existența.

Un catarg frînt în furtună e frate bun cu un ostaș căzut la datorie.

Anonima se scrie cu mîinile în șolduri.

Parfumul florilor se miroase cu sufletul, nasul nefiind decît un simplu intrus în problemă.

Cînd m-ai lovit pe la spate, nu uita că nu eram de față.

„Oamenilor mari" ai lumii nu li se anulează — după moarte — buletinele de identitate.

Cînd primăvara pleacă, zefirul intră în concediu de odihnă, ca să-și scrie memoriile.

Trăiți-vă din plin prima tinerețe. A doua există și ea, e-adevărat. Dar nu cine știe ce !

Opera capitală a scriitorului este aceea pe care crede că o va scrie într-o zi.

Cînd înflorește „regina nopții" încetez de a mai fi antidinastic.

Urăsc noaptea. În schimb, am iubit „nopțile".

Marea abilitate a surîsului Giocondei este că se adresează nimănui și tuturor.

Lupul își cunoaște valoarea urletului, dar privighetoarea habar n-are de vocea ei.

Cel mai absurd asasinat e să ucizi o floare în plin parfum, pe motivul c-o omori din dragoste.

Pădurile care vor să-și păstreze misterul, nu trebuie să aibă poteci.

Sînt și uși care ți se deschid ca să fii poftit să ieși afară.

Cred că te-ai născut femeie dintr-o eroare. Ar fi trebuit să fii parfum.

În general, proștii sînt frumoși. Dar prostia nu e.

Talerul cu două fețe n-are obraz.

„Totul sau nimic" este lozinca celor care nu știu exact ce vor.

Amabilitatea adevărată trebuie să fie, în primul rînd, o chestiune de caracter și apoi una de educație.

Măgarul ambițios se încăpățînează numai ca să-l creadă lumea catîr.

Cea mai comună trăsătură între femeie și pisică e gheara.

Plictiseala lungește ziua și scurtează viața.

Nu rîvnesc să am îndrăzneala omului cumsecade, dar nici cumsecădenia îndrăznețului.

La bătrînețe, mulțumește-te ca viața să-ți mai dea măcar „bună ziua" în fiecare dimineață.

Depinde numai de om pentru ca-ntr-o singură existență să trăiască mai multe vieți.

Cînd n-ai nici o dorință, nu-ți lipsește nimic.

Frica e onestă. Lașitatea necinstită.

Dacă „drumul vieții" e atît de scurt, nu-l parcurge, tinere, cu pași prea mari, fiindcă o să ajungi, prea repede, la capăt.

Nu există conversație mai amplă decît aceea dintre două inimi care se iubesc și tac alăturate.

De cînd primul om a pus piciorul în Lună, toți poeții Pămîntului au arborat stilourile în bernă.

Nu încerca să descifrezi „misterul vieții". Mulțumește-te cu ceea ce îți spune singură, de la obraz.

„Misterul morții" ? Secretul lui Polichinelle !

Cred, permanent, în om. În oameni, numai cîteodată.

Nici o tristețe nu poate egala melancolia unei flori care se fanează și surîsul unui bătrîn care se stinge.

De ce majoritatea florilor o fi de genul feminin ?

Prostul n-are nevoie de concediu de odihnă.

Fluierul ciobanului are găurile fluierului arse de dor.

Fiindcă e mai înalt, măgarul se crede mai presus decît oile.

Normal nu este să ai talent. Și tot ceea ce nu e normal, e maladie. Talentul, însă, e o maladie care nu se ia decît atunci cînd se fură.

Cînd privești viața de la fereastră, reflectezi. Și, cînd o privești din balcon, clevetești.

Pe terasa mea s-au luat la ceartă o „crăiță" cu o „cîrciumăreasă", pînă a intervenit „gura-leului" și le-a redus pe amîndouă la tăcerea propriului lor parfum.

Afară de pe cine știu eu, n-am mai iubit așa decît florile.

Crețurile de pe fruntea gînditorului nu sînt decît idei încruntate.

Vasta liniște a mărilor calme nu e decît momeala perfidă a furtunilor care se pregătesc în adîncuri. Aceasta ar putea fi, eventual, o definiție a dragostei.

Cucul nu-și recunoaște, public, puii, fiindcă nu-i cunoaște personal.

Mulțumește-te, tinere confrate, mai întîi să mă ajungi și, pe urmă, încearcă să mă depășești.

Cînd peștele e gură-cască, din lac ajunge în tigaie.

Cîtă omenire pe pămînt, pentru o singură viață pe lume.

În fond, bătrînețea e adevărata floare a vîrstei.

Cînd bate crivățul afară, zefirii îi scot limba la fereastră.

La plajă, dacă nu te uiți la o femeie frumoasă ești indecent.

Spunea un bătrîn : — Mai dă-mi dumneata un an de viață și-ți dau, în schimb, pe toți cei pe care îi am.

Lavanda nu miroase a țigănci.

Dorul nu are accidente pe parcurs.

Ultima dragoste, cîntecul de lebădă al inimii cărunte.

Toată viața a dorit să aibă o coastă în plus. Dar să fie de Azur.

„Nu vindeți castraveți la grădinar". Cumpărați!

Cînd privești apa unui rîu adînc, cugeți la ceva fără să-ți alegi subiectul.

Să ierți o greșeală, nu e o crimă împotriva nimănui. Dar să scuzi o crimă, e o greșeală împotriva tuturor.

Pe munte, în amurg, ursii mormăie serenade tufelor de zmeură.

Iarna, lupii urlă dietetic.

La stînă, cînd mi-a strîns ciobanul mîna, parcă mi-a crescut și o sarică în spinare.

Vara, cînd lipsesc de-acasă, cîinele meu latră liric la lună fiind convins că — oriunde m-aș afla — e un pic din mine și în ea.

În dragoste, bărbatul e „sclavul iubirii". Și femeia, „tiranul" ei. Asta însă cînd el e mai puțin decît bărbat și, ea, mult mai mult decît femeie.

Cînd nu te văd, ești așa cum te știu. Și cînd te întîlnesc, nu ești niciodată așa cum te știam.

Am văzut un prost deștept. Unul care era de aceeași părere cu toți care luau parte la discuție.

Cînd îți strînge mîna, avarul te rîcîie în palmă.

Ziua este, de profesie, trecătoare.

Astăzi nu vreau să mor. Sînt prea plictisit ca să pot face ceva.

Ultima lampă de căpătîi e tot lumînarea.

Timpul nu-și pierde vremea.

Cred că cea mai reușită carte de umor ar fi una scrisă de un prost, despre ceilalți.

Un bou a vrut să ajungă rege și pînă la urmă, a ajuns rasol de vacă.

Nu era frumoasă. Era mult mai mult decît atît. Nu era urîtă.

Cei mai necruțători dușmani sînt prietenii cu care te-ai certat.

Cînd se aprinde în discuție, prostul face scurt circuit.

Examenul cel mai greu de trecut, de pe lume, este acela de om.

Misterul florilor se numește parfum.

Berbecul e războinic; oaia casnică. Și mielul la tavă.

Deștepții caută și proștii găsesc.

Decît șapte inimi în piept de aramă, mai bine una în piept sănătos.

Pe vremuri, apele de munte se exprimau prin păstrăvi. Astăzi vorbesc prin hidrocentrale.

Cum poate să încapă un cer întreg, numai în doi ochișori de fetiță?

La bătrînețe nu mai ai timp de pierdut. Numai de cîștigat.

În fața catargelor își încleștează mușchii amintirea munților pe care au crescut.

La Rucăr, toate sărutările fetelor au gust de zmeură.

Trăiești ca să mai afli cîte ceva printre cele două neștiuturi.

Era scăpărător de prost.

Atunci să nu cred în mine, numai cu condiția să pot crede în toți ceilalți.

Pentru o femeie, e mult mai ușor să se obișnuiască cu urîțenia ei decît cu frumusețea altora.

Calul de țară nu aleargă niciodată; merge întotdeauna.

La izvoarele de munte aerul miroase a căprioare.

Cînd tună și fulgeră, cerul are neplăceri familiale.

Nu știu în care epocă s-a născut omul. Dar tu, iubito, știu sigur că te-ai născut în epoca de piatră.

Ieri am prins o veveriță și toți copiii satului au făcut coadă la ea.

În modestia ei, și cînd paște pe munte, oaia nu se crede mai presus decît celelalte colege din șeptel.

Forța unei națiuni stă în brațele ei de muncă.

Marile aniversări istorice ale unui popor sînt decorații prinse pe pieptul lui.

Victoria se cucerește și Pacea se apără.

Poți face pictură nouă și cu pensule vechi, dacă mai sînt bune.

În drapelul unei națiuni flutură sufletul colectiv al neamului.

Omul nou trebuie să cunoască imperfectul trecutului pentru a învăța perfectul viitorului.

Și la cinematograf, cînd „vizitez" o țară străină, pînă la urmă mi se face dor de acasă.

La marile sărbători naționale, în pasul fiecărui pionier defilează — laolaltă — cetățeanul-ostaș și ostașul cetățean de mîine.

Pe altarul patriei se „oficiază" în salopetă.

Admit să nu cred în mine, numai cu condiția să pot crede în toți ceilalți.

Ciocîrlia : iată o cîntăreață care ia numai note de sus.

Cea mai mare ambiție a mînzului este să-l ia lumea drept cal.

Capitalele turbură, totdeauna, fetele și rîurile care vin din provincie.

Ultima clipă de viață trecută e cea dintîi de „viață viitoare".

Leneșul muncește din greu, ca să nu facă nimic.

Spuma valurilor : dantelă lucrată la trident.

Viața își dovedește vitalitatea prin morții ei.

Am văzut un urs cu coadă de vulpe. Era desenat de un copilaș care vroia să facă un cal.

Nisipul : litiaza mărilor.

Nu mă ține de vorbă. Răsare luna !

Egoistul începe de la el și se termină de unde a plecat.

Cine a știut să trăiască nu știe să moară.

De multe ori modestia nu e decît perfidie dresată, ca în culisele circului în vederea reprezentațiilor cu publicul.

Femeia are o singură vîrstă : tînără ! Și-abia la bătrînețe începe să fie în etate.

În inima ta, a încăput o familie, o țară, o lume întreagă. Cum naiba, tocmai eu, m-am poticnit la ușă.

Ceasul nu merge mai departe, decît întors din drum.

Toți astronomii sînt presbiți. Văd lucrurile numai de departe.

În dragoste, bărbatul alege și femeia schimbă.

Pe portativele de muzică s-a scris pe note istoria universală a inimii.

Unei minți plină de judecată, îi prefer o inimă numai cu un pic de înțelepciune.

Pisicile prind șoareci pentru ele, nu pentru stăpîni. Și, cîinii, păzesc casa pentru stăpîni, nu pentru ei.

M-ai întrebat în care dintre capitalele lumii, pe unde am călătorit împreună, te-am iubit mai mult ? Și ți-am răspuns, fără ezitare : grădina publică din Cimpulung.

Uneori, cutele de pe frunte sînt mai de temut decît mușchii încordați ai brațelor.

Copiii nu vor să fie copii decît atunci cînd se joacă.

N-am iubit niciodată florile ca un botanist. Numai ca un grădinar.

Cînd n-ai nici o lăscaie în buzunar, socoteala de-acasă se potrivește la centimă cu cea din tîrg.

De cîte ori vede un catîr, măgarul își înalță urechile la maximum.

Frica e rezervația naturală a fiarelor din tine.

Moda rochiilor lungi a mutat indecența feminină de la brîu la glezne.

Buruienile de leac. Neam prost, cu suflet bun.

Sentimentelor „tari" le prefer pe cele durabile.

De firul de nisip izolat praful se alege.

De fapt, prostia nu e o vină a naturii. E numai o necuviință a ei.

Legendele munților coboară pe apele lor. Dar nu trec pragul odată cu ele.

Cîntecul de leagăn al mămăligii adevărate se cîntă numai la caval.

Oprește-te în fiecare loc și uită-te în jurul tău. O să vizitezi viața, fără să-ți dai seama.

Oricît și l-ar întinde, gîsca nu face gît de lebădă.

Piedica : lașitatea pasului.

Calendarul e singurul cimitir în care morții se aruncă la coș.

În tinerețe, cînd vream să-mi întinzi buzele, îmi întindeai mîna să ți-o sărut. Și, azi, la bătrînețe, cînd aștept să-mi întinzi mîna, te năpustești să mă pupi pe obraji.

Sper că ultimul strop de lumină din viață va fi uituc.

Norii nu astupă soarele ; îl întunecă din cînd în cînd.

Singura bucurie a rumegătoarelor e că își iau dejunul la iarbă verde.

Cînd avarul îți întinde mîna, mai cere-i-o încă o dată pentru control.

Prostul plînge de mila deșteptților.

Cînd balaurii vîntului se iau la trîntă, în larg necheză toate hergheliile de cai vapori cu toate motoarele în plin.

Cine surîde la început, nu știe să rîdă cu hohote pînă la urmă.

Mița blîndă zgîrîie bine.

Trufașul e plin de gol.

Omul în stare de nimic e capabil de orice.

Rinocerul, în cușcă la menajerie se gîndea : Boccii mai sînt și femeile astea ale oamenilor. Una singură am găsit-o mai acătării. Dar era o cisternă.

Cine n-are nici o treabă e veșnic ocupat.

În diminețile coapte de soare îmi iau inima de mînă și plecăm la plimbare. Ne așezăm apoi pe-o bancă și privim cum ne trece viața pe dinainte hohotind de naivitățile ei, de vigoarea, de puterea și forța ei. Și cînd acasă începe programul de seară, cu albumele de fluturi cu mătasea incinerată și cu parfumuri de flori defuncte... atunci... Așa viață să tot trăiești.

Prima zi cînd s-a simțit bărbat nu a fost aceea cînd a putut să-i ia bilete la teatru, ci aceea cînd a putut să-i plătească „o prăjitură".

În călărie marea virtute nu este să nu sari peste cal, ci să te menții pe el.

În ultimele zile însorite de toamnă, mîinile femeilor trebuie să culeagă, o zi, tufănele și, o zi, pătlăgele pentru bulion.

Toamna, păsările călătoare pleacă cu aripile în bernă.

Azi-noapte a fost o ploaie de lună torențială.

Cînd iarna se luptă pe viață și pe moarte, cu toamna, întotdeauna biruiește cea dintîi. Dar ce frumos moare toamna !

Cea mai mare prostie a copilului e să se grăbească să ajungă mai mare decît e.

Un om interesant : niciodată în viață n-a avut destul curaj ca să fie suficient de laș.

Numai covoarele se nasc ca să fie călcate în picioare.

Viața nu are sfîrșit. Numai „sfîrșiți".

În artă, între un „neînceput" și un „neisprăvit" prefer un inexistent.

Prostul nu cunoaşte mai deştepţi decît el.

Marii strîngători de aur, pînă la urmă, tot îşi dau arama pe faţă.

Ai vrut să parvii cu orice preţ. De-aia ai ajuns de două parale.

Chiar dacă aştepţi moartea, nu te duce la gară s-o primeşti.

Focul sacru nu se aprinde cu chibrituri.

Am nevoie, în viaţă, numai de cei care n-au nevoie de mine.

Capul prostului e frate cu al deşteptului. Dar frate vitreg.

Nu mă interesează cînd s-a născut, atîta timp cît nu ştiu de ce a trăit.

Marile dureri nu sînt mute. Vorbesc însă numai singure.

Sînt oameni care se tîrăsc ca omizile pînă ajung să se îmbuibe din frunzele pomilor în care s-au urcat.

Mai bine taci cînd ai ceva de spus, decît să spui ceva cînd ar trebui să taci.

În viaţă şi inima are destule bătăi de cap.

Natura se contemplă ; pămîntul se lucrează.

Boul rumegă ca să-l mănînce alţii.

Caută să n-ai timp de pierdut vremea.

Cînd îţi pierzi capul, nu mai ai cu ce să-ţi dai seama de asta.

DICŢIONARUL UMORISTIC AL LIMBII ROMÂNE

A

A — Gură-cască !
— Examen laringologic.

A b a j u r — Pijama pentru lumina nudă.
— Lumină redusă la... tăcere.

A b a n d o n a t — Soț a cărui nevastă a plecat „la mama".

A b a n o s — Lemn negru în cerul gurii.

A b a t e — Mire în sutană.

A b d o m e n — Burtă, internată în spital.

A b i l — Unul care intră pe unde l-ai poftit să iasă.

A b r a c a d a b r a n t — Cuvînt care face pe nebunul.

A b i s — Oftatul stîncilor.

A b s i n t — Toulouse-Lautrec-ul băuturilor franțuzești.

A b s t i n e n t — Persoană care se ține din rețineri.

A b s t r a c t — Concretul inexistenței.

A b s u r d — Soț care nu recunoaște că nevasta are dreptul să-l înșele.

A b u l i e — Voința de a nu vrea nimic.

A b u r i — Apă care plouă în sus.

A c a d e a — Fată dulce.

A c c e l e r a t — Tren care sperie mînjii, la bariere.

A c c e n t — Semn care arată literele cu degetul.

A c c i d e n t — Întîmplare prevăzută după...

A c h i t a r e — Dreptul de a repeta o greșeală făcută.

A c l a m a ț i e — Aplauze cu gura.

Cda. 5610 coala 11

Acordeon — Foale care trag clapa.
— Evantaiul urechilor.
— Muzică plisată.
Acar — Individ care ia trenul peste picior.
Acră — Poamă, sau piatră.
Acru — Bărbat, cu nevastă dulce pentru alții.
Act — A treia parte din căderea unei piese.
— Hîrtie cu darul vorbirii.
Actor — Viitor prinț al Danemarcei.
— Tînăr netuns, sau bătrîn ras.
— Individ care umple vorbe goale.
— Un om care își cîștigă pîinea direct cu gura.
— Persoană care spune pe dinafară, ce simt alții pe dinăuntru.
Actriță — Femeie cu Thalie...
— Tînără băgată în conservator de „Regina ostrogoților".
Acustică — Știință care se ocupă cu tot ce se mai aude...
Acuzat — Bănuit de nevinovăție.
Aqua forte — Apă puternică.
Adio — Cuvînt cu doliu la braț.
Adolescent — Tînăr care vrea să îmbătrînească înaintea lui.
Adorație — Iubire supra-alimentată.
Adulter — Dulceață cu coarne.
— Căsnicie cu dublă tracțiune.
Aerosoli — Soli trimiși pe calea aerului.
Afectat — Bărbat care privește cu gura, miroase cu ochii și vorbește cu nasul.
Afecțiune — Dragoste care și-a aranjat drepturile la pensie.
Aferat — Persoană ocupată să nu facă nimic...
Afiș — Glorie la zid.
Afluent — Picol de rîu.
Agendă — Un an, într-un buzunar de vestă.
Aghioase — Cocină de sunete.
Agheasmă — Apă cu seminar.
Aiura — A vorbi serios cînd ești îndrăgostit.

Aiurea — Cuvînt cu abonament de tramvai (de unde expresia : aiurea-n tramvai).
Ajur — Găurele cusute între ele.
Ala-bala — Varietate de portocale românești.
Alb — Harap, din Humulești.
Albaștri — Ochii muzicii ușoare.
Albină — Ac de cojocul oricui.
Album — Cimitir cu morții afară.
Alcool — Reformator religios care transformă pe Dumnezeu, în dumnezeii mă-sii.
Alcov — Pat cu polog, dar fără perdea.
Alean — Dor, în costum național.
Alee — Arteră în parcuri pentru circulația inimilor.
Algă — Ființă care face baie zilnic ca să rămînă murdară.
Alienat — Om în toate mințile altuia.
Almanah — Hainele vechi ale Anului nou.
Alpinism — Sport pentru prăpăstioși.
Altercație — Cuvinte care se iau la palme.
— Cuvinte cu mănuși de box.
Aluminiu — Metal de moravuri ușoare.
Aluzie — Nu că zic, dar spun.
Alviță — Nuci bătute măr.
Amanet — Lasă-mă să te las.
Amant — Glasul sotului mut.
Amantă — Femeie... la negru.
Amator — Neprofesionist de meserie.
Amazoană — Persoană care călătorește numai pe jumătate de cal.
Amănunt — Prichindelul dicționarului.
Amărăciune — Ghințură morală.
Ambalaj — Costum de ieșit în lume.
Ambigen — Taler cu două fețe.
Ambiție — Dorință rea de muscă.
Ambrozie — Băutură cu care se omeneau zeii.
Ambulanță — Repetiție de dric.
Amendă — Dai și plîngi.
Amenințare — Mușchii țîrului.
Amestec — Ceva în care nu trebuie să te bagi.
Ametist — Piatră cu sînge albastru.

Ameţeală — Anticamera leşinului.
Amfiteatru — Loc în care eşti mai presus decît ceilalţi.
Amfitrion — Gazdă spălată pe dinţi.
Amforă — Vas cu mîinile după ceafă.
Amic — Prieten prescurtat.
Amidon — Gulerul scrobit al cartofului.
Amin — Să fie la tine.
Amintire — Grădina reînfloritä a florilor presate.
— Autoparastas.
— Sănius pe derdeluşuri moarte.
— Pelerinaj la propriul mormînt.
Amiral — Contra, pînă ajunge plin.
Amor — Inimi... în litigiu.
— Maladie care te trînteşte, sănătos, la pat.
Amnezie — Memorie uitucă.
Amnistie — Iertare, la dosar.
Amplificator — Gura mahalalei.
Amuletă — Noroc la vînzare.
Amurg — „Ţara nimănui" între apusul soarelui şi răsăritul lunii.
Amuzant — Umorist cu sifon.
Amvon — Tribuna electorală a lui Dumnezeu.
An — Luni de duzină.
Anafură — Pîine botezată.
Anagramă — Cadrilul literelor.
Analfabet — Persoană care scrie cu gura şi citeşte cu urechea.
Analiză — Indiscreţie la eprubetă.
Anatemă — Blestem cu patrafir.
Ancoră — Înfigăreaţă.
— Mînă care bate laba cu pămîntul.
Andante — Muzică în papuci de pîslă.
Anecdotă — Hazul altora, la purtător.
Anemic — Unul căruia nu i se urcă niciodată sîngele la cap.
Anestezie — Invitaţie la nesimţire.
Aniversare — Parastas vesel.
Anonimă — Persoană care îţi vine în vizită pe uşa de din dos.

Anost — Amuzant, în genul durerii de măsele.
Anotimp — An la litră.
Antarctic — E la rece cu tot pămîntul.
Antebraţ — Cotul!
Antecedente — Trecut... pentru viitor.
Antenă — Nas montat pe casă pentru adulmecat văzduhul.
Antevorbitor — Persoană care, cînd vorbeşte, îi dă mereu înainte.
Antichitate — Una care vorbeşte numai limbi moarte.
Antidot — Contra dotei.
Antologie — Ghiveci de lauri.
Antren — Bună dispoziţie, pe afişele de bal.
Antrenor — Unul căruia îi place să se o-cupe de sport.
Antreu — Laringele casei.
Anturaj — Persoane limitrofe.
Aortă — Magistrala inimii.
Apă — Băutură pentru recomandat altora.
— Articol pentru înot.
Apatie — Deces înainte de moarte.
Apaş — Individ care se hrăneşte cu broaşte.
Aplauze — Perechi de palme, care te omagiază.
Arbitru — Fluierul picioarelor.
Araci — Suporterii beţiei.
Aramă — Metal extras din codrii cu acelaşi nume.
Arene — Loc pentru zbierat împrejur.
Armonică — Muzică la burduf.
— Muzică pe nasturi.
Atac — (Vezi : cord.)
Aţipeală — Somn rasol.
Atent — Aşa cum e soţul cu alte femei.
Avocat — Vorbă multă, bogăţia omului.

B

B (be) — Jumătate de bébé.
— Alo, pe limba oii.

Babă — Femeie cu hrisov de naștere.
Babalîc — Bărbat care își ține actul de naștere în carnetul de pensie.
Babilon — Turn pierit pe limba lui.
Bacantă — Inger cu draci.
— Femeie lansată pe piață de zei.
Bacara — Cristal prin care nu se mai văd celelalte sticlării.
Baclava — Prăjitură cu șalvari.
Baccea — Crai bătrîn cu tur la pantolonii inimii.
Bacil — Virgulă, care poate pune capăt vieții.
Bacșiș — Picătură pentru închis ochii.
— Șperț, cu fes.
Bade — Făt-frumos cu cioareci.
Bagaj — Averea hamalilor.
— Autobiografie.
Bagatelă — Nimic, cu guleraș de dantelă la gît.
Baghetă — Băț care cîntă la toate instrumentele.
Baftă — Norocul altuia.
Baie — Coteț pentru păsările care locuiesc în bloc.
— Apă binevoitoare.
Bal — Viitor de la verbul „a fi". (Vezi : bal să fie !)
Baladă — Poezie cu baltag la șold și cal vorbitor.
Balalaică — Triunghi atins la coarda vorbitoare.
Balaur — Prost cu șapte capete.
Balenă — Aterină privit cu lupa.
Balet — Artă călcată în picioare.
Balerină — Una care trăiește, în mare, pe picior mic.
Balans — Compromis între stai și du-te.
Balon — Dirijabil de săpun.
Banchiză — Gheață care și-a luat valea.
— Mărunțiș de poli.
Bandit — Criminal cu cuțitul sub pelerină, în actul I, și cu suflet bun, la final.
Bani — Rotițe care pun în mișcare roata lumii.
Banjo — Instrument „negru" în cerul gurii.
Baniță — Pălărie modernă pentru tărîțele din cap.
Baracă — Locuință numai în cămașă și izmene.
Barcă — O surcea din Arca lui Noe.

Barieră — Libertate cu ridicata.
Batal — Berbec bătut de soartă.
Baterie — Aparat pentru îmbătat tun.
Batistă — Una care își ia nasul la purtare.
Basma — Fusta capului.
Basset — Cîine cu picioare bidermayer.
Basorelief — Bas ieșit în relief.
Bastiment — Unul, care trăiește pe spinarea mărilor.
Baston — Picior, la mînă.
Bazon — Unul care vorbește din spate.
Băgăreț — Ac de cusut.
Bejenie — Fugă la pas.
Bănuială — Gînd care umblă de-a bușilea.
Bărbier — Intendentul capului.
Bătaie — Conservarea pumnilor.
— Pedagogie ruptă din rai pentru frînt șalele pe pămînt.
Bătrîn — Persoana care începe să se termine.
Becher — Substantiv masculin de genul neutru.
Beci — Loc rece care ține vinului de cald.
Benedictină — Călugăriță dedată la băutură.
Bere — Spuma ospătarilor.
Bestie — Aproximativ om și, eventual, fiară.
Beteală — Primele fire de argint din părul femeii.
Beton — Unul armat pentru existență.
Beție — Stare în care mersul vrea acasă și picioarele doresc la cîrciumă.
Bibilică — Pasăre cu păcat.
Bici — Toc cu care Atila și-a scris memoriile.
Bicicletă — Roate iuți de picior.
Bicorn — Bărbat însurat a doua oară.
Bidinea — Piranda pensulelor.
Bilanț — Socoteli murdare, trecute pe curat.
Bilă — Fiere rotundă.
Bine — Rău care a pierdut partida.
Binecuvîntare — Urare printre degete.
Bir — Piele luată de pe omul ajuns la os.
Birjar — Călăreț pe capră.
Birou — Masă de la care îți iese de casă.

Biserioară — Locaș pentru mătănii și slujbe particulare.
Bisturiu — Un intransigent care taie în carne vie.
Bivol — Bou dat cu vax.
Bîrfeală — Vorbe bune de gură
Bîtă — Argument cu măciulie.
Blam — Picioare în spate, aplicate în față.
Blazat — Obosit înainte de a se osteni.
Blériot — Primul aviator, care a băgat-o pe „Mînecă".
Blestem — Colivă orală.
Blid — Negustor de linte.
Bloc — Oameni care trăiesc unii peste alții.
Blondă — Fostă brună, actuală șatenă și viitoare mov.
Bobi — Porumb care îți ghicește reu-șita, în viață.
Boccaccio — „Crucea de piatră" a literaturii.
Borangic — Mătase țesută din viermii familiei.
— „Coconi", de la țară.
Bordeaux — Vin franțuzesc, falsificat veritabil, în celelalte țări.
Borș — Aliment care nu trebuie consumat decît în timpul meselor.
Bot — Gură dată la îmblănit.
Bou — Trei litere înjugate.
— Fost, viitor taur.
— Tatăl vitreg al viteilor.
Bragă — Turc la pahar.
Brambura — Cumnata lui anapoda și soră cu aiurea.
Brașoave — Minciuni ardelenești.
Braț — Diverse mîini pentru o singură femeie.
Brădet — Codru de mobile.
Bretele — Aparat care te împiedică să te prăbușești în pantaloni.
Brumă — Dantelă brodată în nopți de toamnă pentru cele de iarnă.
Buchet — Flori care „tiplă" cînd le cumperi.
Bufniță — Lampă electrică de buzunar, pentru clopotnițe.
Bujor — Vătaful florilor.
Buluc — Mult, peste și mai mult.
Bumerang — Du-te vino.

Bunăvoință — Amabilitate cu scrisoare de recomandație.
Bunică — Mama mă-sii.
Buric — Nasture care încheie omul.
Burduhan — Burți, de una singură.
Burduf — Brînză cu mănuși de piele.
Burghiu — Sucit din fire.
Burete — Individ care o șterge numai cînd e de față.
— Cel care izbutește să facă totdeauna „tabula rasa".
Burlac — Joc de cărți din care lipsește dama.
Bursuc — Pămătuf de ras, neprelucrat.
Buruiană — Floare fugită de-acasă și ajunsă pe drumuri.
Butie — Laviță, pe care vinul visează într-o rînă.
Butoi — Vin încercuit.
Butuci — Un fel de picioare de damă.
Busuioc — *Soutien-gorge*, pentru fetele de la țară.

C

C — Literă cu ciocuri de papagal.
Cabană — Locuință pentru creierii munților.
Cabaret — Spălătorie pentru curățat buzunarele.
Cabotin — Cel care trăiește din ceea ce era să facă.
Cadînă — Șalvari inutili.
Cadou — Plăcerea de a-l face.
Cadran — Arena acelor de ceas.
Cadril — Na pe-a mea și dă-mi pe-a ta.
Cafea — Orient la ceașcă.
Caiafă — Persoană care spune în față, unora, ce gîndește în spatele altora.
Cal — Vapori cu căpăstru.
— Salam reconstituit.
— Jucător de șah care trage la trasură.
Calambur — Bal mascat al vorbelor serioase.
Calapod — Ghete pline de ele.
Caleașcă — Trăsură trasă de purici și cu Petre Ispirescu pe capră.

Caleidoscop — Unul care face fețe-fețe cînd îl privești în ochi.
Calende (grecești) — Zile în care prietenii își plătesc datoriile.
Calendar — Unul care moare cu zile.
Calomnie — Șoapte în gura mare.
— Șopîrlă care trăiește în gura omului.
Caltaboș — Cîrnat de origine inavuabilă.
Cameleon — Trăiește din culori fără să fie pictor.
Canar — Gălbenuș cu pene.
Cancan — Bacilul intrigii.
Canci — Floare italiană zisă și „Tufă de Veneția".
Cangur — Animal cu șorț.
Candelabru — Un politicos. Oferă brațul luminii, ca s-o conducă prin întuneric.
Canicula — Căldură încinsă în luna lui Cuptor.
Canibalism — Mîncărime la limbă.
Cap — Dovleac la purtător.
Capac — Unul închis din fire.
Capodopera — Operă făcută cu cap.
Capră — Animal care mănîncă caii.
Car — Unul care, toată viața, are parte numai de boi.
Carență — Strungăreață în gura lumii.
Caricatură — Desen executat cu floreta.
Carte — Nume pe prima pagină și renume după ultima.
Cartuș — Glonț ursit de vînători să nu ajungă la destinație niciodată.
Cascadă — Apă decăzută.
Castană — Fruct pe care e bine să-l culegi cu mîini de împrumut.
Castron — Farfurie superioară.
Cataractă — Cascadă care îți ia vederea.
Catastif — Memorie cu pagini numerotate.
Catîr — Măgar respins la examenul de cal.
Cață — „Diseusă" la domiciliu.
Căpșuni — Fructe cu pielea găinii.
Cărbune — Diamant în domino negru.
Căsătorie — Singurătate în doi.
— Piatra fundamentală a divorțului.

— Masă la care nu mănîncă niciunul, dar înghit amîndoi.
Cățel — Cîine nefinisat.
Cea — Bou de dreapta.
Ceartă — Femeie înscrisă la cuvîntul alteia.
Ceasornicar — Negustor de timp pierdut.
Ceață — Baie de aburi reci.
C. E. C. — Bani în concediu de odihnă.
Ceramică — Pămînt cu foc la inimă.
Cerb — Unul fericit că e încoronat.
Cerc — Linie care își astupă capul cu coada.
Chelie — Cap cosit.
Cicăleală — Defecțiune la gură.
Cimpoi — Hernie muzicală.
Cinematograf — Întuneric unde ies multe la lumină.
Ciocănitoare — Privighetoarea după măritiș.
Ciocolata — Cacao pusă la respect.
Ciori — Alunițele Albei-ca-zăpada.
Cipici — Ajutori de pantofi.
Citat — Părerea altuia între ghilimele proprii.
Citație — Invitație la să nu te duci.
Ciur — Găuri date prin sită.
Cîine — Animal care vorbește cu coada și aude cu ochii.
Cîine-lup — Compromis între codru și coteț.
Cocoș — Unul care calcă amorul în picioare.
Colivă — Grîu lacrimogen.
Colonie (apă de) — Apă care curge peste tot și nu izvorăște de nicăieri.
Cometă — Păunița cerului.
Comision — Onorariu mut.
Condoleanțe — Vorbe în haine negre.
Conștiință — Sentinelă care adoarme uneori în post.
Corb — Pasăre care umblă cu cioara vopsită.
Cord — Inimă de la patruzeci de ani încolo.
Coșciug — Ambalaj pentru deșeuri.
Cosmetică — Iluzii fardate.
Cosmos — Marile bulevarde ale viitorului.
Coș — Dragoste... pe față.

Coşmar — Vis care nu ţi-a convenit.
Coviltir — Umbrelă pentru persoanele care circulă pe brînci.
Covrig — Gaură fortificată împrejur.
Cozonac — Stafide cu laude moldoveneşti împrejur.
Crai — Curtezea cu scîrţ la ghetele inimii.
Crap — Peşte din care tînăra căsătorită prepară icre de ştiucă.
Crater — Gură-cască. Şi înfumurat pe deasupra.
Curaj — La război, o fugă înainte.
Curcan — Pasăre oficială, în trecut.
Curcubeu — Cînd soarele face cu ochiul ploii.
Cultură — Pomadă pentru obrazul creierilor.
Cursă — Cuvînt în pas alergător.
Cutremur — Frison pe spatele pămîntului.
— Sughiţul globului terestru.
Cuţit — Iatagan dat afară din slujbă.
Cuvînt — Indiscreţia gîndului.

D

Dafin — Lauri ajunşi foi la băcănie.
Daltă — Pensula sculptorului.
Dans — La micul profit.
Dată — Ziua exactă în care nu s-a născut nici o femeie.
Dădacă — Educatoare care bate copilul la popo cînd greşeşte cu gura, şi-l plesneşte peste gură cînd greşeşte la popo.
Deal — Munte la şcoala elementară.
Deasupra — Filozofia untdelemnului.
Debut — Cel dintîi pas pe scenă, pe care — chiar dacă îl faci desculţ — tot ţi se pare că te strîng pantofii.
Decan — Neg, între alunişe.
Decolteu — Aeroport pentru aterizarea privirilor şi decolarea dorinţelor.
— Piele publică.
— Cînd femeia vrea să se dea de gol.
Decovil — Tren cu vederi înguste.

Decret — Visul numirii.
Defensivă — Luptă cu spatele la inamic.
Deget — Decît să te arate mai bine să te ascunzi după el.
Degetar — Chivără pe deget.
Deficit — Lipsă, cîţiva ani de acasă.
Defunct — Citat la Judecata de apoi.
Deîmpărţit — Moştenire.
Deînmulţit — Bani.
Delicios — Foarte bun de gură.
Demagog — Dicţionar de vorbe goale.
Demn — Om cu conştiinţa călcată pe dungă.
Demolare — Distrugerea moliilor.
Denie — Loc unde cauţi pete de ceară cu lumînarea.
Dentist — Proverb. Cine poate, oase roade.
Deraiere — Tren care face de „ru(pt) şine".
Deşti — Deget de scobit în nas.
Diagonală — Una cam într-o parte.
Dig — Armistiţiu între mare şi pămînt.
Diplomat — Pantaloni cu cutră.
Distrat — Persoană care vine la masă mîine, fiindcă ai invitat-o ieri.
Dobîndă — Smîntîna laptelui împrumutat.
Doi — Semnul înmulţirii.
Doină — Dor, la altitudine.
Dop — Unul care stă în gît.
Dor — Zefir care scutură rozele inimii.
— Parfumul cîmpenesc al inimilor.
— Cosmonautul dragostei.
— Calul năzdrăvan din basmele inimii.
Dos — Faţă întoarsă.
Dosar — Unul care te cunoaşte din scoarţă în scoarţă.
Dragoste — Bătăi de inimă pentru dureri de cap.
— Sentiment care vine în galop şi dispare în vîrful picioarelor.
Dresură — Pedagogie cu pleasnă.
Dric — Pompă respingătoare.
Dropie — Păun în izmene.
Drum — Unul care te „duce" cum vrea.
Dulceaţă — Fructe care... gem.
Dubios — Pagubă în ciupercile altuia.

Dulău — Lup retras la coarnele plugului.
Duș — Apă la cap.
Dușman — Tu, pentru inamic.
Datină — Lege cu saricâ și opinci.
Decorație — Of-ul butonierelor.

E

E — În loc de sînt, pentru unii.
Ea — Nimic, cînd e a ei ; ceva cînd e a altuia și, totul, cînd e a ta.
Ebrietate — Stare în care capul judecă cu picioarele și picioarele își fac de cap.
— Posibilitate de a merge pe două cărări în același timp.
Ecarisaj — Cuvînt care face cîinii să latre de indignare.
Echilibru — Proprietatea mîinilor de a sta cu picioarele în sus.
— Înlocuirea capului cu picioarele, pe propie răspundere.
Echinox — Moment în care ziua fiind egală cu noaptea, poți face din noapte zi, și din ziuă, noapte.
Echivoc — Situație care începe să se clarifice.
Eclipsă — Lumină neplătită la... lună.
Econom — Individ care strînge ca să nu aibă.
Ecou — Indigo pentru voci.
— Gură de cîrpă (repetă tot ce-i spui).
Ecran — Pînză pentru care femeile se dau în stambă.
Ecuație — Obiceiul unora de a umbla după necunoscute.
Ecuator — Brăcinarul pămîntului.
Eczemă — Una care nu-și mai încape în piele.
Efemer — Născut mort.
Egoist — Autorul zicalei : „După mine, potopul".
El — Eternul vinovat.
Elan — Avînt pe patru picioare.
Electricitate — Una care stă numai în curent.
Elegie — Poezie cu doliu mare la poartă.

Elefant — Trompetist.
Elice — Ventilatoare pentru văzduh.
Elicopter — Individ care ia lucrurile de-a dreptul.
Elveția — Țară în care găurile pentru șvaițer se fabrică singure, merele se culeg cu arcul și în care — locuitori — sînt 75%, ceasornice.
Emerit — E merit, într-adevăr.
Emfază — Persoană care umflă baloane de săpun pe dinăuntru.
Eminență — Ocupație cenușie.
Epavă — Om naufragiat pe uscat.
Epicentru — O vorbă care te cutremură.
Epigramă — Albina literaturii.
Epidermă — Piele cu obraz subțire.
Episcop — Bărbat pe care îl ține Dumnezeu în cîrjă.
Erete — Găinar de înaltă școală.
Esperanto — Decedată, pe limba ei.
Est — Cel mai răsărit dintre punctele cardinale.
Estet — Om care spune tot, dacă îl iei cu... frumosul.
Eșafod — Invitație cu cap.
Etaj — Umblă cu dedesubturi, în casă.
Etanș — Cineva foarte strîns de mînă.
Etate — Substantiv numai de genul masculin.
Etc. — Mai vezi și de altul.
Etern — Fără cap și fără coadă.
Etic — E ticul moralei.
Eu — Cel mai personal pronume.
Eufemism — Înlocuitorul soțului, în căsnicie.
Eunuc — Paznic al sublimelor porți.
Evaziv — Azi ? Mai bine mîine. Sau și mai bine poimîine. Adică, mai precis, peste cîteva zile. Îți spun eu exact cînd.
Eveniment — Întîmplare ieșită la drumul mare.
Eventual — Și da și nu, la un loc.
Evidențiat — Călare pe grafic.
Evlavios — Persoană a cărei bibliotecă se compune din cele douăsprezece *Evanghelii.*
Ex — Epitaf pentru oamenii vii.
Examinator — Om cu trecere.

F

F — Neisprăvitul de E.
Fă — Bă, cu fustă.
Fabulă — Animale care învață pe oameni cum să se poarte în societate.
Factor — Om, la plic.
Faeton — Lapte pe două roți.
Falit — Om care a pus deoparte economiile altora.
Fals — Strass care face pe diamantul.
Falsitate — Miere extrasă din venin.
Famfară — Muzică ră... suflată.
Famfaron — Curcan care se laudă că tată-său a fost struț, și mamă-sa, pasăre Phoenix.
Fanion — Steag cu darul vorbirii.
Fante — Valetul damelor de... pică.
Fantezie — Nebunie sănătoasă tun.
— Imaginație iute de picior și largă de mînă.
Fantomă — Ființă care trăiește numai moartă.
Far — Crai nocturn care face cu ochiul mărilor.
Faraon — Împărat piramidal.
Fard — Cînd frumusețea a rămas pe... geantă.
Farfurie — Întinsă și adîncă.
Fariseu — Dumitrescu de peste drum.
Farmacist — Grafologul rețetelor medicale.
Farmec — Polenul femeii.
Farniente — Dulce.
Fasole — Legumă cu eșapament.
Fast — Soare în oglindă.
Fată — Persoană de zahăr, drept care o sfeclește des.
Fatalitate — Soarta destinului.
Față — Partea dinspre stradă a femeii.
Faun — Crai cu copite.
Faust — Anagrama fustei.
Favorit — Piesă din lenjeria de pat a împărătesei.
Fazan — Pasăre cu coadă de... vînători.
Făcăleț — Unul care a pus de mămăligă.
Făină — Grîu măcinat de nevoi.
Fălci — Pămînt făcut praf de maxilare boierești.
Fățărnicie — Perucă ce ascunde chelia unui caracter.

Fecioară — Personaj biblic.
Femeie — Enigmă care spune tot.
— Persoană trifazică :
Faza întîia : Of !
Faza a doua : Ahh !
Faza a treia : Ufff.!
Fentă — 1 aprilie, la jocul de fotbal.
Fereastră — Poarta domnișoarei bătrîne.
Fertil — Bărbat cu zece copii.
Feștilă — Sfoară cu cablu minat.
Filarmonică — Oi muzicale cu ciobanul în frac.
Fidea — Credincioasă.
Fierăstrău — Individ care cîntă scrîșnind din dinți.
— Unul care se spală pe dinți cu tărîțe de lemn.
Figurant — Actor care joacă, în gînd, numai marele repertoriu.
Filatelist — Un om fericit că are cap de bou.
Filomela — Privighetoare ajunsă măgar în Arcadia.
Fîn — Osuarul florilor de cîmp.
Fluier — Instrument muzical cu găurile arse de dor.
Fragment — Ciosvîrtă literară.
Franc — (învechit) Animal francez care se împușcă numai în România.
— (modern) Leu românesc care se împușcă în Franța.
Franzelă — Pîine cu sufletul curat.
Frate — Individ care nu îți oferă brînză, decît pe bani.
Frecătură — Motiv de demisie din slujbă.
Frica — Una căreia îi clănțăne dinții de curaj.
Frigare — Lance cu visele făcute scrum.
Frigidă — Femeie înghețată de căldura soțului.
Frigorifer — O fire rece.
Frizer — Individ care, cînd te rade, cu briciul, se bărbierește cu gura.
Frînar — Individ care pune bețe în roate, trenurilor.
Friu — Cap de cal, în colivie.
Fruct — Unul oprit de a rămîne singur pe lume.
Frumoasă — Viitoare... „fostă".
Frunte — Vitrina capului.
— Cozorocul prostiei.

Cda. 5619 coala 12

F r u n z i ş — Paravanele pădurii.
F r u n z ă — Instrument muzical, pentru buzele neamului.
F u d u l — Prost vechi, în haine noi.
F u d u l i e — Îngînfare la grătar.
F u l g e r — Alfabetul Morse al furtunilor.
— Stiloul furtunii îşi încearcă peniţa de aur pe cer.
F u l g u i a l ă — Iarnă care îşi jumulește găinile năpîrlite.
F u m — Tot ceea ce rămîne din toate.
F u n d ă — Mătase moţată.
F u n e b r u — Unul care a pierdut potul la pocher, cu ful de aşi „servit la mînă".
F u n e r a l i i — Parada regretelor oficiale.
F u n i e — Obiect de uz casnic în „casa spînzuratului".
F u n i c u l a r — Acrobat care învaţă oamenii să meargă pe sîrmă.
F u r c u l i ţ ă — O binevoitoare care îţi duce mîncarea la gură.
F u r n i r — Ten pentru ca mobilele să aibă faţă.
F u r u n c u l — Individ care trăieşte pe pielea altora.
— Unul care ţi-o coace.
F u s — Obiect de uz casnic, pe care mîinile poporului şi-au tors istoria.
F u s t ă — (învechit) „Poale lungi şi minte scurtă".
— (contemporan) „Poale scurte minte ioc".

G

G — Cangur în jungla alfabetului.
G a f ă — Se face atunci cînd vrei s-o repari.
G ă i n ă — Port ilegal de aripi.
G ă l u ş c ă — Nod în cratiţă.
G a l b e n — Înşelat de nevastă.
G a l e n ţ i — Duşumele care umblă cu picioare de om.
G a l e ş — Privire cu zîmbre.
G a l o p — Trap ambiţios.
G a m b e t ă — Jumătate de dovleac peste altul întreg.
G a u r ă — Nimic, împrejmuit bine.
G e n e — Mironosiţele ochilor.

G e r — Unul care te lasă rece.
G e s t u r i — Mesageri de cuvinte.
G a r d e r o b — Bine îmbrăcat.
G a r g a r ă — Lichid care face gît.
G a r n i t u r ă — Friptură cu sindrofie de legume.
G a r o a f ă — Floare la ureche.
— Andaluza florilor.
G h e a ţ ă — Apă răcită foc.
G h e m — Cel mai mare sforar din lume.
G h e l ă — Dă tu.
G h e t r e — Ciorapi care se poartă peste ghete.
G h i c i t o a r e — Persoană care vede, prevede şi străvede cît eşti de prost.
G h i d — Individ care ghiceşte imediat unde vrea el să merg.
G h i d o n — Dîrlog la bicicletă.
G h i l o t i n ă — O încăpăţînată.
G h i o n t — Cot care face cu ochiul.
G h i n i o n — Norocul altora.
G h i o l — Copilul lepădat al mării.
G h i ş e u — Să ai să iei.
G h i t a r ă — Bărbiera din Sevilla.
G h i v e c i — Antologia zarzavaturilor.
G i n e r e — Candidat de-o seară la coroană de împărat bizantin.
G i r a f ă — Animal mai presus decît el.
G i u l g i u — Ultima ţesătură a unui intrigant.
G i u v a e r — Fată de măritat fără zestre.
G î g ă — Filozof român profund dar adînc.
G î n d — Globe-trotter (sau Ocolul pămîntului la domiciliu).
G î n g a v — Vorbă înmulţită cu ea însăşi.
G l o a b ă — Cal care trage... la salam.
G l o n ţ — Unul care fuge ca din puşcă.
G l o r i e — Vine brusc şi dispare treptat.
G o n d o l ă — Birjă cu lopeţi la roate şi cu calul tenor.
G o r i l ă — Cea mai bună dovadă că maimuţa se trage din unii oameni.
G r a n g u r i — Păsări sfinte pentru cei care nu se închină.

Greiere — Cîntăreț de inimă albastră, pe țitere de lună.
Grijă — Gînd cu sprîncenele încruntate.
Grijanie — Împărtășania mamelor.

H

H — Scrînciobul alfabetului.
Habar — N-am.
Hahaleră — Rătăcit între el și ceilalți.
Haiduc — Doină călare.
Hailaif — Poame putrede pe arbori genealogici.
Hain — Persoană care își ține inima în coteț de cîine.
Haimana — Mama, stradă. Și tatăl, maidan.
Haine — Pseudonimele nudului.
Haleală — Mîncare înghițită direct cu burta.
Halima — Nopți care te scapă cu zile.
Halterofil — Om cu greutăți în muncă.
Haltă — Loc unde se oprește trenul din mers, ca să-și încheie șiretul la ghete.
Halva — Ipsos comestibil.
Halviță — Copilărie cu nuci.
Ham — Curea care educă pielea.
Hamac — Cînd omul ia plasă de bunăvoie.
Hamal — Persoană care nu-ți poate duce, la tren, bagajul de idei.
Hamei — Inventatorul berii.
Hangar — Coteț pentru păsări de metal.
Hangiță — Gazdă de scriitori, la răscruce de drumuri.
Haos — Casă în care nevasta și-a căutat cerceii, și bărbatul butonii, înainte de a pleca la teatru.
Haplea — Ochi care văd numai cu gura căscată.
Harababură — Gînduri care au tras la fit.
Harakiri — Moarte cezariană.
Harapnic — Bici cu voce.
Harem — Visul soțului după ce s-a certat cu nevasta și doarme pe canapeaua din sufragerie.
Harnașament — Cal în ținută de ieșit în oraș.
Harnic — Om cu furnici la degete.

Harpagon — Om care, în loc de casă, trăiește în casetă.
Harpă — Invitație pentru degete eoliene.
Harpie — Tanti Mița cînd e liniștită.
Harpon — Legătură a balenelor cu pămîntul.
Hartan — Gustarea fiarelor.
Hartă — Pămînt la fotograf.
Haşiş — Visuri gangsterești.
Havană — Țurcă de tutun.
Havaiană — Instrument de culoare.
Hălăciugă — Pieptănătură pentru cei fără cap.
Hăț — Salopeta cailor la lucru.
Hermină — Albă-ca-zăpada.
— Animal sălbatic vînat de femei, cu duhul blîndeții.
Herpes — Cel care te lasă cu buzele umflate.
Heruvim — Picolul arhanghelilor.
Hieroglife — Scris medical.
Hidromel — Miere cu darul beției.
Hidroterapie — Una caldă, una rece.
Hienă — Animal care dezgroapă morții pentru a-i mînca de vii.
Hindus — Fost h-indus în eroare, de colonialiști.
Hingher — Cîinele cîinilor.
Hipism — Sport în care caii sînt, în general, niște măgari.
— Bani care fug pe patru picioare.
Hîc! — Ultimul cinzec de țuică.
Hîrcă — Fostă babă.
— Portret stilizat.
Hîrtie — Una care ajunge „stricată“ din cauza scriitorilor.
Hoașcă — Multă de ani și puțină de suflet.
Hodorogit — Individ care face mult zgomot pentru nimic.
Hodoronc-tronc — Cumnat cu „Chișcă-mă, Frusino!“
Hohot — Gargară de rîs.
Hoinar — Ins care știe precis că nu se duce nicăieri.
Hoit — Talciocul vermilor.
Hol — Birou de plasare al camerelor din casă.

Holdă — Mitingul pîinilor viitoare.
Holtei — Încă fericit.
Homar — Rac plecat la băi de mare.
Horăit — Nas defect.
Horticultor — Om din flori.
Hrean — Unul care îți scoate pe nas tot ce-ți dă.
— Lacrimi date pe răzătoare.
Hrisov — Unul cu stemă în frunte și cu pecete în spate.
Hrubă — Camera de chibzuință a vinului.
Huidumă — Gulliver în țara proștilor.
Hulă — Ocean care are rău de mare.
Hulubă — Cal în interes de serviciu.
Hulpav — Spălător de farfurii.
Humor — Haz cu studii în Anglia.

I

I — Coșul fabricii de litere.
Iad — Stațiune termală cu băi de smoală sub pămînt, pentru cei dați dracului deasupra.
Iadeș — Știu, după.
Ianuarie — Lună care naște ani.
Iapă — Coafură modernă, în care coada se poartă la cap.
Iarbă — Tăiței de flori.
Iarba fiarelor — Iarba din parcuri în care se tăvălesc unii.
Iarnă — Înghețată.
— Anotimp cu mănuși glasé.
— Albă-ca-zăpada piticilor din case.
— O bate crivățul de îi merg fulgii.
Iască — Suflet fără amnar.
Iatac — Originea creșelor.
Iaurt — Aliment în care se suflă după o supă fierbinte, ca să te răcorești.
Ibovnic — Schimbul doi, în căsătorie.
Ibric — Face coadă la cafea.
Icoană — Femeie în fața căreia cazi în genunchi, ca s-o joci pe ei.

Iavașă — Ochelarii nasurilor defecte.
— Ochelari prin care vezi trecutul.
Icre — Pești reduși la zero.
Ideal — Bărbat care aduce toată leafa acasă și nu te întreabă niciodată de unde vii.
Idilă — Dragoste verticală.
Idiot — Cap viran.
Ienicer — Armă albă.
Iepure — Minciună vînătorească.
Iesle — Mîncare care e totdeauna la înălțimea clientului.
Ifose — Fumuri fără foc.
Igliță — Specialistă în ochiuri.
Ignat — Sfîntul Bartolomeu al porcilor.
Ignorant — A nimica știutor.
Igrasie — Ziduri cu apă la plămîni.
Ilic — Mintean ciung.
Ilicit — Permis, fără.
Iluzie optică — A opta iluzie din viață.
Imaginație — Visurile omului treaz.
Imitație — Copie originală.
Impar — Văduv.
Impermeabil — Unul care pătrunde prin ploaie cu mîinile în buzunar.
Imposibil — Bărbat care verifică socotelile de coșniță ale soției.
Impostor — Pronume, fiindcă ține locul unui nume.
Incendiu — Afaceri, cu „foc".
Indiană — Prăjitură budistă.
Inel — Prima verigă din lanțul căsniciei.
— Indiscret care arată cu degetul că ești însurat.
Indignat — Ajuns la gară, exact pentru un tren suspendat din ajun.
Infatuat — Arhiplin de nimic.
Infidel — Bărbat cu soția plecată la băi.
Infidelă — Cea fidelă altuia.
Ingenuă — Fată care a aflat, în sfîrșit, că nu barza aduce copiii, ci cocostîrcul.
Infinit — Dimensiunea precisă a dragostei.
Inimă — Organ plin de tact.
— Ea bate și, tot ea, spune „intră".

Inițială — Prima femeie din viață.
Inoportun — Persoană care te întreabă cît e ceasul, tocmai cînd ți-l privește lung, fiindcă i s-a rupt arcul.
Intelectual — Cap cu om.
Ioc — Fratele lui „canci".
Ipocrit — Chip cu două fețe.
Ipohondrie — Boala sănătosului.
Interes — Cuvînt care poartă fes la serviciu.
Intermediar — Cel care dă de la tine ca să ia de la altul.
Ichtiozaur — Animal rămas repetent în a doua secundară.
Islaz — Masă cîmpenească.
Invidie — Sentiment de culoare verde.
Iță — Materie primă pentru țesut intrigi.
— Sforării care pregătesc războaie.

J

J — Undița alfabetului.
Jablou — Varză de dantelă.
Jaf — Satisfacția de a lua, numai ca să nu mai rămîie.
— Excursie în ciupercile altuia.
Jaguar — Animal pătat de cerneală cînd și-a scris jungla inventarul.
Jalbă — Audiență în protap.
Jale — Inimă încuiată singură în casă.
Jaluzea — Transperantul geloșilor.
Jambieră — Cizmă desculță.
Jamboane — Șunci, servite în pantofi.
Japcă — Mînă care dă cu piciorul ca să apuce.
Jar — Aliment pentru inimi, cai năzdrăvani și fripturi la grătar.
Jargon — Altminteri, pe limba ta.
Jartieră — Una care pune lorzii la ordine și ciorapii la respect.
Javră — În față, sluj, și-n spate, ham !
Jazz — Junglă muzicală.
Jărăgai — Focul gîtului udat.
Jeg — Epiderma unora.

Jenă — Vorbă pe care o strîng pantofii, cînd să facă pasul hotărîtor.
Jerbă — Sorcovă de flori naturale.
Jerseu — Celule în care te tricotează nevasta, cînd întîrzii în oraș.
Jertfă — Poftiți, vă rog.
Jeton — Ban aruncat ca osul la gură.
Jignire — Ofensă cu adresa exactă.
Jigodie — Boala oamenilor care latră.
Jigou — Berbec bătut... de Dumnezeu.
Jimblă — Pîine albă pentru zile și mai albe.
Jind — Poftă cu genele plecate.
Jilav — Un neizbutit.
Jilț — Scaun care trăiește pe spinarea lui.
Ju-jiț — „Atinge-l cîrnule", pe japonezește.
Joacă — Ce visează actorul să se spună despre el, în fiecare seară.
Joben — Pălărie oficială pentru cei fără cap particular.
Joian — Popescu, între boi.
Jongler — Individ care te joacă pe degete.
Jubileu — Parastas cu discursuri în loc de colivă.
Judecată — Minte care gîndește în robă.
Jug — Fularul boilor.
Jujeu — Guler scrobit pentru porci.
— Porc înscris într-un triunghi.
Jumări — Ouă bătute de le merge untul.
— Cînd își fac ochii singuri de mîncare.
Jumătate — Ce mai rămîne din femeie după căsătorie.
Junglă — Fiare vechi.
Jupiter — Antreprenor de zeițe.
Jupîn — (învechit) Tată care făcea numai băieți de prăvălie.
Jupon — Intermedial între fustă și piele.
Justiție — Oarba care vede ce face.
Jurămînt — Cînd e de dragoste, nu e de credință, și cînd e de credință, nu poate fi de dragoste.
Jurnal — Unul care trăiește de dimineața pînă seara.

K

K — Literă în pas de defilare.

Kilo — Reducere din kilogram, operată de vînzători, la cîntar.
Kilocaloria — Căldură la kil.
Kilogram — Unul care umblă cu ocaua mică.
Kilometraj — Falsificator care se ocupă cu vînzarea mașinilor de ocazie.
Kilometru — Milimetru plecat la drum lung.
Kilowatt — Un kilogram de vată.
Kinescop — Producător de reproduceri.
Kola — Băutură care te face... coca.

L

L — Șut, în litere.
Labă — Mînă care dă palme.
Labirint — Intrarea, gratis ; ieșirea, pe răspunderea clientului.
Lac — Vopsea în mare ținută.
Lacăt — Obiect de larg consum pentru persoane cărora trebuie să li se pună belciugul de nas.
Lacherdă — Pește condamnat la ocnă pe viață.
Lacheu — Rang ocupat la curțile regale, după depunerea jurămîntului de ministru.
Lacom — Unul care, cînd mănîncă, face firimituri și pe dinăuntru.
Laconic — Persoană care vorbește cu rabat.
Lacrimă — Doina ochilor.
Lacrimi — Perle de cultură personală.
Lactometru — Lapte cumpărat cu metrul.
Lactovegetarian — Animal care se hrănește cu vegetale ca să dea lapte.
Lagună — Apă de mare care a luat-o pe căi greșite.
— Baltă cu cîntec.
Lalea — Pahar cu picior pentru băut șampanie de lună.
Lamă — Bărbiereală.
Lamentație — Una care umblă, din viață, cu bocitoarele după ea.
Laminor — Sul de plăcintă, pentru aluat de metale.
Lampă — California fluturilor căutători de aur.
Lampagiu — Beat mort cu felinarul în brațe.

Lampion — Lumină căutată cu lumînarea.
Lan — Aur, la spic.
Landou — Trăsură abdicată.
Langustă — Rac cu manichiură la clești.
Lanț — Unul care se naște îmbrăcat în zale.
Lapoviță — Zăpadă care a luat apă la galoși.
Lapte — Islaz la ciubăr.
Laș — Castrat de curaj.
Lașitate — Sentiment care n-are nici măcar curajul să spună cum îl cheamă.
Lăcustă — Persoană care nu trebuie invitată la masă.
Lăutar — Muzicant care cîntă la și după ureche.
Lăuză — Femeie mai ușoară cu nouă luni.
Leac — Medicament cu opinci.
Leagăn — Primul W.C. în care te mai dau și uța pe deasupra.
Leafă — Ziua de re-naștere bănească.
— Treizeci de zile, făcute praf, într-una singură.
Lebădă — Triremă de fulgi.
— Atîta gît, pentru un singur cîntec.
— Gîscă „collet monté“.
Lebervurști — Porc atins la ficați.
Leda — Gîscă „dusă“ de o lebădă, cu hidromelul.
Leitmotiv — Pisălog.
Leliță — Difuzor cu mîinile în șolduri.
Lemn — Arbore defunct.
Lene — Cuvînt care cască și cînd se întinde pe hîrtie.
— Efortul de a nu face niciunul.
Lețcaie — Țandără de monedă.
Leu — Un compatriot, în junglă.
Liana — Una care nu se descurcă niciodată în viață.
Licurici — Lămpile de buzunar ale florilor de noapte.
Limba — Se vorbește, se mănîncă și ți-o taie popa. Poate fi de pămînt, de pantof și de bou. Este lată, ascuțită și înțepată. Mai poate fi dulce sau rea. Și poate fi și de femeie.
Limonadă — Apă care te ia cu vorba dulce.
Liră — Instrument muzical care face parale.
Louis Quinze (Luichenz) — Cismar francez care a inventat tocurile cu același nume. Plus niște scaune.
Luna (plină) — Daireaua cerului cu clopoței de stele.

Lună — Timp de duzină.
Lustru — Duminica ghetelor.

M

M(me) — Cînd mielul vrea să zică „mamy".
Mac — Floare cu cearcăne la ochi.
Macagiu — Fachir român care calcă pe ace.
Macara — Aparat care ridică moralul.
Mahala — Locul unde orașele își dau obștescul sfîrșit.
Macrocefal — Cap mare, fără să fie și un mare cap.
Madonă — Fată mare cu copil mic.
Magazin — Local în care ce se vede afară, nu se vinde înăuntru.
Mahmur — Asemenea calului care mai doarme în ham și după ce i l-ai scos.
Mahorcă — Tutun rău de gură.
Maia — Beție dospită.
Maică — Femeie care a pus cruce inimii.
Maimuțe — Teatru național al junglei.
Maldăr — Grămadă peste morman.
Mandarină — Adjunct de portocală.
Mandolină — Cobză voiajată în străinătate.
Manșetă — Parte a îmbrăcămintii care se poate „atinge" fără să pui mîna pe ea.
Margarină — Unt de vacă împăiată.
Mare — Infinit intrat la apă.
— Una despre care nu se poate spune că e nesărată.
— Ocean după cura de slăbire.
Maree — Cînd i se suie mării, apa, la cap.
Marmoră — Piatră cu piele de femeie.
Măgar — Sindrofie de iepuri.
Mălai — Valuta forte a țăranului.
Mămăligă — Istoria românilor la ceaun.
Mărar — Iarbă lucrată la traforaj.
— Unul care se amestecă numai cînd îi fierbe oala.
Mărgăritărel — Floare care rîde cu lăcrămicare.
Măselariță — Dentistă.

Mătreață — Trasă de păr.
Melancolie — Tristețe care provine din nici un fel de motiv.
Melc — Individ care nu-și vede coarnele fiindcă are ochii în vîrful lor.
Memorii — Amintiri care îți convin.
Meridiane — „Cozondroacele" pămîntului.
Mezeluri — Porcării.
Miel — Animal tricotat din propria lui lînă.
Minge — Săritoare din fire.
Minte — Capul prostului în concediu de odihnă.
Minor — Aluat de om.
Mireasă — Alba care îți face zile negre.
Mironosiță — Persoană cu miere pe buze și cu fiere pe limbă.
Mistic — Încrezător numai în lucruri de necrezut.
Mistreț — Unul contra căruia orice porc are un dinte.
Mită — Dare de mînă.
Mitologie — Minciună cu patalama.
Mîhnire — Suflet care lasă buza-n jos.
Milc — Necuvîntătoare.
Mînă (dare de) — Bună ziua.
Mînă — Unealta de aur a omului.
— Clește pentru uzul avarilor.
Mîncărime — Boală a limbii la femei.
Moarte — Asasinat cu coasa.
Modă — Una căreia îi ești fidel schimbînd-o.
Modestie — De la mine puțin, de la alții mai mult.
Moină — Zăpadă dată afară din slujbă.
Moft — Mai mult decît nimic și mai puțin decît ceva.
Molie — Aplauze în garderob.
Moloz — Mătreața zidurilor.
Monoclu — Ochelari rămași singuri pe lume.
Monogramă — Litere căsătorite.
Monolog — Egoist. Trăiește de unul singur.
Monotonie — Compromis între „la fel" și „tot aia".
Mops — Cîine care nu-și cunoaște lungul nasului.
Morar — Persoană care ajunge la tărîțe.
Mormînt — Monument pe marginea a două lumi.

Moștenitor — Îndurerat de bucurie.
Motan — Individ care toarce pe sub mustăți.
Moț — Unul care ți se urcă în cap.
Mozaic — Pietre care se înțeleg perfect între ele.
Mreje — Brațele tentației.
Mucenic — Căsătorit.
Mugur — Floare în scutece.
Mumie — Femeie bine conservată, pînă la adînci tinerețe.
Mure — Fructe negre de necaz că nu le-a făcut mama „zmeuroaice".
Must — Vin care de-abia începe să umble de-a bușilea.
Mustață — Perie pentru sărutări.
Mușama — Prelată pentru afacerile de altădată.
Mușcată — Floare la ureche.
Mușchi — Forță la grătar.
Mușchi — Campion la sărituri.
Mutual — Tăcut.

N

N — Fulger în litere.
Namilă — Om depășit.
Nap — Misit între morcov și păstîrnac.
Narcotic — Conferință lungă.
Nas — Articol de larg consum pentru batiste.
Nasture — Contabil care încheie toate socotelile.
Naș — Lumînărar, la nunta altuia.
Naștere — Primul pas spre ultimul.
Navă — Platfus pe apă.
Navetă — Spirit pe care, după ce-l faci, povestește altul.
Naufragiu — Erata mărilor.
Năpastă — Rimă la nevastă.
Năpîrlit — Unul care nu știe să-și apere pielea.
Năpîrstoc — Crescut mai prejos.
Nătăfleață — Om pere-culos.
Năsălie — Ultimul vehicul.

Năuc — Plecat din el însuși, fără destinație.
Năut — Cafea naturală pentru musafiri.
Năzdrăvan — Cea mai veche rasă de cai românești.
— Armăsar cosmonaut.
Năvîrlii — Nervi care se exprimă pe șleau.
Năvod — Cînd li se face peștilor să mănînce ochiuri.
Neant — Unul care nu știe nici el cît e de mare.
Nebun — Individ care nu e cu-minte.
Nechezat — Cînd calul ia cuvîntul.
Necopt — Minor.
Nectar — Culesul viilor, la flori.
Necrofor — Unul mort, după morți.
Necrolog — Un articol crucial pentru viața omului.
— Articol în haine negre.
Nedreptate — Justiția tiranilor.
Neg — Aluniță de neam prost.
Negativ — Unul care zice „da", numai cînd e vorba de developat fotografii.
Neglijență — Una care stă cu mîinile în sîn de frică să nu le pună pe ceva.
Neghină — Neagră în cerul gurii.
Negură — Șal pe umerii munților.
Negustor — Mărfar, pe C.F.R.-ul vieții.
Nelimitată — Suprafața prostiei.
Neliniște — Teamă care umblă în vîrful picioarelor.
— Frică ce se teme de propriul ei zgomot.
Nelipsit — Cunoscut care te întîlnește numai în ziua cînd iei chenzina.
Nemaipomenit — Unul căruia nu i se mai fac pomenile de către moștenitori.
Nemărginită — Fără margini „ginite".
Neologism — Turist prin dicționarele altora.
Nepoftit — Autopoftit.
Nepotism — Boală care se moștenește din unchi în unchi.
Neprihănit — Scos de la spălătoria chimică.
Nerăbdător — Ciine de vînătoare ținut în lesă.
Nerecunoștință — Portofel uitat în hainele celelalte.
Nesaț — Poftă de poftă.

Nesărat — Persoană care mănîncă poante de anecdote.
Nesfîrşit — Locul de unde începe sfîrşitul.
Netot — Ne-tot.
Neţărmurit — Amor adevărat.
Neurastenic — Suflet în concediu medical.
Neutru — Persoană care nu se amestecă, spre a nu se băga, sau nu se bagă, pentru a nu fi amestecat.
Nevastă — Persoană care te încîntă o lună şi te descîntă toată viaţa.
Nevăstuică — Gura rea a pădurilor.
Nevăzut — Negustor cinstit.
Neverosimil — Adevărat, dar nu e.
Nevricale — Nervi nebătuţi la spate.
Niciodată — Data precisă a întoarcerii de pe lumea cealaltă.
Nichipercea — Drac, dat la „grădiniţa de copii".
Nicotină — Scrumul visurilor de fum.
Nimb — Bascul sfinţilor.
Nimeni — Local în care nu găseşti persoana pe care o cauţi.
Nimic — Cuvînt fără avere.
Nisetru — Ce-sturionul cohortelor marine.
Nisip — Stînci naufragiate.
Nit — Cui capsoman.
Niţel — Nimic cu plus, şi ceva, cu minus.
Noapte — Ziua unora.
Nonsens — Trei ori şapte, cinzeci şi opt.
Noptieră — Trusă pentru călătorii de noapte.
Nor — Chioşc cu răcoritoare.
Noroc — Carieră cu care te naşti.
Noroi — Pămînt neşters la gură după ce a băut apă.
Nostalgie — Călătorie pe loc.
Nostimadă — Piticul hazului.
Notabilitate — Persoană care notează cu abilitate.
Notă — Radiografia învăţăturii.
— A opta parte din muzica lumii.
Nou — Viitor vechi !
Nucă — Fructul pereţilor.
Nucleu — Buricul pămîntului.
Nud — Îmbrăcat în costum de rai.

Nufăr — Rochia de mireasă a apelor nemăritate.
Nulitate — Persoană compusă din zerouri.
Numerar — Dorul buzunarului.
Numai — Frate siamez cu „atît".
Număr — Unul care ştie să facă miliarde.
Nu-mă-uita — Memoria florilor.
Numitor — Cel care te numeşte în slujbă.
Nuntă — Ceremonie la care, pe mireasă, o strîng pantofii cu surîsul pe buze şi, pe ginere, îl roade gulerul fără să-l poată înjura de biserică.
Nuvelă — Roman cu pantaloni scurţi.

O

Oaie — Una care o face de ea.
Obelisc — Bolovan cu nasul pe sus.
Obicei — Tradiţie pe cont propriu.
Obîrşie — Act de naştere înregistrat la letopiseţul stării civile.
Obligaţie — Relaţiune intimă cu C.E.C.-ul.
Obor — Loc unde, vitele, îşi găsesc omul.
Obscen — Care se exprimă în inexprimabil.
Obscur — Individ la care te uiţi ca să nu-l vezi.
Ocarină — Chiflă cu cîntec.
Ocazie — Una care trăieşte numai ca să se prezinte.
Ochelari — Grandomani.
Obtuz — Cu vederi largi, în geometrie.
Odă — Poezie scrisă cu cădelniţa.
Odăjdii — Costum de turist pentru călătoriile lui Dumnezeu.
Odinioară — Timp neprecizat în care toţi ar fi preferat să trăiască fără să ştie de ce anume.
Odoare — Copiii bisericilor.
Odor — Copil prost-crescut.
Oftat — Ţipăt înăuntru.
Ogar — Slab, urgent şi cîinos.
Oglindă — Una care te vorbeşte din spate.
— Foto-copie.
Olimp — Stabilimentul zeilor.

Cda. 5610 coala 13

Oltean — Om mai vestit pentru măsele, decît elefanții pentru dinți.
Omagiu — Temenea cu fruntea sus.
Omar — Indigestie rasol.
Omăt — Zăpadă cu „acșânt" moldovenesc.
Omidă — Fluture căsătorit.
Omletă — Ouă îndoite.
Omușor — Unul care îți stă în gît și îți mănîncă merele lui Adam.
Opărit — Fiert pe dinafară și ars pe dinăuntru.
Orhidee — Flori de „Sèvres".
Oreion — Ouă luate de urechi.
Orificiu — Gaură cultă.
Origine — Localitate unde s-a născut toată lumea.
Original — Nu ca tine, nici ca mine. Numai ca el.
Orgoliu — Mîndrie bătută cu telul.
Ornic — Ceasornic care și-a pierdut capul.
Ort — Valută forte.
— Numerar pentru plătit vămile văzduhului.
Osanale — Tămîie la purtător.
Oseminte — Oase venite în vizită la urmași.
Osînză — Epidermă dată la îmblănit.
Ospăț — Originea bicarbonatului de sodiu.
Ostracizat — Om mîncat de scoici.
Osteneală — Mușchi care și-au înaintat demisia din slujbă.
Otavă — Vară de-a doua, cu fînul.
Otreapă — Cîrpă care și-a dat în petec.
Oțet — Vin distrus sufletește.
Oț — Hoț fără cap.
Orgă — Naiul lui Dumnezeu.
Ou — Descoperitorul lui Columb.
Oval — Circumferință mirată că n-a ieșit rotundă.
Ovăz — Icre negre, la cai.
Ovidiu — Poet roman căruia împăratul August i-a făcut Pontul Euxin.
Oxigen — Coafor de dame.

P

P — Așa încep păcatele.
Panoplie — Război, la perete.
Papagal — Pasăre din planete.
Papuc — Chivără sub care bărbații își repurtează victoriile conjugale.
Parastas — Onomastica decesului.
Parașută — Viață legată cu ață.
Parașutist — Scafandru în aer.
— Unul care face tot ce poate ca să se vadă la pămînt.
Parchet — Să mergi pe el, dar să nu calci pe-acolo.
Paricid — Ucis cu parul.
Pastă — Amintirile din copilărie ale dinților puși.
Pașaport — Hîrtie cu trecere.
Patroni — Letopisețiii comerțului românesc.
Parfum — Memoriile florilor galante.
Pălărie — Una care se vinde pe capete.
Păpușă — Femeie care își deschide ochii ca să și-i arate, nu ca să vadă cu ei.
Păsărele — Șueta pădurilor.
Păun — Autoportretul curcanului.
Pește — Gură-cască la pescuit.
Perdea — Fereastră după care fetele bătrîne stau la poartă.
Persia — Țară cu covoarele pe jos.
Persistent — Cel care bate cuiul după ce a intrat.
Perucă — Proteză la cap.
Picolo — Răsad de ospătar.
Picioare — Andrele pentru împletit pașii.
Pieptene — Unul care își face de cap, pînă îi cad dinții.
Piramidon — De cap să-ți fie !
Platou — Tavă pe care se servesc cabane, la turiști.
Planton — Santinelă care ar dormi în post.
Plăcintă — Semnal de înaintare.
Ploi — Cînd timpul își plînge zilele urîte.
Pod — Unul care trece, orice apă, cu picioarele.
Poet — Mîncă-rime.
— Primul care s-a ridicat deasupra pămîntului.

Poltron — Șpriț de fricos cu laș.
Popă — Slujește în cărți și are patru religii : pică, treflă, cupă și caro.
Porc — Mezeluri, îmbrăcate civil.
Posteritate — Viitorul morților.
Potecă — Controversă între drum și alee.
Privighetoare — Cîntăreață din frunza nopților de vară.
Prost — Persoană care își dă părerea cu cotul.
Prostie — Creieri cu intermediari excluși.
Pudră — Una cu obraz.
Puls — O mînă, pe inimă.
Pulverizator — Sifon nobil cu particulă de cauciuc.
Purice — Persoană care trăiește din ciupelnițe.
— Cineva care nu se mai satură de tine.

R

Rac — Individ care face gît, la coadă.
Raclă — Valiză specială pentru călătoriile pe lumea cealaltă.
Radă — Mare care a lăsat-o baltă.
Radio — Unul care vorbește singur și-l aude toată lumea.
Radiografie — Interviu luat pe dinăuntru.
Rafală — Ploaie care s-a certat cu norii și fuge la mama acasă trîntind ușile.
Rafinat — Persoană care știe să-și ascundă impuritățile.
Ramă — Imagine oprită la barieră.
Ramolit — Bărbat care se gîndește la femei, numai pentru a se răzgîndi.
Rapid — Accelerat depășit în muncă.
Rasol — Un pesimist. Totdeauna e fiert.
Raspel — Unul care face pielea găinii cînd... pilește.
Ratat — Om sfîrșit înainte de a fi fost început.
Razna — Drum care duce peste tot și nu ajunge nicăieri.
Rar — Dar bine.

Rață — Pasăre cu fraulein la ouă.
— Mac, cu pene.
Răboj — Agendă de lemn.
Rădăcini — Relațiuni de familie cu pămîntul.
Răget — Care poate fi și o admirabilă voce de tenor. La măgari, de exemplu.
Răscruce — Loc unde drumurile rămîn pe gînduri.
Răvaș — Plăcintă care ți-o coace.
Rebus — Cuvinte la bal mascat.
Recitare — Poezie verticală.
Rechin — Pește de mare, răpitor. Și răpitor de uscat, în mare.
Reclamă — Așa cum ar trebui să fie lucrul sau ființa pentru care se face.
Recoltă — Roade pentru noroade.
— Bilanțul pămîntului cînd își încheie socotelile.
Recomandație — Nu că zic, dar spun.
Reconciliere — Supă reîncălzită, dar în farfurii separate.
Record — Unul care nu e niciodată sigur de el.
Recrut — Tuns în cap și ras în suflet.
Recuzită — Partea sedentară a spectacolului.
Regicid — Paralagiu de regi.
Refuz — Ofensivă înapoi.
Relaș — Zi în care nu cade nici o piesă de teatru.
Remușcare — Mușcătură întoarsă la domiciliu.
Renunțare — Gumă pentru șters pe bot.
Restaurant — Loc unde cuțitele nu taie decît pofta de mîncare.
Retevei — Ciomag îmbrăcat în scurtă.
Rindea — Una căreia îi plac situațiile netede.
Rîndunica — Primăvară la frac.
Roman — Nas cu trecere la femei.
Rotativă — Una care se învîrtește după știri, de la prima la „Ultima oră".
Roți — Unele care trăiesc numai din învîrteli.
Rouă — Apă de flori pentru tenul aurorei.
Rucsac — Unul pe care îl duci în spate ca să trăiești pe spinarea lui.

R u j — Aperitivul sărutului.
R u m e g u ș — Lemn scrîșnit în dinți.

S

S — Liniște !
S a c — Aparat pentru prins mițe.
S a l t e a — Turmă de oi presate.
S a f i r — Piatră transparentă prin care se vede că e prețioasă.
S a f t e a — Prima zi din viață.
S a l v e — Salutări cu tunul.
S a m a r — Sacoșa măgarului.
S a t i r — Crai cu copite.
S a t i r ă — Una moartă după umor.
S a t î r — Unul căruia îi ajunge pielea la os.
S a t u r n — Corp ceresc tras ca prin inel.
S ă r u t — Foaie verde de salată, gura lumii ocupată.
— Bomboană care se consumă cu două guri dintr-o dată.
— După primul, nu urmează niciodată al doilea, următoarele.
S c a i — Femeie care insistă să meargă cu tine, în oraș, ori de cîte ori vrei să ieși singur.
S c a f a n d r u — Respirație adîncă.
S c a m a t o r — Ardei (Arde-i) iute.
S c u f ă — Coiful bătrînilor.
S e n i l — Defunct înainte de deces.
S e r ă — Cloșca puilor din flori.
S e r i o s — Om care vorbește în gînd și rîde în paranteze.
S e m a f o r — Face cu ochiul locomotivelor, ca să le agațe pe drum.
S e m i l u n ă — Lună turcească.
S f i n x — Mucles !
S i a m e z — Persoană care se vede de patru ori cînd se uită o dată în oglindă.
S i c r i u — Ultimul echipament.
— Lemn de cursă lungă.
S i f o n — Apă cu nervi.
S i n e c u r ă — Ceva care iese din nimic.

S i n u c i d e r e — Lașitatea pentru care îți trebuie cel mai mare curaj.
S i r e n ă — Femeie rasol.
S o a c r ă — Persoană care te hrănește cu puricii de pe cărțile de joc.
S o a r e — Cerc cu razele în afară.
S o c o t e l i — Cifre înscrise la cuvînt.
S o l n i ț ă — Călimara umoriștilor.
S o m i e r ă — Arcurile lui Cupidon.
S o m n — O raită pe lumea cealaltă.
S o n e r i e — Vocea musafirilor.
S o ț i — Condamnați la somn comun, dar la visuri separate.
S o ț i e — Piinea noastră cea de toate nopțile.
S p a n a c — Buruiana grădinilor literare.
S p i r a l ă — Una care își dă tîrcoale singură.
S p î n — Unul căruia îi crește părul dacă îl sădește în grădină.
— Ras odată pentru totdeauna, la naștere.
S p i r i t — Unul pe care-l pierzi, căutîndu-l.
S t e l e — Pistrui pe fața nopții.
S t e l n i ț e — Nopți pierdute.
S t i c l ă — Vin în cămașă de forță.
S t i c l e ț i — Păsări care își fac cuibul în anumite capete cărora... le cîntă.
S u f e r t a ș — Mîncare cu etaj.
S u f l e t — Un imponderabil cu mare greutate.
S u l i m a n — Sultanul femeilor.
S u r î s — Rîs între ghilimele.
S u p r a o m — Locatar la etaj.
S u r c e a — Cînd îi sare pomului țandăra.

Ș

Ș — Literă cu barbișon.
Ș a — Cel mai comod fotoliu, pentru povestitorii de basme.
Ș a b a c — Gînduri brodate pe ie.
Ș a b l o n — La fel cu proba.
Ș a c a l — Cel care vrea să-ți facă un pustiu de bine, în deșert.

Șah — Persoană care evoluează între M.A.T. și „pat".
Șaibă — Gaură cu relații primprejur.
Șalău — Furnizor de maioneză.
Șale — Fostă talie.
Șampanie — Una care face spume la gură, cînd te dai la ea.
— Demimondena băuturilor.
Șandrama — Bărbat căruia, toamna, îi intră genunchii în galoși și pălăria tare, pe urechi.
Șansă — Ghinion citit de-a-ndăratelea.
Șantaj — Presă pentru stors bani.
Șanț — Oprire facultativă pentru beți.
Șapirograf — Pisălog care repetă de o mie de ori același lucru.
Șaretă — Un cal putere.
— Om pe două roate, cu cal în față și cu paporniță în spate.
Șarpe — Reptilă ajunsă pe geantă.
— Precupeț de mere.
Șase — Zexe.
Șașiu — Persoană care, cînd plînge, se udă pe spate.
Șatră — Foc cu tăciuni în ochi.
Șenilă — Roată pusă cu botul pe labe.
Șeptel — Cînd omul se socotește pe capete de vită.
Șerbet — Frecătură familială.
Șervet — Invitat la masă ca să se șteargă pe bot de ea.
Șic — Unul care e bine venit cînd îți vine bine.
Șicană — Nod fără papură.
Șifonier — Spațiu locativ pentru cei prinși la nevestele altora.
Șifonat — Persoană pe care o calci pe coadă și face cute pe frunte.
Șindrilă — Brad care trăiește pe casa omului.
Șipot — Apă bună de gură.
Șirag — Filă indiană, la bijutier.
Șiret — Șmecherul ghetelor.
Șiroi — Apă pisăloagă.
Șiș — Unul care la bătaie, nu rămîne de lemn Tănase.
Șiștar — Casa de depuneri a vacilor.
Șlagăr — Molimă muzicală.
Șleau — Codul penal al cailor.

Șlep — Recoltă intrată la apă.
Șliboviță — Prune tari de caracter.
Șnițel — Tăvălit în bătaie.
Șoapte — Cuvinte tari de urechi.
Șoarece — Unul care n-a tras niciodată mîța de coadă.
Șofran — Floare bolnavă de icter.
Șold — Casă de odihnă pentru săbii.
Șopîrlă — Animal domestic care trăiește pe lîngă casa șefului.
Șoricar — Cîine care vînează pisici.
Șorici — Obrazul unora.
Șoricioaică — Mamă care-și otrăvește copiii.
Șort — Pantaloni rămași repetenți la genunchi.
Șoșoni — Șubă pentru ghete.
Șovăială — Hotărîrea de a nu te decide încă.
Șoz — Unul care se uită numai la el și lumea numai după el.
Șperaclu — Deschizător de drumuri spre pușcărie.
Șperț — Pomadă pentru uns mîinile.
Ștab — Om pînă la care te ridici aplecîndu-te.
Ștafetă — Popeasca (afară de marțea, cînd se duce la sfîntul Anton și nu vorbește douăzeci și patru de ore, că e păcat).
Ștaif — Guler cu colțurile trecutului scobite.
Ștecăr — Individ la curent.
Șterpeleală — Schimb de proprietate.
Ștoalfă — Cu totul alceva, decît „ștolf".
Ștofă — Țesătură care se poartă pe dinăuntrul omului.
Ștras — Diamant fără șapte ani de-acasă.
Ștreang — Ultima cravată a unora.
Ștrudel — Tranca-fleanca, mere acre.
Șucărit — Supărat „pă șest".
Șuetă — Conversație cu pălăria pe-o sprînceană.
Șură — Dancing pentru Ane Lugojane.
Șurub — Un învîrtit ordinar.
Șușanea — Ce curge printre picături.
— Una mie, una ție și una lui popa Ilie.
Șușoteală — Șoapte care umblă cu vorbe.
Șut — Picior... gol.

Șuviță — Delegație de protest a părului.
Șvaițer — Găuri comestibile.

T

T — Literă cu paltonul pe umeri.
Tabachere — Debit personal pentru țigări de la alții.
Tăbăcar — Individ care trăiește pe pielea altora.
Taciturn — Turn tăcut.
Tact — Ceea ce trebuie să ai ca să nu strici ritmul în căsnicie.
Tacticos — Om din familia melcului.
Tăciune — Foc de serviciu.
Talangă — Cînd îți stă muzica în gît.
Tăieței — Șpan de aluat.
Talent — Carieră cu care te naști.
Talaș — Bucle de scîndură tunsă.
Tălmaci — Persoană care aude pe limba ei și vorbește pe a altora.
Talmeș-balmeș — Texte alese pentru muzica ușoară.
Tandrețe — Clarul de lună al dragostei.
Tapet — Pedepsit să stea la perete.
Tapeur — Dacă nu curge, pică.
Tapiserie — Lucru pe care se brodează, în relief, visuri turtite la domiciliu.
Tapițer — Om care trăiește pe arcuri.
Tartoriță — Soție care te așteaptă, cînd întîrzii la aperitiv, cu clanța ușii în mînă, cu bigudiurile în păr și cu mătura în cumpănire.
Tată — Cuvînt care nu înseamnă totdeauna exact ceea ce spune.
Tărîțe — Făină în pielea goală.
Taur — Răzbunarea vacii, fiincă soțul e bou.
Tăun — Poanta vitelor.
Teacă — Sabie fără replică.
Teasc — Unul care îți stoarce lacrimi... de struguri.
Tei — Arbore cu flori în formă de ceai.
Teleleică — Femeie care își vede de casa altuia.
Telefon — Unul pe care îl ții în casă, ca să umble cu vorbe prin tîrg.

Telemea — Brînză cu caș la gură.
Telegramă — Stil epistolar care exprimă ori mai mult decît trebuie ori mai puțin decît era necesar.
Televizor — Aparat pentru neinvitat musafirii.
Terasă — Cameră ieșită în oraș.
Tigaie — Cratiță codană.
Tirbușon — Tudorache Sucitu.
Tragedie — Comedie căzută.
Trădare — Vînzare cu intermediari incluși.
Trăsnet — Zgîrie-nori!
Tremurat — Primul scris al copiilor și, ultimul, al bătrînilor.
Tren — Șarpe ieșit la drum de fier.

Ț

Ț — Literă cu țăcălie.
Țț — Nix.
Țafandache — Tînăr cu barbă, dar fără cap.
— Crai de curte-nouă.
Țambal — Pian jupuit.
Țanc — Ora exactă.
Țanțoș — Persoană înfiptă în propria ei frigare.
Țap — Ovină lichidă.
Țapină — Albina bușteni lor.
Țar — Hlamidă ajunsă haine vechi.
— Unul care a dispărut pînă la urmă.
Țarc — Libertate ocolită.
Țață — Două șolduri și-o gură deschisă deasupra.
Țărîna — Urmașă directă a omului.
Țărm — „Veto", opus apelor.
Țeapă — Constituția lui Vlad Țepeș.
Țeapăn — Tare pe situație.
Țeastă — Ceea ce separă pe ai ființelor, de creierii munților.
Țel — Stație terminus.
Țelină — Pămînt neted la învățătură.
Țesală — Perie pentru haine de piele.
Țețe — Rea de muscă.
Țicnit — Mai puțin decît nebun și mai mult decît zăpăcit.

Ţigară — Fum la hîrtie.
— Înfumurată.
Ţiglă — Solzii caselor.
Ţintă — Nepoată de piron.
— Şi bătută şi-mpuşcată şi atinsă cîteodată.
Ţinţar — Şah, la fasole.
Ţîfnă — Nas călcat pe coadă.
Ţinc — Prima vîrstă exactă a noului născut.
Ţîr — Peşte care trăieşte pe uscat.
Ţîrcovnic — Obiect bisericesc.
Ţîrîit — Apelul telefonic al greierilor.
Ţîşti — Fratele lui „Bîşti".
Ţol — Covor scăpătat.
Ţoi — Degetul cu care îţi face ţuica semn că vine.
Ţopîrlan — Aliaj de ţoapă cu mîrlan.
Ţucal — Un arogant. După ce că e ceea ce este, mai stă şi cu mîna în şold.
Ţug — Tren care a avut nemţoaică la copii.
Ţuică — Prună care îşi dă sufletul la cincizec.
— Poftit la masă.
Ţumburuc — Nas restrîns.
Ţurcă — Estompa care nu şterge urmele copilăriei.
Ţurţur — Cînd, iernii, îi curge nasul pe streşini.
Ţuţ — Un fel de a rămîne.

U

U — Diapazonul alfabetului.
Ucaz — „Scurt pe doi", pe vremuri.
Ucenic — Unealta meşterului.
Ucigaş — Cel care omoară timpul, ca să-şi piardă vremea.
Ucigă-l toaca! — Paracliserul dracilor.
Ud — Fost uscat.
Uf — Staţie de autobuz.
Uger — Laptele mă-sii...
Uimire — Semnul mirării pus pe dinăuntru.
Uimit — Rămas cu gura căscată în ochi.
Uitare — Faşă pentru rănile morale.
Ulan — Cal cu chivără.

Ulcer — Stomac rănit în suflet.
Ulcică — Oală plină de... farmece.
Ulcior — Unul luat la ochi.
Ulicioară — Stradă născută la mahala.
Uliu — Unul care ar face oricînd schimb de locuinţă între cer şi coteţ.
— Găinar ordinar.
Ulterior — Termen la care, unii, îşi fac treburile la zi.
Ultraj — Ofensă, ofensivă.
Ultrascurte — Jurămintele femeii.
Ultraviolet — Defunct.
Umanitate — Lume multă.
Umăr — Parte a corpului care se ridică fără să te înalţe.
Umbla (a) — Depinde cu ce.
Umblătoare — Loc spre care, cînd te duci, zbori.
Umbră — Loc în care rămîi, cînd ţi-o iau alţii înainte.
Umbrelă — Pălăria pălăriei.
Umflat — Unul care s-a pompat, cu el însuşi.
Umor — Cel mai gras e cel sec.
Umorist — Ocnaş literar.
Unanim — Eu şi ceilalţi.
Unchiaş — Temenea spre a te lua bine cu pămîntul.
Undă — Apă plisată.
Undeva — Frate siamez cu „oriunde".
Undiţă — Cînd peştele are cîrlig la oameni.
Unic — Singur pe lume.
Uniformă — Un refren pentru muzică uşoară: „...Căci eşti la fel ca şi toate celelalte..."
Univers — Tot, plus restul.
Universitate — Clădire cu cineva călare în faţă.
Uns — Atins la manşetă.
Unt — Lapte bătut la cap.
Untdelemn — Unul care se încinge cît ai zice „peşte".
Untură — Persoană topită după porci.
Ură — Sentiment cu resentiment.
— Pumnal în teacă.
Uragan — Vînt scăpat din balamuc.
Uraniu — Cel mai mare om politic contemporan.

U r a n g u t a n — Om degenerat.
U r c i o r — Unul care vrea să te îmbete cu apă rece.
U r e c h e — Una care umblă cu vorbe.
U r e c h i — Toartele capului.
U r e c h e a t — Cine zice, ăla e!
U r d o r i — Să nu-ți fie de deochi.
U r m ă — Carte de vizită.
U r m a ș — Sînge conservat.
U r n ă — Obiect cu drept de vot.
U r s — Șuba pădurii.
U r s i t o a r e — Act de stare civilă în basmele românilor.
U r z e a l ă — Diplomație feminină.
U r z i c ă — Plantă cu mîncărime pe limbă.
U s t u r o i — Creșă de căței.
U ș a — Una care te așteaptă totdeauna, în prag.
U ș i e r — Individ care stă la ușă ca să te scoată din țițîni.
U t — Notă muzicală cu perucă pudrată.
U t o p i e — Nălucă filozofică.
U z u f r u c t — Fruct uzual.
U z u r p a t o r — Scoală-te tu, ca să stau eu.

V

V a c a n ț ă — Zilele de vîrf ale școlarilor.
V a c ă — Animatoarea cafelelor cu lapte.
V a c c i n — Dușman cu el însuși.
V a g — Ceva precis că nu este așa.
V a l — Cînd marea își încrețește fruntea.
V a l e — Deal de-a-ndăratelea.
V a l s — Piruetele trecutului peste contemporan.
V a n i l i e — Usturoi de import.
V a p o r — Ambarcațiune cu coșuri pe față.
V a r — Rujul caselor de țară.
V a r a — Primăvară întoarsă din voiaj de nuntă.
— Un anotimp printre rude.
V a r z ă — Cea mai înfoiată dintre legume.
V a t ă — Paltonul urechilor.
V a t r ă — Cuptor în jurul căruia omenirea și-a rumenit istoria.

V ă c a r — Supărat pe sat din oficiu.
V ă d u v — Renăscut, cu doliu la scutece.
V ă r g a t — Una pe față și, alta, pe dos.
V ă t r a i — Unul care se joacă cu focul.
V e c i n — Persoană cu care ori te certi ca să te ai bine, ori nu te certi ca să te ai rău.
V e d e r e — Împrejurare în care pretendentul la căsătorie nu vede niciodată ce îl așteaptă.
V e d e t ă — Actriță care se vede pe afiș.
V e g e t a r i a n — Restaurant pentru ierbivori.
V e n a l — Unul care dă tot ce n-are, ca să ia tot ce ai.
V e n t i l a t o r — Vînt care face pe aeroplanul la domiciliu.
V e n t u z ă — Sugativă.
— Pahar care se bea cu spinarea.
V e r n i s a j — Saftea în culori.
V e r v ă — Spumă de șampanie orală.
V e s t ă — Haină ciungă de ambele mîini.
V e ș n i c i e — Sora geamănă a eternității.
V e t e r a n — Dat afară din războaie.
V e t o — Vocativul de la Veta.
V e v e r i ț ă — Coadă care sparge alune în dinți.
V e x a t — Dat cu vax.
V i a ț ă — Reportaj între două eternități.
V i e — Moartă după strugurii ei.
V i i t o r — Furnizor de „tempi passati".
V i n — Plînsul viilor culese.
— Ghid care te conduce pe cărări întortocheate.
— Lăcătuș de limbi.
V i n i ș o r — Vin puțintel la trup.
V i o a r ă — Una care te atinge la coarda simțitoare.
V i r a j — Unul care te ia pe ocolite.
V i r a n — Chel.
V i s — Viață de rezervă...
V i s c o l — Iarnă auto-spulberată de pe fața pămîntului.
— Vînt care își ia lumea-n cap.
V i ș i n a t ă — Vișine căzute la darul beției.
V i t i c u l t o r — Cultivator de vite.
V i t r i o l — Argument feminin exprimat pe față.
V i t r i n ă — Geam care face cu ochiul.
V i ț ă — Prima frunză căzută din pomul păcatului inițial.

Viţel — Unul fericit dacă ajunge bou.
Vizavi — Locul altuia pentru gunoiul tău.
Vizionar — Cel care „vizionează" spectacole.
Vînător — Minciună cu pană de sitar la pălărie.
Vînătoare — Crimă fără pedeapsă.
Vînt — Aer luat la goană.
Vîsc — Parazitul revelioanelor.
Vîsle — Apă luată la palme.
Vîrcolaci — Lucrători care viră colacii în cuptor.
Vîrtelniţă — O învîrtitură ordinară.
Vîrstă — Ani, la zi.
Vlăjgan — Un om şi ceva.
Vlăstar — Mlădiţă din arborele genealogic.
Voal — Întrevedere.
Vocabular — Vorbe bune de gură.
Vodevil — Încurcă-i Drace.
Volan — Furnizor de accidente.
Volum — Visul scriitorului slab...
Vopsea — Una care iese... la ea însăşi.
Vopsit — Pictat cu alcool.
Vorbă — Cuvînt ieşit pe teren.
Vorbe — Cuvîntul femeii.
Votcă — Băutură cu cizme ruseşti.
Vrabie — Visătoare de mălai.
Vraci — Medic în dilemă.
Vrajă — Magnet de genul feminin.
Vraişte — Capul prostului.
Vrană — Buricul butoiului.
Vreasc — Pădure moartă de vie.
Vreme — Una pe care nu e bine s-o ai de pierdut.
Vulcan — Luleaua pămîntului.
Vulgar — Picat cu vorbe urîte pe haina de toate zilele.
Vulpe — Una care se umflă în pene de găină.
Vultur — Unul, la înălţime.

W

W — V-euri siameze.
— Furca alfabetului.
Waterloo — Cuvînt de origine corsicană.

Whisky — Dialect britanic în babilonul băuturilor.
— Cerealist englez.

X

X — Eternul necunoscut.
— Semnul înmulţirii.
— Buletin de identitate al unora.
Xilofag — Unul care se hrăneşte din lemn. De exemplu : tîmplar.
Xilofon — Muzică ajunsă pe scîndură.

Y

Y — Praştia alfabetului.

Z

Z — Marinică, zis codaşul alfabetului.
Zadarnic — Şi nimic şi de prisos.
Zaharină — Zahăr cu fustă.
Zambilă — Pampon pe chipul primăverii.
Zar — Cînd ţii norocul în palmă şi te are la mînă.
Zaraf — Tăbăcar care lua pielea de pe om.
Zare — Loc dincolo de care n-a trecut nici o privire.
Zarvă — Nitele femei la un loc.
Zarzavat — Antologie de verdeţuri.
Zaţ — Soartă fiartă la ibric.
Zăcătoare — Femeie leneşă.
Zăduf — Cînd soarele îşi face siesta cu geamurile deschise.
Zăgaz — Unul care e contra apei.
Zănatic — Cu cele mai bune intenţii de a nu fi luat drept nebun.
Zăpadă — Iarnă dată la darac.
Zăplaz — Acolo unde, fetele şi flăcăii, se sărută... semănătorist.
Zăpor — Gheaţă care dezgheaţă apele.
Zăvod — Cîine rău de muscă.
Zăvoi — Pădure la creşă.
Zbîrlit — Păr în poziţie de drepţi.

Cda. 5610 coala 14

Z b o r — Pasul dorului.
Z b u r ă t o r — Cu capul în nori.
Z d r e a n ț ă — Rochie cu sufletul sfîșiat.
— Rudă de departe cu ce-a fost.
Z d r o b i t — Făcut din cal, măgar.
Z e a m ă — Romanța găinilor bătrîne.
Z e b r a — Cal de dictando.
Z e f i r — Pustiul vînturilor.
Z e f l e m e a — Rîs nespălat pe dinți.
Z e r — Lapte ajuns în sapă de lemn.
Z e s t r e — Farmec feminin.
— Fată frumoasă.
Z e ț a r — Om de litere.
Z e u — Adresa telegrafică a lui Dumnezeu.
Z g a r d ă — Gulerul tare al cîinilor parveniți.
Z g î r c i t — Persoană care adună cu amîndouă mîinile și nu dă cu nici una.
— Unul care își dă ultima suflare în lumînarea de la cap să nu mai ardă de pomană.
Z g î i t — C-un ochi la slănină și altul la făină. Și, cu amîndoi, nicăieri.
Z g o m o t — Muzică de cameră la vecinii din bloc.
Z i — Conjuncție între ieri și mîine.
Z i c a l ă — Vorbă care se ține de cuvînt.
Z i c ă t o a r e — Femeie măritată.
Z i d — Element de construcție cu urechi.
Z i g z a g — Drumul cel mai drept al bețivului.
Z i l n i c — Calendar.
Z i m b i l — Coș cu care, nevasta, te trimite la piață ca să-ți găsească nod în papură cînd te întorci.
Z i m b r u — Bou de marcă.
— Bou cu letopiseț.
Z i m ț i — Bani potcoviți.
Z î m b e t — Rîs încuiat în casă.
Z î m b r e — Cînd gura face ochii mici de poftă.
Z î n a — Femeie care te face de basm.
Z î z a n i e — Vorbe care fac cu cotul unora și cu ochiul altora.
Z m e u — Sfoară care duce copii de mînă.
Z m e u r ă — Urs umplut.
Z o a i e — Săpun care face spume la gură.

Z o d i a c — Constelație de duzină.
Z o r e l e — Pîlnii de gramofon pentru concertele dimineților de vară.
Z o r i — Asfințit sculat de dimineață.
Z u g r a v — Individ care umblă pe pereți.
Z u r g ă l ă u — Muzică de scenă la pastelurile lui V. Alecsandri.
Z v a s t i c ă — Cruce pe mormîntul fascismului.
Z v e l t — Individ „bine făcut". Dar nu la cîrciumă.
Z v î n t a t — Ieșit din baie la soare.
Z v o n — Știre în neștire.

ALE VIEȚII VALURI

SCHIȚE

STĂPÎNUL NATURII

Ca să pot povesti întîmplarea de mai jos, e nevoie să vă prezint, în prealabil, două dintre personajele ei principale. Întîi un barometru și, pe urmă, pe Dură, vierul nostru de la Văleni-Podgoria.

Dură — pe numele lui adevărat Ioniță Vlășceanu — este, după cum îl arată și porecla, un omuleț rotund și urgent, ca o dură în permanentă circulație. Deși apropie șaptezeci de ani — că, vorba lui, „mai am nițel și-un pic, să-l întreb pe optzeci de sănătate“ — e sprinten ca o veveriță, neostenit ca un prepelicar în miriști și „duce la tăvăleală“ ca un cojoc brașovenesc. Foarte priceput în toate ale cerului și ale pămîntului și mare cunoscător al tainelor și rosturilor subțiri pe care le cere viața unei vii, Dură, și-a cîștigat demult și pe drept cuvînt, reputația unui vier vestit în toată regiunea. Cît privește hazul lui, ce să vă mai spun ? L-aș dori, măcar pe sfert, oricăruia dintre „umoriștii“ de meserie.

Barometrul nu e nici el un exemplar de rînd. Este o căsuță mică de lemn, cu aspect de cabană turistică, cu ferestre de sticlă albastră și cu două uși gemene — în permanență deschise pe pridvorașul din fața casei. Pe aceste uși apar, pe rînd — și cîteodată împreună — două persoane de celuloid și de sex diferit. O cuconiță suplă, cu rochie albă și pălărie estivală de pai galben ca mierea de salcîm. În mîna grațioasă și îmănușată ține o umbreluță de dantelă, albă și ea, din acelea pe

care elegantele, de acum patruzeci de ani, le purtau ca să se apere de soare. Pe cealaltă ușă apare un domn. Îmbrăcat într-un pardesiu negru, zgribulit sub gulerul ridicat, cu galoși în picioare și, în mînă, cu o umbrelă de ploaie — deschisă, ca o ciupercă udă — deasupra lui. Cînd barometrul vrea să ne anunțe „timp frumos“ — printr-un mecanism intim și care, deci, îl privește personal — iese, în pridvor — gata, parcă de plecat la plimbare — cuconița cu rochie albă și umbreluță de soare. Cînd se anunță ploaie și vreme rea — în pridvor apare domnul, încovoiat sub umbrela de ploaie. Cînd timpul este „variabil“, amîndouă personajele apar — în ușițele respective — și rămîn acolo, pînă se decide în favoarea cui o să se lămurească vremea.

Și Dură și barometrul sînt, deopotrivă de vechi, în casa noastră de la vie. Încă din îndepărtata mea copilărie, acolo i-am pomenit, pe amîndoi. Barometrul — agățat în capătul ușii de la intrare — și, Dură, înrămat în ușa cramei, ca un portret în mărime naturală, cu ramă groasă, cioplită rustic, în bîrne de culoarea ghindelor de stejar.

Și tot atît de veche este și „animozitatea“ dintre Dură și barometru, acesta din urmă avînd pretenția că poate să cunoască mai bine semnele timpului probabil. Or, Dură e neîntrecut în această privință. Are și el „mecanismul“ lui propriu, datorită căruia poate să te anunțe, înaintea barometrului, cu precizia obișnuită felului lui de a vorbi.

„La noapte, plouă !“ „A dat piatră la munte !“ „Se pune vremea pe secetă !“ Și așa mai departe.

Așa s-a întîmplat și zilele trecute, cînd — aflîndu-se pe pridvorul casei de la vie — nu-mi mai puteam lua ochii de pe cer, în partea unde lunca Argeșului se subțiază, după arături și fumuri de tren, pînă la poalele Piteștiului. Asemenea nori amenințători, crunți și negri, nu știu dacă mai văzusem vreodată. Sub apropierea lor, înceată și masivă, se făcuse răcoare, pentru o după-amiază de sfîrșit de august, chiar înnorată. Eram sigur că furtuna care se apropia, ferm, în direcția noastră, va fi însoțită de grindină și descărcări electrice. Și grindina, la vie — cînd strugurii abia și-au rumenit mustul și

chilimbarul boabelor coapte — ușor își poate închipui, oricine, ce înseamnă.

Dură părea că nici nu se sinchisește. Își fuma liniștit țigara, așezat pe ultima treaptă a scării „din față“ și urmărea, amuzat, eforturile unui puișor de găină, care se căznea să mănînce o gutuie căzută în iarbă.

— Ietă-al dracu'. Nu i se stripezește ciocul de gutuie !

— Lasă gutuia, Dură ! Vine furtuna mare. Cu grindină !

Dură binevoi, în sfîrșit, să-și ridice ochii spre cer, în direcția mîinii mele.

— De unde vine ?

— Nu vezi ? Dinspre Pitești...

— Nu vine nici o furtună...

— Imposibil să scăpăm, Dură dragă ! Și dacă ne trage și o grindină, tocmai acum, la spartul tîrgului, nici o vadră de vin nu mai scoatem din vie.

— Nu ne trage nici o grindină. Nu dă piatră ! (Și privindu-mă cu un surîs îngăduitor.) Nici nu plouă !

— Păi tu nu vezi ce e acolo pe cer ?...

— Văd, dar nu plouă !... Pui prinsoare pe ce vreți.

Cînd Dură „punea prinsoare“ pe ceva, știam — dintr-o îndelungată experiență — că este imposibil să piardă. Totuși, de data aceasta, cu tot respectul pentru competența lui meteorologică, nu puteam să fiu de părerea lui. Aș fi pariat pe orice că, în cîteva minute numai, primii stropi de ploaie vor fîșîi prin frunzele mari și aspre ale răzoarelor din fața casei.

— Bine, Dură ! Punem prinsoare. Măcar cu atîta să mă mai aleg și eu dacă o da piatră peste vie.

Dură mă privi din nou. Și, de data aceasta, și cu o ușoară umbră de „șmecherie“ punctată în colțurile surîsului.

— Pă ce ?

— Pe ce vrei tu...

— Pă cutia aia de tinichea, aia în care țineți cuiele. E bună pentru tutun.

— Și tu ce-mi dai ,dacă pierzi ?

— Eu ? Nimic !... Că vă rămîi, la prinsoare...

Și, într-adevăr, Dură „m-a rămas". În cîteva minute, norii și-au schimbat direcția, lăsîndu-se spre Craiova. Din scamele lor ultime au început să apară mai întîi cicorile cerului și apoi crizantema de toamnă a soarelui spre asfințit, cu petalele aplecate, ca o ploaie de aur vechi, căzută peste vie...

Dură își răsucea a doua țigară, din pachetul de tutun cu hîrtia mototolită și plesnită la încheieturi.

— S-a prostit de tot și hîrtia asta de la pachetele de tutun. Cum îl bagi în buzunar, cum se crapă.

Înțelesei „aluzia" și mă ridicai să-i aduc cutia de tablă din casă, obiectul rămășagului pierdut.

Înainte însă de a pleca, nu mă putui stăpîni să nu-l întreb :

— Acuma, spune-mi și mie, Dură dragă, după ce-ai cunoscut tu că n-o să plouă ? Mi-aș fi pus capul că o să toarne cu găleata.

În ochii mici și albaștri ai vierului, viorelele lor fanate prinseră să strălucească, ca și cum le-ar fi stropit cineva cu apă proaspătă, peste petale.

— Păi de data asta n-am cunoscut după nici un fel de semn „de-al meu".

— Atunci cum ai știut ?

— Cum să nu știu ? Adineauri, pe la patru, cînd dormeați dumneavoastră, și-am văzut că se adună norii de furtună, din partea aia și că sînt semne „bune" să ne bată piatra și se duce dracului munculița mea de un an de zile — ce mi-am zis eu ? Ia să-l leg p-ăla cu umbrelă din barometru, ca să nu mai iasă afară din casă și s-aducă ploaie... Și l-am legat cu sîrmă, acolo, în odaie la el, de nu-l mai dezleagă nici dracul ! Așa că, eu zic că, pînă la cules, să-l lăsăm ciorilor, arestat în casă. Că acu' via are nevoie de soare, nu de cobii ca dumnealui !

SINUCIDEREA CRAPULUI LUI BILL

Istorioară americană

Bill era un om foarte amuzant.

Scurt, știrb de dinții din față, chel și surd de-o ureche, purta întotdeauna smoching — un smoching soios și necălcat — și era de profesie dresor de animale....

Locuința lui era o adevărată grădină zoologică.... Papagali, cîini (mari și mici), porci de toate rasele, lupi, vulpi, urși, iepuri, maimuțe, un tigru îmbătrînit pui și leoaică chioară, o cămilă cu blana năpîrlită și ambele cocoașe topite de climă, toate aceste vietăți și încă multe altele se găseau repartizate în cuști și cotețe sistematice, în cuprinsul locuinței și curții lui Bill...

Prezentate în diferite circuri și varieteuri, animalele dresate după sistemul lui Bill repurtau aplauze și ovații ca actorii și aduceau în buzunarul stăpînului însemnate sume de bani, care îi dădeau putința să facă alte achiziții din regnul animal.

Dar marea pasiune a lui Bill, idealul lui de artă în dresură, scopul final al carierei lui și coroana de lauri pe care o aștepta după o viață trudită, era să domesticească un pește. Să-l dreseze tot așa cum se dresează un cățel deștept, învățîndu-l — înainte de toate — să trăiască pe uscat ca toate celelalte vietăți.

Soarta îi scosese înainte — pentru realizarea acestui vis de artă — un crap.

Un crap de vreo șapte kilograme, pescuit într-un eleșteu particular și gras, voinic și frumos, ca un copil de popă.

Bill botează imediat pe noul pensionar dîndu-i numele de Bob și începu deîndată dresura.

Cu o răbdare de benedictin, c-o pasiune de amantă, c-o minuțiozitate de orfevrier și c-o voință de tiran, Bill începu să aplice crapului toate perfecțiunile și subtilitățile artei sale de dresor.

Zi după zi, Bob făcea progrese.

Puterea lui de rezistență pe uscat creștea cu cîteva secunde în fiecare oră și în șase luni de zile, crapul trăia pe uscat — vesel și bine dispus — ca în apele celui mai copios amenajat eleșteu.

Odată acest punct cîștigat, Bill începuse să se ocupe de adevărata dresură și în scurt timp crapul începuse să parodieze echilibrul proptindu-se în coadă și să salute pe „onor public", bătînd isteț din aripioarele laterale.

La prima reprezentație dată în public, Bill și Bob obținură un adevărat triumf.

Crapul și dresorul fură sărbătoriți și ovaționați iar președintele republicii acordă un premiu iscusitului dresor. Ziarele începură să facă vîlvă în jurul faptului și fotografia lui Bill apărea în toate, alături de a crapului — amîndoi pupîndu-se în bot.

Despre vechea lui existență acvatică, Bob părea că nu își mai aduce aminte.

Trăia pe uscat ca și cum așa ar fi făcut de la început, preferînd chiar porțiilor reglementare de apă, berea sau vinul vechi.

Oamenii de știință asediau pe Bill cu întrebările lor. Toate legile stabilite de ei în cărțile de zoologie erau răsturnate prin ingeniozitatea unui dresor care izbutise să facă un pește să trăiască pe uscat, să se plimbe prin saloane și cafenele, tîrîndu-se pe stradă și să dea reprezentații artistice în teatre și cabarete.

Dar toate trebuiau să se sfîrșească într-o zi.

Bogat și glorios, Bill se pregătea să facă un turneu în toată lumea cu crapul său dresat.

Și într-o seară, venind acasă de la un banchet, rămase surprins negăsind pe Bob în locul său obișnuit.

Îl căută în toată casa și — înnebunit de groază și disperare — îl găsi în baia pe care o uitase plină la plecare, plutind mort, deasupra apei...

Crapul venise să bea apă și se înecase în baie.

GREIERUL

Mă lungisem pe pat în camera mea de hotel. O cameră la etajul al VI-lea, aproape de cer și de odaia madamelor, o cameră c-o singură fereastră, deschisă deasupra capitalei, ca un ochi mirat...

De cînd locuiam aci, era prima dată cînd priveam amurgul pătrunzîndu-mi în încăpere. Un amurg timpuriu, înecat de ploaie și de toamnă.

Un amurg în care sufletul febriciteză și gîndurile se duc, spre plăji linse de valuri docile și calde, cu femei și scoici coapte de soare.

În camera mea nu se mișca decît mîna — ritmic — ca o aripă neagră, spre scrumieră, nu se auzea decît bătaia ceasului de pe măsuța de noapte, ca un șoarece de tinichea ronțăind în vreme.

Întunericul domnea gros, ca o ceață londoneză.

Atunci, el a început să cînte...

Nu-l vedeam. Nu știam nici măcar în care colț al odăii s-a cuibărit ca să poată cînta în voie.

Nu-i auzeam decît glasul, timid, tremurat sfios, ca un răsărit de lună din spatele unei culmi de umbră...

Și cîntecul se întărea din ce în ce, prindea puteri, se lumina...

În tăcerea odăii, trilurile lui se destindeau și se strîngeau — fulgere muzicale — ca și cum cîntărețul ar fi avut armonici mici în gîtlej.

Ascultam și nu-mi venea să cred.

Nu-mi venea să cred că, în inima toamnei, în vîrful unui hotel de mîna a treia din București, într-o odaie înecată de amurg, s-a putut rătăci glasul unui greiere...

Cum o fi ajuns cîntărețul aci ! Ce putere, ce magie, ce întîmplare l-o fi smuls din ierburi cu rouă de lună, urcîndu-l și surghiunindu-l într-o cameră de hotel ? Și de ce, din cele cincizeci ale hoteului, tocmai în camera mea ?

Mă simțeam măgulit și înfiorat...

De ce n-a nimerit gînganiа în odaia unui deputat sau a unui samsar, în odaia unui provincial venit după cumpărături sau a unei perechi de amanți ?

De ce și-a ales camera singurului scrib, tencuit — ca nevasta meșterului Manole — sau ca un fetiș, în cuprinsul hotelului ?

De ce ?

Nu puteam răspunde întrebărilor pe care le puneam singur și, pentru că amurgul devenise poetic și în amurgurile poetice se întîmplă minuni și se aprind flăcări albastre pe comori, m-am ridicat de la locul meu și apropiindu-mi urechea de cîntec, am căutat locul de unde venea și mereu mai aproape de el, l-am aflat.

Acolo unde țeava caloriferului trecea prin etajul de jos în odaia mea, în crăpătura zidului, între rumeguș de moloz, acolo își găsise greierul casa lui de iarnă...

M-am așezat pe un scăunel alături și-am bătut cu creionul la marginea găurii, ca în lespedea unei peșteri fermecate :

„Toc, toc, toc !“

Trilurile s-au sugrumat în gîtlejul mic. Vraja cîntecului s-a rupt și — rostogolită ca o bobiță de argint prin bucățele de sticlă — am auzit o voce subțire ca un fir și tremurătoare ca o undă :

— Cine e ?

— Eu, locatarul...

— Ce vrei ?

— Aș vrea să te întreb ceva...

— Întreabă-mă...

— Aș vrea să știu cum ai ajuns aici ?

Se făcu o tăcere grea... Greierul — ca și cum ar fi vrut să-și dreagă glasul — tuși un triolet sonor.

— M-a adus o țigancă...

— Cum ?

— În poală... În noaptea cînd venea spre București ca să-și caute de lucru, a dormit în iarbă la marginea orașului... Eu m-am culcat în poala ei, fiindcă era caldă... Am dormit atît de bine și am visat atît de frumos...

— Ce-ai visat ?

— Mă privește... Nu pot să-ți spun decît că am visat frumos și că a doua zi m-am trezit aci...

— Și de-atunci ai rămas în hotel ?

— Da...

— Chiar în camera asta ?

— Nuu !... Eu îmi schimb culcușul din odaie în odaie... Îmi aleg tovarășii de locuință.

— Ți-i alegi ?

— Firește.

— Și pe mine de ce m-ai ales ?

Interlocutorul meu tăcu puțin. Apoi îmi răspunse jenat :

— Fiindcă te-am simțit că ești poet...

— Și ?

— Știi, mă simt totdeauna bine lîngă poeți... Nici ei nu mă disprețuiesc pe mine... Ne facem o plăcere reciprocă.

— Poeții nu mai iubesc greierii.

— Te-nșeli, iubite maestre... Poate că nu mai iubesc greierii în cîmp, la țară... Dar în odăile lor, în odăi triste și orășenești, în odăi cu tristeți încîlcite și zboruri de gînduri retezate sub ferestre, poeții iubesc greierii... Chiar tu, dacă nu m-ai fi iubit, n-ai fi venit să vorbești cu mine...

— Poate că ai dreptate.

Pași grei răsunară pe coridor. Marțială și frezată, madama pătrunse în odaie, ca să mă cheme, jos, la telefon...

Văzîndu-mă îngenuncheat aproape de țeava caloriferului se minună :

— Dar de ce stați acolo, conașule, căutați ceva pe jos ?

— Nu, madamo ! Am un greiere în odaie și mă uitam să văd unde e !

— Aaa ! Un greiere ?... Auzi al dracului ! Cum s-o fi pripășit pe-aici ?...

Cînd m-am întors de la telefon, madama era așezată în locul meu, pe scăunel. În mînă ținea un instrument ciudat. Un fel de tulumbă cu aspect de tun.

— Ce faci acolo, madam ?

— Ce să fac ? Te-am scăpat de greiere !

— Ce-ai făcut ?

— I-am dat cu flit... Acuma s-a săturat să mai cînte și să mai tulbure liniștea pasagerilor...

Am încremenit. Ca și cînd cineva mi-ar fi dat un pumn în suflet, am simțit un gol, o tristețe imensă.

N-am putut decît să șuier :

— Bestie !...

În seara aceea m-am mutat din hotel... Repet, era un amurg timpuriu, înecat de ploaie și de toamnă. Un amurg poetic.

IMAGINEA

Rămăseseră cei din urmă consumatori în restaurantul gol.

Ei doi și „familia“ de sub oglindă.

Se făcuse ceasul trei și, pe subt ferestrele localului, strada începuse să ducă spre birouri și magazine funcționarii și vînzătorii.

Cei doi prieteni comandaseră al treilea rînd de cafele și le sorbeau cu gesturi încete, orientale, de turci.

Ei știau de ce nu pleacă.

Pentru că la masa aceea care rămăsese ocupată ca și a lor pînă la această oră tîrzie se afla o fată...

O fată îngrozitor de frumoasă.

Avea ochi mari și limpezi, de înger. Părul negru, demonic, pieptănat pe lîngă tîmple în șuvițe șerpuitoare, parcă răsucite în tuș. Gura parcă era o garoafă roșie cu parfumul răsfrînt deasupra unui surîs către nimeni și nimic.

În mîinile mici și diafane, cu degete străvezii de fum albăstriu, ținea un strugure brun cu boabe de cristal umed.

Cei doi o priveau, de cîteva ceasuri, de cînd se așezase la masă, în fața lor, străjuită în dreapta de o doamnă căruntă, cu lornion de aur și inele multe pe degete și, în stinga, de un domn vesel, chel, cu lanțul ceasornicului răstignit peste pîntecul de pichet alb.

Aceste două personaje aveau exact aerul părinților din operete.

Cda. 5810 coala 15

Mama, prețioasă, cochetă și sobră, și tatăl, rotofei, crai și bonom.

La mijloc, ca o lumină, fata...

Și ea observase de la început privirile celor doi prieteni. Căutase să le evite ocupîndu-se exclusiv de mîncare și de o poveste nesfîrșită — în legătură cu ampletele de pe Lipscani — pe care o începuse mama de îndată ce sosise la masă.

Tata se refugiase în „Ultima oră" a ziarelor de după-amiază.

Dar privirile celor doi prieteni deveniseră din ce în ce mai insistente...

Căutase să le-nfrunte și ochii ei limpezi fulgerară săbii de fosfor, către ei.

Cei doi începuseră să vorbească de ea... Numai de ea. Își dădea seama perfect, deși nu putea auzi ce spun ei.

Se ambiționase.

Și-atunci, începuse să-i privească ea...

Dar cei doi prieteni n-aveau aerul unor „tipi" care privesc agresiv și intenționat frumusețea ei.

Fata își dăduse seama că privirile lor au ceva din respectul cu care privești o operă de artă.

Și se simțise măgulită și în gîndul ei devenise amica lor.

Femeile au acest simț extraordinar de discernămînt. Ele înțeleg „sensul" unei priviri imediat. Îl simt. Îl citesc.

Dar timpul trecuse, săgetat de priviri, restaurantul se golise și în tăcerea localului pustiu se întinsese parcă o tristețe...

Cei doi prieteni — dacă știau foarte bine de ce stau ei — nu puteau pricepe de ce întîrzie fata, de ce — ori de cîte ori părinții dădeau semne de nerăbdare și voiau să se ridice — ea îi reținea c-o vorbă șoptită, sau cu un gest drăguț.

— Să mai stăm puțin, papă !

Și dacă „papă" era încă dispus să-i facă pe plac, „mamă" decretă cu vocea ei de stenor :

— De ce să mai stăm ? Nu mai e nimeni aici. O să ne dea afară din local.

— Ba da, mamă, mai sînt domnii ceia doi de la masă !

— Ei și ?

— Să mai stăm puțin... Să plece ei întîi...

— De ce ?

— Așa... Fă-mi mie plăcerea asta. Uite, hai să luăm un lichior.

Și părinții consimțiră. Chelnerul aduse dușmănos trei lichioruri.

Cei doi prieteni se ridicară să plece. O ultimă privire, frîntă între oglinzi, veni să ardă ochii fetei...

Apoi restaurantul rămase gol.

În stradă, cei doi prieteni se opriră... Aveau drumuri opuse.

— Frumoasă era fata aia...

— De ce-o fi stat atît ?... N-ai văzut că nu vroia deloc să plece ?

— Pentru că o priveam noi.

— Ei și ?

— Și-așa sînt femeile.

— Eu cred că așteptau pe cineva care a întîrziat.

— Hai să stăm aici să vedem...

Și stătură în drum, cu ochii țintă spre ieșirea restaurantului.

Și după puțin, ieși întîi doamna cu părul cărunt și cu lornion de aur, apoi domnul rotund și chel și la urmă, rezemîndu-se ușor într-un baston, fata...

Și-atunci cei doi prieteni înțeleseră toată delicatețea sufletului acela mic și curat.

Tot zbuciumul celor trei ceasuri de așteptare, toată panica și desperarea unei frumuseți care își ascunsese schilozenia sub masă, numai ca să nu strice imaginea pe care cei doi prieteni o închiseseră în gînd și poate în suflet.

DRAME MICI

Georgică e băiatul unei bucătărese, de peste drum de mine. Dacă aș putea bănui că Tasița (mamă-sa) a văzut, undeva, „copiii" desenați de Poulbot și s-a uitat, cu atenție, la ei — impresionîndu-se, pe vremea cînd Georgică era o simplă probabilitate — aș putea jura că micul meu prieten de astăzi nu e decît un frate viu al lor.

N-am pomenit, de cînd sînt, asemănare mai mare, de la zbenghiul din creștetul căpșorului la breteaua în diagonală și pînă la toate figurile geometrice, aplicate sub formă de petice, în turul pantalonilor fără de moarte. Poate din cauza aceasta mi-a și atras atenția din prima zi cînd l-am văzut ieșind de pe poarta vecinului — într-un chiot de triumf — anexat unui zmeu „turcaleț" cu coadă de gițe și zbîrnîitoare de țiplă subtilizată de mamă-sa din coala destinată acoperirii borcanelor cu dulceață.

Pe atunci, Georgică avea cinci ani și mergea pe patru, după cum însuși declara — adunat tot — în luminițele albastre și vioaie ale ochișorilor lui de bastard deștept.

Ne-am împrietenit „la toartă" de la prima întîlnire și de atunci — cu regularitate matematică — venea să mă vadă în fiecare zi și să-și primească „alocația" cotidiană, de cinci lei, pentru „bumboane". Bomboane care — de cele mai multe ori — sub lacrimile repezi ale băiețașului, se transformau în țigări „naționale", pentru mama lui.

Vizitele acestea aveau loc, întotdeauna, dimineața, cînd știa „sigur" că sînt acasă. Indiferent dacă dormeam sau nu, dacă aveam musafiri sau eram singur, Georgică se înființa, prompt, la datorie.

Intra pe din dos, pe la bucătărie, urca scările în goană (la coborît, se „dădea pe rampă"), se strecura cu abilitate prin toate ușile, înșelînd vigilența (sau indiferența) femeii de serviciu și apărea în fața mea, fericit și cu sufletul la gură, anunțîndu-mă, important și convins : „Am venit !"

Mi-aduc aminte că — într-o dimineață — i-am făcut o farsă. Cînd a venit el, citeam ziarele de dimineață, în pat.

L-am sărutat, ca de obicei, pe obrăjori, l-am întrebat ce mai face și, după aceea — pretextînd că soneria e stricată — l-am trimis să cheme pe Profira, bucătăreasa mea, care nu-l prea simpatiza din cauza „rapoturilor" pe care le avea cu mama lui, rivală de intrigi și de ștrudele cu mere.

Fericit că poate să-mi facă un serviciu, Georgică alergă la bucătărie și, după cîteva minute, se întoarse urmat de Profira, nemulțumită că am deranjat-o de la crătițile lîngă care oficia.

Dar — spre marea lui stupoare — Georgică mă găsi dormind (firește, mă prefăceam că dorm). Se uită la mine (eu îi urmăream mutrița nedumerită, cu coada ochiului) și nu-i venea să creadă ! Doar acum cîteva clipe numai vorbise cu mine, îl sărutasem.

Profira, care nu pierdea niciodată ocazia să-și manifeste antipatia față de el, îl lua de scurt, convinsă că-și bătuse joc de ea.

— De ce minți, mă, Țîști-Bîști, că mă cheamă domnul ? Nu vezi că doarme ?

Georgică era pierdut. Se uita cînd la mine, cînd la Profira.

— Păi, dumnealui m-a trimisssssss.

— Cum era să te trimită, dacă doarme ? O să-ți rup urechile, să te-nvăț minte, să mă mai iei de la treburile mele degeaba...

„Înfruntat" pe nedrept, Georgică plecă ochii în pămînt, oftînd adînc, ca un om obidit.

— Marș acasă ! insistă Profira, smucindu-l de mînă, spre ușă.

Atunci făcui cu ochiul Profirei. Și, în timp ce ea mă privea nedumerită, Georgică, căruia nu-i scăpa niciodată nimic, izbucni triumfător, ca orice om căruia îi iese dreptatea la lumină.

— Misssscă din sssprînțene... uite ! Misssscă din sssprînțene !...

Dar timpul vizitelor matinale, al farselor și al dimineților cu „șotron" și „zmee turcalețe", cu lupte „de-a Mărășești" în curtea bisericii din apropiere, a trecut pe nesimțite...

Și iată că, într-o zi, Georgică s-a oprit — emoționat ca niciodată — lîngă patul meu, anunțîndu-mă cu o voce serioasă și timidă care nu era a lui, cea obișnuită.

— Am venit !

Eram aproape supărat că mă scoală din somn atît de dimineață (ceasul nu era nici șapte).

Deschisei totuși ochii.

În fața mea nu mai era Georgică, prietenul cu părul vîlvoi, cu tulvurii bazonați și mutrița îmbărburată de toate unsorile și culorile cartierului. Acum, era un elev de clasa I-a primară, cu șorț cenușiu, în dungulițe, cu guleraș alb și cravată roșie la gît, tuns chilug și înhămat la un ghiozdan nou, din care atîrna la șold — ca un portcart ofițeresc — tăblița cu linii de dictando și pătrățele de aritmetică. Plus buretele, udat proaspăt la cișmea și agățat cu sfoară, de marginea tăbliței.

Am avut, la rîndul meu, un moment de emoție. L-am luat în brațe, l-am sărutat cu „porția dublă" și, ca o subliniere a importanței evenimentului, i-am transformat alocația obișnuită într-un bilet de douăzeci de lei.

Și, pentru prima oară, de cînd ne cunoșteam, nu i-am mai spus să-și cumpere „bumboane" din ei, ci i-am recomandat grav și pedagogic :

— Să-ți iei ceva frumos, de la librărie !

De atunci, Georgică nu mai venea, dimineața, să mă înștiințeze că „a venit". Școala, noua lui ocupație, l-a îndepărtat de mine. Venea acasă la ora prînzului, după-masă

trebuia să-și facă lecțiile și — în timpul care îi mai rămînea liber — nu eram eu acasă. Ne vedeam, de aceea, mai rar și — cum s-ar zice — printre picături.

Într-o zi însă — venind cu un tren de noapte, din provincie — am ajuns acasă pe la șapte dimineața. Chiar lîngă poarta mea, Georgică urla ca din gură de șarpe, lipit de grilaj, în timp ce Tabu, cîinele meu (o namilă daneză cu veleități de vițel), îl lătra sonor și surescitat.

Dintr-o săritură am coborît din mașină, am gonit cîinele în curte — cu un picior violent între coaste — și am alergat la Georgică. Știam că Tabu are obiceiul să muște, cînd îl scoate cineva din sărite.

Inundat de lacrimi, cu mînuțele reci de spaimă, Georgică se ghemui în brațele mele.

— Te-a mușcat, Georgică ?

— Nu !

— Dar ce ți-a făcut ? A sărit la tine și te-a speriat ?

— Nu !

— Atunci, de ce plîngi ?

Georgică își pironi ochii plini de lacrimi în ochii mei și, oftînd din adîncul pieptului, cu cravata roșie deasupra, îmi răspunse deprimat, ca un om care nu mai are nimic de făcut pe lumea asta :

— Mi-a linssss ssssocoteala de pe tăbliță ! Că mă cunoaște !

UN CLIENT SERIOS

Eram cu *Valsul dimineții* în turneu. În fiecare zi, trenul ne lăsa pe altă linie moartă, într-altă gară provincială, printre alte depouri de mașini și căsuțe de ceferiști, cu florile de grădinițe îmbărburate de cărbune.

Fiecare oraș ne prezenta, în cele cîteva ceasuri pe care le aveam libere înaintea spectacolului, tot ceea ce avea el mai renumit și mai pitoresc... O grădină publică, cu soarele dimineții arzînd congestionat în alămurile muzicii militare, un restaurant cu fripturile întinse afară, printre frunze verzi de castan și smocuri de pătrunjel, un „palat" de prefectură sau de primărie cu ușile asediate de petiționari și pe deasupra tuturor — în perspectivă, ca un corolar — o muchie de munți albaștri de depărtare sau o dungă coclită de Dunăre lenevită de toamnă.

Dar în afară de aceste „agremente" mereu înnoite și permanent atrăgătoare, fiecare oraș ne prezenta — de cum descindeam pe caldarîmul său, mai mult sau mai puțin asezonat de hîrtoape — și o serie de „desagremente", dintre care cel mai important era al biletelor de favoare.

Această „plagă" a moravurilor noastre teatrale (cum îi zicea cel puțin de o sută de ori pe zi colaboratorul și asociatul meu de turneu Sică Alexandrescu) ne scotea literalmente din răbdări.

De la prefect la ultimul funcționar de percepție, de la comandantul garnizoanei pînă la plutonierul de pompieri, de la președintele Tribunalului și pînă la ultimul aprod, de la protopopul județului pînă la directorul școlii de cîntăreți, de la directorul liceului și pînă la elevele clasei întîia „B" a școlii profesionale — toată lumea cerea și pretindea să asiste gratis și cu întreaga familie la spectacol. Nu mai pui la socoteală pe cunoscuții din fiecare oraș, ai noștri personali și ai tuturor artiștilor din trupă. Ar fi însemnat — dacă ne-am fi luat după ei — să jucăm cel puțin trei spectacole în fiecare oraș, cu săli arhipline de spectatori cu bilete de favoare.

Încet-încet, ne-am obișnuit însă. Să refuzăm, firește. Să ne ascundem din calea cunoscuților, să evităm autoritățile și mai ales să nu fim niciodată acolo unde eram...

Și așa, cu chiu cu vai (turneul nu mergea strălucit), încărcați de glorie și de „contra mărci" de bilete de favoare, am ajuns în sfîrșit la C., unul din cele mai bine famate orașe oltenești, în materie de „afluență" la spectacol.

Era pe la nouă dimineața.

Cum am coborît cu Sică Alexandrescu din vagon, ne-a întîmpinat vesel — de parcă ne cunoștea de o mie de ani — un tinerel cu șapcă roșie și mustăcioară tunsă „la oție" deasupra buzei.

— Bine-ați venit, domnilor ! Veneam tocmai să vă rog să mă „ardeți" și pe mine cu șase biletele de favoare pentru diseară... că mă schimb și vreau să viu să v-aplaud cu toată familia...

— Mă rog ! și crezînd că e șeful stației, Sică îl „arse" cu șase biletele de favoare...

— Eu sînt mai modest decît colegul meu — interveni un alt tinerel tot cu șapcă roșie, care apăruse între timp. Nu vreau decît patru locuri.

— Dar dumneavoastră cine sînteți ? îl întrebai, așa, din curiozitate.

— Eu sînt impegatul de mișcare, de ziuă. Și înlocuiesc pe colegul meu.

Tocmai se apropia, clătinîndu-se pe picioarele-i scurte — printre linii — un alt domn cu șapcă roșie. Se prezentă militărește și jovial :

— Șeful stației !...

— Cîte ? îl întrebai fără să mai aștept să ne spuie ce vrea.

— Păi... o lojă sus și două staluri jos. Că sîntem mulți și nu-ncăpem. C-a venit și soacră-mea special de la Pleniță să vadă piesa asta, că-i place foarte mult.

— A mai văzut-o și în altă parte ?

— Nuuu... Dar ei îi plac toate piesele dinainte.

Ne-am făcut datoria și către domnul șef cu o lojă sus și două staluri jos... și ne-am aruncat — ca niște evadați — în prima birjă și am coborît la cea mai renumită frizerie, în centru.

Unul lîngă altul, la adăpostul clăbucilor de săpun, ne credeam de nerecunoscut și la adăpost de orice atacuri.

— Salve, Sică ! Ce faci, mă ?

Prin oglindă, un domn scurticel, cu panama de moșier, surîdea amical și fericit lui Alexandrescu.

— Credeam că veniți cu trupa de aseară și am așteptat la gară.

— Foarte drăgut... Dar de ce te-ai deranjat ? mormăi Alexandrescu dintre clăbuci.

— Fiindcă vreau să viu și eu deseară la teatru... c-am venit de la țară special... Și nu cred că ai pretenția să plătesc la teatrul tău.

— Păi nu e numai al meu, căută să scape Sică. E și al lui Mușatescu !

— Aaaa ! Domnul Mușatescu ! se bucură domnul din oglindă. Păi ce crezi că dumnealui scapă ? Am o nepoată care-l cunoaște bine de la o nuntă, cînd i-a promis că-i dă bilete de favoare cînd o vrea. Tocmai vrea să vie și să-l caute la prînz, la „Carpați", că știe c-acolo mîncați... Să-i aducă aminte promisiunea...

Cînd am ieșit de la bărbier, fiindcă aflase cine sîntem — distribuisem, cred, douăzeci de locuri. Patronului, lucrătorilor, domnișoarei „manicheze", copilului de la ușă etc.

Despre masa de prînz, de la „Carpați", ce să mai spun. De la țuică am început să scriem. Și eu, și Alexandrescu. Cunoscuți, cunoscuți de-ai cunoscuților, chelneri, domnișoara de la casă... o masă de elevi de liceu veniți dintr-un oraș vecin, cu maestrul de gimnastică, într-o excursie de studii, un „glob-troter" care vindea ilustrate în restaurant ca să facă ocolul pămîntului ; în sfîrșit, tot ce ne-a ieșit în cale și ne-a făcut onoarea să vrea să vie la teatru gratis.

După-prînz, au urmat autoritățile. Dintr-o testea de hîrtie ministerială, eu făceam pătrățele de hîrtie și Alexandrescu le scria. Și pentru că nicăieri nu fusesem asaltați ca aici, simțeam parcă o frenezie să distribuim la toată lumea.

— Cred, în sfîrșit, că deseară o să avem plin, îmi spuse satisfăcut Alexandrescu, în timp ce ne pregăteam să intrăm pe din dos, seara, la teatru.

— Mie mi-e să nu rămîie și public pe dinafară, îi răspunsei pe același ton.

Și, rîzînd, deschiserăm ușa de la intrarea artiștilor. Atunci abia observasem că cineva se ținea după noi.

Era un băiețaș de vreo șapte-opt anișori, cu ochi neastîmpărați și mari, de vietate deșteaptă.

Numai în hăinuță, tremura de frig (serile de septembrie sînt reci, în provincie) și ținea, la piept, cu afecțiune, ceva.

— Ce e, mă, piciule ? Ce vrei ? îl întrebai convins că e vreun pui de bodaproste, căruia nu i-ar face rău — la burticică — o gogoașă caldă „cu zahăr mult", așa cum văzusem că vindea unul, la intrarea principală a teatrului.

Țîncul pironi spre noi ochii lui de cărbune lucios.

— Vreau să intru și eu la teatru... și mi-au spus ăia (și gestul lui arăta vag spre „cerberii" de la intrare), ca să viu la dumneavoastră.

— Dar de ce vrei să vii tu la teatru ?

În ochii copilului se aprinse o lumină ciudată. Și caldă.

— Fiindcă îmi place să „văz"...

— Dar parale să plătești birul ai ? glumi Alexandrescu.

Mititelul lăsă buza în jos.

— N-am !

— Păi, dacă n-ai, cum vrei să intri ? La teatru nu se intră gratis.

Ochii micuțului se plimbară alarmați și triști de la unul la altul.

— Păi nu vreau gratis. Plătesc...

— Cu ce, dacă n-ai bani ? sărirăm amîndoi.

— Cu asta !...

Și mînuțele alea mici și jegoase scoaseră din sîn o gutuie frumoasă și caldă — ce stătuse lîngă inimă — și ne-o întinse ca pe o bucată rumenă și enormă de aur nelucrat.

A fost cred cea mai mare rețetă pe care am făcut-o și n-o s-o mai facem niciodată, în nici un turneu din lume, nici eu, nici Sică Alexandrescu.

DUREREA

Convoiul merge încet, ca toate convoiurile de înmormîntare.

Întîi, prapurii, purtați de doi nătărăi cu bicornuri de amirali, înfundate pînă la urechi pe căpățînile pline de bube dulci. Apoi, tava cu colivă, înflorată cu desenuri — în motive naționale — executate din zahăr tos și cofeturi colorate. După aceea, cele două trăsuri cu prelații. În cea dintîi, protopopul singur în fund și cu dascălii, pe scăunel ; în cea de-a doua, un diacon spîn — ca un purcel de lapte frecat cu sacîz — și un popă bătrînel, jovial și obez, ca popa de cupă din cărțile de tabinet.

Imediat după trăsurile cu fețe bisericești, se clatină dricul, tras de patru gloabe, în costume de cai medievali, cu vizitiul moțăindu-și, pe capră, unicul ochi valid, sub boneta de grof cu pampon, cu coroanele așezate, cu dedicația vizibilă, de-o parte și de alta și cu defunctul la mijloc, înțepenit în coșciug, în costum de ceremonie...

După dric, un domn solemn și cănit proaspăt duce de mînă un copilaș — ca de șapte anișori — înecat în șiroaie de lacrimi limpezi...

Trecătorii, înduioșați, întorc privirea, compătimind în sufletul dumnealor pe micuțul orfan, fiindcă acești trecători cu inimi bune, ca ale tuturor trecătorilor, nu știu că între sărbătoritul din coșciug și micuțul de după dric n-a existat nici o legătură de sînge... Și, în definitiv, nici n-ar avea de unde să știe, pentru că — atunci cînd de-

functul, care fusese un hotărît celibatar — se hotărîse să înfieze pe copilul spălătoresei, ca să aibă cui lăsa averea (în necazul rudelor care-i aşteptau moartea ca pe o sărbătoare familială) — singura persoană, în curent cu acest lucru, fusese domnul cel solemn şi cănit care era cel mai bun prieten şi unicul al răposatului.

Poate de aceea, văzînd plînsul sfîşietor al copilului, domnul cel solemn îi strînge mînuţa cu compasiune, se pleacă spre el şi zice :

— Nu mai plînge aşa, Miticuţă, puiule ! Nu mai plînge !... Aşa a fost să fie !... S-a dus, s-a dus !... De-acuma înainte o să stai cu mine şi cînd o să fii mare, o să fii bogat... Hai ! Fii cuminte şi linişteşte-te...

Copilul ascultă discursul cu ochii în lacrimi, apoi se porneşte să plîngă şi mai tare...

— Eeee !... Nu eşti cuminte, Miticuţă !... Nu eşti cuminte deloc !... De ce plîngi tu aşa ? Adu-ţi aminte cum te bătea cînd trăia... Acuma ai scăpat de bătaie. Acuma n-o să te mai bată nimeni, cînd o să furi dulceaţă sau o să spargi un pahar... Hai, nu mai plînge !... N-ai de ce să plîngi, că s-a purtat cu tine mai rău decît cu Grivei al vostru... Ia, taci din gură, fii cuminte, că uite cum se uită lumea la noi !... Dacă nu mai plîngi, astă-seară o să-ţi dau acadele şi-ţi dau şi „trenul“ să te joci cu el, „de-a şeful staţiei“, că nu mai are cine să ţi-l închidă în dulap...

O clipă, gîndul că „trenul“ — de-atîtea ori smuls, de mîinile gutoase ale răposatului, atunci cînd era joaca mai frumoasă — va alerga, liber, pe şinele mici, încheiate pe masa din sufragerie şi că nimeni nu va mai veni să i-l ia şi să-l încuie în dulap, face pe Miticuţă să uite de plîns şi să surîdă fericit...

O clipă numai, căci dricul din faţă se poticneşte într-o groapă, coroanele se clatină şi realitatea cucereşte din nou inima copilului... Plînsetul de pînă adineauri se transformă într-un urlet de cîine părăsit, în criză de lună.

Domnul cel solemn şi cănit se enervează :

— Miticuţă, dragă... Pentru Dumnezeu, taci, puiule, şi nu mai plînge... N-ai de ce să plîngi. A murit, a murit, s-a terminat !... Mortul de la groapă nu se

mai întoarce !... N-o să-l întorci tu, oricît ai plînge... Şi, pe urmă, de ce eşti prost să plîngi ? Tu trebuie să te bucuri... Nu ţi-e nici tată, nici mamă, nici frate, nimic...

...Nu mai ţii minte cum te bătea la spate de dormeai cu faţa în jos, cum te închidea în pivniţă, cu chiţoranii, cum te trăgea de urechi, pînă ţi le făcea ca de iepure şi-ţi arunca doctoriile în cap, cînd îl apucau durerile ?... Taci, puiule ! Dacă taci, îţi dau ce vrei tu... Taci că mi se rupe inima cînd te văd aşa... Ce vrei tu, îţi dau ! Orice vrei !... Îţi cumpără, nenea, de toate, numai taci, puiule... Ia spune-mi tu, mie, ce vrei tu ?... Spune-mi numai ce vrei şi-o să-ţi dau imediat... Îmi spui ? Hai, spune, puiule, spune lui nenea şi nu mai plînge... Ce vrei tu ?

Faţa lui Miticuţă se înseninâ subit... Lacrimile i se zvîntă reci pe obraji şi în ochi i se aprinde licărul specific al fericirii...

— Ştii ce vreau eu ? Să mă laşi să mă urc pe capră, lîngă vizitiu, să mîn caii şi pe urmă nu mai plîng niciodată.

MARIAGE D'AMOUR

Simplonul a fluierat scurt și răguşit. De pe peron, batistele rudelor și prietenilor veniți să-i conducă au fluturat pînă departe, ca un stol de porumbei albi.

Amîndoi au rămas lipiți unul de altul la fereastră. Drumul lor de nuntă!

Anișoara și-a plecat capul pe umărul lui. Cu toate asigurările pe care le dase rîzînd prietenelor indiscrete, simte totuși ceva deosebit, o teamă neprecisă și agreabilă, gîndindu-se că e lîngă „el", că „în sfîrșit sînt singuri" și apropiați de inevitabil.

Emilian fumează obișnuita lui țigară de foi. Vîntul îi joacă pe frunte cîteva șuvițe de păr negru cu căptușeală căruntă.

Anișoara îndrăznește o privire către el.

— Emilian !

— Ce e, draga mea ?

Răspunsul lui indiferent i-a retezat avîntul întrebării care îi ședea pe buze.

— Emilian... uite ce frumos e, vezi ?

— Văd !

— Cerul, acolo departe... parcă ar fi lucrat în pasteluri... apune soarele !

— Mîine dimineață răsare iară...

— Mîine dimineață !... Anișoara a închis ochii ! Pleoapele îi bat repede, repede... Mîine dimineață... prima noapte...

— Emilian !

— Ce vrei ?

— Ascultă... hai să intrăm în compartiment... mi-e frig...

— Haidem !

. . . . . .

Zorii au aruncat lumină în ferestrele cu perdelute cafenii.

Simplonul trecea frontiera.

Anișoara a deschis ochii mari, și-a amintit... Băuse mult într-adins în vagon-restaurant. Se amețise bine. Cînd s-a culcat, trebuie să fi fost douăsprezece. Emilian fuma... era prima oară cînd o plictisea „cu fumatul lui".

Anișoara nu mai înțelegea nimic. Nici măcar n-o sărutase, o sărutare. Se luaseră „din dragoste". Ea cel puțin îl iubea ca pe nimeni altul. Era prima ei dragoste adevărată, definitivă.

Cît a luptat cu părinții pînă să-i dea consimțămîntul... Ei găseau că Emilian e un om „prea trăit" și la urmă, vîrstnic, sărac și fără ocupație. Ea însă luptase, și acum...

— Emilian !... mînuțele ei odihnite de somn îi mîngîiau fruntea.

Emilian tresare. Deschide ochii obosit, aievea.

— Ce e, draga mea ?... Culcă-te... De ce te-ai deșteptat ?

— S-a făcut ziuă !...

— E șase... să mai dormim... o să ajungem istoviți la Veneția...

Anișoara l-a privit în ochi cu toată dragostea ei, neastîmpărată în suflet, ca un pui de turturică într-o colivie.

Emilian se-ntinde...

— Ai dormit bine ?

Anișoara îi mîngîie tîmplele.

— Da, Emilian...

— E destul de moale patul ?

Cda. 5619 coala 16

— Destul... ca un leagăn...
— Nu te-a zdruncinat prea tare trenul ?...
— Nu... nici n-am simțit !
— Nu trage de la fereastră ?
— Nu... Deloc...
Emilian și-a aprins o altă țigară de foi...

BUJORII

I

Cristian n-a venit la dejun.

E ceasul două, după-amiază...

În sufragerie, Laura așteaptă încă. Singură, plictisită, frumoasă. N-a mîncat nici ea.

Pofta de mîncare i-a dispărut, tăiată de gustul chimic al lacrimilor prelinse pînă pe buze. Ca să-și parfumeze gura, Laura — cu degete moi, albe și feudale — ia o căpșună din fructiera de cristal. O privește în lumină, ca pe un rubin de preț, apoi își înfige — geometric — dinții în carnea ei vegetală. Din rana deschisă izvorăște, în broboane mici, sînge alb și acru. E necoaptă.

Fructul se prăbușește, mutilat, în scrumiera de alături. (Jignită în amorul ei propriu de trufanda, căpșuna face pielea găinii și se înnegrește de necaz și de scrum.)

Deși obișnuită cu lipsurile soțului ei de la dejun și chiar de la cină, Laura nu poate privi „astăzi" lucrul acesta cu indiferență.

N-o interesează, deosebit, faptul că n-a venit Cristian la masă. Nu e mîhnită că n-a anunțat-o și a lăsat-o să aștepte pînă la ora aceasta tîrzie. Nu se gîndește nici măcar că i s-ar fi putut întîmpla ceva rău.

„Astăzi", însă Laura a avut o zi rea.

Una din acele zile în care te deștepți, dimineața, cu o părere de rău.

În primul rînd, te gîndești să te culci la loc. Închizi ochii, dar nu îți mai vine somnul. Vrei să părăsești patul. Ți se face iarăși somn. Te-ntrebi ce vrei ? Ți se pare inutil să-ți răspunzi. Ziua care ți se deschide înainte îți pare fără sfîrșit, fără culoare, fără temperatură.

Îți împreuni mîinile sub cap și fixezi un punct, pe care nu-l vezi, dar pe care îl știi că e acolo.

Te gîndești, ierarhic : la trecut, la prezent, la viitor.

Trecutul — crematoriu particular al sufletului — îți miroase, la discreție, a mimoză putredă, dacă vrei, sau a pastă de dinți, dacă preferi.

Prezentul ți se înfățișează sălciu. Nu te atrage, cum nu atrage apa stătută a unei bălți, un iaht, pentru o excursie de agrement.

Viitorul, cu atît mai puțin. Fiindcă nu aștepți nimic, nu te interesează ce-ți poate aduce. Ca într-o gară în care privești oprindu-se un tren din care nu aștepți pe nimeni să coboare.

Laura face cîțiva pași și se lasă să cadă pe primul divan ieșit în cale. Trupul i se încolăcește, nepremeditat și grațios, ca un șal de mătase suplă, căzut de pe umerii albi, în trecere.

Își prinde tîmplele în palme. Caută. Face eforturi. Își dă seama că n-are la ce se gîndi și se hotărăște să se gîndească la ea, ca un poet care — în lipsă de auditori — se decide să-și declame propriile versuri, în oglindă.

Afară, dincolo de ferestre, soarele fardat puternic, ca un clovn muzical, face exerciții cu norii. Îi întinde și-i destinde ca pe niște armonici de lumină creată. Muzica soarelui se risipește în salonaș, ca un menuet pentru îngeri. Orbiți, ochii Laurei se ascund sub umbrelușele genelor (umbrelușe cu sîrme răsfrînte la vîrfuri) și, fără să vrea, încep să urmărească desenul covorului de perete.

Pe covor e țesută de mînă povestea unui arab îndrăgostit de o oază și de o cămilă.

Între amîndouă, atins de insolație (e atît de mare soarele de pe firmamentul covorului !) arabul a murit, ars de sete, cu gura înfundată în nisipul galben al deșertului, ca într-o felie de cantalup, pe căldură.

În mijlocul deșertului e portretul lui Cristian, în ramă de bronz și în ținută de primar urban. Cu jobenul în mînă, cu decorațiile la frac și cu eșarfa tricoloră — ca un curcubeu încins peste pîntece — pare un delegat al guvernului, prezentînd condoleanțe cămilei văduve. Și cămila îl ascultă cu ochi fascinați, cu gîtul sugrumat de emoție și cu atenția întinsă între cocoașe, ca într-un hamac împletit din propriul ei păr.

Laura surîde.

Omul acela marțial care consolează „corabia deșertului" e bărbatul ei.

Adică, un om care face avocatură și politică, cu care merge la teatru în serile de premiere, în tovărășia căruia face vizite politice, care o mîngîie pe gușă — paternel — de ziua ei și care, uneori, fără să-i spuie un cuvînt de iubire, se culcă în patul ei, în cămașa de noapte cu rîuri.

În nopțile astea speciale, Cristian sforăie cumplit. Ea veghează, alături, ronțăind bomboane englezești, potrivind melodii moderne în ritmul sforăitului, astfel ca acesta să i se pară un instrument ciudat, într-un jaz de amatori.

De multe ori, Laura se întrebase ce caută lîngă omul acela, păros, adormit lîngă ea, într-o atitudine beată de proprietar ? Atunci, își aducea aminte că — într-o zi de vacanță mare, cînd ușile pensionului de călugărițe se închiseseră pentru trei luni și maicile plecaseră să-și vadă familiile și copiii din flori, peste frontiere — tatăl ei venise s-o ia de la țară și s-o ducă la București, pentru „grave interese familiale".

Tatăl ei !

Un bărbat strivit între mizerie și demnitate, un om cărunt, anemiat din cauza prea marei cantități de sînge albastru, un cap heraldic cu favorite de mare duce și cu lacrimi de cerșetor sleite în ochii dezolați. Ochii lui de portret, înroșiți de insomnii, deasupra registrelor verzi ale unei moșii, veche ca un hrisov și găurită de ipoteci ca un calup de șvaițer.

Și, omul acesta, cu maniere de șambelan și cu redingotă de lăutar, îi vorbise, în ziua aceea, cu emoție în glas și cu privirea încîlcită pe covor, despre vecinul

lor, „Domnul Cristian Trepteanu“, avocat cu vază, om influent, bogătaș și fost deputat în mai multe rînduri, decorat cu mai multe ordine române și străine și om fără vicii — care dorea să dea căminului său somptuos, rece și burghez — căldura și distincția unei boieroaice de șaptesprezece ani.

Și Laura înțelesese din glasul alterat de revoltă și de umilință al părintelui mișit că nu putea da decît un singur răspuns.

Acela pe care îl dăduse.

Casa în care a adus-o Cristian, imediat după căsătoria lor, era mare și plină de lucruri de preț, ca un muzeu.

Laura se mira că nu fusese, la rîndul ei, înrămată și agățată de perete, ca un tablou scump ; închisă într-o vitrină, ca un porțelan rar ; așezată pe un piedestal, ca un bronz de valoare — sau depusă, sub un clopot de sticlă, între arbuștii din seră — ca o pasăre exotică și împăiată.

Și se gîndea așa pentru că își dăduse seama, de la început, că ea face parte, ca un obiect, din confortul lui Cristian, ca o achiziție nouă în decorul lui „artistic“.

Cristian era un om ocupat. Cînd nu pleda la Palatul de Justiție, ținea discursuri în parlament. Iar cînd nu avea nici procese, nici ședințe la Cameră, scria articole pentru gazeta partidului, ritmîndu-și ideile în cadența pașilor măsurați egal pe parchet, subliniind pasajele drastice cu chinte de tuse cronică și cu înjurături de surugiu domnesc.

Laura nu se gîndise niciodată să-l înșele pe Cristian. Nu se gîndise pentru că — atunci cînd Ofițerul Stării Civile (un pitic cu uniformă de tribun și cu dantură de buldog) și preoții (niște bărbați în toată firea, nebărbieriți și cu rochii de damă) îi dăduseră voie să plece cu Cristian (ce mîini asudate avea !) inima ei rămăsese acolo, în casa părintească, ascunsă într-o ladă veche din pod, înfășurată într-un caiet de dictando care se numea : *Jurnalul meu* și care avea, între pagini, flori și lacrimi și visuri presate.

Pe-atunci, inima ei era mică cît un as de cupă și dulce ca o bucățică de candel roz.

Laura tresare. Toate gîndurile ei, adunate în ochi, se sting ca un roi de licurici cînd simt umbra unei mîini, aplecate deasupra.

Servitoarea a deschis larg ușa salonului, purtînd în brațe un enorm buchet de bujori roșii.

— Pentru cine ?

— Pentru „noi“ !

— Pentru mine ?

— Da, coniță !

Laura sare dreaptă în mijlocul salonașului. Ea știe că nu așteaptă flori de la nimeni, că nu cunoaște pe nimeni care să-i poată trimite. Ca și cum n-ar fi înțeles bine, repetă întrebarea :

— Pentru mine ?

— Da, coniță, pentru dumneavoastră !

— De la cine ? Nu ți-a spus ?

— Nu mi-a spus, coniță, Le-a lăsat și a plecat.

Laura întinde brațele spre flori. Le primește la piept și le strînge cu putere. Nările ei aspiră parfumul tare, uluitor. Atleți printre flori, bujorii aprind în brațele ei flăcări de catifea roșie, sună — din creștetul lujerelor virile — clopote învoalte de purpură regală.

Înainte de a așeza buchetul în cristalul de Murano, pe care Maria îl aduce plin cu apă proaspătă, Laura îl privește lung, cu ochii plini de dragoste cu care privești o fotografie a cuiva drag și, în clipa aceea, departe.

Gîndul, o clipă uitat, îi revine în minte persistent și tulburător : „De la cine sînt bujorii ? Cine poate fi necunoscutul, nebănuitul, care a intrat într-o florărie, gîndind la ea, ca să aleagă și să-i trimeată florile roșii, grele de parfum, aprinse de primăvară și răscolitoare de neliniști ?

Cine ? Cine ? Cine ?“

Laura n-a primit niciodată flori de la nimeni. A trecut printre bărbați întotdeauna indiferentă și plictisită, ca o creatură lipsită de sînge, fără să caute să le atragă atenția, fără să le asculte complimentele, fără să le trezească intenții, fără să le atîțe dorințele de trena rochiilor ei cu agrafa unui surîs sclipind anume.

Treptat, toți bărbații din cercul relațiunilor ei, se obișnuiseră să-și îndrepte aiurea atențiile lor cu scadențe bine calculate.

Ceilalți bărbați, cei mulți, cei anonimi, au lăsat-o să treacă pe sub privirile lor, fără să le caute să le întîlnească pe ale ei, privind-o numai cu interesul momentului, așa cum privești un cîine de rasă, o limuzină frumoasă sau o procesiune pentru ploaie. Și totuși s-a găsit cineva, cineva care, desigur că îi cunoaște gîndurile și viața, un admirator ori un îndrăgostit îndrăznet, care să calce consemnul și să-i trimeată omagiul lui discret, sau poate dorința lui învăpăiată, ascunsă între bujorii de sînge !... Dar cine, cine, cine ?

Buchetul din cristalul de Murano e o șaradă parfumată, lîngă care Laura și-a chemat gîndurile toate ca să-i ajute s-o dezlege... Întîmplări uitate, lucruri mici atunci, cînd s-au petrecut și nu le-a dat nici o importanță, amintiri neînsemnate și răzlețe se conturează acum, precis, se însuflețesc, se adună și trec, în fața ochilor ei măriți de voluptatea curiozității, ca un film de amator, în care s-au alăturat — fără control și fără premeditare — imagini de peste tot pe unde a trecut, momente înregistrate disparat, pe aceeași peliculă oprită o clipă și mereu repusă în mișcare.

Iată ceaiul de la Legația poloneză...

Laura simte de-abia acum — pironită asupra ei — privirea vecinului de masă, un diplomat francez cu un plastron de cretă, cu mustață galică, așa cum ea își închipuise întotdeauna că trebuie s-o fi avut Bel-Ami din romanul lui Maupassant și cu ochi albaștri ca ai lui Vercingetorix...

Abia acum își explică de ce, atunci cînd s-a aplecat către el ca să-i treacă zaharnița, hîrjonindu-și sînul de plastronul lui, mîna diplomatului a început să tremure, umflîndu-și vinișoarele albastre.

Abia acum își amintește cartea lui de vizită — cu colțul răsfrînt ca o muchie de guler scrobit — pe care Maria i-a dat-o într-o seară cînd s-a întors acasă și pe care a aruncat-o fără să ceară vreun amănunt...

Iată balul de la „Principele Mircea..."

De ce tremură în brațele ei, ori de cîte ori o invită să danseze, locotenentul acela brun de la Regimentul de gardă ? De ce ochii lui o urmăresc, sumbri și triști, cînd primește să fie invitată la bufet de tînărul subsecretar de stat de la Arte ?

Și ce mici și sfredelitori se fac ochii subsecretarului de stat de la Arte, cînd îi spune „*à vos amours, madame*" și ridică încet cupa de șampanie !

Desigur, invitația pe care subsecretarul de stat i-o trimitea, pentru balul presei de a doua zi, avea altă semnificație decît aceea pe care i-o dăduse Cristian : „Puștiul ăsta, de la Arte, a început să mă perie de cînd a auzit c-o să iau cuvîntul în parlament, contra legii lui".

Și Laura înțelege, abia acum, lîngă bujori, semnificația adevărată, pe care n-a priceput-o Cristian și pe care o avea invitația...

Iată cursele ! Iată excursia de la Snagov ! Iată luna de vilegiatură la Sinaia și cea de la mare. Iată recepția de la Externe ! Iată... iată... Iată-i pe toți cărora Laura, abia acum, le descifrează privirile, le înțelege cuvintele, le tălmăcește gesturile.

Iată-i defilînd în fața ei, ca o armată de conspiratori tenebroși care n-au așteptat decît un semnal ca să-și arunce, cu un gest colectiv, mantiile de umbră în care au așteptat drapați.

Laura îi privește pe toți la un loc și pe fiecare în parte. Gîndul ei caută să descopere pe cel care, mai hotărît decît toți, i-a trimis florile.

Dar nici unul dintre ei n-are un semn deosebit, după care să poată fi recunoscut. Toți bărbații din amintirea Laurei ar putea fi cel care i-a trimis bujorii. Important însă este că acest „cineva" există, că Laura nu se mai simte, în viața ei, singură și inutilă ca o stea în viața cerului. Și, poate, dacă florile necunoscutului ar fi sosit în altă zi decît în cea de astăzi, ele n-ar fi însemnat atît de mult, n-ar fi însemnat poate nimic și s-ar fi vestejit, exilate, în odaia Mariei, sau aruncate în fundul curții, ca să le ciugulească găinile. Dar florile au sosit „azi", în ziua asta rea, cînd sufletul ei dormea leșinat pe bra-

ţele gîndului, cînd trupul ei se statua gol şi alb de plictiseală. De aceea parfumul bujorilor i-a dezmorţit sufletul, într-o beţie uluitoare de esenţe şi roşul lor aprins şi senzual a turnat sînge cald în trupul indiferent şi în anemia zilei rele.

II

Pentru masa de seară, ca pentru o cină de gală, Laura a îmbrăcat o rochie de tentaţie şi de flirt, cu decolteu adînc şi talie mulată. Cristian a întîrziat iarăşi. La nouă şi jumătate, Laura a dat ordin să se servească.

În *tête-à-tête* cu bujorii, somptuos schimbaţi în ţinută de seară (adică într-un elegant vas de Sèvres), Laura a mîncat cu poftă din toate felurile şi a cerut să i se aducă, din pivniţă, o sticlă de vin vechi. Ea, care nu bea niciodată !

Aşa cum stă, fumînd leneş în faţa buchetului, nitel grizată de vin, are impresia că se află într-un restaurant de lux, la o masă de separeu, faţă în faţă cu un amant tăcut, mulţumit numai să-şi plimbe asupra ei privirea grea de patimă.

Şi Laura se simte altă femeie. Cele cîteva ceasuri de cînd a primit bujorii anonimi, de cînd gîndurile ei au descreţit atîtea falduri de suflet, trezind — de sub pliurile lor — atîtea amintiri vii şi colorate, au făcut-o să simtă pătrunzîndu-i în toată fiinţa un val de aer primenitor, smuls din altă lume, dintr-o altă viaţă...

O lume şi-o viaţă pe care, pînă azi, gîndurile ei nu şi-au dat osteneala s-o cerceteze, ochii s-o vadă şi mîinile s-o pipăie. O lume pe care o înţelege cea firească, o viaţă pe care o simte cea adevărată.

De aceea, între Laura cea de pînă acum şi Laura cea de acum înainte, s-a deschis o prăpastie, pe marginile căreia au înflorit, sădiţi de o mînă nevăzută, toţi bujorii roşii din lume, ca nişte inimi învoalte şi sîngerate.

Soneria zbîrnîie familiar, la intrare.

Tresărind, Laura o recunoaşte, tot aşa cum recunoaşte şi paşii lui Cristian cu scîrţ la ghete, apropiindu-se prin antreu.

Îşi stinge ţigara şi aşteaptă.

Tusea lui Cristian trezeşte tablourile din reveria lor murală. Se aude zgomotul servietei, întesată de dosare, căzînd, ca de obicei, pe fotoliul de piele din birou. Apoi, ca un paj nedespărţit al stăpînului, pătrunde în sufragerie mirosul acru de mucava arsă al ţigării lui de foi.

Clanţa uşii protestează, apăsată cu forţă prea mare pentru graţia ei şi, prin deschizătura strîmtă, începe să-şi facă loc Cristian, în ordinea obişnuită : întîi burta, ca o cobză strînsă lăutăreşte sub haină ca să n-o plouă ; apoi ghetele cu nasturi, apoi lavaliera de patron bărbier, care îi leagă de trup, cu o fundă, capul turtit ca un dovleac turcesc.

Cristian are înfăţişarea fericită a zilelor bune. Adică, e lac de năduşeală, are gulerul mototolit şi manşetele murdare.

Se opreşte în prag şi schiţează, lăsîndu-se pe vine, o reverenţă de craidon chefuit.

— Salutăm pe doamna !...

Laura surîde amuzată... I se pare că e într-un stal, la teatru, privind cum, pe scenă, un birjar vienez — gras şi înfocat — face reverenţe unei contese pe care a adus-o cu trăsura acasă şi care a apărut surîzătoare la fereastra de la etaj.

— Bună seara, Cristian ! Dar ce-a fost cu tine, azi ?

Încurajat de primirea asta afectuoasă, Cristian se apropie. Se mai opreşte, precaut, la un pas înaintea Laurei, apoi trece în spatele ei, o apucă de bărbie şi — dîndu-i capul pe spate — cu gesturi de Mefisto la pensie, îi storceşte pe frunte o sărutare grasă, ca o muscă de bucătărie turtită cu lingura de supă.

— Ce să fac, mămicule ! Treburi, treburi şi iar treburi ! Azi am avut o mulţime de procese. De la unu şi pînă adineauri am pledat de am făcut scurtă-n gît... Dar, ce să-ţi spui, face osteneala ! Le-am cîştigat pe toate. Şi mi-e o foame de lup !... N-am avut timp nici măcar

să beau un pahar cu apă... Tu ai mîncat, nu ? Foarte bine ai făcut... Sper însă că mai e ceva papă bună și pentru mine !

— Da, Cristian. Sună să-ți aducă la masă.

Cristian își frecă mîinile mulțumit. Se gîndește, o clipă, să se ducă să și le spele, dar e prea înfometat, ca să-și mai permită asemenea risipă de vreme.

Ca în fiecare seară, își regăsește — cu o rară plăcere — tacîmul obișnuit, șervetul în inelul de argint și păhărelul de țuică alături.

Își plimbă ochii asupra mesei, căutînd să se edifice dinainte asupra tuturor fructelor și brînzeturilor rezervate pentru desert. I se pare însă că masa are astă-seară ceva schimbat.

Îi face din nou inventarul și abia astfel, procedînd prin eliminare, rămîne față-n față cu bujorii, aranjați cu artă în vasul de Sèvres.

— Aaa ! Care va să zică, i-ai primit ? Și eu care nici nu-i vedeam !...

Stăpînită de o presimțire groaznică, Laura își încleștează mîinile de spătarul scaunului.

— Ce să primesc ?

— Aștia ! Bujorii ăștia, frate !... Văd că ți i-a adus.

— Cine să mi-i aducă ?

Laura simte un gol în inimă, apoi o amețeală pe ochi. Sufrageria se învîrtește în jurul ei ca într-o clipă de cutremur. Mobilele se scufundă, se îndreaptă la loc... Cristian face aceleași mișcări ca și ele... Laura se miră însă cum de nu i se varsă păhărelul de țuică pe care îl ține, plin, în mînă. Îi vine să rîdă cu hohote... Să rîdă, să rîdă, să rîdă pînă va cădea istovită pe parchet...

— Mi-ai trimis tu flori ? Tu ?

— Ce era să fac ? Decît să rămîi păgubaș, am preferat să-ți trimit ție flori, așa, ca o atenție...

— Ca o atenție ? Tu ? Nu-nțeleg, Cristian...

— Păi, cum ai fi vrînd să înțelegi, dacă nu mă întrebi să-ți spui cum a fost ?

— Spune, Cristian...

— Uite ! Azi am avut de susținut, între altele, și procesul unei țigănci. O florăreasă de-alea de umblă noaptea cu coșul de flori, prin localuri... A venit la mine,

mai demult, s-o divorțez. Azi aveam ultima înfățișare. Cînd să-mi dea însă restul din onorariul convenit, dădea din colț în colț. Cîr-mîr, c-o fi, c-o păți, bafniței îi lipseau cinci sute de lei... Tu mă știi pe mine că eu, pe chestii de-astea, nu glumesc. I-am spus-o neted :

— Ascultă, fă ! Cu mine nu te joci... Să-mi aduci bișțarii, din pămînt, din iarbă verde, c-altminteri eu nu intru în ședință.

E !... A început să mă roage, să se văicărească, să-mi pupe mîinile, că n-are, că e săracă, că are copii, că dracu, că lacu, pînă mi s-a făcut milă și-am iertat-o de bani, cu condiția să-ți trimeată ție un buchet de flori acasă... Asta e toată afacerea... Și vezi c-a fost femeie cumsecade, săraca !... Ți-a trimis bujori altoiți... Zi-mi mersi, mămicule, și sună să-mi dea la masă.

ULTIMELE CRIZANTEME

Dimineață clară de toamnă.

Falduri subțiri de ceață albă fîlfîie deasupra orașului...

Parcă ar zbura mirese prin văzduh.

Duminica își întinde liniștea și repausul duminical pe obloanele magazinelor și pe fețele bărbierite ale bărbaților.

Spre șosea trec de-a lungul bulevardului automobile de casă, ducînd la aer copii mici și bine-crescuți — înfofoliți în paltonașe albe cu manșoane mici atîrnate de gît.

Parcă s-ar plimba îngerii, în automobil, cu aripioarele împreunate cuminte pe piept.

Trec în urma cărucioarelor cu sugaci (care-o fi păpușa și care-o fi copilul ?) guvernante îmbăiate în ajun, cu bomboane spirtoase în gură și ochii duși după sublocotenenți...

Undeva, în poarta unei curți mici, cîntă o caterincă și-un papagal verde și trist caută soarele în miezul semințelor uscate...

Heliana merge fragedă și singură pe stradă, legănîndu-și trupul în crusta moale a hainei de blană.

Are în ochi o strălucire tristă, ca o lacrimă fără relief.

Astăzi e ultima ei zi de libertate...

Astăzi, în seara acestei duminici de toamnă adîncă și însorită, tinerețea ei va îmbrăca într-o biserică plină de oameni, de cîntece și de preoți, vestmîntul alb, al unei vieți care se sfîrșește...

Astă-seară Heliana e mireasă...

Mîine se va regăsi alături de un om pe care îl iubește și lîngă care crede că va fi fericită...

Dar nu va mai fi ea a ei...

Alt gînd va veni să-i cerceteze gîndurile, altă inimă să-i întrebe inima, alți ochi să privească în sufletul ei, alte mîini să-i mîngîie trupul, alți pași să-i ducă pașii...

Și pînă acuma Heliana fusese numai a ei... Toată ! Întreagă !

Avea o lume închipuită de mintea ei, o lume în care ea singură era cea mai mare, o lume în care privirea altora nu putuse să intre și simțurile lor — normale — să pipăie...

Heliana simțea în ea sufletul unei regine care își trăiește ultima zi în mijlocul supușilor.

De mîine avea să înceapă exilul.

Bărbații o priveau cu ochi ciudați. Frumusețea ei visătoare îi făcea să întoarcă capetele, să-i cerceteze liniile trupului, să-i presupuie căldura trupului tînăr și frumos...

Dar Heliana trecea mai departe, cu lumea ei după ea, ca o prințesă din basme, cu poporul ei de pitici agățați de fuste...

S-ar fi zis că ochii ei nu văd, că gîndul ei nu gîndește, că ea însăși nu știe dacă merge sau stă pe loc...

Dar nu era așa...

Heliana avea o țintă...

Fugise de-acasă, dintre preparative și invitați, pe furiș — lăsîndu-și logodnicul să se ocupe de beteală și de coșurile domnișoarelor de onoare — ca să cumpere „ceva“...

Ceva numai pentru ea...

De aceea, pașii ei se opriră în fața unei țigănci încolăcite pe trotuar, în spatele unui coș de flori de toamnă.

— Dă-mi zece crizanteme...

Și țiganca, bucuroasă că „barosanca“ nu se tocmește, culese zece crizanteme, dintre cele mai frumoase și i le dădu...

Heliana luă florile în brațe.

Le privi lung și drag...

Crizantemele păreau zece păpuși — zece marchize în miniatură, cu peruci albe și pudrate...

Buzele Helianei căzură — fluture roșu — între ele...

Apoi chemă un automobil...

— La „Belu“ !... comandă ea șoferului...

În cimitir era lume puțină și tristă... Fiindcă era duminică, ici-colo ardeau candele mici...

Heliana străbătu aleile cu pași siguri și se opri în fața unui mormînt mic și burghez...

Un grilaj de lemn, o cruce și o fotografie... Deschise portița și privi lung fotografia...

Era un băiat de liceu, cu o coroană de premiant pe braț, cu matricolă cusută la guler, cu ochi mari și-un zîmbet amar pe buze...

Dedesubt, săpat în litere cu aurul mîncat de ploi, scria așa :

IONEL DELEANU

elev cl. VI-a de liceu

Din codru rupi o rămurea
Ce-o pasă codrului de ea ?
Ce-i pasă lumii-ntregi
De moartea mea...

Heliana reciti versurile, deși le știa pe dinafară... Își apropie buzele de fotografia rece și mucedă și, fără o lacrimă, întinse frumos florile pe mormînt.

Apoi îngenunche simplu și spuse încet ca o rugăciune :

„...Astă-seară, eu mă mărit, Ionel... Tu ai fost prima mea dragoste... Eu nu te-am uitat niciodată și nici n-am să te uit... De acum însă, n-am să mai viu la tine... Astea sînt ultimele crizanteme pe care ți le-aduc...

De azi înainte, eu nu voi mai putea să-ți aduc flori care să fie numai de la mine, numai din inima mea... Pentru că în inima mea nu voi mai fi numai eu... Adio, Ionel...“

Se ridică apoi, închise portița grilajului și porni... Acum privirile bărbaților de pe stradă o făceau să roșească de plăcere și se gîndea cu teamă la neliniștea celor de acasă, care nu știau unde-a plecat...

„Lumea ei“ murise între crizanteme !

Cda. 5610 coala 17

FĂRĂ PREMEDITARE

Obișnuit totdeauna să-și plătească consumația lui și a tuturor prietenilor în tovărășia cărora cutreiera bodegile, restaurantele și localurile de noapte — proclamat prin aclamație de către toți cunoscuții „președintele elefanților români“ — dl. Grigorcea avea o singură dorință.

Dar o dorință mare, înrădăcinată în gîndurile lui ca o plantă viguroasă, o dorință voluptoasă și taxată de dl. Grigorcea ca irealizabilă...

Aceea de a fi și el, o dată, o singură dată, invitat la masă, de a găsi și el, pe pămîntul ăsta mare și speculant, un om care să-i plătească o consumație, fie ea un aperitiv derizoriu sau o masă copioasă.

Firește, în această privință, dl. Grigorcea își făcea rezerve...

Nu înțelegea ca această „invitație“ să fie rezultatul unei obligații oarecare, ca gestul plătitorului, să fie urmarea logică a unei îndatoriri sau să constituie solia unei socoteli interesate și viitoare.

Dl. Grigorcea vrea să fie invitat, fără nici un fel de premeditare. Invitat, spontan, așa cum invita el însuși pe toți cei care îi ieșeau în cale...

Dar omul sorocit înfăptuirii acestui lucru măreț întîrzia să se întrupeze în vreunul din cunoscuții președintelui elefanților români.

Și domnul Grigorcea cheltuia mereu, în dreapta și stînga, invita în toate serile și-n toate părțile, renunțînd

— „în forul său interior“ — să mai aștepte înfăptuirea dorinței tăinuite într-o cută de suflet...

Plouase două zile, așa cum plouă primăvara...

Obligat să stea în casă, domnul Grigorcea pierduse legătura cu prietenii obișnuiți și singur, plictisit, se îndrepta spre centru în căutarea lor, ca să mai omoare o noapte, otrăvind-o cu bilete de o mie dizolvate în șampanie, așa cum se otrăvesc fetele înșelate cu gămălii de chibrituri topite în spirt.

Era o seară răscolitoare, de primăvară statornicită, cu parfumuri crude, topite în spațiu, cu femei îmbrăcate subțire, și tarafuri de lăutari oacheși, ieșite ostentativ în grădinile de vară.

Domnul Grigorcea ar fi vrut să mănînce într-una din aceste grădini, cu pietriș proaspăt așternut pe jos, cu fripturi tăvălite în cimbru, cu cîntece de lume și chelneri pezevenghi...

Neobișnuit cu singurătatea, pentru înfăptuirea acestui plan, președintele elefanților români se îndreptă cu pași decișI către cetele de prieteni răspîndiți în toate localurile centrului.

Se simți, însă, la un colț de stradă, tras cu sfială de mînecă.

În fața lui răsărise, ca din pămînt, o pereche tînără de îndrăgostiți...

El, un gazetar plin de talent și de vervă. Ea, o actriță de operetă, cu trup de șarpe și voce de înger sopran.

— Dincotro, coane Grigorceo ?

— Mă duc să mănînc, dragilor...

— Unde mănînci ?

— Aș vrea să mănînc într-o grădină de vară...

— Hai cu noi, nene Grigorceo !

— Voi unde mîncați ?

— Tot la o grădină de vară...

Fără să știe de ce, fără să se gîndească prea mult, domnul Grigorcea primi propunerea cu plăcere, zicîndu-și în gînd : „În definitiv, decît să le plătesc masa altora pe care nici nu-i știu cine vor fi, mai bine să le-o

plătesc ăstora, că sînt amîndoi tineri, talentați și simpatici...

Demult nu mai fusese domnul Grigorcea atît de bine dispus ca în tovărășia celor doi amici improvizați.

Mîncase cu poftă, băuse adînc, vorbise, glumise, comandînd cele mai scumpe mîncăruri și cele mai alese vinuri ale localului...

Se făcuse tîrziu. Clienții evacuau localul, aruncînd bacșișul picolilor, cu un scuipat lipit în palmă.

— Să mergem și noi, copii, propuse domnul Grigorcea.

— Mergem, dacă zici dumneata !

— Plata, băiete... porunci cu autoritate domnul Grigorcea.

Chelnerul se apropie docil și respectuos :

— S-a plătit, coane !

Domnul Grigorcea încruntă sprîncenele :

— Ce s-a făcut ? S-a plătit ? Cine a plătit ?

— Eu, nene Grigorcea... Ai fost invitatul nostru... Dumneata te duceai spre centru... Noi te-am întors din drum... Fă-ne plăcerea și nu protesta...

— Dar... dragii mei... e imposibil...

— Te rugăm.

Bucuria dorinței vechi înfăptuită în grădina de vară sugruma cuvintele domnului Grigorcea.

Se simțea vesel, transfigurat.

— Vă mulțumesc, copii. Nici nu știți cum vă mulțumesc... Voi mi-ați făcut una din cele mai mari plăceri din viața mea... Să trăiți !

Două seri mai tîrziu, încă sub impresia bucuriei, domnul Grigorcea intră iarăși în grădina periferică de vară, cu speranța că va găsi pe cei doi tineri, față de care își simțea inevaluabile obligații.

Se așeză la aceeași masă unde stătuse cu ei și pînă tîrziu așteptă să-i vadă intrînd pe portița verde...

Dar cei doi nu veniră.

BIRLIC

Era un om scurt și umflat ca un as de cupă (poate din cauza asta i se zicea Birlic).

Purta mustăți galbene ca mătasea de porumb crudă, chică tăiată scurt la ceafă, cum poartă călugării care au ibovnice la marginea tîrgurilor — manșete de celuloid, ca grefierii și ghete cu vîrful de lac și cu căputa de elastic, ca morții cu dare de mînă.

Avea un ochi șașiu și o meserie fără concurent : era singurul antreprenor de pompe funebre din orașul nostru. Nimeni nu știa să spună de unde venise Birlic la noi.

Se pripășise într-o zi (pe-atunci era flăcău voinic) să caute de lucru în branșa tîmplăriei și, după zile întregi de umblet și de lipsuri, izbutise să se angajeze, cu bucata, la domnul Ioșka.

Domnul Ioșka era un ungur văduv și bețiv, cu barbete ca împăratul Franz-Josef și cu picioarele pe trei sferturi paralizate, în niște șoșoni din pîslă groși și încheiați, pe gleznele umflate, cu două rînduri de catarame.

În afară de asta, mai era patronul unei prăvălii ciudate, situată pe o stradă dosnică a orășelului : vindea, laolaltă, „cuștuge gata și de comandă“ și lăzi de mireasă pentru nunți, iar emblema magazinului era : „La împărăția cerurilor“.

Aci, în prăvălia înnăclăită de praf, cu miros de lemn de brad și clei topit, și-a început Birlic cariera lui de „croitor de pardisiuri de lemn“, ca să nu răcească de-

funcții pe lumea cealaltă, cîștigîndu-și repede încrederea și afecțiunea stăpînului, pentru că era muncitor și, ca și domnul Ioșka, n-avea nici o rudă în orașul cu oameni care îi dușmăneau pe-amîndoi deopotrivă — pe tăcute — fiecare cetățean știind că, într-o bună zi, va avea, indirect, să-și plătească birul la tejgheaua mucedă a magazinului cu coroane de mort agățate pe pereți, cu lumînări de ceară suspendate în ciorchine de tavan, cu lădița de tămîie scoasă, zilnic, la ușă și cu scîndurile de brad alb puse să se usuce la soare.

Dar în orașul nostru oamenii mureau rar, ca regii sau ca papagalii și afacerile domnului Ioșka mergeau din ce în ce mai prost. Tot așa de prost ca și picioarele, care, din zi în zi, i se umflau și se îngreunau în șoșoni.

De aceea, într-o bună zi, domnul Ioșka socoti nimerit să sfîrșească cu suferințele materiale și cu chinurile paraliziei progresive.

În ziua aceea, se sculă mai de dimineață ca de obicei și, pînă la prînz, stătu ghemuit la tejghea, cufundat în gînduri și socoteli. Cînd termină de lucru, se așeză la masă bine dispus, cum nu mai fusese demult și, ca niciodată, îl pofti pe Birlic să-i ție tovărășie.

Mîncă bine, bău mult și pufuind luleaua plină de tutun fiert în miere povesti amintiri din tinerețea lui plină de mezeluri pipărate, de unguroaice durdulii și roșcate ca boiaua de ardei și de romanțe plînse pe tambale în cafenelele din Pesta.

După-masă rugă pe Birlic să-l lase singur. Intră apoi în prăvălie și încuie ușa pe dinăuntru. Privi cu drag lucrurile și mărfurile în mijlocul cărora trăise patruzeci de ani, aspiră adînc parfumul de cavou al încăperii și — așa cum de atîtea ori făcuse pentru alții — luă centimetrul de pe tejghea și începu să se măsoare cu atențiune de-a lungul trupului și de-a latul umerilor.

Apoi, potrivit măsurii, își alese un coșciug frumos, își bătu cu ținte aurite inițialele pe capac, își alese pînza, perna și toate celelalte trebuincioase, își puse pe cap tichiuța cu fireturile de argint și luînd dintr-un colț dosnic al prăvăliei un clondir plin cu rachiu, turnă înăuntru un praf alb și fin cu miros înțepător. Își făcu apoi semnul crucii catolice și, ca un client bine servit, se lungi

în coșciug. Își potrivi bine perna sub cap, își așeză comod trupul între scînduri și apucînd sticla de alături o duse la gură, cu evlavie închise ochii strîns, ca și cum ar fi vrut să nu-i scape o imagine scumpă de sub pleoape și începu să bea liniștit, împăcat, rachiul morții.

A doua zi, Birlic află cu nestăpînită bucurie că a rămas moștenitorul întregului avut al defunctului Ioșka.

Imediat ce se văzu stăpîn pe prăvălia ungurului, Birlic își făcu socoteala că afacerile lui, ca să meargă bine, trebuiau întinse și amplificate. Și cum se familiarizase cu măsurătoarea morților, cu clienții îndoliați și cu tot ritualul înmormîntărilor provinciale, se gîndi că cel mai bun lucru era să cumpere dricurile orașului, al cărui proprietar îmbătrînise... Tîrgul se făcu repede și Birlic deveni „antreprenor de pompe funebre".

Cu răbdare, cu economie, într-un an de zile strînse ceva bani și, într-o seară, se întoarse de la Pitești, mînînd — cu mîndrie, pe străzile din centrul orașului — un dric nou de clasa I, cu roțile pe arcuri aurite, cu patru îngeri de bronz în colțuri și cu al cincilea îngenuncheat deasupra, ca un elev de școală primară pedepsit că n-a știut lecția la „aritmetică".

Birlic nu iubea oamenii. În fiecare dintre ei bănuia un client care întîrzie să facă apel la serviciile lui. Pe cei voinici, pe cei care nu fuseseră bolnavi niciodată îi socotea dușmani.

Pe stradă, deși cunoștea toată lumea, nu saluta decît pe bătrîni, pe pensionari și pe preoți, iar pentru sărăcime avea un dispreț nemaipomenit. Sărăcimea tîrgului utiliza rar — către drumul de veci — mijloacele de locomoție ale lui Birlic. Și-atunci cînd le utiliza, beneficiul lui era neînsemnat, pentru că oamenii săraci se îngropau cu patul și foarte puțini dintre ei cu clasa a III-a. Cei mai mulți însă se îngropau cu dricul primăriei. Acest dric umil, jegos și hodorogit, tras de un singur cal și mînat de un vizitiu chior, era oferit gratuit și omagial, cetățenilor repauzați întru Domnul, de către urbea recunoscătoare că a scăpat de el.

De aceea Birlic ura, din toate puterile, dricul primă-

riei și nu o dată, în momentele lui de furie, se gîndise ca într-o noapte să se ducă în grajdurile comunale și să-l facă țăndări cu toporul...

Lipsit de ocupație zilnică, fără rude și fără prieteni, Birlic își stabilise postul de observație în cafeneaua din centrul orașului. Cafeneaua lui Dimache, cu biliardul rupt, în fund, și cu cele trei colivii cu sticleți captivi, la ușă, era un fel de cartier general al morții. Acolo se strîngeau, zilnic, toți bătrînii tîrgului, așteptîndu-și moartea, cu cafeluța turcească dinainte și cu ochii pe fereastra dinspre strada mare.

De dimineața și pînă seara, cu capul roșu și umflat, ascuns în dosul unui jurnal pe care nu-l citea niciodată, Birlic ședea tras deoparte, între bătrîni, ascultîndu-i cum își povestesc suferințele prevestitoare celei din urmă.

Și ochiul lui șașiu se aprindea și licărea ciudat, ori de cîte ori auzea confidențele triste și stereotipe :

— Credeam că nu mai apuc dimineața, vere Gligore.

— Taci, frate. Da' ce-ai avut ?

— Ce să am ? Năduf. Năduful meu... Păi d-acilea-ncolo trebuie să mă pregătesc... Vine...

— Bine zici. Vine ! Azi dumneata, mîine eu, poimîine altul... Ne călătorim toți.

— Așa e viața, vere Gligore ! Cu moarte...

— Dumneata cum stai cu cordul dumitale ? Mai iei iod ?

— Nu mai iau. De ce să mai iau ? Ce, o să trăiesc cît lumea ? Ba m-am apucat și de tutun iarăși. Am fumat șaizeci de ani și, taman acu, o să-mi mai stric pieptul ? Astea sînt mofturi de-ale doctorilor...

Cînd lipsea cîte unul din cei obișnuiți, însemna că l-a trîntit boala la pat. Și-atunci, Birlic bea cafea după cafea, pînă afla de la ceilalți ce-are absentul și cum îi merge. Și cînd i se părea lui că nimeni și nimic nu-i poate scăpa clientul din mînă, se ducea acasă și începea să ungă osiile dricului, cîntînd.

Și totdeauna știa dinainte de ce clasă să fie dricul căruia îi ungea osiile.

Într-o zi veni și rîndul bunicului meu să nu se mai ducă la cafenea. O boală grea pentru cei optzeci de ani ai lui îl țintuise în pat. Doctorii rămaseseră muți la căpătîiul lui. Și cum o nenorocire nu vine niciodată singură, o zi după el, căzu la pat și bunica. Aceeași soartă îi aștepta pe amîndoi. Vestea că bătrînii, după cincizeci de ani de viață împreună, își așteptă sfîrșitul în paturi alăturea, se răspîndise în oraș ca fulgerul.

Birlic înnebunise.

Știa că bunicii mei sînt oameni cu dare de mînă, că prin urmare, cum zicea el, îl „amenințau" două înmormîntări de clasa întîi. Și, în așteptarea deznodămîntului, umbla — din cîrciumă în cîrciumă — exuberant și sinistru.

Trei zile, cît a ținut zbaterea bătrînilor, s-a învîrtit — între două litre de țuică — pe la poarta noastră după vești.

Nu vorbisem niciodată cu Birlic. Dar, în seara cînd ieșeam din curte să mă duc să chem preoții pentru împărtășanie, mi-a ieșit înainte, tăindu-mi drumul, încovoiat și umil.

— Să trăiți, domnule Tudor !

Prezența lui lîngă mine, în clipa în care moartea se învîrtea în jurul casei noastre, mi se păru rău prevestitoare.

Mă dădui un pas îndărăt, cu silă.

— Ce vrei, domnule ?

Birlic se clătină. Duhnea a rachiu și a mezeluri vechi.

— Domnule Tudor, să nu vă supărați... Aș vrea să știu ce mai face domnul Tache ?

— Tata-mare ?

— Da, domnul Tache.

— Dar ce te privește pe dumneata ?

Mă privi îndobitocit.

— Păi, am auzit prin tîrg că nu cam i-ar prea fi fiind tocmai bine...

— Și ?

— Și-așa. Aș vrea să știu „sigur".

Simții o plăcere stranie să-l chinui. Îi răspunsei aproape pritenos.

— E adevărat că, zilele astea, tata-mare n-a prea fost bine. Răcise puțin. Acuma s-a îndreptat. S-a făcut bine de tot. Mîine, cred că iese din casă, așa că, dacă ai să-i spui ceva, îl găsești la cafenea.

Birlic holbă ochii la mine, ca un scos din minți. Abia mai putu să bîlbîie.

— Și coana Zoia ?

— Mulțumesc. E bine și mama-mare. Luase și ea guturaiul... Acum e bine, joacă tabinet cu tata-mare.

Un rînjet disperat și comic se slei pe buzele lui Birlic. Îmi venea să rîd și să-l sugrum rîzînd.

În noaptea aceea, s-a îmbătat tun, iar dimineața — cînd a auzit că bunicii mei trecuseră, amîndoi, în lumea drepților, la cîteva ceasuri unul de altul — a ieșit pe strada principală a orașului, delirînd de bucurie, trîntindu-și pălărit tare de caldarîm și urlînd :

— Două-trei „bucăți" de-astea pe lună, mai zic și eu afacere. Joacă tabinet, hai, domnule Tudor ? Tabinet, hai ?

Dar bucuria i-a fost de scurtă durată. Tata-mare lăsase cu limbă de moarte să fie îngropat la țară, fără ciocli și frără pompă. Și-atunci, fiindcă dricul primăriei era mai simplu decît al lui Birlic, l-am cerut împrumut și — îmbrăcat cu brad verde — l-am ales să-i ducă pe bătrîni la locul din urmă.

Toată săptămîna următoare acestei întîmplări, Birlic a băut crîncen și, istovit, înnebunit, a căzut la pat. Două săptămîni a delirat la adresa primăriei și de îndată ce-a părăsit spitalul, și-a vîndul prăvălia și toate dricurile unui negustor din Tîrgoviște.

Luni de zile apoi, pînă ce și-a băut ultimul ban, a cutreierat străzile orașului beat, murdar, animalizat, pînă ce într-o seară a înțepenit pe un maidan, cu capul spart și cu fața buhavă.

A doua zi a fost înmormîntat cu dricul primăriei.

VESTE BUNĂ

În familia Negoescu e doliu mare.

O telegramă lapidară, în stil de isprăvnicel, a anunțat moartea subită, la moșia sa din Iepureni, a lui Pîrvu Negoescu, mare proprietar, fost primar, prefect și senator.

„Domnu Pîrvu mort ieri, instantaneu în magazie.
Gligore"

În orașul de provincie unde locuiește răsfirată familia Negoescu, vestea s-a răspîndit ca un microb. La cafeneaua din centrul orașului — de unde nu lipsea niciodată fratele defunctului, conu Barbu Negoescu, tot mare proprietar, tot fost primar, prefect și senator — se așteaptă cu nerăbdare sosirea lui, pentru a da amănunte complete. Un fost căpitan de infanterie își dă părerea într-un cerc de pensionari.

În ușă, apare conu Barbu, fratele mortului, cu doliu la mînă și cu barbă nerasă.

Toate privirile se întorc la el...

— Se duse și bietul Pîrvu... rupse gheața fostul căpitan.

Conu Barbu clătină trist din cap...

— Dumnezeu să-l ierte... o cafea, băiete... c-o bucățică de zahăr.

— Da ce-a avut, frate ?

— Nu știm nici noi... S-a dus fiu-meu la moșie să-l aducă... o să ne spuie el.

— Suferea de cord... lămuri prezidentul.

— Și de inimă, completă fostul căpitan... Știu eu, de cînd am făcut manevrele împreună...

— Cînd e înmormîntarea ?

— Mîine la două sosește vagonul mortuar în gară, la trei îl pornim la cimitir.

. . . . . .

În ziua înmormîntării, imediat după-masă, toate rudele defunctului se adunaseră în casele bătrînului Barbu, unde avea să se oficieze slujba religioasă.

Preoții sosiseră însoțiți de țîrcovnici fonfi, ducînd sub braț, împachetate sul, odăjdiile.

Cortegiul însă întîrzia să vie de la gară. Se făcuse trei, patru, patru jumătate.

— Ce să fie asta, frate ? se încruntă conu Barbu. De la gară nu se comunica nici o știre.

Enervarea devenise generală. Prietenii răposatului începuseră să plece unul cîte unul spre cafenea, nepoatele, îmbrăcate în doliu, se adunaseră să facă un *garre aux coeurs* în odăița de lîngă sufragerie, iar bărbații făceau o partidă de table, în salonaș, cu ușile închise.

Conu Barbu turba... Se plimba de colo pînă colo, cu mîinile la spate, cu fața posomorîtă, privind mereu spre pendulă. În grădină, gagiștii de la muzica militară care așteptau să intoneze onorurile, se apucaseră să joace capra.

În jurul catafalcului gol se începuseră discuții banale.

Telefonul zbîrnîi în birou. Conu Barbu se repezi glonț.

— Alo !... Gara ?... Da. Aici eu, Negoescu, fratele mortului... Vine mortul ?... Peste un sfert de ceas e-n gară ? Bun... bun... Mersi.

Înseninat la față de vestea comunicată de la gară, conu Barbu dădu buzna în salon.

— Veste bună, veste bună, vine mortul !...

CIUȘI

S-a născut într-o dimineață, călduță și limpede, de primăvară la șes, sub o căruță veche brașovenească, furată de stăpînii lui, cu cîteva zile mai înainte, de prin părțile Branului.

Cînd a deschis ochii întîi în lume, înaintea lor i s-a înfățișat o priveliște ciudată și fermecătoare.

Împrejurul lui, se învîrteau într-o horă nebunească și comică, o puzderie de danci goi, negri și mînjiți de praf, chiuind de bucurie, ca niște pui de draci chefuiți, care se opreau, între timp, să scuipe, folcloristic — de cîte trei ori fiecare — pe pielea lui crudă și aburită încă de căldura umedă și binefăcătoare a pîntecului matern.

Mai departe puțin, în spatele dancilor, o ceată de femei oacheșe, cu trupuri minunate și tari, îl priveau cu ochi mari, scăpărînd sub pleoape cremene negre și mulțumite, încrucișîndu-și brațele smolite peste sînii goi cu maci vineți înfloriți în sfîrcuri, iar alături de ele, toți bărbații sălașului, cu vătaful în frunte, scoteau din chimirurile late, împodobite cu bani vechi și cu arniciuri colorate, cuțitoaie arcuite, ca niște iatagane mici pentru copiii de Bey, pe care le înfigeau în pămînt, cu gesturi solemne, însoțite de înjurături de mamă la adresa lui.

Dincolo de acești oameni, răsăriți din corturile peticite și de sub căruțele înțepenite lîngă focurile stinse, se întindea șesul nesfîrșit și dur, ca o mare împietrită

între muchiile cerului, clopot străveziu răsturnat deasupra.

Soarele, acest prieten cald al dobitoacelor, al pămîntului și al oamenilor care se scoală de dimineață, se arăta — la sfîrșitul șesului — roșu, ca o sfeclă retezată, îngropată jumătate în ierburi și jumătate în cer.

Noul născut, care — în cursul acestor ceremonii — primise numele de Ciuși (un nume tot atît de banal în lumea măgarilor, ca și Popescu, de exemplu, în lumea noastră) se uita la toate acestea, rînd pe rînd și, deși le vedea pentru prima oară, avea impresia că le cunoaște de mult, că se născuseră odată cu el și, poate, datorită lui.

(Probabil că toți măgarii nou-născuți, ca și unii dintre oameni care se numesc filozofi, au această impresie ciudată că lumea — cu tot jocul ei de forme, de forțe, de lumini și de culori — nu este decît un rezultat al propriului lor fel de a vedea.)

Ciuși se simțea atît de bine în noua lui situație de ființă, i se păreau atît de firești toate cîte le vedea, încît, simțind că i se face foame, începu să sugă de la sînul măgăriței-mame, cu obișnuința clientului care-și cere capu-ținerul la cafeneaua familiară.

Și măgărița-mamă, pînă aci indiferentă la toate cîte se petreceau, îndreptă pentru prima dată ochii asupra lui. Niște ochi buni, blînzi și omenești, de lăuză.

Măgarii, întocmai ca geniile, se dezvoltă foarte repede, așa că, în ziua cînd împlinea șase luni, Ciuși era un măgar în toată puterea cuvîntului : frumos, harnic, voinic și deștept ca un bacalaureat. (Adică, pentru care motiv, elevii de școală leneși pot fi comparați cu măgarii, și măgarii deștepți n-ar putea fi comparați cu elevii de școală silitori ?)

Toți stăpînii lui — fiindcă unui măgar, toți țiganii de pe lume îi sînt stăpîni — îi apreciau calitățile excepționale și îl iubeau, cum s-ar zice, ca pe un frate.

Ciuși nu era supus la munci prea grele, nu era îmboldit niciodată cu piciorul în coaste, sau izbit peste ochi cu codirișca biciului, era hrănit și adăpat la timp și, uneori, mîngîiat pe spinare de mîini aspre, brune și

afectuoase și pupat după urechi de puradeii cu buze ca mura necoaptă.

În viața lui plină de iarbă, plină de cer și de clăi de fîn cosit, Ciuși n-avea să întîmpine însă numai clipe mulțumite și senine.

Soarta îi hărăzise, încă de la cea mai fragedă vîrstă, încercările ei hotărîtoare și fără drept de apel.

Într-un amurg, cînd convoiul căruțelor nomade abia se oprise — pentru ceasurile de noapte, de ciordeală și de odihnă — la marginea Roșiorilor de Vede, în timp ce, în fața corturilor abia întinse, se aprindeau pipele sub mustăți și focurile sub ceaune, și luna se ridica pe boltă, mare, bună, rotundă și galbenă ca o mămăligă de mălai de lux — un personaj ciudat, cu șalvari de zeghe cafenie și cu brîu de lînă roșie, se opri aproape de sălaș și făcîndu-și mîinile pîlnie, începu să strige din toate puterile, cu o voce dogită de șliboviță și de tutun :

— Măăă ! Vătafee, măăă !... Ia vin', ia, vătafeee !...

Toată țigănimea își pironi ochii dincotro venea glasul, iar vătaful puse mîna streașină vederii, își scoase luleaua din gură și răspunse cu glasul îngroșat de îngîmfare :

— Care iaști hacolo, mo ?

— Om bun, bre ! Eu sînt, Dobre !

— Dobre, mo ? Tu iaști, mo ?

— Eu, eu... Ține cîinii, bre, c-am să-ți spui o vorbă...

Vătaful domoli cîinii cu strigăte în jargon, își puse luleaua la loc în colțul gurii cu buze crăpate și vinete, de culoarea sîngelui vechi și păși, țanțoș, înaintea vechiului său cunoscut și client. Dobre, un sîrb cu grădinării de zarzavaturi renumite, în marginea Roșiorilor de Vede.

— Ce mai veaste-poveaste, Dobre, mo ?

— Ce să fie, vătafe ? Am văzut c-ați sosită pe la noi și m-am abătută o țîră să videm dacă, anul ăsta, ai cevașilea bun și pentru noi, că măgarul pe care mi l-ai datără acuși trei ani mi-a muritără și-am rămasără eu în locul lui, taman acuși cînd e de lucru la grădinărie.

— Iaste, cum să nu iaste... Anul hăsta, ham un „băiat“ mo, cum rar ham mai havut. Numai că o să te coaste scump, că e marfă bună... Și îi spuse prețul. Un preț mare, de parcă ar fi fost vorba de un cal, nu de un măgar.

Sîrbul merse de văzu „băiatul“, îl pipăi la piept, i se lăsă greu pe greabăn, ca și cum ar fi voit să-l încalece, îi cercetă copitele, îi ciocăni dinții cu o pietricică și apoi îl trase afectuos de urechi. Ciuși îl privea cu ochii mirați și întrebători.

— Frumoasă vită, bre, n-am ce zice. Dar e scumpă, prea scumpă. Nu face să dai atîția bani pentru un măgar.

— Un măgar ca hăsta face mai mult decît un hargat cu simbria, că hargatul fură și-njură, iar magarul tace și face !

Sîrbu cercetă încă o dată măgarul, mai mări prețul oferit dintr-un început, iar vătaful, după un schimb de păreri pe țigănește cu alți bărbați ai sălașului, mai lăsă și el ceva și tîrgul se făcu.

— Să-l stapanești sanatos și la punga gros...

— Să dea Dumnezeu, bre...

Ciuși nu înțelegea bine ce se petrece cu el. O presimțire rea însă îi întristase ochii, de îndată ce mîna sîrbului începu să-i mîngîie, posesiv, bretonul de pe frunte. Iar cînd vătaful îl dezlegă de țăruș, cînd dancii începură să-l îmbrățișeze așa cum își îmbrățișează frații mai mici, pe „nenea“ care pleacă să-și facă armata, cînd Ralița, fata vătafului, își desprinse din cozi o panglică roșie și i-o înnodă fundă — ca o floare de sînge, în coamă — Ciuși înțelese că ceva grav se petrece cu el. Și așa cum omul, în situații similare, își ridică ochii spre cer, el își pironi capul în pămînt și toată puterea trupului și a voinței de rezistență și-o încleștă în picioare.

Puțin psiholog, sîrbul îl apucă de căpăstru și smuci. Ciuși se opinti în pămînt și rămase neclintit. Fu o clipă de surprindere generală. Foștii lui stăpîni îl priviră cu

admirație. Sîrbul le surîse savant, ca unul care vrea să spună că are el ac de cojocul oricărui măgar.

Și atunci, pentru prima oară în viața lui, Ciuși simți umilința de a fi vită, pumnul sîrbului, mare cît o pătlăgea vînătă, prăbușindu-i-se între ochi.

Durerea i se topi, împrăștiată în trup, ca un sînge nou. Cu o ultimă nădejde, întoarse capul și privi spre cei din jur.

Vătaful se așezase pe iarbă grecește și număra banii, în podul palmei, sub privirile atente ale tovarășilor. Copiii încremeniseră cu degete uitate în gură. Ralița se aplecase să sufle focul sub ceaunul comun.

Ciuși înțelese că, odată cu banii primiți în schimbul lui, oamenii aceia toți deveniseră pentru el străini. Tot atît de străini ca și sîrbul care, înfuriat de primul insucces al pumnului aplicat cu competență, începuse să-l înghioldească, fără control, cu opinca. Înțelesese că funia din mîna noului stăpîn îl trage către o viață nouă, nelămurită și dureroasă, de vreme ce începe cu lovituri. Înțelesese că pentru un măgar nu e o calitate să aibă personalitate și, supus, cu grumazul încovoiat, cu ochii închiși și cu urechile blegi, porni în urma sîrbului, încetinel, c-o cruce mai mult în spinare.

Grădinăriile sîrbului se întindeau la marginea orașului, aproape de cazarmă și de abatorul comunal, exalîndu-și, în noapte, parfumurile tari, de ardei, de pătlăgele roșii, de hrean, de sfeclă dulce și de bălegar umed.

Deasupra grădinăriilor, printre stele galbene ca arpagicul, luna plutea ca o felie de dovleac turcesc coaptă în spuza norilor.

Nu se auzea decît șipotul apei prin șănțulețele dintre straturile de legume, ca o gargară în gîtlejurile grădinii și lătratul unui cîine anonim în criză de lună plină. Ciuși simțea nevoia să plîngă, să se trîntească cu burta la pământ ca să simtă, sub inima lui dezolată, căldura lui bună, prietenă și ocrotitoare.

Cda. 5610 coala 18

Ciuși nu suspinase pînă acum niciodată. Și, primul suspin pe care nu-l putu stăpîni, fu un răget groaznic, răscolitor de tăceri și timpane.

— Ptiu ! Fir-ai al dracului, făcu sîrbul speriat din reveria lui etnică.

De unde putea să știe sîrbul drama muzicală care se petrece în gîtlejul unui măgar ? Căci un măgar — indiferent dacă vrea să-și țipe fericirea sau să-și urle durerea — coardele lui vocale nu scot decît același sunet catastrofal. Și chiar cînd, moralmente, măgarii simt nevoia să cînte, să-și exprime melodios mulțumirea unei clipe, sau să traducă, în sunet, fericirea unei încîntări — deși, pentru ei personal, cîntă cu convingerea și cambrarea interioară a unui perfect tenor — gîtlejul, ca o mașină infernală, cu resorturi independente, transformă cele mai subtile nuanțe ale melodiei în același răget groaznic și eminamente măgăresc.

Un răget în compoziția căruia scîrțîie tramvaie la cotituri de șine, se zdrobesc cioburi de sticlă sub caterpilare, se vaită sirene de vapor în primejdie și intră în criză recruți bolnavi de tuse convulsivă.

De aceea, neștiindu-se vinovat decît cu un suspin, Ciuși însuși se sperie de propriul său răget...

— Hoo ! C-o să mănînci acum, bre. Uite c-am ajuns sără la grajd, i se adresă sîrbul politicos și parcă voind să se scuze de întîrziere, ca în fața unui prieten înfometat pe care l-ar fi adus din oraș la masă, făcîndu-l să aștepte un ceas, fiindcă mîncarea nu era gata. Și, consecvent celor spuse, sîrbul împinse cu piciorul ușa grajdului, ca un paznic ușa temniței în calea prizonierului condamnat la muncă silnică, datorită unei erori judiciare.

Ciuși se opri în prag să cuprindă, cu o singură privire, încăperea care avea să-i servească drept culcuș, adăpost și eventual alcov.

În întunericul grajdului, odată cu mirosul fînului, nările lui deslușiră, de îndată, mirosul — cald și specific — al unui tovarăș de singurătate și suferință.

Și, dintr-o dată, Ciuși nu se mai simți atît de nenorocit.

Un măgar mai mult, într-un grajd străin, înseamnă tot atît de mult pentru alt măgar, cît înseamnă pentru un român prezența altui român, într-un local de noapte, la Paris. De aceea, Ciuși se grămădi, dibuind întunericul, cît putu mai aproape de noul compatriot și ca o dovadă de netăgăduit și imediată simpatie, îi dădu de cîteva ori cu coada peste ochi, în chip de bezea și de salut.

— Eh ! Acu', bre, fin aveți, apă este... noapte bună la boieri ! zise sîrbul isprăvindu-și treaba și trăgînd după el ușa grajdului. Ciuși îi ascultă pașii depărtîndu-se, rămase o clipă gînditor și, dornic să-și cunoască cît mai repede pritenul de iesle, așa cum sînt dornici copiii de școală să se împrietenească cît mai iute cu colegii lor de bancă, se apropie de el și îl înghesui liric cu picioarele de dindărăt. Prietenul răspunse cu o egală politețe, dîndu-i — amical — o copită între coaste. Și-atunci, abia, Ciuși își putu da seama, cu o plăcută surprindere, că tovarășul lui de grajd nu era un măgar propriu-zis, ci o măgăriță în toată splendoarea tinereții și a măgărimii ei.

Pe măgăriță o chema Bleaga.

Era o ființă puțintică la trup, docilă, harnică și totdeauna ținînd ochii plecați a rușine, în pămînt, ca o domnișoară de măritat crescută la „Ursuline".

Unică la stăpîni, muncea din greu în grădinăria sîrbului și unica ei mulțumire o găsea noaptea, cînd — singură în grajdul plin de greieri și de bălegar — își lungea trupul pe paiele îmbibate de propriul ei miros și, rumegînd un șomoiog de fîn parfumat, își da drumul gîndurilor în lumea cea fără de pereche a visurilor.

Visuri, în împărăția cărora Făt-Frumos etern al sufletelor dornice de iubire lua aspectul unui măgar alb, cu căpăstru de argint, cu bor de catifea umedă și cu copite elegante de chihlimbar negru.

Dar, cu toate că Ciuși nu întrunea nici una din aceste calități, de îndată ce deveni tovarășul ei de muncă zilnică și de reverie nocturnă, Bleaga simți pentru el mai mult decît o prietenie obișnuită, suprapunîndu-i —

cu imaginația ei de femeie romanțioasă — una cîte una, toate calitățile Făt-Frumosului din vise.

Și, dacă în timpul nopții, dragostea ei se poetiza imaterială, această dragoste devenea, ziua, o nevoie de a se materializa în atențiuni și sacrificii continue. De aceea, Bleaga îi lăsa lui fînul cel mai curat din porția comună, nu bea niciodată înaintea lui, ca să nu-i tulbure apa și, cînd aveau de dus poveri împreună, ea se opintea din răsputeri ca să-i ușureze lui truda.

Dragostea măgarilor se aseamănă cu a liceenilor și cu a poeților.

E pură și dezinteresată, feciorelnică, mistuitoare. Așa o simțea și Ciuși în „forul său interior".

De aceea, zi după zi, amîna clipa destăinuirii, mulțumindu-se, ca și Bleaga, să facă aceleași sacrificii pentru ea, în ceasurile de muncă și de hrană, iar noaptea — în ceasurile de insomnie — mai viril și mai puțin resemnat decît ea, să se dea cu capul de iesle, căutînd să relanseze prin astfel de dureri, focul suferințelor morale.

Firește, din toată idila lor șovăielnică, discretă și lilială, sîrbul — element prozaic în lumea măgarilor, ca și orice măgar în lumea sîrbilor — nu putu observa decît că cei doi amorezați, de cînd sînt împreună, slăbesc, tinzînd să rămînă numai urechi.

Își făcu înțelepțește socoteala că măgarii muncesc prea mult și, ca om ce ținea la avutul lui, se gîndi să le ușureze munca, lăsîndu-i după-amiaza să pască liberi în pajiștea de lîngă grădinărie.

Așa, în mijlocul naturii (codoașă dumnezeiască a tuturor celor ce se iubesc, indiferent de numărul picioarelor) pentru Ciuși și Bleaga începură să sune adevărate ceasuri de iubire, prevestitoare ale zilei hotărîtoare în materie.

Și ziua hotărîtoare în materie veni.

Era o înserare limpede, liniștită și parfumată. Amurgul cobora de pe dealuri, cu tălăngi la gît. Soarele se ghemuise în ierburi ca un arici cu țepi de aur și, la cazarma de lîngă grădinărie, un recrut, tolănit pe tunică, cînta rural din „clanaret".

Ciuși și Bleaga pășteau, alături, iarba crudă cu soarele de peste zi închegat pe sfîrcuri în mărgele moi de

rouă. Pătrunși de poezia clipei, își cedau unul altuia — cu politețe omenească — trufandalele și delicatesele cîmpului : margarete de cretă unse la mijloc cu miere galbenă, maci de sînge cu cearcăne vinete sub ochi, clopoței de *crêpe georgette*, păpădii de puf de lebădă și ciuboțici de șofran, festonate cu gălbenuș de ou.

Și fiindcă la măgari mîncarea ține loc de conversație, se înțelegeau perfect și erau fericiți pentru că erau măgari, pentru că erau singuri și pentru că erau liberi, cu copitele pe pămîntul bun și cu sfîrcurile urechilor în cerul fără diferențe de rasă.

Și poate și clipa asta ar fi trecut lipsită de urmări, ca atîtea altele tot atît de poetizate de crepuscul, dacă un bondar imens — cu motor de avionetă de turism în gîtlej — n-ar fi făcut un viraj greșit, văzîndu-se astfel silit să aterizeze forțat în urechea măgăriței.

Trezită din reveria ei lirico-vegetariană și cuprinsă de panică, Bleaga își pierdu cumpătul și, neștiind ce să facă și cum să se apere, așa cum un ofițer ofensat recurge, ca ultim argument, la scoaterea săbiei din teacă, recurge și ea la suprema ei posibilitate de apărare. Își făcu vînt și cu toată puterea azvîrli în neștire cu picioarele ultime, potrivindu-le însă, printr-o manevră greșită, exact în singurul loc unde nu voise să dea, adică între ochii adoratului.

Ciuși primi lovitura cu măreția unui general în fruntea căruia se înfige, neprevăzut, un glonț, rătăcit pînă la postul de comandă.

Între timp, recăpătîndu-și sîngele rece o clipă pierdut, bondarul execută un *looping* scurt în cuprinsul urechii, apoi își luă zborul în spațiu, suplu ca un pilot care a făcut o figură intenționată, știindu-și acrobațiile aeriene urmărite de binoclul unei logodnice sportive.

Abia liniștită, cu spaima încă bulbucată în ochi, neștiind cum să se scuze și să-și arate părerea de rău pentru lovitura dată atît de prozaic iubitului, Bleaga lăsă frîu liber elanului liric care o anima și se lipi de Ciuși într-o lungă mîngîiere păroasă.

Fericit de întorsătura pe care o luau lucrurile, Ciuși îi răspunse la fel. Îi simți respirația accelerată și cu temperatură inedită și trupul ei răzimat de al lui într-o

atitudine clară de abandon. Îi văzu coada fluturînd, asupra lui, ca voalul minunat al lui Salammbô și, în ochii ei mari și vineți, ca două prune tomnatice, desluși privirea cea anume.

Își simți urechile vîjiind de pasiune și tîmplele zvîcnind boccaccian sub căpăstru... Biruit, emoționat, fermecat, întinse către ea botul, într-o atitudine de gură și, ca un tînăr emoționat care nu mai știe ce să spună, căzu în genunchii din față, înaintea ei.

Cîteva zile după această întîmplare, care marcase o epocă nouă în viața celor doi măgari, Dobre sîrbul primi o înștiințare ciudată. Primarul din Roșiorii de Vede îi trimitea vorbă că, dacă „se mai aud răgind, măgarii de la grădinărie, în timpul nopții, turburînd liniștea cetățenilor, îl va da în judecată și va pune guarzii comunali să împuște pe contravenienți".

Cunoscînd „de visu" motivele expansiunii vocale ale măgarilor săi, sîrbul chibzui că, pentru a face voia primarului, singura soluție era să despartă pe cei doi îndrăgostiți, nemaidîndu-le putința ca, fiind împreună, să reediteze concertele lor pasionale. Și chiar de a doua zi hotărîrea aceasta fu tradusă în fapt.

Ciușî fu lăsat să pască mai departe în livada plină de flori și de amintiri, iar Bleaga fu exilată într-o ogradă vecină, în compania unor cai birjărești, printre care un anume Murgu, armăsar tînăr și nervos, își purta cu aroganță șoldurile durde și coama înzorzonată cu panglicuțe albastre. Iar, pentru noapte, Bleaga fu invitată să doarmă într-un șopron, situat tocmai la capătul grădinăriilor.

Din primele zile de exil, Ciușî își cîntări toată durerea sufletului și toată disperarea trupului frămîntat de dorințe zadarnice. Își dădu seama că de-abia acum încep adevăratele suferințe care înalță pe vită la rangul de om.

Pe Bleaga n-o mai putea vedea aproape deloc. Numai dimineața, în timpul muncilor diverse, deși nu mai trăgea la același ham, deși nu mai lucrau pentru prosperitatea aceluiași pogon de zarzavat, se puteau totuși zări la o întretăiere de poteci, printr-o știrbitură de uluci, sau într-o deschizătură de porți.

În clipele astea rare, prețioase, Ciușî simțea că îi fuge pămîntul de sub picioare, iar Miloș, băiatul sîrbului, care îl mîna, se mira și chiuia de bucurie „c-a luat-o măgarul la trap, fără să-i dea bice".

Și Ciușî fugea, într-adevăr, cît îl țineau puterile, cu speranța vană că va putea ajunge pe cea, mereu mai departe.

După-amiaza, în timpul păscutului, singur în mijlocul cîmpului, Ciușî, trecut la panteism, își pironea ochii în soare, îi întorcea după el, așteptînd parcă să coboare de acolo scăparea cea mult așteptată.

De cîteva ori se gîndise să evadeze și, cu orice risc, să se avînte alături de Bleaga și mai ales alături de Murgu.

Murgu ăsta îi făcuse întotdeauna o impresie proastă. Era îngîmfat ca un cal de circ, prost ca un cal de saca și disprețuitor ca un cal de curse. Din primul moment în care îl văzuse, Ciușî simțise, pentru el, repulsia și antipatia pe care burghezii înșurați de curînd o simt pentru așa-zișii „tipi", oploșiți sub poalele largi ale societăților înalte în descompunere, ca ciupercile otrăvitoare sub zidurile mănăstirilor în ruină. Ar fi vrut — mai ales de cînd îl văzuse nechezînd și scuturîndu-și coama, în prezența adoratei sale — să-i iasă o singură dată în față, să-l măsoare de sus pînă jos și să-i întoarcă spatele, plecînd de lîngă el cu Bleaga alături, „precum ca să se știe".

Dar sîrbul, bănuind gîndurile lui de evadare, ca să previe orice surpriză și mai ales de conflict cu primarul, în chiar ziua sorocită de Ciușî eliberării, îl legă strîns de un țăruș, cu un crîmpei de funie, mărginindu-i la cîțiva pași, de jur împrejur, posibilitatea de expansiune.

În clipa aceea, privind pe Dobre cum bate țărușul în pămînt, Ciușî simțise — pentru prima dată — instinctele carnivore : ar fi mîncat toți sîrbii din lume, simplu, ca pe o legătură de morcovi.

Seara, cînd se întorcea în cuibul gol cu miros bun și tandru de grajd, gîndul lui pornea pătimaș către Bleaga, pe care o știa singură în șopronul de la capătul celălalt al grădinăriei, bănuind-o mistuită de același neastîmpăr erotic, de același chin ucigător al despărțirii

și singurătății. De aceea, Ciuși, în fiecare din aceste nopți teribile, lăsa fînul neatins și, pietrificat de amor, își înfigea urechile în singurătate, ca două scoici în adîncuri de mări și asculta tăcerile, așteptînd să deslușească chemarea dorită și alinătoare a celei de departe, fără să bănuiască, nenorocitul de el, că în același timp, consumată de aceeași disperare și de aceleași nădejdi, urechile adoratei, cufundate similar în misterul nopții, adulmecau, din aceeași singurătate, nechezatul viril și sforăitor al numitului Murgu.

Luni după luni trecură peste grădinile sîrbului, cu zile la fel de pline pentru Ciuși, de tristețe uniformă și de zădărnicie. În tot acest timp, dragostea lui crescuse, luînd proporții supramăgărești, alimentată de gelozie și lipsită de satisfacții, ca un incendiu suflat de vînt și lipsit de guri de apă. Distrus moralmente și epuizat trupește pînă la ultima resursă de energie, Ciuși abia mai putea munci onorabil, îmbătrînit prematur ca un deboșat neurastenizat și chinuit de presimțiri rele, ca un candidat la sinucidere.

Și, poate, multă vreme încă, lucrurile ar fi continuat să meargă la fel, dacă, într-o dimineață, ieșind la lucru ca de obicei, Ciuși, n-ar fi observat că Bleaga lipsește, fiind înlocuită la ham de un om tocmit cu chirie, ca o vită oarecare. Cum niciodată de cînd erau împreună la serviciul sîrbului, Bleaga nu lipsise de la lucru, Ciuși își dădu seama că ceva neobișnuit se petrece cu ea.

Cutremurat de gînduri negre, porni la muncă cu picioarele moi, cu capul în pămînt, cu urechile îndurerate, îndeplinindu-și fără chef, fără bunăvoință, fără atenție, obligațiile de sclav, ceea ce îi atrase din partea lui Miloș, surprins că „măgăreața“ calcă anapoda în ham, o serie de lovituri aplicate artistic, peste ochi, cu pleasna biciului și peste coaste cu codirișca.

Dar Ciuși nu simțea arsura loviturilor. Gîndul lui era numai la Bleaga. Și-o închipuia vîndută altui sîrb, sau poate chiar stăpînului lui Murgu, care era geambaș și fabricant de mezeluri. Își închipuia că ceasul despărțirii definitive a sunat, închizînd în ultima lui bătaie și cea de pe urmă nădejde.

Și-o închipuia moartă în mijlocul șopronului, cu ochii sleiți, cu carnea rece, năpădită de gîngănii.

Gîndul că n-o va mai vedea niciodată, că povestea lui de iubire s-a sfîrșit pentru totdeauna, îi făcea să-și simtă sufletul sălciu și coada grea ca o aripă frîntă.

De aceea, cînd ceasul de odihnă sosi și Miloș îi dădu drumul din hamuri, înjurîndu-l de obiecte și sărbători bisericești, ca pe un creștin oarecare, Ciuși nu mai luă drumul grajdului, ci, indiferent, neclintit, rămase pe loc, ca o piatră cenușie.

Atunci observă că, la grădinărie, se petrece ceva neobișnuit, într-un tempo de zarvă și alertă.

Vișa, nevasta sîrbului, alerga de zor, ducînd în brațe saci rupți și țoale vechi, către șopronul de la capătul grădinăriei. Miloș, pus în curent, pe sîrbește, cu cele ce se petrec, chiuia aruncîndu-și de entuziasm fesneacul în aer, iar Dobre, din ușa șopronului, făcea semne neînțelese cu brațele lui scurte și groase ca niște castraveți de sămînță.

Ciuși, privi toate astea, la început fără interes, apoi cu surprindere și, în cele din urmă, cu emoție. Își dădu seama că centrul tuturor preocupărilor este șopronul de unde nu mai ieșise Bleaga și zguduit de fiorul unei ultime speranțe, ascunzîndu-se hoțește de privirile celor din curte, porni șovăind într-acolo.

Cînd ajunse, toată lumea era înăuntru. Se opri în ușa deschisă și privi.

Bleaga era acolo : vie, veselă, deși parcă slăbită, ca după o muncă istovitoare. Alături de ea, înfășurat în țoalele aduse de Vișa, pruncul căruia Bleaga îi dăduse naștere, cu cîteva clipe mai înainte, aburea ca o pîine caldă scoasă din cuptor.

Ciuși simți un val de sînge cald împrăștiindu-i-se în trup, așa cum se împrăștie apa din furtunul sîrbului într-un strat de pămînt ars de secetă.

Înțelese că Bleaga pecetluise dragostea lor obidită și persecutată, prin nașterea acelui fiu din care se ridica aburul cald, ca fumul dintr-o jertfă primită de zei.

Dintr-o dată, Ciuşi se simţi o fiinţă superioară. Acum nu mai era măgar. Era tată. De aceea nu mai ţinu socoteala de nimeni şi de nimic. Surprins de grandoarea sentimentului patern, se repezi pe uşa şopronului înăuntru.

Fu un moment de panică generală. Sîrbul şi cu nevastă-sa se dădură speriaţi în lături. Miloş sări, ca o broască, pe fundul unei putini răsturnate şi Bleaga însăşi, înfricoşată, încercă să se ridice, căutînd să-şi protejeze pruncul cu propria ei făptură. Nu izbuti, însă, decît să-l dezvelească din ţoale.

Şi pruncul apăru la lumina zilei, speriat, puţintel, caraghios, dezorientat şi prevăzut cu două urechi enorme, ca şi cum restul trupului ar fi fost un simplu accesoriu al lor.

Ciuşi scoase un răget aproape omenesc. Ochii i se împăienjeniră subit de vinişoare roşii şi tulburi, ca şi cum cineva i-ar fi dat cu bulion în ei. Trupul i se zgudui de cîteva ori, smucit de convulsiuni, apoi se prăvăli, neînsufleţit, la pămînt.

Noul născut era catîr.

Post-scriptum. Din pielea lui Ciuşi s-a făcut mai tîrziu, o tobă mare, pentru muzica militară a Regimentului 30 de infanterie.

BOBY

La început, Boby a fost un căţel mic şi drăguţ, lipsit de familie şi de ochi, rătăcit într-o noapte pe stradă.

Vardistul din post, care se plictisea în noaptea aceea ploioasă — lipsită de slujnici şi de interes — a auzit scîncetele căţelului ghemuit lîngă grilajul unei case impunătoare şi, apropiindu-se de el, a scuipat grav pe trotuar şi-a zis cu voce tare :

— Uite-un cîine...

După asta l-a ridicat de jos, i-a dat un bobîrnac afectuos între ochi şi l-a vîrît în buzunar, ca pe un corn, zicîndu-şi, de data asta în gînd :

„Cîinii şi potcoavele găsite aduc noroc la casa omului. Să-l luăm... fără proces-verbal...".

De îndată ce-a intrat în posesia vederilor sale, Boby, care era un căţel de rasă şi nu putea suferi mirosul de cizme unse cu „seu de peşte", cultivat ca o distincţie în familia vardistului, şi-a ridicat coada ca un panaş şi-a plecat în lume... s-o înfrunte, s-o latre, s-o muşte şi s-o cucerească, ca un d'Artagnan oarecare printre muşchetarii căţeilor.

Primul popas l-a făcut în poala — cu miros de tutun şi de garoafe — a unei chivuţe, care, drept prim semn de simpatie, i-a pus în jurul gîtului o „pamblică" roşie şi semeaţă.

După asta, l-a legat c-o sfoară de un picior și l-a scos „la vedere".

Boby a făcut atunci cunoștință cu Calea Victoriei. Toată lumea care se oprea să-l mîngîie și să-l tocmească îl plictisea...

De aceea a fost foarte încîntat cînd, desfăcîndu-i-se piciorul prizonier, a fost vîndut, cu o sută de lei, unei doamne, foarte bătrînă, foarte urită, foarte parfumată și cu perucă.

În casa acestei doamne care se numea Desdemona și care știa să citească soarta oamenilor în zațul de cafea neagră și în douăzeci și patru de cărți cu purici, Boby a învățat două lucruri importante :

1. Că pisicile nu se pot mărita cu cîinii... (Doamna Desdemona avea opt pisici negre) ;

2. Că viitorul unor oameni trebuie să fie foarte mic, de vreme ce încape într-o ceașcă de cafea turcească.

Cînd au venit de la poliție s-o aresteze pe doamna Desdemona, despre care se aflase că mai are și ocupația de a sustrage portofele și diferite mărfuri, prin tramvaie și magazine, fiind „cleptomană", după cum pretinde dînsa, Boby a recunoscut printre vardiști și pe primul său proprietar.

Dar cum Boby devenise, pînă în acel moment, un cățelandru în toată puterea cuvîntului, vardistul nu l-a recunoscut și s-a mulțumit, pentru a doua oară, să scuipe cu gravitate și să zică tot cu voce tare :

— Uite-un cîine !... Îl arestăm și pe el, domnule șef, că e complice d-al „cremenalei" ?

Se vede treaba, însă, că domnul șef simpatiza cu complicii, fiindcă, drept răspuns la propunerea vardistului, pe Boby l-a mîngîiat, în creștet, și pe el l-a făcut „vită încălțată", în față.

„Cu cizme !" și-a zis, în gîndul lui, Boby, care nu uitase încă parfumul primei lui nopți, petrecută în tovărășia vardistului.

La domnu' șef — care, în urma arestării operată la doamna Desdemona — devenise proprietarul lui, Boby a început să iubească...

Trei luni a iubit platonic pe mizerabila aceea de Bombonica, cățeaua unui locotenent de administrație de alături, în acel moment reținut — în prevenție — pentru servicii aduse statului...

Dar domnu' șef avea și-o fată.

O chema Angela și era blondă și tîrtoșe, ca o păpușă de turtă dulce, cu cap de înger lipit în vîrful trupului.

Angela îl iubea pe Boby — în toate cazurile — mai mult decît Bombonica.

Îl culca seara cu ea în pat și-i căuta în cap, ca unui soț.

Uneori îl săruta pe ochi, ca pe un amant.

Cu toate astea, Boby, obsedat de amintire, visa, noaptea — culcat în așternuturile de zestre ale fetei domnului șef — numai maidane pline de soare, de bălării, de gunoaie și de cățele lirice...

Într-o zi, domnișoara Angela a fost răpită, în virtutea unei foi dotale de două pagini, de către locotenentul de administrație de alături, ieșit din prevenție pe cauțiune morală.

Boby a fost obligat, din această cauză, să trăiască, în sfîrșit, sub același acoperămînt cu Bombonica.

Dar toate legăturile de dragoste au un capăt...

De aceea, Boby, dîndu-și seama că nu poate lupta cu un întreg cartier de cîini — fanți și mîrlani — ca să apere reputația Bombonichii, într-o bună zi a părăsit-o, și părăsind domiciliul conjugal s-a dus drept înainte pe linia de tramvai, fără să privească în urmă, purtînd în suflet amărăciunea mare a primei despărțiri definitive.

Pentru că Boby o iubea, cu adevărat, pe Bombonica. Ea reprezenta pentru el dragostea însăși.

O iubea atît de mult și de statornic, încît, în fața ușurinței cu care ea privea lucrurile și cîinii, se hotărîse să fugă.

Să fugă departe... să moară... închizînd în inima lui sîngerată — pentru vecie — amintirea acestei cățeluțe adorate pînă la sacrificiu personal.

Sinuciderea lui Boby a fost un eveniment în tot cartierul.

Tramvaiul trecuse peste el, retezîndu-i capul ca o ridiche. Și, Boby, trecuse la rîndul lui, în raiul mic, plin de oscioare de pui, de miez de pîine muiat în lapte dulce și de farfurii pline de sosuri picante, rezervat cățeilor defuncți, ducînd cu el, în nări și pentru eternitate, mirosul delicat și tulburător al Bombonichii lui...

Dar, la porțile raiului pentru căței, o societate anonimă pe acțiuni, cu consiliu de administrație și cu dividende mari, a trimis o echipă de hingheri. Boby a fost evaluat de ochii lor pricepuți și trimis apoi, de la porțile raiului, într-o fabrică cu miros acru și praf de tanin.

De la moartea lui Boby trecuse un an.

Cînd a ieșit din magazinul de pe Calea Victoriei, doamna Angela a încercat să-și pună pe degetele sale groase și roșii ca niște cîrnăciori de Debrețin, perechea de mănuși noi, abia cumpărate.

Și după ce amîndouă mănușile îi acoperiră mîinile, doamna Angela și le privi cu admirație.

— Vai ce frumoase sînt ! își zise ea.

Dar... fără să știe cum, fără să-și dea seama de ce, simți că mănușa stîngă începe să-i ardă palma și să i-o strîngă ca o cămașă mică de forță...

Și cum ar fi putut ea să bănuiască că pielea lui Boby — transformată în mănușă pentru mîna ei stîngă — printr-o afinitate romantică și inexplicabilă, recunoscuse în pielea mănușii sale din mîna dreaptă parfumul delicat și tulburător al Bambonichii, căzută pradă aceleiași societăți anonime pe acțiuni, în urma unui banal accident de automobil.

Dumnezeul cățeilor (trebuie să fie un Saint-Bernard bătrîn și năpîrlit) făcuse dreptate bietului Boby...

PRIMA FEMEIE

Ședeau, cîteșipatru, într-o grădină de noapte, la marginea Bucureștiului.

Veniseră nepremeditat, hotărîți la un pahar de vin mai mult. Trebuie atît de puțin unor prieteni, întîlniți întîmplător pe stradă, să oprească primul automobil și să plece la chef în aer liber !

La început au vorbit de ei, de viața lor, de ocupațiile cotidiene.. Pe urmă au început glumele, anecdotele, cărora le aștepți, hotărît să rîzi, sfîrșitul.

Fără încîntarea carnavalească și dulceagă a lunii — suspendată în văzduh ca un lampion de foiță colorată — s-au simțit deodată triști, copleșiți de melancolia specifică petrecerilor unde lipsesc femeile.

Femeile ! Cîteșipatru se gîndesc la ele ! Le bănuie la mesele altora, în brațele altora, le simt mișunînd în tot orașul, în toată lumea — mincinoase și convenționale, hidoase și necesare — ca repetarea unui drog contopit în existență.

— Hai să mai bem, băieți ! Ce dracu, de ne-am prostit așa !

— Toarnă !

Lulu Pleșoianu a întins paharul cel dintîi, c-un gest distins.

— Cu sifon ?

A fost destul atît. O întrebare obișnuită, insignifiantă, pentru ca gîndul general să vie în stare normală.

— Șampanie !...

Lulu Pleşoianu are ochii sticloşi şi buzele umede. Acum un ceas mărturisea că e amorezat. Se ridică în picioare şi cu un gest echivoc, între ebrietate şi oratorism, ridică paharul.

— Beau în sănătatea iubirii mele !...

Ceilalţi rîd.

Lulu Pleşoianu e serios. Are doar douăzeci şi unu de ani.

— E prima femeie... pe care... singura ! Pe onoarea mea !...

— E frumoasă ?

— E încîntătoare. Nici nu vă închipuiţi cîtă graţie, cîtă tandreţe ştie să puie în mîngîierile ei. Şi are un suflet... un suflet mare, drăgăstos, cald, feminin... De multe ori, cînd mă uit la ea, am impresia că trăiesc într-un castel medieval, ca un paj amorezat, lungit la picioarele ei princiare, sorbindu-i din ochi toată făptura ei spumoasă, candidă, superbă, voluptoasă...

În uşa chioşcului, durdulie pe şoldurile prea mari pentru fusta strîmtă, apare tradiţionala florăreasă ducînd pe umeri coşul încărcat cu flori de noapte, flori fade, stropite şi înviorate de sifonul bodegilor ori apa cişmelelor de suburbie.

— Flori frumoase, domnişorilor... trandafiri... garoafe...

— Nu luăm, femeie !...

Ţiganca a răzimat coşul de masă. Ochii zgrunţuroşi şi negri ca doi grunji de smoală s-au oprit radioşi pe Lulu.

— Lasă că-mi ia domnişorul... dumnealui mă cunoaşte...

Ceilalţi privesc nedumeriţi. Lulu a încremenit. Prin buzele vinete şuieră :

— Pleacă de aici că-ţi crăp capul !...

Ţiganca şi-a luat coşul...

— Ba să crăpi capul la ale dumitale... şi să mai poftesti să merg şi altă dată cînd te-i mai ruga de mine !

CINCI SCRISORI

Ai primit ieri de dimineaţă, duduie frumoasă, cinci scrisori, pentru că te iubesc cinci inşi.

Le-am văzut aruncate, ca nişte petale desprinse dintr-un enorm trandafir artificial, pe masa dumitale „de lucru" încărcată ca o vitrină de drogherie cu flacoane de toate mărimile : cutioare cu format simpatic şi conţinut dubios ; pufuri moi şi pulverizatoare luxoase ca nişte pui de sifoane de familie nobilă ; lucruri multe, mici, drăguţe şi inutile, dintre care se deosebeşte ţanţoş un ruj impertinent. (Impertinent, pentru că aseară petrecînd noaptea în tovărăşia unei candide batiste, în interiorul genţii dumitale, i-a muşcat şi i-a însîngerat obrazul de mătase.)

Te iubesc cinci inşi. Un pianist, un poet (elev în clasa a VII-a de liceu), un pictor, un locotenent de cavalerie şi un senator văduv şi sentimental.

Mi-ai dat voie şi-am citit scrisorile. Îţi cer iertare că le voi reproduce aci fără să te întreb. Cei cinci (nu din Frankfurt) mă vor ierta de asemenea, cred, iar pentru a înlătura orice bănuială de recunoaştere, te voi boteza pe dumneata, duduie frumoasă, Alina.

Îţi scria pianistul :

„Oh ! Alina !...

Imaginea ta se întreţese în visurile mele ca o obsesie simfonică. Şi văd ochii tăi tandri ca doi bemoli, zîmbetu-ţi perlat ca un triolet, dinţii tăi albi şi lucitori

Cda. 5610 coala 19

ca o minusculă claviatură de ivoriu, privirea-ți prelungită ca o notă cu punct, talia ta mlădioasă și cambrată ca o acoladă, coafura-ți împletită ca o cheie de sol (probabil că adoratorul dumitale, Alina, nu știa că ți-ai sacrificat astăzi părul abundent — căzut ca o jertfă blondă pe pardoselile de la „Ilona") sînu-ți timid ca o Berceuse de Brahms (cred că ar fi mai exact dacă ar fi zis «ca două Berceuse de Brahms»), picioarele-ți mici și nervoase ca două lieduri de Schumann.

Vino !... Vino, ca o inspirație și cu mîinile tale cîntă melodia dragostei pe clapele sufletului meu. Vino ! Te aștept — unde ți-am spus — respectuos și cucernic ca un imn !..."

Urmau apoi rîndurile poetului elev de liceu, înșirate regulat, citeț, cu un scris în formație. Proprietarul lui îl vrea mare și drept și tocmai din acest motiv scrisul era pe alocuri cursiv și mic.

„Zînă frumoasă care locuiești în castelul basmului blînd și dulce al vieții mele, Alina Cosînzeana !... Alina Cosînzeana !... Alina Cosînzeana !...

De un an de zile, un sentiment mai puternic decît rațiunea, un sentiment sfînt și sacru mă stăpînește, mă rănește, mă chinuie, mă doare. La început nu mi-am dat seama. Am crezut că e o copilărie trecătoare. Dar acum ?... Acum simt că nu mai pot... simt că trebuie să vorbesc.

Vă iubesc, domnișoară Alina !

Imaginea ta (în numele iubirii mele, iertați-mă că vă tutuiesc) mă urmărește pretutindeni ca gîndul unui examen. Îmi apari în orice clipă, în orice minut, în orice ceas, în orice zi, în orice noapte, înaintea ochilor mei plînși, ispitindă (acesta e un cuvînt creat de mine în poezia *EA* ce-am scris-o ieri pentru dumneavoastră), frumoasă — mai presus de orice închipuire. Te văd așa cum ești, cu ochii tăi albaștri ca două pete de cerneală antracen, cu brațele albe și sculpturale ca ale Venerei din Milo, cu gura roșie ca un mac.

Mi-ai tulburat apa sufletului meu, cu jocul tău mic și misterios — ca o nimfă din străvechi care se joacă cu vîrful parfumat al piciorului gol — în apa unui lac mistic din mijlocul unei păduri seculare.

Ai milă de un biet suflet care sîngeră de dorul tău, iar dacă nu, căci dragostea nu se cere ca o pomană, aruncă-ți în altă parte privirea ta, care mă-ncurcă și mă zăpăcește, ca o ecuație cu două necunoscute. Aștept cu nerăbdare un mic răspuns, un rînd-două cel puțin, pentru a ști ce-am de făcut pe lumea asta !!!...

P.S. Vă rog, cu lacrimi în ochi, a-mi răspunde pe adresa unui prieten intim al meu, pentru că acasă mi se citesc scrisorile. Adresa lui este : Vasilică Constantinescu, student, str. Speranței colț cu Fericirii, Loco."

A treia scrisoare era închisă într-un plic mare, galben — *couleur des feuilles qui tombent* — cu mărcile lipite la întîmplare.

L-am desfăcut și pe acesta și am citit :

„Alina ! Știu, căpșorul tău naiv și bucălat de copil se va face o clipă serios, cînd va citi rîndurile astea. De-ar rămîne serios pînă la urmă !...

Alina, mi-ești dragă ! Ești un portret minunat, o capodoperă cum numai Renașterea a știut să dea.

Cine n-ar fi vrăjit de ochii tăi albaștri ca două mărgele de cobalt, adînciți sub fruntea-ți netedă ca o paletă de cristal ?

Cine n-ar vrea să sărute buzele tale sîngerate de carminul unui apus de soare flamand, buzele care zîmbesc mai frumos și mai de nepătruns decît Gioconda lui Da Vinci ?

Cine nu s-ar înfiora simțindu-și părul mîngîiat de degetele tale subțiri ca niște pensule de bambus, cine nu și-ar urla fericirea simțindu-te în brațele lui, mlădioasă ca o culoare în ulei ?

Ce folos că am talent pe care mi-l recunoaște o lume întreagă, chiar criticii cei mai acerbi, dacă adevărata mea capodoperă n-o pot realiza ?

Vino și așază-te pe șevaletul vieții mele, pînză magică pe care dragostea mea, cu peneluri lungi de sărutări, v-a picta cel mai frumos tablou..."

Scrisoarea locotenentului de cavalerie, parfumat violent cu parfum de zece lei gramul, purta o ștampilă de ceară pe care se zărea efigia unui cap de cal, cu botul lung și fin ca al unui ogar rusesc.

„Domnișoară.

Îmi veți scuza îndrăzneala de a vă smulge cîteva clipe din timpul dumneavoastră prețios, plictisindu-vă (nu mă îndoiesc) cu rîndurile de față. Vedeți însă, sînt împrejurări în care omul e biruit de sentiment.

Căci, într-adevăr, mi-ați inspirat, Domnișoară, un sentiment profund din mirajul căruia nu mai pot ieși de-acum trei zile, de cînd norocul v-a scos în calea vieții mele, la „Taina".

Nu găsesc cuvinte potrivite pentru a-mi exprima starea mea sufletească. De fapt, limba noastră românească e foarte săracă, și apoi n-am darul de a scrie. Altora soarta le-a rezervat acest dar divin și convingător.

Nu credeți că prin aceste rînduri vreau să mă insinuez în sufletul dumneavoastră. Nu ! Departe de mine acest gest meschin.

Vreau numai să vă fac să știți că întotdeauna aveți în mine un prieten care vă stă la dispoziție orișicînd, un prieten pe care puteți conta.

Știind că călăriți în fiecare duminică la Șosea, îmi fac plăcuta datorie de a vă ruga să-mi faceți plăcerea și onoarea de a-mi permite să vă însoțesc, permițîndu-mi în același timp să vă ofer pentru această cavalcadă călare calul meu, la care țiu mai mult ca la orice pe lume. Ce fericit ar fi calul meu și cu cîtă plăcere v-ar purta, dacă ar ști că aveți un pic de simpatie pentru stăpînul lui, cel mai umil dintre admiratorii dumneavoastră !

P.S. Dacă primiți, vă rog să-mi spuneți ca să vă trimit calul prin telefon."

Cea din urmă scrisoare, vîrîtă într-un plic cu „en tete", conținea scrisul ramolit al unui tacit membru al maturului corp, pe care strămoșii noștri romani l-au botezat Senat.

Nu știu cum e cel ce a scris acele rînduri, știu însă că le-a redactat într-un stil viguros, de om care știe ce scrie.

„Duduiță dragă,

Nu mai sînt la vîrsta de a scrie versuri împănate de complimente. Te-am văzut și mi-ai plăcut mai mult ca discursul șefului partidului nostru. Știu cine ești, ce ești și ce faci.

Ești orfană și inteligentă. Ai și niște parale, nu însă destul pentru ca frumusețea și tinerețea dumitale să se poată dezvolta. De aceea îți propun să-mi dai iluzia unei tinereți pe care nu m-am hotărît încă s-o regret.

Îți pun la dispoziție o casă în centru, un automobil, și-ți dau cincizeci de mii de lei lunar să faci ce vrei cu ei. Nu-ți cer decît să fii singură și drăguță cu mine la orele și în zilele cînd timpul și sănătatea îmi vor permite să viu să te văd.

Te previu că nu viu niciodată pe neașteptate, nici mai devreme de ora fixată. Înțelegi ce vreau să spui.

Gîndește-te bine și răspunde-mi în trei zile ce hotărăști.

Eu stau la «Athenée Palace»."

. . . . . .

Și după ce am isprăvit de citit ultima scrisoare, te-am privit curios, duduie frumoasă și te-am întrebat ce zici ?

Dumneata îți făceai toaleta unghiilor și prin geamul deschis pătrundea aer matinal și crud de primăvară. Mi-ai răspuns natural, așa cum știi dumneata să răspunzi :

— Scrisoarea din urmă, să-ți spun drept, m-a pus nițel pe gînduri !

Am înțeles, duduie frumoasă ! Peste trei zile te muți din locuința de-aci !...

PUȚINĂ FILOZOFIE

Toată lumea care îl cunoștea, începînd cu rudele și terminînd cu colegii săi de slujbă, se obișnuise să-l poreclească „filozoful".

Filozoful, pe numele său patronimic Andronache Manolescu, era un om de cincizeci de ani, înalt ca un călăraș cu schimbul, cu ochii blînzi și cinstiți de cîine ciobănesc, cu redingotă de pastor protestant (totdeauna scuturată și mirosind a benzină), cu cărare dreaptă despicîndu-i părul în două părți egale, cu pălăria tare (iarna neagră și vara gri), cu umbrelă pe vreme înnourată și baston cu mîner de argint, pe timp frumos.

Avea o slujbă importantă la Ministerul de finanțe, o pereche de case cu etaj pe Clopotarii-Vechi și o nevastă mai tînără cu optsprezece ani ca el. În plus, avea și un sistem filozofic — producție proprie — datorită căreia izbutise să trăiască întotdeauna liniștit și își atrăsese, încă din cea mai fragedă vîrstă, porecla de „filozoful".

Coralia era ceea ce se numește obișnuit o femeie proastă. Poate din cauza asta era de-o frumusețe frapantă și rece, asemenea păpușilor de ceară din vitrinele coaforilor de dame. Andronache Manolescu se însurase intenționat cu o femeie proastă. Sistemul său filozofic îi dictase limpede această rezoluție : „Dacă te-nsori c-o femeie deșteaptă, ești mai prost tu decît ea. Dacă iei una tot atît de deșteaptă ca tine, sînteți

proști amîndoi. Prin urmare, ia una proastă, ca să fii tu mai deștept decît ea."

Lucrurile însă nu merseră așa cum fusese prevăzute, căci Coralia, vrînd să-și ascundă cît mai mult defectul ei capital, înțelegea să facă pe deșteapta. Și-atunci se produsese reacția firească : părea cu mult mai proastă decît era în realitate, izbutind să devie, în plus, ridicolă.

Un timp, datorită filozofiei sale care spunea : „Ca să-ți placă toate lucrurile pe lume, astupă-ți ochii cu mîna cînd vezi ceva care nu-ți place", Andronache Manolescu putuse să suporte situația așa cum se afla. Văzînd însă că lucrurile merg mai departe, încercase — cu multă diplomație la început și cu toată autoritatea mai la urmă — să readucă pe Coralia în matca posibilităților ei firești.

Rezultatul fusese însă cu totul altul. În loc de ceea ce voise el, se întronă în căsnicia lor o serie de neînțelegeri enervante și continue, totalizate într-o formulă obștește cunoscută : nepotrivire de caracter.

Nepotrivirea de caracter dintre Coralia și Andronache da loc la certuri și conflicte zilnice, din care Andronache scăpa totdeauna cu fața curată numai datorită sistemului său filozofic.

Așa, de exemplu, dacă servitoarea spărgea într-o zi un pahar, Coralia țipa un ceas, bătea servitoarea, o „zgornea", oprindu-i leafa și lucrurile ca despăgubire și sfîrșea prin a avea dureri de cap din cauza supărării.

Andronache era de altă părere. Cu filozofia lui, el judeca lucrurile așa : „Dacă servitoarea a spart o farfurie, am o pagubă de douăzeci de lei. Dacă mă supăr, pot eu cu supărarea mea să fac farfuria la loc, sau îmi dă cineva douăzeci de lei ca să-mi treacă supărarea ? Nu ! Prin urmare, nu mă supăr."

Dacă se întîmpla să se îmbolnăvească cineva din familie, Coralia nu mai avea astîmpăr. Nu mai dormea noaptea, făcea presupuneri macabre pe contul pacienților, blestema pe doctori și farmaciști și în cele din urmă se îmbolnăvea și ea. Andronache lua cunoștință de un astfel de eveniment cu indiferența cu care ar fi primit o felicitare de ziua lui. Își zicea : „De vreme ce

există boli pe lume, trebuie să se găsească și cîte cineva care să sufere de ele."

Dar nepotrivirea de caracter mergea și ea pînă la un punct. Acolo unde începea „partea sentimentală a căsniciei", orice fel de neînțelegere înceta, și între Andronache și soția sa domnea cea mai perfectă potrivire de caractere. Niciodată Coralia nu se putuse plînge de soțul ei și nici Andronache de consoarta lui.

Era convins că, dincolo de orice defect, Coralia avea marea calitate de a fi o femeie cinstită. E drept că această virtute o atribuia, în primul rînd, prostiei ei și nu e mai puțin adevărat că și sistemul lui filozofic contribuia în mare măsură la consolidarea acestei convingeri : „Dacă vrei să nu-ți sară găina din curte la vecin, trebuie să-i dai boabe în fiecare zi". Și știindu-se consecvent principiului său filozofic matrimonial, Andronache nu se gîndise niciodată că ar fi putut să fie înșelat.

Într-o zi însă, într-o duminică de toamnă rumenă, stînd în geamlîc, între țigare și cafea și întinzînd pe masa de trestie învelită cu macat roșu pasența lui Napoleon, Andronache se pomeni cu o vizită neașteptată.

— Bună, dom'le Andronache. Te deranjez ?

Andronache nu se putu abține să nu se uite urît la cel care venise pe nepusă masă să-i turbure liniștea de care și Bonaparte avusese nevoie cînd întindea cărțile în pasența care îi poartă numele.

— Dar ce vînt te aduce pe la noi, vecine ?

Vecinul se așază, oarecum stînjenit, pe marginea fotoliului de paie.

— Nu prea bun vînt, dom'le Andronache.

Andronache își făcu socoteala că într-adevăr trebuie să aibă ceva vecinul, de vreme ce i-a intrat pentru prima oară în casă, fără să-l poftească nimeni. Își scoase dar ochelarii de pe nas și luîndu-și figura lui binevoitoare de totdeauna se afundă mai bine în fotoliu.

— Dar ce s-a întîmplat ?

Vecinul rămase o clipă încurcat. Își suci de cîteva ori pălăria în mîini, o puse întîi pe genunchi, căută să o agațe de spetează scaunului și în cele din urmă o puse

pe masă binișor, ca să nu strice pasența începută. Apoi tuși și se hotărî :

— Am venit, dom'le Andronache, la dumneata, pentru că știam că te găsesc singur acasă. Pe madam Manolescu am văzut-o adineauri trecînd prin oraș.

— Îmi pare rău, domnule Căpitenene, dar nevastămea nu mănîncă oameni. Și cred că, din contră, i-ar fi făcut plăcere să te vadă la noi. Sîntem vecini de atîta amar de ani și uite, nu știu cum s-a făcut că n-am intrat în vizită pînă acum, deși nouă ne-ar fi făcut o mare plăcere.

— Cred, și mersi de atenție, dom'le Andronache, însă eu am vrut să te găsesc acasă singur, într-adins.

— Într-adins ?

— Da. Am vrut să-ți vorbesc într-o chestiune foarte gravă. După cum foarte bine spuseși adineauri, sîntem vecini de cincisprezece ani de zile, ne cunoaștem cine sîntem, ce sîntem, mă înțelegi, cu alte cuvinte, știm tot unul despre celălalt. Ne știm amîndoi cumsecade și, prin urmare, cînd avem ceva de spus, nu e frumos să ne ferim unul de altul, ci sîntem datori să venim și să ne spunem ce-avem pe suflet, verde în față. Eu așa judec.

— Pozitiv. Iartă-mă, însă, că nu prea pricep despre ce ar putea fi vorba.

— Păi dacă ai fi priceput, dom'le Andronache, n-aș mai fi eu aici să-ți spui...

— Așadar e o chestiune care ne privește pe amîndoi ?

— În sfîrșit ! Mai mult însă te privește pe dumneata, ca să zic așa...

— Ia spune, frate, că mă faci curios.

— Uite, dom'le Andronache, despre ce este vorba. Știu că cele ce ți le-oi spune eu vor fi o mare lovitură pentru dumneata. Știu că se poate din asta să-ți stric și viața, dar n-am ce să fac. Conștiința înainte de toate. Datoria ! Eu am fost, mă-nțelegi, militar, treizeci și mai bine de ani și cum am făcut o viață întreagă, așa fac și acum.

Dumneata ești om cu judecată. Nu trebuie să-ți pierzi cumpătul și să faci, Doamne ferește, vreo prostie... Graba, în împrejurări de astea, e cel mai prost sfă-

tuitor... Să nu lași, mă-nțelegi, furia momentului să-ți întunece mințile și să faci vreun gest disperat care să-mi încarce mie conștiința cu un suflet de om.

— Dar ce este, nene, ce este ?

Vecinul tăcu o clipă, apoi se ridică în picioare și vorbi răspicat, cum vorbea cînd da raportul batalionului, în zilele de paradă :

— Dom'le Andronache, am venit să-ți spui cu mîna pe conștiința mea de militar bătrîn, că madam Manolescu, cucoana Coralia, soția dumitale, pardon, să-mi scuzi expresia, te înșală...

Andronache rămase neclintit.

— De unde știi dumneata treaba asta ?

— Dom'le Andronache, îmi pare rău ! Cînd ți-o spui eu, te rog să mă crezi pe cuvînt. Dacă n-aș fi sigur că cele ce ți le spun eu sînt purul adevăr, n-aș fi venit eu la dumneata să...

— În cazul ăsta, trebuie să știi și cu cine ?

Vecinul, care aștepta întrebarea asta cu teamă, oftă adînc.

— Din nenorocire, știu.

O cută cruntă despică vertical fruntea lui Andronache.

— Vrei să spui, adică, că persoana în chestiune e un om din drojdia societății ?

— Mai rău decît atît, dom'le Andronache. E grozav pentru mine că tocmai eu trebuie să ți-o spui, dar n-am ce face. Conștiința mea de militar îmi dictează cuvintele... Madam Manolescu te-nșeală cu băiatul meu, cu fiu-meu, Mitică, căpitanul de roșiori. I-am prins eu, i-am văzut eu cu ochii mei ăștia de-i am în cap. Și aveam și ochelarii, așa că nu mai încape nici o îndoială.

Emoționat de sfîrșitul destăinuirii, vecinul își scoase batista să-și șteargă fruntea brobonată de sudoare.

Andronache îl privi o clipă cu admirație și cu compătimire, apoi se ridică și îi întinse mîna.

— Îți mulțumesc, domnule Căpitenene, că ai venit să-mi spui. Ești un om cumsecade și îți rămîn recunoscător. Te rog să crezi că la prima ocazie voi căuta să te servesc, purtîndu-mă și eu cu dumneata, tot așa cum te-ai purtat și dumneata cu mine. Însă, fiindcă veni vorba, să-mi dai voie să-ți spui și eu un lucru. În viață, trebuie să ai, nene, și nițică filozofie. Și să-ți dau un exemplu. Îmi spuseși că nevastă-mea mă înșală. Te cred pe cuvînt și altă dovadă nu-mi mai trebuie, mai ales că zici că ai avut și ochelarii. Eu însă judec cu filozofia mea așa : „Cea mai credincioasă femeie a unui bărbat este aia care îl înșală." Și ai să mă întrebi de ce ? Iată : pentru că și măgarul care paște în lucerna vecinului trage mai bine la hamul stăpînului. Prin urmare, n-am de ce să fiu nemulțumit. Te rog însă să-mi făgăduiești că nu vei spune nimănui nimic despre chestia asta și mai ales, te rog, să nu-i spui cumva băiatului dumitale. Și iarăși poate ai să mă-ntrebi de ce ? Pentru că dacă află băiatul că știu eu, își închipuie cine știe ce prăpăstii despre mine, așa cum e de regulă : c-o să-l bat, c-o să-l omor și cîte și mai cîte. Și-atunci te pomenești că băiatul își mută gîndul de la nevastă-mea. Ori eu am sistemul meu filozofic care îmi spune așa : „Dacă a fost să fie, să fim sănătoși și decît unul străin, mai bine ăsta că e băiat cunoscut și de oameni cumsecade..."

ALE VIEȚII VALURI

Tocmai „intrase platcă“ la patruzeci și opt de lei, cu asul pe față, cînd servitorul clubului veni binișor în spatele lui și îi întinse, cu discreție, un plic oficial sigilat cu ceară roșie ca un grop poștal.

Domnul Silvestru primi scrisoarea, o întoarse și pe o parte și pe cealaltă, își puse ochelarii cu ramă de bagà, citi lămurit adresa și, convingîndu-se că scrisoarea îi este într-adevăr adresată, întoarse mirat ochii către servitor :

— De la cine e ?

— Nu știu. A adus-o un băiat și-a plecat. Zicea că n-are nevoie de răspuns.

Domnul Silvestru zise „pas, pe ne. ve.“ (adică pe nevăzute cartea), desfăcu plicul, scoase scrisoarea și citi :

„Urmărește pe nevastă-ta, astăzi la ora șase. Vei avea multe de aflat. Onoarea ta de om este în joc.

Un frate de suferință“.

Imediat ce isprăvi de citit, scrisoarea începu să-i tremure în mînă. Apoi începură să-i tremure picioarele și, în cele din urmă, dantura. Căutînd să se stăpînească cît mai bine, domnul Silvestru își privi ceasul. Era șase fără douăzeci de minute. Prin urmare, mai avea douăzeci de minute ca să ia o hotărîre la timp.

De aceea căzu pe gînduri...

— Ce faci, nene, joci ori nu joci ? A bătut Mitică la treflă !

Domnul Silvestru se cutremură. Își privi tovarășii de maus, rătăcit de parcă acum îi vedea întîia oară.

— Iertați-mă, fraților, dar trebuie să plec imediat acasă...

— Dar ce ți s-a întîmplat ?

— O nenorocire...

— Ți-a murit cineva ?

Privirea domnului Silvestru deveni asasină :

— Nu încă, dar îmi va muri...

— Cine ?

— Nevastă-mea.

— Are ceva grav ?

— Da. foarte grav.

— Ce ?

— Un amant. La revedere !...

— Pune platca dacă pleci, n-o face uitată, că intrași adineauri patruzeci și opt de lei și ține-ți firea, omule. Boala nevesti-ti e boală cu leac. Eh ! Care dintre noi n-o cunoaște ? Du-te, prinde-o, iart-o, isprăvește mai repede și vino înapoi că ne strici masa de cărți.

Domnul Silvestru nu găsi cuvinte potrivite ca să răspundă cum ar fi trebuit. Se mulțumi numai să arunce prietenilor o privire profund disprețuitoare și, ieșind, să trîntească ușa din toate puterile.

Domnul Silvestru opri taximetrul cu cîteva case mai departe de locuința lui și dădu ordin șoferului să-l aștepte. Apoi își privi din nou ceasul. Era șase fără opt minute. Aproape mulțumit că putuse să ajungă la timp, își ridică gulerul paltonului, își îndesă gambeta pe ochi și, prudent, cu pași de borfaș în exercițiul funcțiunii, intră binișor în curte, o luă pe din dos și se opri, cu sufletul la gură, lîngă fereastra dormitorului.

Înăuntru era electricitatea aprinsă. Storul tras lăsa însă, lîngă tocul ferestrei, o muche dantelată de lumină. Domnul Silvestru făcu ochii mici, se ridică pe vîrfurile galoșilor și privi.

Lelia era în dreptul oglinzii. N-o putea vedea decît din spate aranjîndu-și, cu gesturi cochete, gulerul mantoului de blană.

Îi recunoscu pălăria cea nouă, care îl costase cu trei zile în urmă două mii cinci sute de lei și, alături, pe un colț al măsuței de toaletă, mănușile cele „bune" și „geanta de ieșit la zile mari".

„Aha ! gîndi domnul Silvestru. Prin urmare iese în oraș, se duce la întîlnire.

Anonima, săraca, nu minte ; știe ea ce știe, mititica de ea ! Bun !

Asta vream să știu. Acum nu mai încape nici o îndoială că mă înșală. Sînt liniștit !"

Deși însă domnul Silvestru își mărturisise că e liniștit, un nod i se răsuci în coșul pieptului, ca și cum ar fi înghițit dintr-o dată, fără pic de apă, un ghemotoc de cîlți. La gîndul că Lelia îl înșală, un val de furie i se împrăștie în toată ființa, ca o apă care a rupt zăgazurile, revărsîndu-se. Își simți inima bătînd anarhist, ca ceasornicul unei mașini infernale gata să explodeze sub o fereastră aristocratică.

Totul nu dură însă decît o clipă. Dar o clipă penibilă, în cuprinsul căreia domnul Silvestru se văzu silit să se reazime de zidul casei, ca să nu cadă, mototol, pe caldarîm.

Recules, își potrivi gambeta în poziție normală, lăsă la loc gulerul paltonului și începu să examineze situația cu oarecare calm.

Își zise, în primul rînd, că tactul nu strică niciodată, că înainte de a lua o hotărîre decisivă, e mai bine să urmărească desfășurarea evenimentelor, cu sînge rece și urgent, așa cum se procedează în asemenea împrejurări, își întocmi un plan :

„Pîndesc pe Lelia pînă iese din casă, apoi mă iau după ea și-o urmăresc pînă-n pînzele albe. Să văd întîi unde se duce, pe unde intră, cine e ăla, ce face la el, cum face, cît stă, tot, tot, absolut tot. Și cînd voi fi sigur că mă înșală, voi «năvăli» în persoană, ca să-mi spăl onoarea în sînge."

Dar, reflectînd o clipă asupra modului cum avea să-și spele onoarea în sînge, domnul Silvestru își dădu seama că, în afară de brichetă și baston, n-are asupra sa nici un fel de altă armă. Își făcu socoteala că e imprudent să se furișeze în casă ca să-și ia revolverul din

birou, orice zgomot putînd să-i dezvăluie prezența și că, pe de altă parte, fără armă la el, totul era pierdut mai dinainte.

Se gîndi să dea o fugă să ceară o pușcă, unui vecin, sau să se repeadă pînă la o armurărie și să cumpere un revolver. Timpul însă era prea scurt pentru așa ceva.

Epuizînd toate posibilitățile momentane, fără rezultat satisfăcător, domnul Silvestru constată că n-are decît trei soluțiuni : să ia toporul de tăiat lemne din curte ; să fure satîrul din bucătărie ; sau să se înarmeze cu una din cele două ghiulele de la scara din față, pe care le avea moștenire de la tatăl său, mort în războiul pentru neatîrnare.

La fereastra Leliei lumina se stinse brusc.

„Pleacă ! își zise domnul Silvestru. Acum e acum". Și fixat dintr-o dată asupra satîrului, se năpusti spre bucătărie. În treacăt, își strivi fluierul piciorului de colțul unei trepte de la scara din dos și nu răsuflă ușurat decît cînd văzu că bucătăria e goală. Se furișă pe ușă și înșfăcînd nobila armă de pe tocătorul de carne, o ascunse cu grijă, la piept, sub palton.

Apoi, lăsîndu-se pe vine ca să nu fie observat, o luă spre poartă, lipit de zidul casei, ca un individ presat de cu totul alte necesități decît cele ale crimei pasionale.

— Ascultă, amice, a ieșit cineva înaintea mea din curtea asta unde am fost eu ?

Șoferul surîse profesional :

— A ieșit o cocoșneață, acum un minut. Mi-a făcut „semn", crezînd că sînt liber...

— Încotro a luat-o ?

— A făcut colțul, la dreapta...

— Repede după ea, cu o sută pe oră, că te cinstesc bine...

— N-a luat mașina mea o sută la oră, nici cînd era nouă...

— Dă-i drumul și lasă că-ți cumpăr eu alta dacă prindem „persoana"...

Domnului Silvestru i se păru o veșnicie pînă ce șoferul întoarse în drum și putu s-o ia în direcția indicată...

— Nu goni așa, băiete, că nu pot să văd nimic. Mergi încet...

— Păi...

— Nici un păi, fă cum spui eu.

Congestionat, emoționat, furios, domnul Silvestru își lipi fruntea de geamul limuzinei, căutînd să deslușească, printre trecători, silueta Leliei.

— Dacă vezi pe cucoana de-adineauri, oprește imediat. O ții minte ? O damă înaltă, cu blană de astrahan, cu pălărie... Stai ! Uite-o ! Stop ! Oprește ! Ptru-ptru-ptru-ptru... Na-na-na-na-na... Ho... Ho...

Într-adevăr, numai la cîțiva pași înaintea lui, Lelia se opri din mers să facă semn unei mașini. Mașina trase la marginea trotuarului și domnul Silvestru își privi nevasta urcîndu-se cu precauțiune (și cu șoșonii cei noi) în încăperea capitonată, care avea s-o ducă la destinația numai de ea știută.

— Ține-te după mașina din față. Să n-o pierzi din ochi, că plătești cu viața, auzi ? Unde o opri ea, oprim și noi.

Una în spatele celeilalte, cele două mașini se amestecară, la început, în șirul celorlalte vehicule. Apoi, după îndelungi și savante ocoluri ale străzilor centrale, ajunseră într-un cartier obscur, ros de gropi și poetizat de misterul locurilor virane.

Așezat în mijlocul canapelei de pluș, ca tot omul grăbit să ajungă mai repede la destinație, privind cu încordare geamul din spatele mașinii în care mergea Lelia și prin care nu putea distinge (și asta numai în dreptul felinarelor de gaz aerian) decît pălăria ei cea nouă și puțin din gulerul mantoului de blană, domnul Silvestru trăia cele mai teribile clipe din viața lui. Simțea totuși o mulțumire. Aceea de a fi el cel ales, dintre toți bărbații încornorați, ca purtător al justiției divine întruchipată în satîrul strîns cu afecțiune la piept.

După o ultimă cotitură, mașina din față stopă.

Fu un moment solemn. Domnul Silvestru își dădu seama că s-a apropiat pînă la ultimul milimetru de apoplexie.

Lelia coborî din mașină, plăti cursa și după ce aruncă o privire amabilă și complice către cel din mașina care o urmărise, se strecură grăbită într-un gang ascuns, tăiat în pîntecul unei case dărăpănate, cu aspect dubios și cu toate perdelele ferestrelor lăsate.

„Dumnezeule ! La casă de perdiție ! răcni în gînd domnul Silvestru. Asta n-aș fi crezut-o niciodată !“ și nemaiputîndu-și stăpîni revolta și furia, sări din mașină și se năpusti pe gang, cu satîrul ridicat în mîna stîngă, întocmai ca Mihai Viteazul în bătălia de la Călugăreni.

Imediat, un țipăt de cea mai primară calitate, sfîșie liniștea uliței. Urmă o clipă de tăcere, apoi un glas alterat de fiorii morții scînci în gang, ca venind dintr-un mormînt :

— Conașule ! Iertați-mă, conașule.

Se făcu iarăși liniște. O liniște ca aceea care se face cînd vrea să tragă cineva cu pușca.

— Tu ești, fă ? Credeam că e cucoana.

Domnul Silvestru, mumifiat de surprindere, se rezimă de peretele gangului, cu satîrul flencănind în mînă ca un panaș rupt și cules de pe jos.

— Iertați-mă, conașule. Iertați-mă că nu sînt vinovată.

— Ce cauți aici, mizerabilo ?

— Dacă am leafă mică și nu-mi ajunge.

— Nu ți-am dat eu bacșișuri ?

— Mi-ați dat.

— Atunci ce mai cauți în case de toleranță, nemernico ? Dacă aș fi știut cine ești, nu te-aș fi ținut nici o secundă în casa mea, să respiri același aer cu mine, după ce ieși din asemenea speluncă ordinare. Și-acum, ia spune-mi, cum ți-ai permis să te îmbraci cu lucrurile cucoanei ? Cu blana ? Cu pălăria cea nouă ? Cu șoșonii ?

— Le-am luat fără știrea doamnei... ca să fiu „mai bine“ ; că aicea nu e ceea ce credeți dumneavoastră. Aicea șade o prietenă a mea care s-a lăsat de servito-

Cda. 5610 coala 20

rie și-am venit la ea că mi-a aranjat „o vedere“ cu cineva, care are plăcere de mine să mă ia de nevastă. Și m-am gîndit că altă impresie face omul cînd e îmbrăcat ceva mai bine. D-aia am luat lucrurile coniței, că sîntem tot o talie amîndouă și dacă nu vreți să mă iertați, puteți să-mi opriți din leafă pentru cît le-am purtat azi...

Cu fiecare vorbă pe care o auzea, domnul Silvestru simțea cum i se ridică toată ceața de pe suflet. Se gîndea la Lelia cu atîta admirație, se simțea în clipa asta atît de vinovat față de ea, încît ar fi fost în stare să facă pentru ea orice : chiar să renunțe, noaptea, la cămășile cu rîuri și să doarmă, în locul lor, cu pijama.

O bucurie imensă i se împrăștie în tot trupul, la gîndul că nu e încornorat. Și poate numai din cauza acestei bucurii privi îngăduitor femeia care tremura în fața lui, cu ochii țintă la satîr.

Ba o privi atît de îngăduitor, încît își putu da seama că, așa gătită cum era, slujnica ar fi putut trece drept ceea ce bărbații înțeleg printr-o „femeie bine“.

Fără să vrea, biruit de un vechi tic în materie, își răsuci mustața și reflectă :

„Nu e rău deloc ca femeie, stricata asta ! Dacă s-ar găsi cineva care s-o îmbrace și s-o gătească cum trebuie, ar da Bucureștiul peste cap cu ea. Și ce picioare frumoase are, domnule, cu ciorapii nevesti-mi !“ Apoi, cuprins de un sentiment ciudat, în care se amesteca milă, simpatie și pornografie, făcu un pas prietenos către ea :

— Ascultă ! De data asta te iert. Dar cu o condiție...

Servitoarea îngenunche să-i sărute mîna. Domnul Silvestru o simți caldă, supusă și prăbușită lîngă el.

— Lasă-mă... nu-mi săruta mîna, că nu sînt popă... Ți-am spus că te iert, te iert...

Cu instinctul ei de femeie, slujnica pricepu imediat că zarul s-a întors de partea ei. Rămase lipită de el și scînci :

— Cu ce condiție, conașule ?

— Prietena asta a ta are mai multe odăi ?

— Are destule, că din ele trăiește...

— Prin urmare, e tot ce ziceam eu adineauri ?

— Puțin...

— Așaaaa ? Atunci, las-o dracului de vedere, că tot de la stăpîn iese pîinea cea de toate zilele... Ia-o înainte că nu știu drumul. Dar să nu te prind cumva că spui o vorbă cucoanei, că pe urmă...

Slujnica rîse cu buze groase :

— Ce-mi faci ?

— Nu te mai las să te îmbraci niciodată cu lucrurile ei. Și, uite, să ai tu grijă cînd om pleca, să duci satîrul ăsta acasă, că miroase a ceapă de mă trăsnește...“

DRAMA

Cearta fusese scurtă și torențială, ca o ploaie de vară și se terminase așa :

— N-ai să pleci !...

— Ba da.

— N-ai să pleci, pînă nu-mi ceri iertare.

— Tot ce ți-am spus, meriți...

— Dan !

— Da ! Meriți... Ar fi trebuit să te bat...

— Să ce ?...

— Altul, în locul meu, n-ar mai fi ținut socoteală de nimic.

— Să mă bați pe mine ?... Ai fi în stare să mă atingi tu pe mine ?

— Da... Și dacă mai spui un cuvînt...

— Ieși afară... Pleacă... În casa mea n-ai ce căuta... Brută !... Bătăușule !... Criminalule ! Asasin !

Dan a ieșit, fără să trîntească ușa și fără să zică vreun cuvînt...

Marcela a rămas, ca o stană, în mijlocul salonașului, ascultîndu-i pașii.

Abia cînd a auzit zgomotul automobilului, jos la poartă, s-a apropiat de fereastră să se uite.

Dan se așezase la volan, liniștit, cu țigara în gură. Mașina pornea.

Marcela cunoștea firea lui Dan. Își da bine seama că, în urma celor petrecute, nu se va mai întoarce, nici în salonaș, nici în brațele ei.

Așadar, dragostea lor se sfîrșea !...

Și se sfîrșea absurd, înceta din viață, subit, ca un bolnav de inimă, pe stradă.

Cuvintele spuse în toiul discuției, gîndurile tainice smulse din umbra lor și scoase la suprafață, în înverșunarea celor două mîndrii care își revendicau supremația, insultîndu-se, îi descoperiseră altfel decît se crezuseră, alții de cum se cunoșteau și dacă nu l-ar fi iubit, totul ar fi putut să se oprească, în definitiv, aci, adică la o ruptură ca oricare alta...

Dacă...

Dan, între timp, făcea „viteză" la Șosea.

La ruptura cu Marcela se gîndea cu plăcere.

Pentru a doua oară — de la trimiterea la vatră, după serviciul militar — încerca voluptatea libertății.

Nu că n-o iubise pe Marcela. Dar o amantă care începe să se sărute cu prietenii, te desconsideră, te jignește mai mult decît una care te înșală cu ei...

Și asta fiindcă în conștiința unei femei sărutul reprezintă „partea poetică a amorului".

Ori, Dan nu se putea mulțumi cu ceea ce mai rămîne din dragoste, după ce i-ai înstrăinat poezia... partea poetică...

În consecință, revolta lui, care provocase cearta, îi apărea legitimă...

Marcela meritase toate insultele lui. Ruptura deci venea ca o ușurare, ca o sentință cîștigată într-un proces pledat cu ardoare.

La unsprezece seara, cînd se întoarse acasă, Dan găsi o scrisoare.

O desfăcu, fără grabă — recunoscînd scrisul Marcelei — și citi :

„Dan,

Dacă pînă la douăsprezece, astă-seară, nu vii la mine să-mi ceri iertare pentru scena de azi, mă otrăvesc... Orice întîrziere e fatală. Hotărîrea mea e fermă.

Marcela".

Obișnuit cu astfel de amenințări grafice, Dan nu se grăbi.

Știa sigur că Marcela nu se va otrăvi niciodată... Că totul e o înscenare pentru a-l readuce...

De aceea lăsă, într-adins, să treacă un sfert de ceas peste douăsprezece, avînd grijă — înainte de a pleca — să rupă din grădină un iris, un superb iris albastru...

Se gîndea să-i spuie Marcelei — pe care avea s-o găsească cu siguranță, citind — că știindu-se în întîrziere, adusese floarea ca s-o depuie „omagial" pe cadavrul ei...

Și după această tachinărie macabră, Dan se simțea foarte dispus să se împace, mai ales că mîncase bine și băuse două sticle de vin negru, ca să-și umple „singurătatea".

Casa Marcelei era în umbră. O tăcere impresionantă, de cavou. O atmosferă tragică, de roman foileton.

Dan simți o strîngere de inimă.

„Dacă Marcela ?..." dar gîndul i se opri aici, laș.

Sună de cîteva ori.

Irisul — gluma vegetală din mîna lui — tremura...

Nici un răspuns...

Pașii lui Dan începură să șovăie...

Se îndreptă spre scara de serviciu. Ușa era deschisă. Urcă treptele în goană... Trecu prin coridoare întunecoase ca cele din pensioanele de fete, cînd vin elevii de la cavalerie în excursii de studii.

În dreptul ușii de la dormitorul Marcelei se opri.

Emoția, teama, credința, aproape sigură, că Marcela se omorîse, îi dădură un tremur ciudat, de bețiv căruia i se face frig.

Bătaia răsună sinistru, în tăcerea coridorului.

Apăsă clanța.

Ușa era încuiată pe dinăuntru... Un efort, o apăsare brutală de umeri și sări din țîțîni, deschisă larg, într-o parte...

Dan, aproape înnebunit, suci comutatorul.

Lumina țîșni violent, în becuri...

Întinsă pe divan, palidă, cadaverică, Marcela avea aerul unei păpuși de ceară pentru vitrinele magazinelor mari.

Toată groaza clipei se bulbucă în ochii lui Dan...

Irisul, încleștat în mînă, se fana opărit de sudoare. Copleșit de remușcări, zăpăcit în fața neașteptatului adevăr, Dan îngenunche umilit lîngă moartă.

Mîinile lui tremurătoare depuseră cucernic irisul pe pieptul sinucisei...

În aceeași clipă, o palmă formidabilă se lipi de obrazul lui și Marcela, roșie de furie — renunțînd să simuleze mai departe moartea — îi aruncă în față revolta ei imensă, concentrată într-o frază simplă ca o piatră :

— Un singur iris, mizerabile, pentru o moartă ca mine ?

UN PRIETEN VECHI

Să tot fie opt ceasuri și jumătate.

Toate mesele restaurantului sînt ocupate și, printre consumatorii care sosesc mereu, chelnerii abia își mai pot face loc, păstrînd — cu agilități de prestidigitatori — echilibrul paharelor și farfuriilor pline.

Cristache Pădureanu, vechi referendar la Curtea de Conturi, e foarte mulțumit că la masa pe care a ocupat-o din vreme nu vine nimeni să-l deranjeze. Deși a terminat de mîncat și cafeaua „gingirlie" i-a sosit de mult, o soarbe încet, fără să se grăbească, ca să n-aibă aerul că stă degeaba la masă.

Pentru seara asta, Cristache Pădureanu și-a propus să fie la nouă acasă și să se culce imediat, a doua zi trebuind să se scoale de dimineață, pentru a ocupa un loc bun, la rînd, ca să-și poată încasa, pînă la unu, pensia.

— Ce faci, mă ?

Cristache, simțindu-se bătut prietenește pe umăr, ridică ochii de sub ochelari, ca o broască privind dintr-o dată cerul. În fața lui își face loc un omuleț cărunt și jovial care îi surîde, ca și cum l-ar cunoaște de cînd lumea.

— Ce faci, mă, ce mai faci ? repetă omulețul întrebarea, cu o figură veselă, de om care a găsit cinci lei pe jos.

Cristache se uită bine la omuleț și nu-l recunoaște. Văzînd însă tonul camaraderesc cu care individul i se

adresează, își închipuie că e un vechi prieten de tinerețe căruia i-a uitat numele și mutra și, neștiind ce trebuie să facă, îi răspunde prudent și pe jumătate politicos :

— Ce să fac ? Bine. Dar dumneata ?

— Bine și eu, slavă Domnului... Ești singur la masă ?

— Păi, mă mai vezi cu cineva de mă-ntrebi ?

— Bine-bine, te văd eu că ești singur acuma, dar vream să întreb dacă mai aștepți pe cineva mai încolo ?

— Nu mai aștept pe nimeni. Beau cafeaua și plec... Vreau să mă culc devreme că mîine dimineață am treabă. Mă duc să-mi iau pensia.

— Așa e, că acuma ești pensionar...

— Sînt de cinci ani de zile, iubitule...

— Știu, frate, știu... Și cîtă pensie ai pe lună ?

— Să fie a dracului !

— Cît ai, mă ? Să știi că-mi pare rău dacă te ascunzi de mine...

— Un fleac...

— Cum se poate ? De ce nu te-ai aranjat cu ăștia de la guvern să-ți mărească pensia ?

— Dar ce-am eu cu guvernul ăsta ?

— Știi că ai haz ? Păi tu n-ai făcut toată viața politică cu ei ?

— Eu ?

— Tu, domnule, tu. Numai eu de cîte ori ți-am spus să te lași de ăștia că n-o să te alegi cu nici o pricopseală și nu m-ai ascultat. Acum, satură-te... Sic ! Și omulețul își bătu pumnii unul de altul, sărind comic pe picioarele scurte.

Cristache se uită lung la el și îl văzu verde de necaz. I se păru sincer și se gîndi să nu-l contrazică, deși el, în viața lui, nu făcuse nici un fel de politică. Omulețul scoase o țigară mototolită din buzunarul paltonului, își trase un scaun și zise, dintr-o dată, potolit :

— Îmi dai voie să mă așez o secundă. Pînă bei tu cafeaua, mai schimbăm o vorbă-două, că nu te-am mai văzut de o mie de ani. Ai o țigară mai bună ?

— N-am, că nu fumez, iubitule...

— Eee ! Ziii... te-ai lăsat de tutun ? Bată-te să te bată !...

— M-am lăsat de-acum douăzeci și cinci de ani, de cînd am avut pneumonie...

— Așa e, frate... Mult ai mai suferit atunci... Să zici vorbă mare c-ai scăpat. Noi ăștia, prietenii tăi, o sfeclisem, să-ți spui drept. Și zi așa, mă? Mănînci în fiecare seară la restaurant...

— Cîteodată, cînd mi se urăște acasă... Dar dumneata nu mănînci tot aici?

— Aș! Eu mănînc acasă. Am intrat numai să caut un prieten...

— Vezi că poate îl găsești, iubitule! N-aș vrea să te reținu.

— Păi acum, dacă te-am găsit pe tine, nu-l mai caut pe el... Eu nu pot să stau fără să vorbesc cu cineva... De-aia umblu după prieteni...

— Pe mine m-ai găsit prost. Eu beau cafeaua și plec...

— Umblă sănătos. Eu rămîn... Mai ai ceva în sticluța aia?

— Dacă vrei, se mai găsește de-un șpriț...

— Dă-l încolo, că e trezit. Dacă vrei să mă tratezi, spune să aducă o sticluță de vin proaspăt, nu fi neam prost...

— Eu nu mai beau. Dar dacă vrei, n-ai decît să poruncești garsonului să-ți aducă.

Omulețul se lăsă maiestuos pe speteaza scaunului, considerîndu-și tovarășul de masă cu un ochi îngăduitor și mucalit.

— Te-ai ramolit, mă! Ai început să îmbătrînești... Ori, tu ești mai mare decît mine?

— Habar n-am, dar mi se pare că sînt mai mic...

— Tu cîți ani ai?

— Dar dumneata?

— Eu am cincizeci și opt bătuți pe muche...

— Nu spun eu? Ești mai mare cu patru ani decît mine. Eu am numai cincizeci și patru.

— Te-am prins. Aici am vrut să te aduc. Eu am numai cincizeci și unu. Sînt mai mic, prin urmare, cu trei ani...

— Aș! Pe cum te arată figura, ești mai mare, iubitule...

— Cum o să fiu mai mare? Nu ții tu minte că ai făcut armata cu trei ani înaintea mea?

— Eu n-am făcut armată, drăguță.

— Cum n-ai făcut armata?

— N-am făcut-o! Am fost dispensat.

— N-ai făcut tu armata?

— Dacă-ți spui...

— Fugi, domnule, de-acolo! Ori nu-ți mai aduci aminte, ori vrei să mă legi pe mine la gard. Uuite, parcă te văd... Erai la 10 artilerie, la Malmezon. Cînd te-a îmbrăcat întîi și-ai venit la Jubileu, unde eram noi, nu ții minte cum rîdeam cu băieții de tine? Cu Tănăsică, cu Mielu, cu Savian?

— Mă confunzi, iubitule, eu n-am făcut armata...

— Cum o să te confund, mă? Tocmai pe tine să te confund? Îți dau cuvîntul meu de onoare că ai făcut armata, mai vrei ceva?

— Ei, asta e!

— Spune să ne mai aducă o sticluță de vin, tot de ăsta, că nu e rău. Auzi la el, că-l confund?! Eu care am jucat la nunta lui de mi-am făcut praf ghetele de lac!

— Ai jucat la nunta mea?

— În capul sîrbei. Și la cadril, uite, îmi aduc aminte ca acuma, am alunecat pe scînduri și-am venit, lat, pe spate fiindcă le presărase, soră-ta a mică, cu acid boric ca să alunece... Zău, mă, ce petrecere a dracului a mai fost și la nunta ta...

Cristache Pădureanu își potrivi mai bine ochelarii pe nas și, pentru prima dată, privi cu oarecare interes pe omulețul care îi vorbea... Și fiindcă omulețul începuse să-l enerveze, se hotărî să i-o taie scurt.

— Ascultă-mă, nene! Îmi pare rău, dar nu-ți mai aduci bine aminte. Mă confunzi. Eu nu sînt însurat, n-am făcut prin urmare nuntă în viața mea și n-am nici o soră; nici mai mare, nici mai mică. Și plus d-asta, în casa mea, nu s-a pomenit să existe vreodată acid boric. Eu dau pe scînduri cu bradolină, de cînd m-am pomenit. Așa să știi!

— N-ai fost tu însurat?

— N-am fost, dom'le, cînd îți spui...

— Minți...

— E, pe dracu !

— Minți, domnule. Minți ca un măgar. Cînd îți spui eu că am jucat la nunta ta, am jucat, e sfînt și nu-ți permit să mă contrazici.

— Ascultă-mă, iubitule. Întîi și-ntîi, te rog, să nu mă faci măgar pentru că n-am păscut cu dumneata împreună. Al doilea, cînd îți spui că mă confunzi, mă confunzi, înțelegi ? Mă tot sucești și mă-nvîrtești de-un ceas și nici măcar nu știi cum mă cheamă... Spune-mi cum mă cheamă, să vedem și eu dacă mă știi cine sînt ? Poftim, să te ascult... Aud ?

Omulețul rămase cu paharul de vin încremenit la jumătatea drumului spre gură.

— Vrei să-ți spun cum te cheamă ?

— Spune. Să vedem, mă cunoști sau nu mă cunoști ?

— Spune-mi și tu cum mă cheamă pe mine ?

— Treaba dumitale... Ce zor am eu să-ți spui cum te cheamă pe dumneata ?

— Vezi că nu știi ? Și-atîta vreme cît nu știi cine sînt, de ce mă contrazici ? Nu e frumos din partea ta... Nu m-am așteptat din partea unui vechi prieten ca tine să se facă că nu mă cunoaște... Te cunosc de patruzeci și mai bine de ani și-acum, de cînd te-ai ajuns prin politică și mănînci prin birturi mari, te faci că nu mă mai cunoști... Să-ți fie rușine obrazului, parvenitule...

— Domnule, măsoară-ți vorbele, că pe urmă îmi ies din țîțîni...

— Să-ți fie rușine, dragă Grigore.

— Grigore ? Păi vezi, iubitule, că nu mă cunoști, că nu sînt eu ăla de care vorbești ? Pe mine mă cheamă Cristache Pădureanu și n-am făcut nici politică, nici armată și nici n-am fost însurat. Așa să știi !

— Poate ți-ai schimbat numele, nene Vasilescule ?

— N-auzi, drăguță, că mă cheamă Pădureanu ?

— Să i-o spui altuia, Grigoraș, puiule... Memoria mea nu mă înșală niciodată... Zi mai bine că te-ai ramolit și nici nu mai știi cum te cheamă. Adio, dragoste, și să știi că nu e frumos să te prefaci că nu mai cunoști pe prietenii de altădată... Fapta asta se numește măgărie... Iar cel care o comite, porc !

Și omulețul se ridică de pe scaun, gesticulînd indignat ca o precupeață condamnată pentru contravenție... Făcu un pas, apoi se opri.

— Mă duc... Și să știi că, pe viitor, nu-ți mai permit să mă poftești la masă la tine... Nici măcar să nu îndrăznești să-mi dai bună ziua cînd m-ăi vedea, fiindcă întorc capul... Nu mai vreau să te cunosc... Și ca să încheiem, odată pentru totdeauna, îți retrag — începînd de astă-seară — toată prietenia mea, de patruzeci și atîția de ani. N-am nevoie de prieteni ramoliți... Hodorogule... Șandrama bătrînă...

Și zicînd, omulețul porni spre ușă, cu pași iuți de foxterier, tot așa cum intrase...

CAZONA

Cazarma a fost întotdeauna un izvor pitoresc și nesecat de momente comice, de întîmplări amuzante, ridicate — cu timpul — pînă la rangul de anecdote...

Le-am auzit, le auzim mereu cu toții și fiecare le spunem mai departe.

Cine n-a auzit, de exemplu, „bucățile" atribuite, pe drept sau pe nedrept, unui celebru colonel, director de studii la un liceu militar din țară.

Aia cu : „solo, nesolo, să cînte toți", cealaltă cu : „logaritmi-nelogaritmi, să-i învețe pe dinafară". (Elevii, la o teză de matematici, consultau tablele de logaritmi. Colonelul director de studii, intrînd în inspecție și văzîndu-i că „se uită în carte" în timpul tezei, s-a adresat profesorului de matematici, un civil care citea o revistă pe catedră :

— Dom'le profesor, lasă gazeta, nu vezi că elevii copiază în nasul dumitale ?

— Nu copiază, domnule colonel... Cărțile în care se uită sînt table de logaritmi !

— Ei și ? Logaritmi, nelogaritmi, să-i învețe pe dinafară) — sau și mai cunoscuta întîmplare cu supărarea colonelului la ora de chimie :

— Cum ? N-aveți radium pentru experiențe ? Să vie ofițerul cu aprovizionarea imediat ! și după o clipă, ofițerului apărut în prag : Să te duci, dom'le locotenent, și să cumperi zece chile de radium din tîrg și cinci din ele

să le dai la laborator, să aibă elevii pentru experiențe !

Dar varianta modernizată a celei de mai sus ?

— N-aveți radium ? Să se ducă șeful clasei și să-l aducă deocamdată pe al meu din cabinet și, mîine, o să cumpărăm unul în rate, din oraș, pentru școală !

Eu însumi am auzit una „cu urechile mele", pe cînd făceam armata la o școală pregătitoare de ofițeri de rezervă din provincie.

Ni se dăduseră niște mănuși de-alea cu un singur deget, de care poartă tăietorii de lemne, iarna.

Cum însă la „instrucția înhămată", mănușile fiind subțiri, ne îngheța mîna pe „pană" sau pe dîrlogi, am făcut noi ce-am făcut, cîțiva din ăștia mai cu parale și ne-am învîrtit de la magazie, de cîte două-trei perechi de fiecare.

Le puneam una peste alta și treaba mergea strună.

Într-o zi, însă, ne-a aflat ofițerul de administrație și, fiindcă omul n-a vrut să ne pedepsească, ne-a chemat la el pe cei dovediți cu traficul de influență și ne-a ținut următorul discurs :

— Domnilor ! Aflu că, unii dintre dumneavoastră, prin mijloace condamnabile și care am eu grijă de plutonierul major să-l aranjez, ați luat cîte două-trei perechi de mănuși fiecare. Fiindcă vreau însă ca, în această școală, să domnească egalitatea, toți fiind aici deopotrivă, vă rog — ca în douăzeci și patru de ore — toți cei care ați luat cîte două sau mai multe perechi de mănuși să dați cîte o pereche camarazilor care au luat numai una, astfel ca toată lumea să aibă numai cîte o singură pereche. Sper că m-ați înțeles...

Mi-am adus aminte de întîmplarea asta „trăită" ca și de celelalte auzite, fiindcă am de gînd să povestesc tot o întîmplare militărească și tot foarte adevărată.

De data asta, eroul e un plutonier major, de la un regiment de infanterie din capitală.

Un soldat priceput, bun la orice, familiarizat cu toate... Cu un lucru însă nu s-a dumirit el bine. Și anume, cu diferența dintre confesiune și naționalitate, dacă e vreuna și care e aia anume, în cazul cînd există.

Iată însă, că într-o zi, comandantul companiei îi dă ordin ca să împartă oamenii pe confesiuni, astfel ca

să fie trimiși la biserică, după credința respectivă.

Zis și făcut.

Compania, în poziție de drepți, așteaptă în curtea cazărmii. Plutonierul se scarpină sub capelă, privește oamenii de la un cap la celălalt al frontului și deodată, decis, dă comanda :

— Ieși românii toți, trei pași înainte...

Rop, rop, rop !... Trei sferturi din companie execută cadențat trei pași înainte.

Plutonierul îi consideră o clipă, mulțumit, apoi către ceilalți :

— Mahomedanii, care ești mahomedan, stai pe loc... Catolicii fă doi pași înainte și mozaicii mișcă un pas înapoi...

Rop ! Rop ! Rop !... Cei cîțiva turci din companie rămîn pe loc. Mozaicii „mișcă“ un pas înapoi, iar din grupul românilor mai mult de jumătate face doi pași înainte.

Plutonierul privește nedumerit învălmășeala produsă de comandă...

— Mă, n-auzi comanda, mă ? Mahomedanii stai pe loc... Mozaicii rămîi acolo unde ești... și românii treci toți aici, în fața mea să te văd.

Rop ! Rop ! Rop ! Grupul de „catolici“ se înghesuie cu grupul de „români“ și face front în fața plutonierului.

— Ptiu !... Dar proști sînteți, mă, fi-ți-ar capul al dracului să-ți fie... Drepți ! Toți catolicii, auzi, mă ? Toți care ești catolic faci un pas înainte. S-a-nțeles ? Înainte, marș !

Din frontul de români se desprinde iarăși jumătate și face un pas înainte... Plutonierul dă capela pe ceafă... Pe față, sudoarea îi curge gîrlă. Încearcă să mai fie o dată calm.

— Mă băiete, mă, dacă nu-nțelegi românește, spune. Uite, ăștia turci și m-a-nțeles. Nu te rîde mozaicii că te ia mama dracului... La loc comanda !

Frontul se reface iarăși. Mahomedanii privesc indiferenți. De la mozaici, un teterist cu ochelari surîde... Plutonierul se umflă și zbiară :

— Drepți !... Companie, ascultă la mine aici !... Cască urechile bine... Toți românii, adică toți care ești român și-ai jurat credință țării în fața lui Dumnezeu, faci un pas înainte... S-a-nțeles ? Înainte, marș !

Toată compania, cu mahomedani, cu mozaici cu tot, se înșiră, ca un singur om, în fața plutonierului aiurit. Îi vine să se repeadă cu pumnii în ei, să-i înjure și să-i nimicească. Dar, fiindcă e om bun, își dă seama că n-o fac din rea-voință. Că nu pricep și atîta tot. Dar ordinul e ordin și trupa trebuie să se ducă la biserică, după confesiuni.

— Companie, drepți !...

În mintea plutonierului înflorește un gînd care se transformă într-un surîs plin din satisfacție.

— Din dreapta numără...

— Un, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte...

Plutonierul așteaptă calm sfîrșitul numărătorii.

— Ei ! Acum ascultă la mine aici, companie !... De la numărul unu pînă la douăzeci ești români și te duci la biserică... De la douăzeci pînă la patruzeci ești catolici și te duci la Sf. Iosif... De la patruzeci la șaizeci ești mozaici și te duci la templu, și restul ești turci și rămîi de corvoadă că n-avem moscheie... S-a înțeles ?

Cda. 5610 coala 21

PETIȚIA

I

Tuță, ușierul, știa că are ordin să nu dea voie nimănui în birourile ministerului, înainte de orele unsprezece dimineața. Nici chiar lui „Dumnezeu din cer" dacă i-ar fi venit gust să coboare pe pămînt, să se îmbrace civil, să se bărbierească și să se prezinte la minister cu vreo petiție oarecare.

De aceea se făcu că nu simte cînd necunoscutul (căruia îi mai spusese, de două ori pînă acum, că n-are voie să intre) se întoarse din drum și-l bătu sfios pe umăr. Fără să știe de ce însă, nu se putu stăpîni mult în această atitudine de indiferență și întoarse capul, în silă.

Necunoscutul îl privi umil, fără să spună un cuvînt.

Tuță simți, pentru el, o compătimire subită și totodată nevoia de a-și justifica intransigența.

— Ți-am spus, domnule, că nu se poate înainte de unsprezece. Așa am ordin, așa fac. Nu se poate și pace. Din partea mea, eu te-aș lăsa, dar vezi că sînt alții mai ceva decît mine aici...

— Cine, domnule ușier? Dumneata ești mai mare decît toată lumea aici.

— Nu sînt numai eu, ai greșeală. Mai e și domnul ministru.

— Știu, domnule ușier. Dar cînd vrei dumneata, vrea și domnul ministru.

Și iarăși necunoscutul își pironi asupra lui Tuță privirea lui plină de sfială și de suferință.

Tuță nu era un om bun la suflet. Dar în clipa aceasta se simți gata să-și dea și livreaua de pe el, pentru omul care aștepta, încovoiat, alături.

— Dar ce treabă aveți dumneavoastră pe la noi?

— Am o petiție pentru domnul ministru. L-am văzut c-a venit devreme la minister și cererea mea depinde numai de dînsul. Acum e singur, poate am noroc să mă primească. Și dacă vrei dumneata să mă primească, mă primește.

O ultimă tresărire a conștiinței datoriei îl făcu pe Tuță să se scarpine în cap, îndemnîndu-l să se înăsprească și să răspundă scurt: „Nu se poate, domnule, vino la unsprezece și gata". Dar, ca prin minune, vocea i se făcu prietenoasă și gestul concesiv.

— Poftim dumneata înăuntru la „domnu' șăf". Dac-o vrea dumnealui să te bage la domnul ministru, eu n-am nimic de zis. Și dacă te-o întreba, să-i spui că eu nu eram aici cînd ai intrat, că pe urmă intru eu în bucluc. Cum o iei pe stînga, a doua ușă, drept în față.

„Domnul șăf" — în viața particulară, Sache Măndăchescu, abia își ocupase fotoliul, în așteptarea cafelutei turcești, care, de cînd era funcționar, îi sosea, la aceeași oră, pe tăvița rotundă de tinichea și cu farfurioara pusă ca un coif deasupra ca să nu se răcească — se pregătea să-și șteargă ochelarii pentru a parcurge ziarele de dimineață. Era încruntat și indispus pentru că avusese un incident, în tramvai, cu un tînăr care, în auzul tuturor celor de față, îl făcuse, „vacă încălțată", pentru simplul motiv că, din greșeală, îl călcase puțin pe picior. Și nici măcar „domnu' șăf" nu putuse să-i răspundă cum trebuie, pentru că tînărul coborîse imediat, după ce îi aruncase ofensa.

Cînd necunoscutul se opri înaintea lui și îi întinse petiția, Măndăchescu rămăsese împietrit de surprindere. Se uită bine la cel care îi ședea smerit în față, vrînd parcă să se convingă că omul acela mărunțel și cu ochii suferinți era într-adevăr un om viu, că — petiția pe

care i-o întindea — era o petiție adevărată, pe coală ministerială și că el însuși, Mândăchescu, vede bine, cu ochii lui, ceea ce vede. Și cînd se convinse că totul nu era decît o banală realitate, se făcu vînăt de indignare. Se ridică de la birou și, bătînd cu pumnul în dosarele din fața-i, începu să urle :

— Tuță ! Să vie imediat, aici, dobitocul care dă drumul particularilor să intre în minister înainte de ora oficială.

— Dobitocul nu era la ușă cînd am intrat eu, domnule secretar general. Dacă știam că nu e voie și că o să vă supărați atîta, așteptam. Vă rog să mă iertați, domnule secretar general. Mă duc afară și aștept pînă mă puteți primi.

Și necunoscutul își fixă ochii în ochii lui Mândăchescu, supus, stingherit, nenorocit, ca un om care nu așteaptă decît să i se deschidă pămîntul dinainte și să-l înghită.

Fără să-și dea seama ce se petrece cu el, Mândăchescu simți dintr-o dată topindu-se furia în el, ca o bucățică de zahăr într-un pahar cu ceai fierbinte. Îmblînzit ca prin farmec, se așeză la loc, în fotoliu și c-o voce pe care n-o utiliza niciodată în exercițiul funcțiunii, zise :

— Acuma, de vreme ce ați intrat, s-a isprăvit. Nu vă putem da afară. Ce doriți, vă rog ?

— Am o petiție pentru domnul ministru...

— Ce fel de petiție ?

— Cu timbru în regulă, domnule secretar general...

Mândăchescu se uită la omul din fața lui, ca să vadă dacă nu cumva vrea să-l ia peste picior zicîndu-i, pentru a treia oară, „secretar general".

Își dădu seama însă că individul era prea amărît și respectuos, ca să se poată gîndi la așa ceva. Și Mândăchescu se simți, în sinea lui, foarte măgulit că, cel puțin o dată în viață, poate trece în mod serios drept secretar general. De aceea răspunsul necunoscutului nu-l supără.

— Bine-bine... toate petițiile trebuie să fie timbrate. Te-am întrebat, însă, ce fel de petiție ai dumneata, adică am vrut să te întreb ce ceri dumneata în ea, ca să vedem despre ce este vorba...

— Cer să mi se acorde o lună de concediu. Eu sînt profesor de desen, în provincie, la Baia de Aramă, dacă ați auzit de ea... Sînt foarte bolnav, domnule secretar general. Mă mir cum de n-am murit pînă acuma... Citiți și dumneavoastră petiția, dacă vreți...

Mândăchescu îl pofti să ia loc, își puse ochelarii, dădu într-o parte jurnalul și citi :

„Domnule Ministru,

Subsemnatul Emilian Marinescu, profesor suplinitor de desen, la gimnaziul „Alexandru Macedon" din Baia de Aramă, fiind grav bolnav, cu onoare vă rog să binevoiți a-mi acorda un concediu de treizeci de zile, pentru a-mi vedea de sănătate.

Primiți vă rog asigurarea devotamentului meu,

Emilian Marinescu,
Strada Mare, Baia de Aramă".

Mândăchescu făcea parte din categoria funcționarilor denumiți „cîini negri în cerul gurii". Niciodată nu făcuse vreun serviciu cuiva, atît timp cît acest serviciu ieșea din obligațiile lui funcționărești și îl constrîngea să se scoale, fie chiar un singur minut, de pe scaun. Totuși, după ce citi petiția necunoscutului, se ridică de pe scaun și, vădit hotărît să-l servească, îl întrebă afectînd o mare competență în materie, așa cum văzuse că fac, în genere, secretarii generali, în chestiuni de care habar n-au.

— De ce boală suferiți ?

— Sînt puțin tuberculos la un plămîn. Dacă nu mă îngrijesc din vreme...

— Sigur-sigur... trece și la celălalt. Eu cunosc boala asta, domnule. E teribilă. Probabil că, vreodată, cine știe cum, ai răcit dumneata mai serios și atîta ți-a trebuit...

— N-am răcit eu. Bietul tată-meu, Dumnezeu să-l ierte...

— A ! Va să zică, boala dumitale e o hereditate moștenită din părinți prin atavism, zise, doct. Mândăchescu. Bun, bun... Atunci se schimbă chestia. E mult mai ușoară așa, fiindcă știi cel puțin de unde o ai...

— Da, domnule secretar general...

— Fii pe pace, domnule. Se vindecă. Dacă te îngrijești bine, se vindecă imediat... Trebuie să te repauzezi, să mănînci numai ouă, treizeci-patruzeci de ouă pe zi, să nu bei, să nu fumezi, mă-nțelegi dumneata, nimic din toate excitantele astea. Și, înainte de toate, aer, domnule ! Aer, aer și iar aer ! Aerul, la boala dumitale, e sfînt. Toată ziua să nu faci altceva decît să respiri. De cum te scoli și pînă te culci, să respiri întruna. Bineînțeles, faci o pauză în timpul meselor și pe urmă iar îi dai drumul...

— Chiar așa vreau să fac, domnule secretar general. De-aia am și venit pentru concediu. Măcar o lună, să-mi pot vedea și eu liniștit de sănătate, să respir cum trebuie.

— Lasă, domnule, că mă duc eu la ministru și, cînd m-oi duce eu, să știi că lucrul e ca și făcut...

— Vă mulțumesc din suflet, domnule secretar general.

— N-ai de ce. Înainte de toate trebuie să fim oameni. Vino dumneata cu mine să te duc „eu" la ministru.

Mărdăchescu o luă înainte pe coridor, călcînd apăsat și țanțoș pe picioarele scurte ca de pian. Cu pălăria într-o mînă și cu petiția în cealaltă, necunoscutul îl urmă, cu un imperceptibil surîs pe buze.

— Copii ai ?

— Am vreo cîțiva, domnule secretar general.

— Să-ți trăiască.

— Mulțumesc asemenea.

Mărdăchescu surîse binevoitor :

— N-ai pentru ce, dar eu sînt cam celibatar.

— La mai mare, domnule secretar general, și nuntă pe curînd, să dea Dumnezeu.

— Să știi că te invit. Pe onoarea mea dacă nu te invit. Nu știu de ce, dar îmi ești foarte simpatic. Parcă te-aș cunoaște de cine știe cînd.

— E reciproc, domnule secretar general.

— La Baia de Aramă zici că stai ?

— Mă știe toată lumea ca pe un cal breaz. Marinescu, de desen.

— Păcat de dumneata că ai învățat carte ca să te faci profesor de desen. De ce n-ai urmat istoria, nene ?

Eu, dacă aveam tată să mă dea la facultate să învăț, istoria o învățam.

— N-ați avut tată ?

— Ba de avut am avut, dar a murit cu doi ani înainte de nașterea mea, așa că am fost orfan de mic. Biata mama m-a crescut și ea cum a putut, că nu eram numai eu ; aveam și frați mai mari, am mai avut și mai mici p-ormă, de la tată-meu vitreg, așa că...

— Înțeleg... V-a fost greu să ajungeți, cu o casă de copii...

— Ce greu ? Imposibil ! Ca dovadă că, după treizeci de ani de muncă, de-abia am ajuns ce sînt azi...

— E ! Secretar general e o slujbă mare în țara noastră eminamente agricolă...

— Ți se pare dumitale, fiindcă nu ești în locul meu, ascultă-mă pe mine. Uite c-am ajuns la ministru. Pardon, un moment, să intru eu întîi, ca să-l rog să te primească.

— Nu știu cum să vă mulțumesc, domnule secretar general.

— Țuică nu beau, să știi. Dacă vrei, luăm un vermut cu sifon și-o tartinuță cu icre negre. E o bodeguță, colea la colț. Dăm o fugă și gata.

Ministrul citea. Urmărea cu atenție, în oficiosul guvernului, rezumatul dezbaterilor parlamentare la care asistase în ajun, voind să se pună la punct asupra celor discutate de corpurile legiuitoare, fiindcă — obosit după un banchet, dat în onoarea lui — moțăise tot timpul pe banca ministerială și nu putuse auzi nimic, în afară de expresiile parlamentare obișnuite : mameluc, șperțar, traficant, măgar și celelalte. Și nu știa sigur care — din toate acestea — îl privea exclusiv, pentru a se pregăti cum și cui să răspundă.

De aceea, cînd intră Mărdăchescu, nici nu-l băgă de seamă. Mărdăchescu așteptă o clipă, apoi — obișnuit cu „ale miniștrilor" — deschise și închise ușa încă o dată, cu oarecare zgomot, apoi tuși, ducîndu-și, cu discreție, mîna la gură.

Ministrul ridică ochii surprins.

Pe de o parte, știa că — pînă la unsprezece nu are voie nimeni să-l deranjeze de la „lucru", iar, pe de alta,

îl știa pe Mândăchescu funcționar prea vechi și prea disciplinat, ca să-și permită să-l turbure fără a avea un motiv serios și de imediată urgență. De aceea, fără să mai ezite, i se adresă amical :

— Ce este, Mândăchescule ?

— Domnule ministru, vă rog să mă iertați că vă deranjez la o oră nepotrivită, dar, întîmplător, nefiind ușierul la post, a răzbit în biroul meu un biet profesor de desen, venit din provincie, ca să vă roage să binevoiți să-i aprobați un concediu. N-aș fi venit eu la dumneavoastră, dacă nenorocitul n-ar fi foarte bolnav. Dar e bolnav, domnule ministru ! De-abia se mai ține pe picioare. Zice că e ftizic de piept și se vede treaba că așa este fiindcă scuipă, pardon, sînge, de ți-e mai mare mila. Așa că mi-am zis că n-o să vă supărați de deranj...

— Bine, Mândăchescule. Dacă zici dumneata, se face. Cheamă-l aici, să-i dăm drumul mai repede, să nu umple ministerul de microbi.

— Vă mulțumesc, domnule ministru. Și, încă o dată, vă rog să mă scuzați de deranj. Dar mi-am zis că, înainte de toate, sîntem oameni și — ca oameni — nu este așa...

— Firește, foarte bine ai făcut. Partidul nostru are nevoie de oameni cît mai mulți...

Mândăchescu se ploconi pînă la pămînt, apoi ieși pe coridor și, luînd de mînă pe necunoscut, îl tîrî, ca pe un copil îndărătnic, pînă lîngă biroul ministrului.

— Dumnealui este, domnule ministru, cu chestiunea de adineauri.

— Care chestiune ?

— Cu concediul...

— Ce concediu ?

— Dumnealui este persoana... cu... cu... microbii.

— A, da, da, da. Ai dreptate. Dumneavoastră sînteți...

— Eu sînt, domnule ministru.

— Aveți mi se pare nevoie de niște microbi... asta... vream să zic, de un concediu ?

— Da, domnule ministru. Sînt foarte greu bolnav.

— Știu. Ați făcut o petiție ?

— Am făcut.

— Pune-o pe birou, te rog.

Ministrul își scoase ochelarii, își puse — în locul lor — monoclul și, ferindu-se să se apropie prea mult de hîrtie, citi :

„Domnule Ministru,

Subsemnatul Emilian Marinescu, profesor suplinitor de desen, la gimnaziul „Alexandru Macedon" din Baia de Aramă, fiind grav bolnav, cu onoare vă rog să binevoiți a-mi acorda un concediu de treizeci de zile, pentru a-mi putea vedea de sănătate.

Primiți, vă rog, asigurarea devotamentului meu,

Emilian Marinescu,
Strada Mare, Baia de Aramă".

Apoi desprinse stiloul de la buzunarul de sus al hainei și, ferindu-și manșeta de atingerea biroului, scrise cu litere hotărîte : „Se aprobă". Semnă și întinse necunoscutului petiția, cu un gest amabil.

— S-a făcut. Vă puteți vedea de sănătate, domnule profesor. Mândăchescule ! Îngrijește dumneata să i se facă domnului profesor cît mai repede formele.

II

A doua zi, tot ministerul fierbea. În toate birourile se răspîndise o îngrijorare cu proporții de panică. Funcționarii, lăsîndu-și lucrul, se adunaseră unii lîngă alții, după vești. Nu se știa decît că ministrul venise — de la opt dimineața — la minister, în culmea furiei, că îl pălmuise pe Tuță fără nici o explicație și că, de îndată ce intrase în cabinet, ceruse să i se prezinte Mândăchescu, și ministrul „personal" încuiase ușa cu cheia. Și — în timp ce fel de fel de versiuni și supoziții făceau înconjurul birourilor și serviciilor — în cabinetul lui, ministrul, în picioare, cu mîinile ridicate tragic spre plafon, răcnea la Mândăchescu, înlemnit ca o mumie rezemată de perete.

— Cum ți-ai permis, Mândăchescule, să-ți bați joc de mine cu individul de ieri ?

— Domnule ministru, dați-mi voie...

— Nici un cuvînt. Am aflat tot. Știi cine era „profesorul“ dumitale, care scuipa sînge, Mândăchescule ?

— Marinescu, de la Baia de Aramă, domnule ministru.

— Asta ți-a spus-o el și dumneata ca un idiot l-ai crezut ! Ei, domnule, la Baia de Aramă nu există nici un Marinescu, nu e nici liceu, nu sînt nici profesori de desen, nu există nici măcar tuberculoși. Protejatul dumitale e hipnotizator, domnule, auzi ? Hip-no-ti-za-tor ! Un escroc ordinar care și-a bătut joc de tot ministerul. A hipnotizat pe ușier să-i dea drumul, te-a hipnotizat pe dumneata ca să citești ca un tîmpit, pe petiție, altceva decît era scris...

— Ați citit-o și dumneavoastră, domnule ministru...

— Fiindcă m-ai hipnotizat dumneata și cu el. Ați fost complici. Ați făcut cu mine hipnotism în masă.

— Domnule ministru, dați-mi voie și mie...

— Nu-ți dau nimic. Știi ce mi-a cerut ofticosul dumitale, „domnule“ Mândăchescu ?

— Concediu...

— Nu, domnule. Nu. Mi-a cerut cincizeci de mii de lei ajutor pentru continuare de studii în străinătate și eu, hipnotizat de dumneata, i-am pus rezoluția „se aprobă“ și dumneata ca un imbecil l-ai recomandat să-i facă formele și tîmpiții ăilalți le-au făcut, escrocul a luat ordonanța de plată și-a umflat banii de la Finanțe și, cu trenul de trei, a șters-o în străinătate, cu acte în regulă și cu banii statului în buzunar. Asta mi-ai făcut, Mândăchescule...

— Domnule ministru, să mă bată...

— Să nu te bată nimic. Să-ți dai demisia imediat !

— Să n-am parte...

— Să n-ai, că nu meriți.

— Să-mi plesnească...

— Trebuia să-ți fi plesnit demult, ca să nu mai fi citit petiția cu ei.

— Domnule ministru...

— Am terminat. În cinci minute să-mi aduci demisia.

— Dar, domnule ministru...

— Nici o vorbă mai mult. Ieși !

III

Și în timp ce Mândăchescu, încuiat în biroul lui, scria, cu lacrimi în ochi, demisia — Maestrul Zaratrustra, pe numele adevărat, Emilian Marinescu zis Milică, doctor în metafizică și în științe oculte din Asia, profesor de telepatie, magie, hipnotism și științe oculte, din „Orient“ schimba, în vagonul restaurant al „Expresului“ prima hîrtie de o mie din cele cincizeci cu care îl ajutase, pentru călătorie de studii în străinătate, ministrul celui mai sever departament din cîte existau în România.

BABA-OARBA

E ceasul două jumătate, după-prînz.

În „birtul economic“ al domnului Nae Huidumă („diferite mîncări calde și reci, cu prețuri ce desfid orice concurență“) n-a mai rămas nici un client.

Ultimul, domnul Codică, de la grefă, a plecat, așa cum pleacă el de obicei. Adică beat și cu o scobitoare întrebuințată în gură.

Domnul Nae, patronul, e dus — încă de la două-sprezece jumătate — la judecătorie, fiind parte într-un „procest“. Numai Iliuță (un băiețaș de vreo doisprezece-treisprezece ani) e prezent, la datorie.

În calitatea lui de „garson“ și de locțiitor al patronului, își face de lucru, aferat, printre fețe de mese murdare, pahare nespălate și mucuri de țigări stinse în farfurii și în zațul ceștilor de cafea.

— Bună ziuaaaa...

Iliuță întoarce capul și privește, profesional, pe cei doi clienți care au intrat.

— Saluuuut ! Domnii „dorește“ să ia masa ?

Gogu și Fane se uită unul la altul și surîd. Cum dracu să nu „dorească“ să ia masa, cînd — de treizeci și șase de ceasuri — n-au băgat nimic în gură, cutreierînd străzile și grădinile publice, fără un ban în buzunar, fără nici o țigară și fără nici o nădejde nicăieri ?

— Păi sigur, șefule, că dorim să luăm masa. N-am venit doar la restaurant ca să jucăm biliard.

— Este și biliard, se grăbi Iliuță să precizeze. În dos ! Avem și popici.

— Bine, bine ! După masă... Acuma, dă lista. Repede că murim de foame.

— După listă nu servim, că n-avem. Dar putem să vă dăm un borș cu smîntînă, o tocană sîrbească, grătar orice doriți și clătite cu dulceață care „se face“ la comandă.

— Bun !... Șterge masa frumos și adu, întîi, două țuici cu ceva împrejur și un chil de vin.

— Cu apă minerală ?

— Ce ape minerale aveți ?

— Sifon. Avem și pelin.

— Bun. Dă-ne atunci, ca apă minerală, un chil de pelin cu sifon — repede — și vino să iei comanda. Dar, înainte, adu și ceva primprejur.

Cît ai bate din palme, Iliuță dispăru, prin fundul cîrciumii, apoi — ca un demon — prin chepengul ridicat, spre fundul pămîntului, pentru ca, după cîteva clipe, să apară din nou, prevăzut cu un chil de pelin aburit de răcoarea pivniței.

Sosiră țuicile, apoi două borșuri, apoi de patru ori tocană sîrbească cu ardei verde, două mușchiuri de vacă și două antricoate, o dată „demnități de berbec“, cașcaval la capac, două porții de clătite și șase cafele mari cu „ochi de șarpe și cu gaură la mijloc“. Și stropite, „pe de mărgini“, cu rom.

Despre băutură, ce să mai vorbim ? Al patrulea kilogram își dăruia ultimii stropi în paharul lui Fane, în timp de Gogu îl asigura că — din această cauză — „se vor scurge ochii fetelor după el...“

— Băețaș ! Plata !

— Vine !

Fericit că, în lipsa stăpînului, pusese mîna pe niște clienți atît de galanți, Iliuță scoase plaivazul de după ureche, un carnețel din buzunarul de sus al șorțului și se pregăti să scrie.

— Facem plata la un loc ?

— La un loc...

Iliuță începu să înșire, unele sub altele, cifrele, atent să nu uite nimic.

— Cît face, drăguță, cu totul ? întrebă Fane.

— Șase sute treizeci de lei...

— Cu tramvai cu tot ?

— Fără...

— E ! Zi șapte sute, cifră rotundă.

— Să trăiți...

Fane luă socoteala în mînă, o „verifică" de sus pînă jos, apoi băgă mîna în buzunarul de la piept. Gogu îl apucă de braț, scurt.

— Ce faci, mă ?

— Plătesc...

— Nu se poate ! Eu plătesc.

— Ei aș !

— Pardon, dom'le ! Eu te-am invitat la masă. Prin urmare, eu plătesc. Și Gogu băgă, la rîndul lui, mîna în buzunarul de la piept.

Fane se smuci și protestă.

— Nu se poate ! N-admit... Azi plătesc eu... Tu plătești deseară.

— Să știi că mă supăr.

— N-ai decît. Și să știi că mă jignești. Tu ai plătit și ieri și alaltăieri...

— Fă-mi plăcerea, mă...

— Nimic.

— Să știi că nu mai vorbesc cu tine în viața mea.

Iliuță privea, încîntat, cearta celor doi prieteni, pentru plată, surîzînd pe rînd fiecăruia...

— Gogule, dacă nu mă lași să plătesc, să fiu al dracului dacă...

— Fane ! Nu face pe...

— Dom'le, ce să ne mai certăm degeaba, că nu cedez. Să tragem la sorți. Îl legăm pe ăsta micu la ochi, cu șervetul, ne mutăm la altă masă și pe care o pune mîna din noi, ăla plătește. Primești ?

— Primesc.

Iliuță primi fericit să fie legat la ochi și declarat arbitrul acestei prinsori și jocul „de-a baba-oarba" începu printre mese, spre hazul tuturor...

— Dumneata plătești ! izbucni fericit Iliuță, punînd mîna pe unul din cei doi și ținîndu-l strîns de mînecă...

— Ce, mă ? Ce să plătesc eu ?

O mînă zdravănă îi smuci șervetul de la ochi. Iliuță rămase tîmpit. În fața lui, domnul Nae Huidumă, patronul, se uita la el nedumerit...

Și pierduse și „procestul" la judecătorie...

ZBIRUL

— Mai repede, d-le casier, că pierdem trenul. Mai sînt zece minute, ce dracu !... Avem treburi, nu putem să pierdem trenurile așa cum crezi d-ta !

Cîțiva curioși, din cei care așteptau, ca și el, în fața ghișeului de bilete din Gara de Nord — întoarseră capetele spre cuvîntător.

Gras, enervat și încălzit, d. Matei Zegheru, vechi profesor de latină la liceul din Cîmpulung, le susținu privirea cu demnitate, tocmai din coada rîndului.

— Dacă stai cîte cinci minute pînă să rupi un bilet o să-mi vină rîndul peste un ceas și trenul meu pleacă peste zece minute.

— E timp destul, domnule — încearcă să-l liniștească un domn cu mănuși de piele și țigară de foi.

— O fi, pentru d-ta, că ești cu cincisprezece persoane înaintea mea — răspunse d. Zegheru. Pentru mine însă, nu este. Eu nu pot să pierd trenul... Am mîine examenul de corigență și în treizeci de ani, de cînd sînt în învățămînt, n-am lipsit niciodată de la școală...

Zicînd, broboane mici de sudoare începură să i se prelingă pe frunte, de sub gambetă.

Puse jos valiza (în care avea cămașa de noapte cu rîuri, prosopul cu săpunul și periuța de dinți înfășurate la mijloc, papucii și cartea a V-a din *De bello Gallico*), scoase din buzunarul de la spate o batistă mare cu monogramă, își șterse fruntea — dîndu-și pălăria pe ceafă — apoi își consultă ceasul.

— Ptiu ! Fir-ar al dracului să fie de tren. Pleacă acuma !

— Nu e nimic, șefule... Rămîne gara — îl consolă un licean, trecînd pe lîngă el c-un muc de țigară lipit șmecherește în colțul gurii.

Domnul Matei Zegheru simți un nod în gît. El, zbirul atîtor generații care au tremurat, ca aspicul, în orele lui de latină, s-ajungă de rîsul unui elev și nici măcar să nu poată să-i răsucească urechile, să-i dea cu catalogul în cap, sau să-l lase corigent ! Își descărcă de aceea indignarea pe casier...

— Haide, domnule casier. Haide, te rog !... Dă și d-ta niței zor, mai sînt șapte minute și pleacă trenul. Ce țară, d-le, ce țară ! Numai la noi se poate vedea așa ceva...

Prin ochiul constructivist al ghișeului se zărea capul imberb al casierului schimonosindu-se de rîs, în timp ce o împiegată, cu șorț negru și unghii roșii, îi spunea ceva la ureche...

— Păi sigur... d-tale îți arde de rîs, în timp ce noi fierbem aici și ne pierdem interesele... Să știi că dacă pierd trenul mă duc și reclam la Direcție...

Călătorii întoarseră iarăși capul și văzînd mutra disperată și congestionată de revoltă a d-lui Zegheru — ca și cum o înțelegere tacită s-ar fi stabilit, brusc, între ei — se dădură la o parte și-i făcură loc...

— Poftim, domnule, treci d-ta întîi că ești mai grăbit, zise domnul cu mănuși de piele și cu țigară de foi.

Domnul Zegheru își luă valiza în mînă, își puse batista la loc și se strecură, salutînd, pînă în fața ghișeului.

— Mulțumesc... foarte mulțumesc. Noroc că mai sînt și oameni cumsecade pe lumea asta... Altminteri, cu gentilețea funcționarilor noștri, nu știu, zău, unde am ajunge...

Capul casierului se ivi, profesional, în rama ghișeului...

— D-voastră ?

Cda. 5910 coala 22

— O jumătate a doua pentru Cîmpulung, comandă încruntat d. Zegheru...

— Biletele pentru clasa a II-a nu se vînd aici, domnule... Al treilea ghișeu pe dreapta...

— Cum ?...

— Aicea e casa de bilete pentru clasa I — și văzînd mutra nenorocită a d-lui Zegheru, casierul adăugă : dacă nu știi carte și nu poți să citești, întrebă pe cineva... Uite că scrie mare, să vadă și orbii : CLASA I... De-aia nu putem lucra repede, că vin de-alde ăștia ca dumneata, care ne fac să pierdem vremea...

Fără un cuvînt, jenat și vînăt de supărare, d. Zegheru părăsi ghișeul, în fugă, îndreptîndu-se spre ghișeul de clasa a II-a, în timp ce liceanul care asistase la scenă strigă rîzînd după el :

— Degeaba fugi, borțosule !... Trenul de Cîmpulung a plecat adineauri... Du-te cu drezina, dacă vrei...

BROASCA

Domnul Stelian Macedonescu-Vezuviu, profesor secundar de limba latină, celibatar, om cu ticuri, cu ochelari, cu „inexprimabili“ legați cu șiret și cu o vastă cultură clasică și-a petrecut vacanța de vară pe Coasta de argint, la Mangalia.

A făcut băi de soare, băi de nămol, calde și reci, băi de lac și băi de mare.

Foarte vesel, sănătos și bine dispus, și-a întrebuințat timpul liber făcînd excursii zilnice în istoricile împrejurimi ale regiunii și colecționînd, cu răbdare de filatelist, plante, insecte și bolovani științifici.

Într-o zi, spre marea sa bucurie, venind pe jos dinspre Costinești, se întîlni, pe marginea unei poteci pietroase, c-o vietate simpatică și ciudată : o broască țestoasă, de mărimea unui arici obez, care, la vederea lui, își strînse capul și picioarele sub carapace, luîndu-și, strategic, înfățișarea unui bolovan oarecare.

Domnul Stelian Macedonescu-Vezuviu consideră cîteva clipe, cu mult interes, manevra prudentă a vietății înțelepte, apoi se aplecă și cu multă precauție, o ridică, avînd grijă s-o înfășoare în *Les nouvelles littéraires* pe care, din întîmplare, o avea în buzunar.

Din ziua aceea, domnul Stelian Macedonescu-Vezuviu încetă de a mai trăi singur pe lume.

El care nu suportase niciodată, în imediata lui apropiere, nici un fel de viețuitoare, fie ea pisică sau prie-

ten, găină sau femeie, cățel sau rudă de sînge, căpătă subit o puternică afecțiune față de recenta sa tovarășă de existența.

Broasca testoasă primi numele de Fulvia, dat fiind că nașul său nu putea uita în nici o împrejurare a vieții că este — înainte de toate — profesor de limba latină.

Și, după terminarea vacanței de vară, domnul Stelian Macedonescu-Vezuviu, împreună cu Fulvia, părăsind minunatele ținuturi ale coastei dobrogene, se întoarseră în orașul de provincie al ocupațiilor sale, reluîndu-și reședința în căsuța ce stătuse, trei luni de zile, cu ușile încuiate, cu hîrtie albastră la ferestre și cu doi duzi toropiți la poartă.

Shimbarea de regiune începu deîndată să se resimtă în buna dispoziție a Fulviei.

O tristețe inexplicabilă puse stăpînire pe sufletul ei și nimic — nici foamea, nici îmbierile domnului Stelian — n-o mai putea hotărî să iasă, zile întregi, de sub carapace.

Aerul de munte al orășelului de provincie, orizontul limitat al curții burgheze, locurile și pietrele necunoscute, absența totală a vuietului valurilor sfărîmate în țăndări albe, de stînci, toate acestea impresionară sensibilitatea Fulviei, transformînd-o complet.

Domnul Stelian Macedonescu-Vezuviu își da perfect de bine seama de starea singurei lui tovarășe de viață. Vedea din zi în zi progresînd neurastenia iubitei de sub carapace.

Cunoștințele lui personale nepermițîndu-i să ia nici un fel de măsuri medicale, apelă într-o zi la serviciile medicului veterinar al județului.

Foarte încurcat de a se afla în fața unui astfel de pacient și după ce examină, cu atenție, carapacea de sub care — cu nici un chip — clienta nu voia să iasă, medicul declară că e foarte frumoasă și luînd deoparte pe domnul Stelian (ca și cînd n-ar fi voit să-l audă Fulvia) îi spuse :

— Domnule profesor ! Maladiile nervoase sînt foarte complicate și foarte greu de vindecat la broaștele țestoase pentru motivul că, la cea mai mică atingere, aceste

vietăți se retrag în carapace și cu multă greutate mai pot fi scoase la iveală. De aceea, deși trăiesc foarte mult, broaștele țestoase mor la cea mai mică indispoziție.

Desigur, Fulvia va avea aceeași soartă, foarte curînd. Te sfătuiesc ca, înainte de a muri de moarte bună, s-o iei și s-o fierbi o zi întreagă în apă clocotită, pentru că numai astfel o poți scoate de sub carapace bucățele, bucățele pentru a putea întrebuința carapacea, care este excepțional de frumoasă, ca scrumieră, ca ghiveci de flori, sau chiar ca o tabacheră dintre cele mai originale.

Fierberea e singurul procedeu pentru a o putea dezgardina de sub carapace, căci — dacă o lași să moară înainte de a o fierbe — cadavrul se pietrifică și e imposibil să-l mai poți scoate de sub carapace, fără ca s-o spargi cu ciocanul.

Domnul Stelian Macedonescu-Vezuviu nu era un om slab de înger. Înțelese din spusele doctorului că „totul e pierdut" și își dădu seama de importanța unei scrumiere, unei călimări, unui vas de flori sau a unei tabacheri originale provenind din carapacea unei broaște țestoase și, în consecință, hotări asasinarea Fulviei prin fierbere...

E adevărat că nu i-a venit tocmai ușor în clipa cînd, închizînd ochii, a dat drumul Fulviei în căzănelul cu apă clocotită.

Dar a luat repede o dulceață și o cafea neagră și toată emoția a dispărut ca prin farmec, odată cu țigara aprinsă.

Uitată în căzănelul de pe mașina de gătit, Fulvia a fiert toată ziua și, tocmai spre seară — cînd s-a întors acasă, de la liceu — domnul Stelian „profund mișcat" scoase cu cleștele de bucătărie carapacea înfierbîntată și o lăsă pe ciment să se răcească, ca să poată începe operația de evacuare a cadavrului fiert.

Dar mare îi fu mirarea cînd, a doua zi de dimineață, intrînd în bucătărie, nu mai găsi carapacea Fulviei acolo unde o lăsase.

Speriat, caută în toate părțile și, uluit, dădu un țipăt de groază.

Veselă și bine dispusă, ca în primele lor ceasuri de conviețuire, Fulvia măsura bucătăria, tîrîndu-se pe picioarele ei mici și scurte.

Domnul Stelian Macedonescu-Vezuviu chemă imediat veterinarul și-i explică întîmplarea de necrezut. Dar omul științei îl lămuri imediat :

— Domnule profesor ! Cu siguranță că apa n-a fost destul de fiartă !

— Ba da... Clocotea, dom'le !

— Atunci nu e decît o singură explicație...

— Care, doctore ? Care ?

— Fulvia a fost numai puțin răcită și, în urma băii calde care a făcut-o, s-a însănătoșit. Lucru care se întîmplă, foarte frecvent, nu numai la broaște țestoase, dar și la oameni...

MITITEI CU CIMBRU

„Cei mai renumiți și gustoși mititei din lume" se găseau „la orice oră din zi și noapte" numai la „restaurantul pentru toți", Nae Gh. Huihup, situat în inima pieții din orășelul de provincie în care crește, prosperează și se înmulțește familia Șușulescu...

Deși inaugurat numai de cîteva luni, restaurantul Nae Gh. Huihup și-a cucerit o reputație demnă de invidiat.

În fiecare seară, localul geme de lume...

Băieții de serviciu, cu șorțuri verzi, îmbăierate în jurul mijlocului, abia prididesc, servind pe talere rotunde de lemn mititeii fragezi și piperați.

Un taraf de lăutari distrează publicul cu cele mai noi arii, sub directa priveghere a d-lui Nae Gh. Huihup, care dictează repertoriul, încreținд alternativ sprîncenele : sprînceana stîngă — de „inimă albastră", cea dreaptă — „de salon".

Faima mititeilor de la „restaurantul pentru toți" a iscat pofte și curiozități pînă și în lumea bună a orașului.

Totuși, nici un reprezentant al acestei lumi n-a avut încă curajul să „rupă cu tradiția" și să vie în cîrciuma lui Huihup, pentru a gusta renumiții săi mititei...

Domnul Mitică Șușulescu, însă, s-a decis să dea tonul... Domnia-sa este subprefect al districtului, deci, pe lîngă „lume bună", în plus și „oficialitate".

De aceea, pe la șase și jumătate a venit acasă și a intrat cu șoșonii în picioare și căciula pe cap, în dormitorul doamnei Lorica Șușulescu, mama copiilor săi...

— Lorico ! îmbracă-te repede, că mergem să mîncăm mititei la Huihup.

Lorica a holbat ochii — ca două gălbenușuri de ouă albastre, puse în unt încins.

— Ce, ești nebun ?

— De ce, dragă ?

— Dar cum poți să-ți închipui dumneata c-o să merg eu în cîrciumi, ca madamele de hotel sau ca amantele vardiștilor de stradă...

— Păi dacă mergi cu mine !... Nu e locul, e dobitocul, Lorico !

— Dobitoc ești tu...

În urma acestei insulte, nu se știe ce s-ar fi întîmplat între cei doi soți dacă n-ar fi intrat pe ușă familia Hulubescu.

După pupăturile, invitațiile de așezare pe scaun și ceremonialul de rigoare, Lorica destăinui prietenilor propunerea rușinoasă a soțului său.

— Auziți ce-i dă în gînd lui Mitică ? Să merg eu, să mănînc mititei în cîrciuma lui Huihup !

— Cum se poate una ca asta ? se miră Hulubeasca...

— Ce-ai înnebunit, mă ? protestează amical Hulubescu.

— N-am înnebunit deloc ! se supără d. Mitică Șușulescu. Am zis că vreau să mă duc și mă voi duce... Ce, o să-mi cadă nasul ? Și dacă eu care sînt „oficialitate" mă duc, ai să vezi că mîine se duce și prefectul, și polițaiul, și primarul, și protopopul, și toată lumea bună... Totul este să se găsească cineva, să dea tonul.

Localul e foarte curat, mititeii sînt delicioși... și, la urma urmei, n-am nevoie să mă amestec cu lumea. Cînd m-o vedea pe mine Huihup, că-i intru în prăvălie, o să se dea peste cap să-mi puie o masă la o parte și o să mă servească ca la „Continental" la București.

Eu nu sînt de-ăia mofturoșii ! Dacă nu vreți să mergeți, mă duc singur... ca Napoleon la spălătoreasă... *Qui m'aime, me suive, j'y suis j'y reste...* Aia e !

— Hai să mergem, frate, că n-o fi foc, începu să cedeze Hulubescu.

— Dacă pune o masă de o parte, merg, întări Hulubeasca...

— Să mai luăm și pe alții. Dacă merge și Trandafirescu cu nevasta, merg și eu, hotărî M-me Șușulescu.

Trandafireștii s-au lăsat greu la început, în cele din urmă însă au consimțit să meargă, mai ales că M-me Trandafirescu fiind în „poziție interesantă", poftea grozav la mititei.

Au luat un taximetru și toți șase, claie peste grămadă, au pornit veseli spre Huihup.

— Eu mănînc zece mititei singur, spuse d. Mitică Șușulescu... Și cu niște gogoșari în oțet...

— Cimbru o fi avînd ? întrebă Trandafirescu.

— Cum să n-aibă, nene, răspunse lacom Hulubescu.

Cucoanelor li se făcuse o foame teribilă.

— Mie îmi plac grozav mititeii... Cînd eram mică, îmi aducea tata, dimineața, din piață, cîte doi-trei fripți gata...

— Taci, dragă, din gură... că-mi faci poftă, se scutură Trandafireasca.

— Bună idee ai avut, Mitică ! zise Hulubeasca, dînd o palmă amicală lui Șușulescu care se așezase lîngă șofer.

Cînd a văzut Huihup, intrînd pe ușă, asemenea clienți simandicoși, a ridicat din amîndouă sprîncenele.

Lucrul acesta însemna, pentru cei care cunoșteau „startagemilii" d-lui Nae Huihup, că se petrece ceva extrem de important.

Și ca dovadă imediată, lăutarii schimbară cîntecul, într-un marș milităresc. Toată lumea tăcu. Respectuoși, de pe la mese, subalternii d-lui Șușulescu se ridicară în picioare.

Cît ai bate din palme, o masă așternută curat a fost așezată în fund, ferită de ochii celorlalți consumatori.

Pentru cucoane, Huihup, în persoană, a trimis acasă la el — peste drum de cîrciumă — și a adus trei scaune cu funduri de pai... plus un vas pirogravat, încărcat cu trandafiri de foiță colorată.

Domnul Șușulescu a expediat pe Huihup în pivniță, să-i aducă vin de la butoi și pînă să se întoarcă a hotărît să ia el comanda.

— Tu cîți iei ?

— Trei...

— Și eu tot trei...

— Bun... Șase.

— Și cu patru, zise Trandafireasca.

— Zece...

— Iau și eu patru...

— Va să zică, pentru cucoane, doisprezece mititei.

— Și noi bărbații cîte cinci de om...

— Cincisprezece...

— Cincisprezece și cu doisprezece... să ne facă patruzeci de mititei cu totul...

— Perfect...

Doi băieți de serviciu, bătuți proaspăt de patron, „ca să fie cu băgare de seamă", aduseră vinul, tacîmurile, șervețele curate de hîrtie, solnițele, ardeiașii verzi, și celelalte necesare.

Huihup, cu șorțul primenit urgent în dosul tejghelei, se apropie să ia comanda.

Domnul Mitică Șușulescu se răsturnă solemn pe speteaza scaunului.

— Ascultă, d-le Nae... Am venit într-adins la d-ta, ca să dăm peste nas ălora care fac pe boierii... Să te văd. După mine, o să vezi că vine toată lumea bună.

— Să trăiți, d-le Mitică... Sînt la ordinele dumneavoastră.

— E ! Pune patruzeci de mititei pentru noi... Am venit special să mîncăm mititei, am auzit că sînt grozavi...

Huihup se scărpină tragic după urechea prevăzută cu cercel...

— Mititei nu este, coane Mitică !... Azi e vineri și vinerea nu gătim de dulce, că la noi vine tot oameni din ăia care ține postul... Îmi pare rău că tocmai azi ați venit... Altă dată, însă, cu plăcere...

Familia Șușulescu, Hulubeștii și Trandafirescu cu nevastă-sa rămaseră înțepeniți în scaune, ca niște manechine umplute cu tărîțe...

Domnul Mitică își mușcă buza, neîndrăznind să se uite spre Lorica, care se albise la față, ca o sfîntă... Fu un moment groaznic și fără sfîrșit.

A doua zi, „restaurantul pentru toți" a d-lui Nae Gh. Huihup era închis pe cincisprezece zile, pentru „murdărie".

SAMSONEL ŞI DALILUŢA

Cînd s-a născut cei doi gemeni, fericitul tată era să leşine de bucurie. Trebuie ştiut că visul lui era să aibă o fată şi un băiat...

Dar, cum e greu ca voinţa părintească să decidă asupra genului viitoarelor odrasle, bietul om se simţea încurcat şi stînjenit.

Soarta însă îl protejase...

De la început însă îi împlinise dorinţa... O fată şi un băiat se născuseră dintr-o dată, gemeni, orăcăind identic.

Toate celelalte probleme rezolvate (problema doicii duble, a leagănului îndoit de mare etc.), mai rămăsese una de o covîrşitoare importanţă pentru un părinte. Cum să le pună numele celor doi proaspăt născuţi ?

Cînd e vorba de un singur copil, chestia se soluţionează mult mai uşor... Dar cînd sînt doi care trebuie să primească distincţia unui nume, lucrul se complică, avînd în vedere obiceiul de a boteza gemenii cu nume care se asociază între ele, sugerînd, de obicei, imperecheri celebre, fie în istorie, fie în literatură sau ştiinţă...

Şi, în mintea fericitului părinte — în speţă domnul Laurenţiu, profesor de caligrafie şi desen — cortegiul numelor perechi defilă evocator, fiecare pereche oprindu-se puţin, cu ceremonie, în faţa lui, trecînd apoi deoparte, în „subconştient", într-o atitudine resemnată, de aşteptare...

Şi, firește, baletul numelor a-nceput de la fondarea Romei...

În consecinţă, prima pereche prezentată fu :

ROMULUS ŞI REMUS

Nimic de zis... Dar d-l Laurenţiu avea o fată şi un băiat... Să-i zică ei Roma şi lui Remus, nu mergea... Cu atît mai puţin invers : Romulus şi Remusica.

CASTOR ŞI POLUX

Acelaşi inconvenient... Şi-apoi, de la Brătescu-Voineşti încoace, Castor a rămas exclusiv nume de cîine... Iar Polluxia... imposibil de acceptat... pentru o fată de oameni cumsecade.

ORESTE ŞI PILLADE

Idem... Pentru băiat, Pillade îi plăcea... Rămînea Oresta, pentru fată... Inadmisibil... Cu toate astea, Orestina ar fi putut merge...

DAPHNIS ŞI CHLOE

Perechea asta a fost înlăturată de prietenul meu Laurenţiu, de la început...

Un om pe care îl cheamă Daphnis, e bun de luat la palme pe stradă... Iar Chloe... te face să te gîndeşti la Cleo, nume de cocote şi de pudră...

HERMAN ŞI DOROTHEEA

Francofil convins, urînd pe nemţi şi în literatură, amicul meu Laurenţiu îndepărtă şi această pereche, cu un gest de refuz categoric...

ROMEO ŞI JULIETA

Perechea aceasta se ivi lirică şi graţioasă, cu pas romantic de menuet.

Amicul meu Laurenţiu îi surîse şi o reţinu...

Romeo !... Succesul unui bărbat care se numește Romeo este jumătate asigurat în viață... Să fii tînăr, frumos, deștept, bogat (așa credea amicul meu Laurențiu că va ajunge băiatul lui) și să te mai cheme pe deasupra și Romeo, e tot ce poate visa cineva mai frumos... Și femeile adoră numele acesta...

Cu toate astea, un gînd cicălitor turbură visul frumos al domnului Laurențiu... Și gîndul zicea așa : „Bun ! Romeo e un nume frumos pentru un tînăr... Dar fiul tău va îmbătrîni și el odată, și-atunci, ia gîndește-te... «Coane Romeo», «Nea Romeo»... Trebuie să găsești fiului tău un nume bun pentru toate vîrstele..."

Domnul Laurențiu recunoștea că avea mare dreptate, gîndul cicălitor... Totuși, Romeo îi plăcea pentru băiat...

Rămînea însă Julietta, pentru fetiță... Frumos nume, nimic de zis, însă vulgar... Parcă auzea pe toată lumea întrebîndu-i odrasla : „Sînteți rudă cu fotograful ?" Ori, asta nu se putea accepta... Numele fetei lui să fie o firmă banală de atelier fotografic !... Și altă pereche își făcuse loc...

ANTONIU ȘI CLEOPATRA

Frumoase nume amîndouă și potrivite... Dar numele împăratului senzual putea degenera în Antonică, nume de maimuțoi, prezentat în bîlciuri drept „distracția părinților, bucuria copiilor".

Iar Cleopatra e nume de preoteasă de țară, care își transformă salba de la gît în dinți de aur și poartă la horă pantofi de lac și ciorapi albi de muslină...

O săptămînă întreagă ținu defilarea perechilor de nume. Nemulțumit, pretențios, nedecis, amicul meu Laurențiu se hotărîse să ceară și sfatul altora...

Foarte bucuroase de această atenție specială, rudele propuseseră numele lor favorite...

Astfel, un unchi — veteran de la 77 — susținu mortiș ca cei doi prunci să se numească „Smîrdan" și „Plevna" sau „Vidinel" și „Rahova" sau și mai bine „Carol și Neatîrnarea".

Un alt unchi, colonel activ, presupuse o serie de nume mai impunătoare : „Trianon și Cireșica".

Trianon, în amintirea păcii semnate acolo, iar Cireșica, în memoria marii bătălii de la Cireșoaia, în cursul căreia chipiul său fusese grav rănit de un glonț inamic.

Și după o noapte de insomnie — în timpul căreia, în mintea crispată de amintiri a colonelului, trecuseră toate numele masculine și feminine de localități, bătălii, eroi și evenimente din timpul războiului mondial — propuse domnului Laurențiu două nume care nu mai puteau lăsa nimic de dorit...

Jiul, pentru băiat și Ecaterina Teodoroiu pentru fată.

În furia combinațiilor sale, riguros și lăudabil patriotice, colonelul nu-și dăduse seama că Ecaterina Teodoroiu era prea mult pentru o fetiță care avea să poarte obligatoriu și numele tatălui său... Nu se dăduse, totuși, bătut și rectificase scăparea din vedere... Teodoroiu, băiatul și Ecaterina, fata.

O mătușă a amicului meu Laurențiu, domnișoară bătrînă, propusese roșindu-se în obraji : Abelard și Heloïse, iar socrul lui Laurențiu — membru marcant al partidului național-țărănesc — susținea ca să se dea copiilor numele de Mihalache și Secerica.

Urmară apoi diferite alte propuneri, de la prieteni și rude mai îndepărtate și, totuși, domnul Laurențiu nu se putu fixa...

Pentru copiii lui dorea cu totul altceva. În marea lui dragoste de părinte găsea că nici un nume nu se potrivește destul și nu merită cinstea de a fi purtat de către divinizații lui sugaci...

Botezul se amîna din cauza lipsei de inspirație a familiei și în special a domnului Laurențiu, care nu erau în stare să găsească nume copiilor...

Iată însă că într-o zi, pe cînd Laurențiu se apropia-se în vîrful picioarelor de leagănul comun al celor doi gemeni, se petrecu un fapt important și hotărîtor în privința numelui celor doi nebotezați.

Copiii erau desfășați, goi aproape, amestecîndu-și trupurile mici și tandre printre scutecele albe și pernele moi...

Băiatul întindea mîinile să apuce pe surioara lui de talie... Mai puternic decît ea, izbutise s-o prindă în mînuțele lui fragede și cu căpșorul zburlit se ghemuia victorios în pîntecele ei.

Fetița se zbătea să scape din strînsoare și cum puterile ei mici nu-i ajutau la nimic, a recurs la o stratagemă...

Apucă în mîini părul fratelui agresor și, crispîndu-și degetele, începu să tragă din toate puterile...

Biruit de durere, voinicosul începu să urle. Fetița scăpă astfel de ghearele lui. Un zîmbet știrb de adîncă satisfacție i se întinse pe guriță, și într-un gîngurit triumfător se adresă — sonor și indescifrabil — tatălui, care urmărise scena cu interes și voluptate :

— Dalila !... răcni plin de bucurie domnul Laurențiu... Bravo, fata tatei !... Tu singură ți-ai găsit numele. Tu ai fost mai deșteaptă decît noi toți, și luînd în brațe băiatul, care — încetînd să mai plîngă, își lăsase supărat buza în jos — îl alintă...

— Samson !... Lasă, puiul tatii, că te tund eu pe tine ca să nu mai aibă Dalilele de ce te trage...

De-atunci, copiii d-lui Laurențiu se numesc și se vor numi fără îndoială toată viața, Samson și Dalila.

Pentru un moment însă, în afectuoasa ei inconștiență istorică, doica care le dă lapte și rădăcină de micșunea, i-a alintit diminutiv și tandru : Samsonel și Dalilița.

POST-RESTANT

Cda. 5610 coala 23

SCUMPA MEA PRIETENĂ,

Deși sînt complet distrusă sufletește de nervi și ghinion în viață și care, tu, ca singura mea prietenă de veci, vei rămîne absolut electrocutată, cînd vei afla ce-am pățit — dar însă, ceapă tot nu tai, nici moartă — mirosul acestui produs agrotehnic efectuîndu-mi imediat migrene în tot corpul și palpitații la stomac — și deci, cum îți spun, miercurea trecută pe la 11 dimineața, cînd ne-am deșteptat din primul somn, văd că începe să mă mănînce palma stîngă, chiar pe linia vieții, colț cu norocului, dar într-un mod atît de ocult — încît a trebuit să mă scarpin în palmă cu peria de cap, pe care o am de la o soră a mamei, de sîrmă și — foarte veselă, din cauza acestui semn ceresc — după ce m-am pansat, la mîncărime, cu puțin spirt, pe care îl aveam de la un curtezan de al meu denaturat, așa că — fiind absolut sigură că, dacă te mănîncă palma stîngă de dimineață, iei bani pe drum de seară — mi-am zis că singura posibilitate pentru a intra în posesiunea acestei sume, este să joc atît la loto cît și la pronosport, drept care m-am împrumutat de la mama de douăzeci de lei și intrînd în primul debit care mi-a ieșit în drum, pe mîna stîngă unde mă și mînca am extras, pentru loto, de zece lei, cinci formații a cîte trei numere, glumind cu debitantul ; din traistă și de ceilalți zece lei am completat cinci biografii pentru pronosport și în timp ce le scriam, mă mînca atît de rău în palmă, încît a trebuit să mă scar-

pin cu fermoarul poșetei pe care o am de la o altă soră a mamei, de piele de porc veritabil, făcută dintr-un geamantan vechi, care făcuse viermi la colțuri, după ce s-a întors tanti Mița din voiajul de *nos* în cămară și îl lăsase să putrezească acolo, de cînd s-a divorțat de nenea Nicu căci avea igrasie peste tot și chițorani fiind cu pimnița dedesubt și l-a prins c-o profesoară de Botează — care da lecții particulare de pian, la un hotel în inexprimabili din Pitești — și cred că îți închipuiești cu ce emoție vertiginoasă am început să aștept rezultatul tragerilor, iar a doua zi, tot pe la 12 dimineața, cînd m-am deșteptat din primul somn, văd că începe să mă mănînce și palma dreaptă pe toată suprafața ei pătrată, afară de linia inteligenței, pe care — la această mînă — n-o posed, avînd-o absentă din naștere, de la vîrsta de cinci ani, cînd am luat tuse măgărească de la un curcan din curte, cu complicații la rinichi, iar mama, auzind de acest nou fenomen care mi s-a produs, s-a făcul albă la față și mi-a spus : „Dezido, mamă ! Te-a văzut norocul orb și deci îți mai dau o sută de lei să-i joci“ astfel că, în zece minute, eram înapoi acasă, cu buletinele în mînă ca să mi le afume mama cu păr de vecin, căci era chiar să-i dea și în cap domnul Pișlică, vecinul nostru, cu găleata de îngrășăminte chimice, pe care o avea în mînă, cînd mama i le-a smuls din chelie, peste palan, și după ce mi le-a afumat pe toate, m-am dus în odaia mea, și tocmai cînd să-mi transpun un capod mai subțire pe mine, odată simt că începe să mă mănînce tot organismul din gardirop și mai ales coloana vertebrală din spate, unde — neputînd ajunge ca să mă scarpin am chemat-o pe mama din grădină, să mă scarpine dînsa și cînd a auzit una ca asta, a început să se închine și mi-a spus : „Trebuie să fii nebună, Dezido mamă. Cum o să-ți scarpin norocul de pe corp, tocmai acum cînd s-a apropiat de tine ? Fii fată cultă, ce dracu' și rabdă, că ne umplem, fără să te scarpini de bani, ascultă-mă pe mine, care — la explicația semnelor și la tălmăcirea viselor — sînt cel mai mare aroscop din raion“ — și recunoscînd că dînsa are perfectă dreptate, am început să rabd, chinuindu-mă ca o martiră, căci — chiar dacă aș fi vrut să mă scarpin, tot n-aș fi putut,

fiindcă nici mîinile nu-mi ajungeau pînă la spate și nici spatele pînă la mîini, ca să mă pot scărpina reciproc și acest calvar a durat pînă în ziua de vineri seara, cînd — în sfîrșit — bunul Dumnezeu s-a milostivit de mine ușurîndu-mă de chinuri și dîndu-mi în contra-schimb prima lovitură de grație, dintre cele mai cumplite ce s-a dat, vreodată, unei ființe omenești în orișicare ev mediu sau antichitate din țară sau din străinătate — inchiziția romană sau Jeana Drac — fiind niște fleacuri față de trăsnetele care m-a magnetizat, pe mine — primul, corentîndu-mă pe jumătate, vineri seara, cînd nu mi-a ieșit nici un număr la loto și — al doilea — incinerîndu-mă complet duminică seara, cînd mi-a ieșit numai un singur meci, la pronoscop — și ăla unu — astfel că, de atunci și pînă acuma, am fost atît de distrusă încît n-am avut nici măcar puterea să-ți scriu, — ca să afli și tu cea mai clasică tragedie a unei vieți care mi s-a întîmplat și care nici Fosocle, nici Moliert, nici Amlet sau alții — din Franța s-au trecut aber n-au avut ei de asemenea subiecte — și dacă astăzi, am puterea ca să iau puțin tocul în mînă și să-ți scriu — este numai datorită unei găini care cîntă cocoșește — ceea ce fiind semn rău — mama a tăiat-o întremîndu-mă și eu puțin din conținutul ei — cu pilaf și supă cu trențe — iar, în ceea ce privește finalul acestui desnodămînt fatal află că, alantăieri, venind în vizită la noi, un văr de-al mamei, care este agent veterinar și licențiat în vaci, în Moldova — a observat că în timpul funerariilor de conversație ce le preschimbam împreună, eu mă cam scărpinam foarte insistent, pe unde îmi era posibil — ca poziție socială față de un bărbat, în timpul vizitei pe care ne-o făcea — atît pe spate cît și în palme — și atunci, mi-a făcut o mică consultație la încheieturi, constatînd de la prima vizionare că această mîncărime nu este nici pe departe un fenomen ceresc, ci este — pur și simplu — un caz de rîie porcină, oferindu-ne chiar să-i sară ochii din cap dacă n-o fi așa, el fiind foarte diagnostic în meseria sa și nu există animal căreia să nu i-o cunoască imediat și deci eu n-am putut să iau acest flagel, decît numai prin telefon, de la o familie din Pitești cu care am vorbit ceva interurban cu nevastă-sa — și care,

abia acum îmi dau seama, că această criminală se scărpina chiar și cu limba de receptor, în timpul conversației cu mine — și deci o avea cronică, din familie — și nicidecum cepeleagă, cum mi-am închipuit că este la dicțiune și îmi pare rău că trebuie să termin atît de repede, dar trebuie să mă duc la mine în odaie spre a mă scărpina puțin mai complet că nu mai pot, și să n-ai nici o grijă — în ceea ce te privește — nefiind grafologic, ci numai prin telefon sau viu grai, — plus că înainte să-ți scriu m-am dezinfectat pe mîini cu „Vleminsky", care este cea mai bună apă de colonie — ca marcă mondială de efect — contra rîiei, dînd rezultate de vindecare totală chiar și la oi sau alte ființe domestice cu lînă, care este cea mai grea epidermă de scos din ea, cînd li se încuibă, în textile.

Te sărută dulce, că nu mai pot de mîncărime, a ta prietenă de veci,

Dezida.

DECLARAȚIUNE

Subsemnatul Gherasim Teofilescu, de profesiune enoriaș al Sfintei Biserici Sfinții Ion, Grigore și Ioan, căci mijloacele din care trăiesc nu privește pe nimeni de la cine am moștenit-o, iar calomniile care s-au produs asupra mea timp de douăzeci și mai bine de ani că aș fi avut oareșcari relațiuni cu defuncta Eleonora Simionachidichidopol, în etate de 72 de ani, că mai mult n-a vrut să împlinească pînă la vîrsta de 91 la care a decedat lăsîndu-mi mie întreaga sa avere pentru serviciile pe care i le-am adus ca băiat tînăr de douăzeci de ani cît aveam cînd m-am angajat la dînsa precum și pentru toate îngrijirile ce i le-am asortat în acest interval de secol, căci așa e gura lumii și nu-l mai spală nici apa oricărui lichid ca Dunăre sau alte mări curgătoare, fiindcă invidia acestor semeni ai noștri este cel mai mîrșav sentiment care îți poate face rău din senin, încît poate merge chiar și pînă la acest denunț că adică nu mi-am dat zăpada jos de pe casă și din cauza culpei mele de vină i-a căzut dumnealui în cap și și-a fracturat piciorul ca să-mi ceară mie daune morale și să-i plătesc o avere că zice că mi-a rămas destul de la joimărița cu care am trăit, că mai bine îi cădea zăpada în gură să i-o astupe în mod solidar cu nevastă-sa care s-a ales numai cu geanta vărsată pe gheață și capul puțin spart sub tocă că i-a intrat acul din cauza presiunii de zăpadă și bani de unde era să aibă ea în geantă și cum nu s-au

mai găsit în zăpadă cînd i-a adunat de pe jos iar această declarație este numai ca să-mi ceară mie despăgubiri plus celelalte daune ce le-a pretins la procesul care zice că mi-l face, că eu am destui bani, că d-aia mi se zice Căcălău, n-ar mai avea parte de ziua de mîine cine îmi zice și deci că pot să le dau orișice sumă mi-o cere, că am moștenit destui de la defuncta răposată, la care am fost cegă cu anul, după cum s-a exprimat față de un conglomerat de vecine, dar eu nu pot să fiu responsabil de această avalanșă de zăpadă care le-a căzut în cap de pe acoperișul bloculeţului pe care îl am și sigur că i-a lovit niţel, că n-a căzut de la un metru-doi, ci a căzut de la opt etaje, și vina este a lor că nu și-a deschis ochii cînd a văzut că vine zăpada, dar ei au stat întradins să le cadă în cap numai ca să-mi facă mie rău și să mă ducă prin judecăți spre a mă jupui de ce brumă am pus și eu deoparte după o viață întreagă de muncă și mai bine eram salahor la binale decît administrator la persoana babei care acuma tot eu trag ponoasele acestei moșteniri și deci eu nu recunosc că zăpada care le-a căzut în cap era de la blocușorul meu, ci din contră de la altă casă de peste drum după cum pot dovedi cu martorii pe care eu i-am tocmit.

Aceasta îmi este declarațiunea și nu dau nimic.

Gherasim Teofilescu

DECLARAȚIUNE VERBALĂ

Subsemnatul Irimie Aghionoaie în etate de 59 de ani și orfan de tată că mamă n-am avut, declar verbal următoarele prin faptul că eu nu posed știință de carte fiindcă am fost debil și nu m-au dat la școală și chiar dacă oi fi știind și eu acolo unele clase primare și ceva de liceu care aș putea să mă exprim cu ele, nu sînt chiar așa de prost, ca să dau ceva scris de mîna mea prin aceste poliții al căror suflet îl cunosc din frageda mea copilărie cînd cu furtul de la Sița lui Aron care eu am fost numai un modest complice și m-a anchetat de parcă eram factor principal neputînd să-mi mai întrebuințez corpul pentru a sta jos după această anchetă și a trebuit să consum de-a'npicerili prin cîrciumi căci am obiceiul de consum cam des prin aceste instituții fiind suferind de ceroză la ulcer cu certificat medical în regulă și mă privește personal ce fac ca proprietar al organismului meu, căci atît grădina de pe Grui cît și casele cu balcon ce mi-a rămas de la fratele meu mai bine le-am vîndut, decît să beau pe datorie fiind cineva în acest sens de client și firește că locuind mai mult prin aceste cîrciumi se brodește de sînt mereu martor la toate scandalurile ce se produce în astfel de localități unde omul, la un pahar de vin, își iese din cuprinsul său și îi sare smaltul înspre ziuă recurgînd la cuvinte grele și bătăi care se încorporează mai ales de către generația acelor persoane care nu știu să bea și se dedă

la fapte pe care eu nici nu vreau să le văd retrăgîndu-mă întotdeauna sub tejghea spre a fi cu spatele la eveniment sau în caz de forță majoră în alte dependințe din curte în care mă încui pînă trece cele de rigoare, eu în nici un caz nefiind lași să mă duc acasă ca alții nefiind obișnuit să dorm în cursul nopții în pat căci imi vine sau amețeală sau mă dă afară soția mea care are somnul foarte ușor și deșteptarea foarte jignitoare pentru mine, ultima dată cînd s-a întîmplat, dîndu-mi în cap cu un nepot al ei în etate de 28 de ani care locuiește la noi din lipsă de altă invitație și care fiind foarte corpolent la pumni m-a lovit din greșeală o jumătate de ceas de-a trebuit să-mi toarne pe gît o litră de rachiu de drojdie spre a-mi reveni din spaima în care căzusem în nesimțire nemaiauzind decît blestemele ei că de ce am venit mai devreme ca de obicei acasă și să mă satur să-i stric somnul și deci în privința faptului de care mă întrebați în legătură cu înjunghierea care s-a produs astă-seară la cîrciuma lui Tartacot eu n-am văzut absolut nimic, căci sîngele îmi face rău și nu pot să mă uit, dar — în orice caz — bine i-a făcut Nea Gore c-a băgat briceagul în el căci prea e al dracului de colț și Nea Vergil ăsta și eu aș fi făcut la fel, ca să se-nvețe minte și să nu mai mănînce mineral pe contul unei lumi întregi din acest oraș, drept care semnez prezenta declarație prin punerea degetului meu mic, căci cel mare cu care mă iscălesc oficial de obiceiu nu se poate întrebuința avînd sugiu din cauza unei țăndări de pahar care a exploadat cînd a-nceput scandalul și Nea Mache Altoescu a dat cu sifonul în pisică, că-i luase și ghidemul din mînă care ricoșînd în clienți mi-a produs această pagubă pentru care îl voi da în judecată dacă n-o vrea să ne înțelegem ca oamenii plătindu-mi degetul în lichid de vin. Am zis și aceasta îmi este declarația.

Irimia Aghionoaei

RAPORT CĂTRE ȘEFUL STAȚIEI PLOPENI

Azi în 16 septembrie 1936 subsemnatul Dumitru Zglăvoc, cantonier provizor la cantonul nr. 161 de pe linia ce cu onoare conduceți, am onoarea a binevoi să vă raportez următoarele fapte, cu privință la accidentul de cale ferată, petrecut lîngă acest canton, cu ocazia trecerii trenului de călători nr. 1001, aseară pe la orele zece și care toți acești porci a ieșit înaintea trenului din propria lor inițiativă, în număr de trei persoane, porci de secs bărbătesc și una persoană scroafă de secs feminin cu opt purcei de ambe secse, înțărcați, care dînșii — deși bariera era închisă și soția mea îmi ținea locul în post, eu fiind plecat, în provincie, în orașul Pitești din vecinătate spre a-mi scoate bocancii de la pingelit în interes de servici — și deși soția mea le-a făcut semnale atît cu fanionul, cît și cu gura, luîndu-i chiar la goană cu pietre — aceștia nu a vrut să se supună înjurăturilor ei și nevrînd să igzecute ordinul, a trecut pe dedesubtul barierei, lăsîndu-se pe vine în necazul ei și s-a răspîndit, cu tot coprinsul lor, pe linie tocmai în momentul care trenul 1001 venea din sex contrariu, dar spre norocul lor, fiind lună plină prin apropiere — a fost văzuți de către mecanicul trenului, care a început imediat să le șuere spre a se da la o parte de pe linie, dar însă ei n-a vrut să știe de nimic, fugind mai departe înaintea trenului și grohăind în necazul lui, astfel că trenul de călători 1001 fiind ceva mai iute de picior

decît viteza acestor porci, i-a ajuns din urmă în dreptul km 86 şi a trecut cu toată garnitura asupra lor din cauză de forţă majoră, care eu, sosind de la Piteşti la faţa locului tocmai după ce-i călcase, am constatat că numărul total al victimelor a fost de trei porci de secs masculin şi una scroafă de secs femenin, cei opt purcei fiind aruncaţi pe marginea traseului în stare de speriaţi din cauza suflului, astfel că, imediat, am procedat, împreună cu soţia mea, să dăm primele ajutoare victimelor, adunînd rămăşiţele pămînteşti ale morţilor, în coşuri şi mînînd purceii vii, acasă, cu bătul, unde am constatat că toţi opt este în afară de orice primejdie, fiind răniţi numai în suflet din cauza pierderii părinţilor săi şi după ce le-am oferit să mănînce, le-am dat şi decedaţilor toate îngrijirile la care ne-am priceput, punîndu-i la sare, fum sau cîrnaţi de mezeluri, iar pe bieţii orfani, am zis că doi să-i creştem noi, de suflet, patru să-i vindem locuitorilor din piaţa oraşului Piteşti, iar pe ceilalţi doi — o scroafă şi un băiat — să-i punem la onor dispoziţia dvs. la cuptor, adăugînd prin prezentul raport că locul unde s-a produs accidentul l-am spălat complet de sînge spre a nu face impresia urîtă la călători, cu ocazia ploii care s-a produs chiar în dimineaţa aceea şi sîntem curioşi şi noi să vedem cum o ieşi la gust sarmalele de porc tăiat de tren, că n-am mîncat niciodată, astfel că dacă se va manifesta bune şi face la gust, vă trimit şi dvs. o oală prin nevastă-mea, rugîndu-vă să binevoiţi a mi-o trimite îndărăt, fiind cea mai încăpătoare pe care o am şi ne trebuie acuma la gătit cu ocazia acestei catastrofe de cale ferată.

Cu respect şi petrecere frumoasă la tavă,
Dumitru Zglăvoc.

DECLARAŢIUNE

Subsemnatul Eftimie Plăviţescu, proprietar şi văduv din comuna Creaţa, declar următoarele cuvinte cu privire la faptele comise, dumineca trecută, de către măgarul meu, anume Costache, care i-am oferit acest nume, în onoarea naşului meu, dl. Costache Huidumă de la care l-am primit în mod de cadou, anul trecut, dumnealui avînd o mare predilecţie faţă de aceste animale de le creşte la fermă, fiind absolut lipsit de altă familie.

Or, acest măgar, pe care-l iubesc ca pe copilul meu, este o fiinţă harnică, inteligent şi fără absolut nici un viţiu, ceea ce am avut tot timpul să-l cunosc şi să-l studiez ca caracter, în acest an de zile, de cînd trăiesc cu el în cea mai mare înţelegere, nesupărîndu-mă niciodată cu nimic şi fiind foarte puţin încăpăţînat încît nici bici n-am întrebuinţat în legăturile noastre de colaborare, ci am căzut absolut de acord întotdeauna, numai prin viu grai, astfel că m-am mirat foarte mult, din partea lui, de felul cum s-a purtat cu ocazia comemorării mele de dumineca trecută, cînd am împlinit cincizeci de ani şi am avut oareşicari invitaţii la masă, transformîndu-se în chef, căci am luat-o cu drojdie la început, aceasta trăsnindu-ne din primordial şi urcîndu-se atît la creier cît şi la genunchi, iar eu am spus ca să nu schimbăm vinul la cinci după-prînz şi mai bine să bem cald, dacă nu mai e gheaţă, decît să bem negru care ne va atinge la mau, dar naşul Costache, care venise cu maia de la alt fin, a susţinut contrariul de impresia mea şi fiind

foarte prepus pe răpunere, a zis ca să aduc măgarul în sufragerie, că vrea să bea brudălşaf cu el, ceea ce n-am putut să-l refuz, căci spărgea inventarul, mîncînd sticlă pisată, fapt pentru care mi-a consumat două sticle de lampă numărul unsprezece, plus un mic vas de flori ce se afla prin împrejurimi, că uitasem să-l evacuez afară.

Neavînd cum să-l contramandez la acest gust, m-am dus în grajd şi am invitat măgarul la masă, rugîndu-l să vie în sufragerie, unde atît lăutarii cît şi ceilalţi comeseni, i-au cîntat „mulţi ani trăiască".

Naşul Costache i-a ţinut chiar o mică cuvîntare foarte frumoasă ca concepţie, despre înfrăţirea omului cu măgarii, după care i-au turnat mai multe pahare cu vin pe gît pupîndu-l pe frunte şi zicîndu-ne nouă ca să-l pupăm, în contul dumnealui, în cealaltă regiune a corpului, ceea ce am şi făcut, căci naşul Costache ne ameninţa cu lovirea unui baston ce ţinea în mînă şi toată lumea îl ştia că la chef se inervează şi dă.

Ce s-a întîmplat după aceste fapte, nu ştiu, căci mă ajunsese şi pe mine distracţia şi am adormit în bucătărie unde m-am refugiat spre a mă reculege niţel şi cînd m-am deşteptat din somn, pe la orele cinci dimineaţa, atît măgarul cît şi ceilalţi musafiri erau dispăruţi de la faţa locului.

Tocmai pe la orele trei după-prînz am fost chemat la postul de jandarmi, spre a fi confruntat cu măgarul, care se afla acolo, beat şi în stare de arest, pentru faptele care le-am aflat şi eu de la dl. şef de post, care mi-a transmis că măgarul meu, umblînd în trap pe şosea, a muşcat de urechea cu cercel pe lelea Veta, o tîmpită de la noi din comună, care cară la oameni apă contra ţuică, fiindcă aceasta s-a legat de el zicîndu-i „Ciuşi". Eu nu zic că numitul măgar a făcut frumos şi bine muşcîndu-i urechea cu cercel, dar nici dumneaei nu trebuia să-l insulte cu acest cuvînt „Ciuşi", care, la măgari, este un cuvînt de ultragiu cu lovire, mai ales că l-a văzut că este beat mort şi deci îi lipseşte majoritatea minţilor.

De asemenea n-are dreptate nici domnul Dirivişi, cîrciumarul, care a depus plîngere contra măgarului că

i-a distrus paharele de pe tejghea, lovindu-le cu coada şi i-a păscut patru şiruri de covrigi de mocinici, din perete, plus un ghiudem şi alte cereale pe care pretinde că le-a avut în prăvălie — căci dumnealui nu trebuia să-l primească în cîrciumă şi să-i dea trei ţuici pe stomacul gol, ca să rîdă cu prietenii dumnealui, de el — fiindcă este ştiut că omul la beţie nu ştie ce face şi este cel mai mare măgar.

Cu atît mai mult avea dreptul să fie în acest sens, Costache al meu, care este tot măgar şi în stare de treaz, astfel că reclamaţiile care s-au depus contra noastră, noi le respingem ca nule şi neînfundate.

Drept care semnez prezenta declaraţie numai eu singur, celălalt acuzat fiind neştiutor de carte.

Cu stimă,
Eftimie Plăviţescu

DECLARAȚIUNE

Subsemnata Didina Coșcovete de profesiune personal de servici la restaurantul „Imperial" unde mă ocup cu resortul la vase și la călcat rufele ca lenjerie la mese plus curățenia în salon că, din leafă, vai de capul meu cum o duc, fiindcă — din tron — iau numai garsonii și directorii iar noi luăm de pe jos ce măturăm astfel că mă declar despre această bătaie care s-a egzecutat în local în modul cel mai sincer că eu n-am interes nici de ăia, nici de ăilalți și intrînd să-mi fac serviciul cu mătura pe la orele cît o fi fost că nu știu, am observat la o masă toți garsonii și picolii înarmați cu sifoane plus nea albanezul paznicul de la poartă care își făcea mustața la scandal că adică pe el nu-l interesează bătaia dar avea maiul de șnițele în turul pantalonilor ca la un caz contrariu să facă abuz de el, fiindcă clienții de la masă zicea că nu plătește nimic că a fost furați la plată și le-a pus un drob de miel de patru ori drob deși ei nu erau decît trei la masă iar timbrili și remiza costă mai mult decît consumația și nu dă să-i omori că ce e aia cuver de trei ori că ei n-au cerut felul ăsta de mîncare și atunci, d. Mielu directorul, le-a esplicat că cuver este adică cu ce mănînci ca talcîmuri și farfuri și-atunci ăia a zis că dacă plătește mîncarea trebuie să-i dai și cu ce s-o mănînce că ei nu este mocofani să mănînce cu mîna și hai sictir de aici cu cuverul vostru de pungași și-atunci garsonii a spus că de ce îi înjură pe ei și după

ce s-a mai exprimat unii la alții puțin, a-nceput ofensiva și s-a bătut cu toții cam un ceas și ceva pînă a venit poliția care nu știu cu cine să ție că nu era timp să se-nțeleagă de atingere la manșetă, nici cu ăia, nici cu ăia, și atunci i-a luat pe toți la secse iar eu spălînd petele de sînge de pe jos am găsit acel portofel care uitîndu-mă în el că nu știu carte să citesc actele care era n-am văzut decît banii și neștiind ai cui este am zis, i-am găsit ai mei să fie dacă așa a fost decizia mea de noroc să-i găsesc eu și portofelul l-am vîndut la nea albanezu care se ascunsese să nu-l ia și pe el la poliție că mie nu-mi trebuia portofelul avînd poșetă, iar actele ale cui o fi fost le-am introdus în comoditate că eu am acte și mie nu-mi trebuie altele așa că de unde să le dau acuma portofelul îndărăt căci banii i-am plasat în jacheta care mi-am cumpărat-o iar actele nu pot să le mai scot de acolo și nu mă privește pe mine dacă am avut noroc să găsesc acest fapt pe jos astfel că eu nu sînt vinovată dacă am avut noroc iar dintele de aur care l-am găsit lîngă portofel nu mai pot să mi-l scot acuma că mi l-am plombat eu unde îmi lipsea unul de al meu și susțin această declarație prin punere de deget eu neștiind carte.

Cu respect și să mai poftiți pe la noi,

Didina Coșcovete

artistă ospătară că, în tinerețe, am lucrat și la local ca romancieră română cîntînd diferite romanțe dar acuma m-am răgușit la talent și m-am lăsat, din cauza etății de vîrstă.

Cda. 5610 coala 24

DOMNULE POLIȚAI,

Subsemnata Iorgovina Ducipăleanu, domiciliată în str. Fîntîna puțului nr. 28 sau 18 că s-a șters din cauza bombardamentului fiind sinistrat la țifre, de profesiune casnică că clandestină a fost ăi de mi-a scos aceste cuvinte lovindu-mă în reputație în cel mai murdar fel de a fi față de o persoană care nu le-am făcut nimic și chiar m-a insultat cu niște cuvinte foarte venerice deși acești băieți cînd i-am primit în gazdă asupra unei chirii în alimente că se găsește la exorbitant și zicea că au ei de la țară fiind veri de-al doilea și m-am bucurat la o cereală sau ceva domestic în curte sau porc crezîndu-i studenți la academia comercială și băieți de față bisericească cum mi-a spus, dar nici n-a fost de preot căci am scris în acea comună și tocmai mi s-a răspuns că așteaptă să se numească unul căci cel dinainte a demisionat apucîndu-se de afaceri pe picior că nu-i ajungea grohotișul de la enoriași și locuitorii trăiesc mult în acest sat și n-are morți deloc iar acești doi indivizi nici nu sînt din acea comună necunoscîndu-i nimeni și de la Academia Comercială unde am fost să mă interesez după furt nici nu este înscriși, astfel că eu care i-am primit ca o surioară deși ei vorbea prin cartier că sînt mai în etate ca mă-sa ceea ce eu pot să dovedesc cu populația că nu este adevărat și le-am dat odaia din față cu întreținerea completă plus lemne căldură și spălat că purta cămășile cîte o săptămînă încît

a trebuit să iau femeie la ele să frece spre a nu-mi distruge manechiurul de la mîini și le-am dat și împrumut în numerar purtîndu-mă față de ei în cel mai nobil grad pentru că dumnealor în care mi-am pus și eu nădejde de femeie cinstită să mă ducă cu diferite șpiluri sucindu-mi capul că mă ia de soție sau unul sau altul că zicea că mă trage la sorți amîndoi ca să nu se strice la prietenie și după ce m-a indus în eroare ajungînd de derizoriul lor, să-mi aducă în casă fel de fel de marcoave și ființe de chef spurcîndu-mi mobilierul ce-l am de la mama și purtîndu-se în mod foarte antisemit cu aceste lucruri pe care mi le-a distrus spre cea mai mare pagubă morală a mea iar cînd le-am atras atenția că la mine în casă nu se poate să mă pretez la așa ceva și că să se mute imediat a zis că are dreptul să stea cît vrea după legea chiriilor și că poate să se prelungească la mine pînă m-o găsi dracii și că dacă nu-mi place n-am decît să mă mut astfel că auzind aceste cuvinte ce s-a exprimat cu ele chiar în bucătărie unde mă aflam refugiată de nervi, n-am putut să-mi mai intercalez răbdarea și le-am dat cu o cratiță de apă fiartă în cap opărindu-i din greșeală pe figura feții și de frică să nu-mi facă vreun represaliu la bătaie am fugit la un vizavi de alături și m-am încuiat în tronul de mălai iar pe la orele opt seara cînd m-am întors cu vardistul acasă am găsit odaia din față furată complet plus gramafonul de pe dulapul din antreiași și alte obiecte de lenjerie de corp și covoare iar pe măsuța mea de noapte care o am la căpătîi am găsit un vas de metal cu zmalți plin de suigeneris la lichid, că adică să-și bată joc de apropoul meu adevărat, fiind un obiect de condiție socială foarte neam prost și deci vă rog să binevoiți a cerceta cazul acestor doi pungași pentru a-mi restitui îndărăt lucrurile furate căci destul mi-am deteriorat prestigiul și nervii din cauza sa.

Cu cele mai cordiale salutări de stimă și vă rog să veniți personal la cercetare.

Iorgovina Ducipăleanu

DOMNULE DIRECTOR,

În această seară căci ninge și am fost puțin în oraș spre a vedea un film și-am rămas foarte convexă sub impresia pe care mi-a reprodus-o prin subiectul său cu acea fată, care cîntînd lîngă claia de fîn, o aude un regizor de filme ce avea necesități pe acolo, fiind cu automobilul ca să caute interioare pentru mijlocul naturii tocmai cînd am intrat eu în sală și apoi ea ajunge cea mai mare vedetă și se mărită chiar cu acest regizor pe care însă îl înșală cu cel pe care îl iubise înainte și rămăsese la țară spre a paște cu acele vaci cu care cînta de dorul ei, m-am decis, în această seară, spre a deveni și eu artistă de teatru avînd această dorință demult în scop, dar însă nu s-a putut, din motive de logodnă, dar acuma am terminat și cu acest domn, prinzîndu-l la balcon chiar în seara cînd m-am dus la film, ghicind în palmă, unei fițe din localitate, dar să i-o spuie lui Mutu, că-i ghicea în palmă, căci de fapt îi ghicea la genunchi cum am văzut, cu ochii mei, cînd m-am aplecat, să-mi iau programul de jos și deci nu mai încape nici o nomenclatură despre acest fapt.

N-am nimic cu această ființă care umblă tapată la cap și cu genunchii goi, special pentru filme căci fiecare este stăpîn pe concepția lui de educație morală, căci dacă ea crede că se mărită mai repede ca mine, prin aceste mini mijloace și coniac, se-nșală amarnic, după cum i-am și spus-o, la ieșire, cînd a sărit să-l scape pe

logodnicul meu, din acele palme ce i le-am tras, ca să-mi sar inima și onoarea pe care i-am și retras-o în dreptul cofetăriei, dîndu-i cu verigheta în cap și aplicîndu-i tot disprețul meu prin spatele ce i-am întors.

Astfel că, acuma, situația mea de artistă este foarte limpede și chiar dacă vine să se împace, dau drumul la cîine și totul e în zadar, căci am noroc că vine și tata beat, fiind sîmbătă seara și nu există să fie treaz și cînd l-oi da pe mîna tatii, care nici în stare de normal nu-l poate să-l sufere, atunci o să-i vie familia să-l ridice din curte în batistă ca să se satureze de ghicit în organismul oamenilor. Așadar, să n-aveți nici o grijă că mă împac cu acest om, iar zilele acestea, viu la București, spre a vă oferi angajamentul meu ca vedetă la teatrul dumneavoastră, fiindcă acest teatru îmi place cel mai mult ca gen, număr și persoană, fiind de revistă, unde farmecele fiecăruia se vede mai bine și picioare ca ale mele nu se găsește nici în străinătate, încît și un pictor cu care am fost eu logodită mai demult și i-am pozat în stare de nud, mi-a spus: „Ah, Mimi! De cînd sînt n-am văzut picioare mai frumoase ca ale tale... Păcat că ai numai două!"

Cît privește talentul, posed și din acest articol, o cantitate suficientă pentru strictul necesar care trebuie la revistă, fiindcă am văzut eu, la turnee, că — la acest gen de spectacole și bancuri, temelia este în talentul fizic — ca forme și corp — și este știut că, în această artă, temelia este baza fundamentului, putînd fi și mută dacă ai cele de rigoare. Eu am jucat în multe piese pînă acuma, la diferite sărbători naționale, obținînd un mare succes, mai ales în Moș Ion Roată și în aia din *Cișmeaua Blanduziei* al cărui nume, nu-mi survine în acest moment, dar am fost foarte frumos desbrăcată că jucam o sclavă și am avut cel mai mare succes la băieții de la liceu dar fiindcă juca și fata directoarei și ea n-a avut succes, avînd rolul cu cele mai multe vorbe și, m-a dat afară din școală ca să se răzbune pe mine.

Am mai jucat și în altă piesă, una cu niște trandafiri, de-i vopsea unul, noaptea, cu cerneală roșie, dar acolo n-am avut cine știe ce mare succes, fiindcă aveam barbă

și nu mă vedeam, căci eu făceam pe împăratul fiind cea mai corpolentă și altistă la voce...

Căci am și o voce foarte frumoasă, care am întrebuințat-o însă mai mult la nunți și botezuri, unde mă ruga tata să cînt — cînd lua achiu — și mă aplaudau toți, cînd începea dansul.

Acesta fiind rezumatul meu, sper domnule director, că la venirea mea în București, mă veți subține și pe mine să intru pe scenă, și care vă asigur că veți fi încîntat de fizicul meu, ca talent atît dvs. personal, cît și întregul public.

Cu cele mai alese sentimente,

Mimi Ionescu.

PERSOANO SCUMPĂ !

Nimic nu este mai frumos — ca poezie și simbol sufletesc — decît o zăpadă ce se cerne din orizontul văzduhului, asupra unei metropole de provincie, cum este acest oraș în care am văzut — pentru primaș dată lumina zilei de mîine.

Sărbătorile revelionului le-am petrecut aici la frate-meu mai mic, care m-a invitat, în sofrageria noastră, pe lapoviță și un noroi pînă la genunchi, care ne-a distrus covoarele, invitații neavînd galoși că și i-a furat unii de la alții rămânînd cleptomani la picioare.

Ah ! De ce am fost atît de analfabet și n-am rămas cu tine în capitală, persoana mea scumpă și îndepărtată, spre a sărbători împreună sfîrșitul unui an care începe și care a fost cel mai bisect din lume, căci, în cursul său, am avut fericirea de a te cunoaște și a te introduce în viața mea, plecînd totuși, să mă împart, între tine și frate-meu ca un pai la doi măgari.

Apropo de Moș Gerilă, te rog să mă scuzi că nu m-am produs cu nimic în pantofii tei puși la sobă, bătînd șeaua ca să pricep eu, însă — acuma pot să-ți mărturisesc, din acest oraș, avînd coraji să-ți vorbesc sincer — că în acel moment, nu mai aveam nici un ban disponibil pentru atenție, posedînd numai vărsămîntul necesar pentru tren și nu ți-am spus acest lucru, fiindcă mi-a fost frică să nu vrei să mă împrumuți tu cu suma aferentă pentru cadou, că luaseși leafa, iar eu nu pot

primi bani de la o femeie, nici mort, fiind foarte bicefal cînd mă încăpățînez și neavînd obiceiul să mă bălăcesc în asemenea maioneză. De aceea, am preferat mai bine să-ți iau cu împrumut, din poșetă, un mic Bălcescu, așa că te rog să fii bună și să nu cauți această sută de lei, hoțul fiind Pompilică al tău pe care să ai să-i iei de la mine.

Dar, astea sînt mofturi de care vom rîde la București, cînd te voi relua iarăși din nou în antebrațele mele...

„Știi tu cînd te țineam pe brațe
Și îți juram amor, știi tu ?
Acele clipe, clasa-ntîia
Tu le-ai uitat, dar mandea nu !"

căci nu poți să uiți așa ceva, care marele scriitor Pier Loto, a fost un simigiu față de corpul tău ca cadână și mișcări tropicale.

Despre mine, ce-aș putea să-ți mai spun ? Acasă, am găsit pe toți ai mei fericiți că mă vede și, frate-meu, m-a sărutat chiar pe servietă c-o țineam în dinți să-mi extrag mănușile. Nu mai vorbesc de cumnată-mea care — găsindu-mi în porfei, fotografia ta — mi-a spus, ea fiind foarte umoristică : „Mișto baldîră, cumnate ! Unde ai găsit-o ?" Așa că îți închipuiești și tu cît am rîs de această gafă pe care a făcut-o fără să vrea, după care a urmat sărbătorile de iarnă ale Crăciunului, pe care le-am trăit cu gîndul numai la tine căci am tăiat purcica și din cauză de supraalimentație, mi-a fost rău la ficat, netrecîndu-mi decît cu piftii, ca aliment de regim și mai ușor.

Revelionul l-am făcut, aseară, tot la noi acasă căci este loc mai mult și cu contribuție, fiind în total, douăzeci de persoane, plus căruciorul lui nenea Lache care este paralizat cu picioarele dar cu mîinile se servește foarte bine, mîncînd de parcă ar avea patru și, la plăcinta cu bilete, am rîs de ne-am prăpădit de ce mi-a ieșit mie la răvași, în mere, și pe care ți-l transmit spre a rîde și tu :

„Dacă crezi tu că iubita
Te iubește cu-al său foc
Însemnează că, amice,
Ești un mare dobitoc."

Deși știu că aceste cuvinte este de glumă și neverosimile cu realitatea, totuși să știi, persoano scumpă, că mi s-a camuflat un ghimpe în inimă și mi-am adus aminte instantaneu, de acel văr pe care l-am găsit la tine cînd am intrat pe din dos, zicînd că a venit cu delegație de la servici din Moldova, pentru a lua niște prafuri contra dăunătorilor. Sînt sigur, draga mea persoană, că atît vărul cît și dăunătorii, putea fi în interes de servici. Dar mă întreb acuma din cauza acestui răvași, cum de venise el, tocmai din Moldova, în pijama și ce căuta el la tine, cînd îmi spusesești că nu ești acasă, avînd ore suplimentare la birou ? Și de ce era murdar de roșu pe gură ?

Vezi tu scumpa mea persoană, eu n-aș vrea să intru la idei din cauza acestor dăunători, și deci mai bine termin, căci aducîndu-mă pe linia acestor supozitoare, pot ajunge la idei de crimă și pedeapsă, ceea ce nu pot face înainte de a mă convinge de adevărul realității, așa că, te rog a-mi trimite de urgență, actul de naștere al vărului tău, copie după delegația sa din Moldova, precum și o adeverință că — în această localitate — există dăunători, în materie de gelozie eu fiind foarte antirabic și turbat.

Al tău complect distrus,
Pompilică

IUBITĂ COANĂ MATILDO,

Următor celor consfințite împreună, cînd ți-am promis cele ce ți-am făgăduit — de îndată ce am reajuns la București — mă și grăbesc a vă scri, cele ce urmează, cu privire la faptul de comision ce m-am obligat să-l întreprind, pentru dumneata, căci una e coana Matilda din refugiu, ca simpatie de persoană și suflet interlop.

Mulțumesc lui Dumnezeu, casa dumitale ce m-am dus să vizitez, după bombardamentul din 27 august corent, executat de nemți — ca măgari și avioane știucas — am găsit-o în foarte bună stare — față de alte ruine — limitrofe dimprejur.

Pot să vă spun chiar, ca să vezi cum se minte, ca zvonuri și alarmiști că, apucîndu-mă ora înaintată la interval de vizită, am dormit chiar în noaptea aceea, la dumneata acasă, în antreiași, ajutîndu-mă cu umbrela deschisă, din cauza ploii, ceea ce în dormitor era mai rizicat, aflîndu-se în stare de inundație și locuit de diferite broaște ce s-a acumulat acolo din cauza evenimentelor — fapt ce nu este în salon, căci, acolo ne mai fiind plafonul tavanului, locul este foarte zvîntat, din motiv de soare care îl usucă imediat ce prinde puțin noroi pe jos, sau acaparează oarecare momente de igrasie sau bureți.

Cît privește pe conul Tăchiță, simpaticul dv. răposat, ce ne-am distrat așa de bine, în refugiu, cînd îl chemam la spiritism, se poate bucura — Dumnezeu

să-l ierte — că biroul său a scăpat neatins de incendiu care s-a declarat tocmai în sufragerie și numai prin propagandă, din lipsă de apă, căci era încuiat la baie — abia a putut ajunge pînă în dreptul bibliotecii, fiind foarte localizat de celelalte odăi, pe care a trebuit mai întîi să le consume și apoi să avanseze înainte.

Datorită acestei șanse a norocului, focul n-a distrus decît toate cărțile din bibliotecă, lemnăria de nuc și geamurile de cristal — restul rămînînd absolut intact, după cum scrie și în declarația servitoarei dvs., Lina, dată la circa 31 de poliție, cu ocazia cînd aceste obiecte s-au furat într-un mod neindentificat pînă în prezent.

Așa că, dacă mai chemați pe conul Tăchiță, la spiritism, îi puteți spune, că a avut noroc să trăiască spre a și le vedea scăpate de catastrofa ce le-a flagelat.

În cămară, care a fost și dînsa puțin sinistrată de o bombă căzută între borcanele de dulceață și lădițele de zahăr, s-au mai găsit o mulțime de provizii, între care și o cutie de pioneze neatinsă, căci se poate spăla de rugină cu o soluție de amoniac, amestecat cu alt produs al cărui nume îmi scapă — prin motivul că nu l-am ținut minte niciodată, dar tot ce pot să spun este că acest lichid, se află foarte otrăvitor și toxic, între care se pune și eticheta cu cap de craniu pe sticluță — fiind în pericol de moarte dacă-l bei, prin faptul că, odată dispersat în corp, degajează electricitate și corentează organismul pe dinăuntru, în sensul că după aia nu mai scapi de la un deces absolut mortal.

S-au găsit de asemenea, de către numita Lină, o mulțime de alte mobile, ce s-au pus toate bine, cum este, de exemplu, cursa de șoareci, cu slănina salvată în ea, una cheie de la armoal sau poate de la alt obiect, trei oale de bucătărie în bună stare și una de noapte pentru gătit, una periuță de dinți pentru făcut ghetele cu cremă dar nu se mai cunoaște pozitiv dacă pentru cremă neagră sau galbenă, din cauza părului absent, una dormeză de piele, absolut nouă, ce a fost predată vecinului de la nr. 36, fiind aruncată la dvs., în casă, din cauza suflului, una bilă table, puțin crăpată, dar se poate repara înlocuindu-se cu alta, precum și cinci monezi de aur, foarte antice, asupra cărora sînt în contro-

versă de cultură cu servitoarea dvs., Lina, care susține că, numitele antice, ar fi de fapt niște nasturi de manta, de la un fleort al său ce și-o uitase în bucătărie cînd a sunat alarma în neglijeu și s-a evacuat în adăpost numai în lenjerie de corp.

Veranda de la marchiza de cristal, de la intrarea din față este și ea în bună stare și se poate semăna imediat, pe molozul care a căzut deasupra, cuiburi de cartofi sau alte alimente, nemai fiind nevoie să fie săpată. Cred că s-ar putea pune și orez, din cauza apei care curge din imobil, terenul ei fiind foarte mlăștinos. Singurul lucru care s-a deteriorat mai serios și de care îmi pare foarte rău, este numai piticul de ipsos din grădină, care a fost lovit de o schijă, tocmai în lulea, astfel că în acest moment s-a lăsat de fumat.

În speranța că mi-am îndeplinit cu sfințenie promisiunea făcută înainte de plecare, te rog să primești, iubită coană Matildo, cele mai acute sărutări de mîini și asigurarea suvenirului cel mai frumos ce-l păstrez din privința simpaticei dumitale persoane de refugiu...

Cu toată stima,
Eracle Vespasianescu
— pensionar —

DECLARAȚIUNE

Subsemnatul Tuță G. Vasile, de profesiune pe picior căci alta nu mai pot să ocup fiind epurat din închisoare, acum trei săptămîni, după ce mi-am isprăvit-o toată, pentru furt care n-a fost adevărat, deși m-a prăjit cu mai mult decît vrăjea codul, pe baza faptului că dacă ai greșit și-ai luat o dată, p-ormă toată viața, cînd pui mîna, ești recidivist și îți mai dă și de la ei, — declar următoarele fapte cu privință la accidentul de bătaie care l-am săvîrșit ieri-seară, în localul de cîrciumă parșivă a domnului Petre Nițoescu, zis și Găoace, căci de la el a început, căci mie nu-mi place să poreclesc pe nimeni fiindcă de-aia omul are numele său de botez să-i zici pe el și să nu te exprimi prin poreclă, căci acest mod poate să te inerveze și să-l cafteși ca legitimă apărare precum a fost și cazul despre care sînt comportat acuma la poliție, unde declar că nu am fost bătut pînă în prezent ci numai înjurat, într-un mod foarte civilizat, de lucruri particulare sau bisericești și nicidecum de familie sau mamă care așa ceva eu nici nu pot să sufăr, neavînd nici un fel de familie sau părinți și prin urmare trebuie să mi-o respect, căci am și eu trei clase de gimnaziu și-am învățat la fizică și la română, că omul este un ce care înainte de toate sau respectă pe aproapele său, sau rămîne corigent și dă la toamnă.

Iată acum cum a decurs faptele în mod cronometric și să n-am parte de cine mă judecă, dacă mînț un cu-

vînt, sau caut a induce în eroare justiția despre care am cel mai mare respect, căci totdeauna ce mi-a dat, mi-a dat pe drept, prin faptul că putea să-mi dea cît vrea neavînd avocat care să mă apare, căci or cu avocat, or fără dumnealui, tot aia e, neștiind nimic decît să-ți ia onoral și plus că eu am fost prins, în ambele trei rînduri, cu obiecte asupra mea, și nu era să zic că a ieșit mama din cavoul familiei să mi le dea, cînd eu nici n-am mamă și mi-e imposibil să mint, fiind un caracter foarte corect și chiar dacă am furat cîte ceva, am furat cu milă și absolut nesimțit de nimeni, ca să nu-i deranjez din somn și din trei rînduri de haine, am lăsat unul ca să aibă cu ce se îmbrăca cînd se duce să reclame la poliție, iar din bijuterii, să fiu al mamii, dacă am luat vreodată verighetele sau articolele de copil mic, eu avînd cele mai sincere păreri despre înmulțirea oamenilor pe cale de concubinaj în familie, căci aceasta este baza lumii și nu aiurea în tramvai și fără buletin de populație, astfel că intrînd în cîrciumă dl. Drulea de la Primărie, supranumit și vas de noapte, căci pe numele cel oficial nu pot să mă exprim aici, de cînd i-a dat nevastă-sa cu porecla în cap, de sfîntul Constantin și Elena, cînd l-a prins la cumnata lui Boboc de Rață, și i-a făcut sfeștania cu inventarul din odaie, cînd a venit acasă mirosind a odicolon și cu garoafă la butonieră — s-a agățat de mine adresîndu-mi-se cu porecla pe care o posed și care nu permit absolut la nimeni să mi-o zică, căci am nume de botez, Vasile de la nașul meu și nici decum acel cuvînt care nici aicea nu-l scriu că mă inervez și rup hîrtia și-atunci i-am zis că de ce se leagă de mine, după care cuvînt el mi-a răspuns iarăși tot prin poreclă, zicînd-o de mai multe ori la rînd, astfel că mi-am pierdut echilibrul și m-am repezit la el, dîndu-i numai o singură palmă și cu masa în cap, pînă cînd au intervenit ceilalți locuitori din cîrciumă și l-au salvat de pe jos pe care îi citez ca martori, să jure dacă nu am fost eu poreclit și deci m-am opus prin legitimă apărare, cu masa, care poate fi orișicînd chemată de față, ca să spuie dacă mint. Numiții martori sînt următoarele persoane, domiciliate acasă la ei și anume : Gulie, Tîrlică, Alifie, Clipici, Zbanț, Pișlică, Birșa, Baboi, Măgăreață, Mutu,

Coviltir, Radu lu Anghel, Brambureală, Clenci, Mălai-Mare, Ombea, Cioacă, Colțoaia, Fedeleș și alții al căror nume îmi scapă din memorizare și care va declara, în caz de procest, că eu n-am poreclit pe nimeni în viața mea și atunci ca ce, alții pe mine.

Cu stimă,
Tuță G. Vasile

DECLARAȚIUNE

Subsemnatul Ghiță Grămăjoiu, de religia mea socială, mic mijlocaș din comuna Rîpele, dar nu este just de a fi distrus cu asemenea cuvinte grele căci nu mai posed, ca avere momentală, decît 5 pogoane și 3 prăjini, căci averea cealaltă am avut eu grijă și am trecut-o din vreme pe numele fetii mele Florica, pe care o am jumătate în comuna Dealurile, restul de trei prăjini din ea avîndu-le la locuința mea, pentru uzul casei, ca agricultură și zarzavat — și nu este adevărat pe cum că, eu, aș fi un reacțional, cunoscut, în comună, contra regimului — acestea fiind numai cuvinte murdare, scoase de dușmani spre a mă altera în viață. Cît despre unii care zice despre mine că așa și pe dincolo că aș avea un caracter foarte suspect este altă minciună sfruntată, căci o lume întreagă care mă cunoaște știe și poate să jure, că eu n-am avut, în viața mea, nici un fel de caracter, nici suspect și de nici un fel de altă natură a vieții, așa că și aceste cuvinte uzuale, n-a fost decît intrigi supraomenești, băgate contra mea, de anumiți măgari din comună cu care am convietuit o viață întreagă împreună, ca frații, da ei, fiind întotdeauna invidioși pe mine, fiindcă eu am fost mult mai presus decît ei. Dar, revenind din nou, asupra faptului de țuică, pentru care am fost chemat aici, la miliția economică, spre a da o declarație în legătură cu acest produs — declar că, nici acest lucru, nu este adevărat, — eu, neavînd apsolut

nici un fel de vină, în privința acestui lichid clandestin, cu care am fost surprins, asupra mea, în localitatea orașului Pitești. Iată cum au fost faptele în realitatea cu care s-au petrecut, în mod apsolut cronometric și suprem.

Plecînd de-acasă, după unele treburi, în localitatea orașului Pitești, m-am gîndit să iau cu mine, și puțină țuică, pentru uzufructul meu personal, la drum, fiind grav suferind de ficat și știind că — numai cu acest lichid — îmi trece durerea, dacă mă zdruncin, în tren și m-apucă printre stații — fiindu-mi suficient numai un gît-două, sau chiar mai multe — după cum e și durerea sau distanța dintre aceste stații — astfel că, din această țuică, n-aveam cu mine decît strictul necesar, ca doctorie, și care să tot fi fost, maximus trei deca, în două mici damigene familiare și care, această țuică, nu a fost sustrasă — după cum văd că mi-au ieșit unele vorbe pe aici — din cota pe care trebuia s-o predau la stat — ci, din contra — o aveam provenită, numai din cîteva mici plocoane ce mi-au fost oferite — ca cadou de atenție — de la diferiți fini ,cuscri, nepoți și prietini, pe care îi posed ca rude și arbore ginealogic, în localitate.

Ori, punîndu-mă în tren, mi-am făcut socoteala, chiar înainte de plecare, că, dacă nu îmi va fi prea rău, la ficat și dacă, pînă la Pitești, îmi va mai prisosi din aceaste trei mici deca de țuică, să fie și să duc — mi-am zis — ce mi-o mai rămîne intact, din ele, surorii mele Veta, locuitoare și văduvă din orașul Pitești, că — săraca de ea — a băgat, pînă acum, trei bărbați cu cununie în pămînt, iar, al patrulea — un pîrlit de bărbier cu care trăiește clandestin, în prezent, putînd să-i fie chiar și mamă — de-abia se mai ține și ăsta pe picioare, ca diferență de vîrstă și amor propriu — și nu se face să viu, cu mîna goală, de la țară, mai ales că — decîteori viu — trag cu domiciliul legat la ea — și știu că are mare predilecție pentru băutură și, mai ales, pentru țuică, de la mama ei, ca origine, care s-a născut, la țară, că și tata, săracul, bea de svînta — Dumnezeu să-l odihnească c-a murit cu țoiul la gură, pînă în clipa cînd a decedat și cu ochii la tîlv, că-i scosese mama proaspătă din pivniță, ca că-l mai distreze, pînă vine popa.

Cd. 5610 coala 25

Astfel că, ducîndu-mă, de la gară, direct la domiciliul surorii mele, Veta, am aflat cu mare durere, că răposata mea surioară, murise, încetînd din viață încă de acum două luni, din cauza unui deces cu puroi pe care l-a făcut la o măsea și omorînd-o, cu zile, bărbierul cu care trăia, după cum mi-a vociferat, în mod precis, toți vecinii, căci — după ce au pus-o să facă testament, în favoarea lui, lăsîndu-i casele și salba de galbeni, care îi ajungea pînă la brîu, de-i juca Franț Iosif și cu Maria Tereza sîrba, pe burtă — cînd lua achiu — d-zeu s-o ierte — și pornea să joace sîrba-n cap — și, după ce sora-mea i-a iscălit testamentul, tîlharul de bărbier, a învățat-o să ție cîte o gură de rachiu de drojdie, la nerv, pînă îl amorțește și pe urmă s-o dea dușcă pe gît și — răposata — crezîndu-l, ca o proastă, a ținut, pînă de dimineață, 3 chile de rachiu de drojdie, la nerv, așa că nu se poate ști precis, dacă i-a amorțit întîi nervul, sau — mai întîi — a amorțit ea de veci, așa că — făcîndu-mi-se foame — din cauza acestui doliu familiar — m-am dus, în piață, să mănînc ceva, la „Birtul Popular" pe care îl ține numitul Ibric, zis și Zmalț și supranumit și Nae Măcăescu, cu pseudonimul său de familie și pe care îl cunosc încă de pe vremea cînd ținea circiumă particulară, lîngă cimitirul Sf. Gheorghe, avînd colivă proaspătă — la orice oră din zi și din noapte — plus alte fripturi și mici la grătar și făcînd parale grele de la îndurerații care se alimenta la el, după înmormîntări, cu asemenea preparate și la care, mănînc și eu, ori de cîte ori vin în localitatea orașului Pitești, că-mi place să mănînc ceva cald și cu sos mult, și cum, în momentul de față, el n-are voie, conform legii să ție băuturi spirtoase, în prăvălie, am luat la masă și l-am întrebat dacă, eu, ca client, am voie de a bea, în local, din băutura mea proprie și dînsul răspunzîndu-mi că „da" și „de ce nu", i-am oferit și lui un singur cinzec de țuică, din damigeana mea — ca să fie de sufletul soră-mi și de capul bărbierului — și, deci, nu este adevărat — după cum văd că mi-au ieșit unele vorbe pe aici — că, acest cinzec, a fost oferit, ca probă, din partea mea, spre a gusta Ibric marfa și cea mai bună dovadă, este că — după al 6-lea cinzec ce i-am oferit —

mi-a spus că țuica are un jmac la gust fiindcă au fost damigenele de gaz și ca să nu altereze și mai mult din cauza acestui buchet, s-a oferit să-mi deșerte țuica, din damigenele mele în sticle Mat, de-ale lui și să mi le ție, la umbră, sub tejghea, pînă îmi termin pifteluțele marinate, ca să nu se decoloreze de căldură, că mi le dăduse cu sos mult și mai dura, astfel că, ciucindu-se după tejghea și începînd să le deșarte cu triftorul — nici aber n-a avut că un tovarăș de la miliția economică — dodise mișcarea, de la început și se uita la el, de după colțul ferestrei din stradă, ca la cinematograf, cînd se dă filme documentare, la noi, în comună. Cît privește suma de 540 lei, pe care numitul Ibric, mi-a înmînat-o la masă, după ce a terminat cu deșertatul țuicii, adică 30 litri a 18 lei chilul, — acești bani, nu a însemnat plata țuicii pe care i-o vîndusem — cum văd că mi-au cam ieșit unele vorbe pe-aici — ci a fost numai o mică datorie, pe care avea să mi-o dea, pentru niște fîn pe care i l-am vîndut — mai de mult — ca nutreț, pentru birt.

Iar ceea ce privește afirmația tovarășului de la miliție, că — după ce a intrat în local și ne-a legitimat de buletin — eu aș fi vrut să-l mituiesc, oferindu-i o hîrtie de o sută de lei — jur pe viața răposatei mele surori și pe mormîntul bărbierului care a asasinat-o — că, această hîrtie de 100 de lei, mi s-a părut că-i căzuse dînsului, din buzunar și, eu, m-am aplecat numai să i-o ridic de pe jos și să i-o restitui îndărăt neștiind că, de fapt, îmi căzuse mie, cînd am umblat la buletin, unde aveam depuși banii de pe marfă.

Acesta fiind supremul adevăr, declar prin prezenta declarație — că nu recunosc nici una din faptele — despre care văd că mi-au ieșit unele vorbe pe aici — atît ca țuică, cît și ca șperț — eu fiind apsolut imun față de aceste zvonuri ambigene și care nu poate fi, decît tot intrigile și superstițiile dușmanilor mei din comună, care vrea să mă distrugă, atît ca om, cît și ca libertate.

Drept care semnez și supscriu prezenta declarație, cu propria mea mînă.

Niță Grămăjoiu,
complect nevinovat.

DECLARAȚIUNE

Subsemnatul Artaserse Coviltir, proprietar urban din București aleea Dospina Doamna nr. 6, declar următoarele în privința reclamației făcută contra mea de d. Octavian Găineanu în calitate de chiriaș al meu, care nu m-aș fi așteptat niciodată din partea sa să se producă cu asemenea cuvinte față de subsemnatul, plus că toate este numai minciuni false iar acest individ nu știe ce propuneri îi iese din gură, suferind de alcoolism și fiind beat încă de acum cinci ani cînd am semnat contractul cu d-sa și care nu s-a trezit nici pînă în prezent, căci n-are timp să i se dizolce maiaua, astfel că vorbește cu păcat la adresa mea după cum voi spulbera mai jos aceste fapte nefiind adevărat precum că eu i-aș fi asasinat cîinele său de rasă și două bibilici căci mă deranja cu lătratul său și îmi zicea păcat prin curte, mai întîi de toate acest cîine nefiind absolut de nici un fel de rasă și era vagabond pe stradă cînd și l-a însușit iar cele două bibilici eu știam că așa este vocea lor și nu-mi zice mie expert acel cuvînt de păcat și tot timpul n-am avut în cele mai frumoase relațiuni de prietenie cu aceste păsări de curte otrăvindu-le din greșeală și fără să vreau, căci vrînd să le dau puțin picarbonat de sodă ca să le fac un serviciu fiind cam deranjate la stomac pe scara mea din față, am greșit pachețelul din buzunar și le-am dat o mică cantitate de strignină ce-o aveam întîmplător la mine pentru trebuințele casei și după ce

moartea cîinelui a fost instantanee a ieșit soacră-sa din casă, începînd să țipe la mine că sînt criminal și o sănfund pușcăria și în timp ce eu îi explicam cum a fost faptul a ieșit și pisica sa din casă să se uite la cele două bibilici moarte, și fiind lacomă că o ținea toată ziua nemîncată a lins și ea ce mai rămăsese pe jos din corpul delicat și fiind foarte anemică și la o vîrstă înaintată că-i cădeau mustățile prin curte de bătrînețe a decedat și ea, iar porcul a murit de moarte bună căci venind și să se uite de curiozitate la aceste ființe moarte, nu l-a băgat nimeni la loc în coteț, toată familia chiriașului meu fiind ocupată să mă insulte pe mine în timp ce porcul a mușcat din cîine cu care se afla de mai multă vreme în dușmănie că-l lătra la borhot și astfel s-a intoxicat și el decedînd tocmai a doua zi iar d. Găineanu sfătuit de soacra sa a refuzat să-l îngroape și l-a tăiat pentru consum astfel că s-a îmbolnăvit cu întreaga familie, ca să se satureze să mai mănînce cadavre și nicidecum din cauza mea care n-am nici un fel de vină în acest după cum am arătat prin prezenta declarație ce mi-o însușesc cu propria mea mînă și o semnez personal și grafolog.

Artaserse Coviltir

IUBITE CONCETĂȚEAN,

Plecat de-acum patruzeci de ani din acest oraș nativ în care m-am născut, pentru a urma calea artei eterne atît de spinoasă, mă întorc iarăși îndărăt la originea din care am ieșit, pentru a spune scumpilor mei concetățeni, într-o plăcută conferință literară, ce o voi ține în fața voastră, tot ceea ce am făcut pînă astăzi pentru cultura artei poetice, atît în țară cît și în străinătate, unde am fost atît în diferite orașe cît și în Orient. Această conferință foarte frumoasă și instructivă pentru oricine chiar și copii, prin părțile de știință ce le expun, cît și prin restul pe care îl conține, va avea loc în sala cinematografului „Central" în ziua de 29 februarie (căci este un an biftec și are 29 de zile) la orele 10 a.m. dimineața, prețul biletului fiind benevol de la două sute de lei în plus. Totodată adog că, la acest vast program de artă culturală, se va citi de către autor și din operele mele poetice, ce se va vinde apoi cu prețuri benevole, d-nelor și d-nilor concetățeni, primind și numeroase premii în autografe și diferite epigrame ce se va face la cerere și absolut gratuit, costul lor fiind la discreție.

Și-acum, iată într-un scurt rezumat, biografia vieții mele, ca să se știe cine sînt și nu unul din acei impostori sau ratați, ce cutreieră orașele lor natale pentru a induce lumea în eroare cu o falsă cultură sau opere inferioare ce ne strică reputația în fața lumii întregi fiind o rușine și chiar caz de pușcărie.

Fiu al unui distins părinte anonim, fost primar, fost prefect, deputat și actualmente senator al acestui oraș, am fost crescut numai de mama mea, pentru a-mi asigura o cultură cît mai îngrijită. Astfel am urmat cursul complect al claselor primare la școala nr. 2 de băieți, care astăzi se poate mîndri cu fostul său discipol, trecînd apoi la gimnaziul „Dinicu Golescu". În clasa III-a de liceu, din cauza războiului 1916—1918, a trebuit să-mi întrerup cursurile fiind chemat a-mi face datoria pentru țară, cu gradul de caporal T.R. Erou al războiului trecut și decorat cu „Meritul Comercial" precum și alte ordine străine, am publicat primele încercări literare, în anul 1917, în orașul Iași, unde fiind mobilizat pe front, aveam un mic negoț pe strada Sărăriei care, în timpul liber, după ce închideam, îmi permitea să mă dedic artei poetice compunînd frumoase poezii patriotice și lirice ce le-am adunat în primul meu volum intitulat *Balade și Idile*, volum care a făcut mare senzație prin procesul ce l-am avut, domnii critici ai unor fițuici ordinare susținînd că acest volum ar fi fost al unui oarecare Coșbuc ce nici nu auzisem de el, după cum am și dovedit în fața justiției, arătînd că, poeziile mele, nici n-aveau de-aface cu ale acestui scrib și numai titlul fiind la fel dintr-o eroare de coincidență ce nu mi-o explic decît printr-o întîmplare de metemspicoză.

Scîrbit de aceste persecuții literare, odată cu încheierea păcii, am părăsit țara cu vaporul, fiind obligat să-mi cîștig pîinea în calitate de chelner, căci din cauza tipăririi poeziilor, pierdusem tot la bodega mea din Sărăriei, dînd chiar și faliment fraudulos, așa că trebuia să voiajez pentru a nu fi închis pe nedrept.

În aceste voiajuri și în contact cu inspirația apei de mare, am scris al doilea volum al meu intitulat *Poezii mediterane* cea mai mare din ele fiind scrise pe această apă. Neputînd publica volumul, în întregime, din cauza cheltuielilor de cost, l-am publicat în mai multe ediții, de 2—3 și chiar 4 poezii, pe care le vindeam singur admiratorilor mei de pe vapor și chiar din diferite localuri. Reîntors în scumpa mea patrie, după 15 ani de navigație, m-am stabilit în orașul Constanța în calitate de poet, oraș cu care — din economiile soției mele cu care

mă căsătorisem — am tipărit și al III-lea volum al meu de poezii, fapt care mi-a atras divorțul de soția mea, această fire, neînțelegînd fiorul artei adevărate și netrăind decît pentru un fleac de zestre ce nici nu merita a fi mîncată pentru cauza sfîntă a poeziei...

Părăsind orașul Constanța din aceste motive familiare, am organizat un turneu de festivaluri literare în întreaga țară, pentru a arăta tuturor cetățenilor ce am făcut eu pentru arta eternă, fără nici un fel de sprijin de la nimeni, ci numai prin inspirația mea personală și talentul ce mi l-a dat Creatorul. Sosind și în orașul meu de baștină nativă în care am fost născut, sper, iubite concetățean, că mă veți onora cu prezența dv. benevolă, drept care vă mulțumesc dinainte cu cea mai mare anticipație și cele dorite, adăogîndu-vă, 2 rezervate a 200 lei biletul.

Petre Delamunte și Radu Delamare
(Ambii, tot eu.)

STIMATĂ DOMNIȘOARĂ,

De fapt, florile, au înțelesul lor simetric, prin chiar culoarea pe care o obține de la natura ce le urzește concepția de viață, pentru ca — prin graiul lor surdo-mut să exprime acelor ce le primește, toate sentimentele ce se amestec în petalele lor convexe, în acel moment de mare luptă cu sine însuți, cînd te decizi a le cumpăra pentru a fi trimise acelei ființe ce te-ai hotărît a o curta, pe această cale de limbaji al florilor.

Dar în clipa în care florile este trimise, și comisionerul a dispărut din raza ta uzuală, nemaiputînd să-l rechemi îndărăt, individul este cuprins de o mare putere de regret, prin teama ce i se alcătuiește în suflet, asupra modului cum va fi primite și întrebuințate în posterior.

Dar ce-aș vrea oare să vă spun, prin aceste rînduri ce le anexez acestor modeste cinsprezece fire de lalele, a căror cifră de afaceri o spun numai ca nu cumva să-și însușească din ele comisionerul, toți acești banditi fiind înțeleși cu florarii, pentru a le revinde iarăși din nou la țigănci, care le întrebuințează pentru uzul morților sau chiar la rațe, ca alimente tocate, fiind cele mai bune pentru extirparea ouălelor din corp. Dar, în legătură cu aceste ouă, m-am gîndit și eu, în forul meu exterior, că mîine este Paștele, această sărbătoare dinainte de Cristos spre a prăznui moravurile noastre, ca dulap și iarbă verde și nu se face ca, pentru această zi, să nu mă exprim cu o mică atenție, față de persoana dv. al cărei

complex m-a cucerit, în modul cel mai acut, din seara cînd am avut plăcerea să vă cunosc în cursa ce vă transporta silueta la Ploiești, cedîndu-vă locul meu și menținîndu-mă tot drumul în picioare, spre a savura acea atingere subcutanaee a capului dv. de brațul meu și pe care n-o voi uita niciodată ca senzație de amintire și plăcere provizorie. Am vrut mai întîi să vă cumpăr un ou de ciocolată, dar însă, n-am găsit nicăieri din motive de închis și scump, așa că, din lipsă de ou, am cumpărat aceste cinsprezece fire de lalele, zise și tulipe în latina vulgară, însă mie nu-mi stă în caracter să fac caz din faptul culturii pe care o posed și n-am nevoie să mă laud cu acest bagaji de cunoștințe spre a putea crede că vreau să apar în fața dv. ca cult sau ecțetera.

Dar să nu vă mai țin de vorbă, căci poate aveți necesități ca orice ființă în preaviz de sărbătoare și n-aș vrea să vă reținde la treabă, iar, tot ceea ce vă rog, este ca, respirînd aceste modeste cincisprezece fire de lalele, să vă gîndiți un moment și-o clipă, la conturbarea celui care vi le-a trimis și anexîndu-mi prin comisioner răspunsul dv., vă rog să aveți libertatea individuală de a-mi avansa un modest randevuz, spre a ne asigura reciproc de sentimentele ce le-am obținut, sau — în caz contrariu — un „slăbește-mă domnule“ îmi ajunge pentru eternitate.

Ridic acest ou în sănătatea dv., de rață, zicîndu-vă, după datină, un modest „să-l mîncați sănătoasă“.

Al dv. admirator convins,
Diomed S.

DRAGĂ CUMNĂȚICĂ,

Vei știi despre noi că sîntem bine sănătoși iar eu și cu Pandele am fost trei zile la București, c-a fost el în interes de serviciu, ca să-l vadă un doctor, acolo unde zicea că-l supără, dar nu i-a găsit nimic, căci ai noștri de-aici tot așa i-a spus dar este altă impresie cînd te vede un doctor din București căci te costă mai scump și vede mai bine cu razele ce și cum se află prin organism, astfel că i-a zis nici să nu mai ție regim și să mănînce de toate, că slăbește la anemie, iar dacă vrea să se opereze de piatră, n-are decît, dar ei nu este de părere, că mai bine să lase să se strîngă mai multe și să le scoată odată pe toate, cînd o fi să-i scoată și rinichiul, fiindcă mai bine cu unul și bun, decît să-l ții alterat în corp și-așa că ne-am dus la restaurant și bietul Pandele a mîncat și el cu sos, de trei ori marinate și o dată chifteluțe dar cu tarhon, iar eu am luat un morun de pește, că pofteam demult și pe la noi nu se găsește de cînd cu evenimentele și cu ce-am mai luat primprejur ne-a costat douăzeci și două de mii o masă, c-a făcut Pandele socoteala la hotel, așa de curiozitate, c-am cît ne vine de una peste alta pe zi și cu nițică economie că seara am luat ceva mai ușor, ne-a ieșit la o sută de mii pe zi, dar am zis că dă-i dracului de bani, că dacă am venit la București și el a scăpat de cancer, cum ne-așteptam noi să posede, cel puțin să-și facă și el un gust și ne-am dus și la teatru, la o piesă de revistă care mi-a plăcut

foarte mult și-am rîs de Pandele că nu-și mai lua ochii de la artiste și de la vedetili din balet care era toate, despuiate pînă la nud, și după ce am ieșit de la teatru ne-am dus la o grădină de vară, de-astea de s-a deschis pe trotuar ca să luăm cîte o înghețată și-am luat o casație siciliană și Pandele un cefé closé, dar se vede treaba că n-a fost naturale, că ne-a apucat colita la stomac pe amîndoi și a trebuit să luăm birje c-a să ajungem mai iute la hotel unde noroc că avem picarbonat în valiza diplomatică și am luat fuga amîndoi, căci asta — știu de la mama săraca — este cea mai bună sulfamidă pentru stomac, mai ales cînd nu ești acasă la tine, ca să iei un ceai de ismă, sau alte preparative care te liniștește imediat.

Altceva prin București n-am mai văzut nimic că Pandele a stat în pat, pînă am plecat, căci i s-a enervat pietrele și s-a mișcat p-acolo prin rinichi și n-am putut să-l las singur la hotel și fereastra care o aveam la odaie, da tocmai în curtea hotelului, așa că n-am avut ce să văd, că ce e la ei în curte e și la noi și murdărie ca acolo n-am văzut în toată subzistența mea. De cumpărat nu mi-am cumpărat nimic, căci n-am găsit ceva de gust care să-mi placă și mai frumoase sînt la negustorii noștri plus că te mai tocmești, dar Pandele s-a insistat atîta asupra mei, că tot mi-am luat materie de o rochie, dintr-o confecție nouă care-i zice *tisu*, dar tot cîrpă e și-am și dat-o Margaretii la făcut ca să-mi iasă ceva sport de vară și copiii sînt și ei sănătoși cu toții și vă trimite cele mai sincere complimente și sărutări din partea lui Pandele.

Voi ce mai faceți și altceva ne mai avînd ce vă scrie, vă rog să primiți din partea mea această scrisoare și să ne vedem cu bine.

Vă prepup,
Mița

NEA DUMITRE,

S-o, acu era să zic, dăm ciorilor de treabă, căci sau se face și atunci pînă cînd, sau nu se face și atunci, ca ce ?

Dumneata știi foarte bine că eu nu mă preocup, la viața mea, decît de ceea ce îmi incumbă, ca branșe, de la tata, care de cînd mi-a lăsat-o — prîn faptul de peritonită cu puroi în regulă — am reînviat prăvălia, stigmatizînd vînzarea prin elanul de comerț ce i-am dat, numai prin munca mea proprie, care m-am devotat într-un mod de dimineața pînă seara acestei prăvălii, rămînînd chiar și becher din lipsă de timp spre a mă însura ca să fie și tata mulțumit, ca mort, căci n-a lăsat-o pe mîini care nu-l înțelege ca concepție de suflet despre această prăvălie. Prin acest fapt, toți banii pe care i-am cîștigat în stare de benefici, este bani cinstiți, nu cum ai spus dumneata că mă dai la speculă, dacă te mai înjur la un pahar de vin, căci, toată lumea mondială, ia doi trei lei mai mult la orice articol, pe aceste vremuri de sărăcie și nu se găsește, această sumă fiind o fraudă cît se poate de cinstită și deci, amenințările dumitale, mă lasă foarte nemuritor și cît se poate de rece.

Află prin prezenta, căci dacă ți-am dat acei bani cu împrumut și fără dobîndă, ca să compunem acea afacere cu lemne, despre care mî-ai expus că ne umplem, am făcut acest fapt, numai din respect pentru dumneatale,

ca frate mai mare a lui bietu tata şi nicidecum spre a cîştiga de la acest comerţ ce nu mă pricep, fiind chiar şi înjositor să ajung din coloniale şi delicatese, chiristigiu de lemne. Mi-am zis însă, să te ajut ca mod de caritate, deşi eu nu sînt spital sau altă persoană juridică şi e ştiut că cui îi dai, salutare nu-i mai vezi şi îţi mai auzi şi cuvinte grele precum s-a şi întîmplat, alaltăieri seară, la cîrciumă la Ţîfnă, cînd te-ai exprimat despre mine într-un mod atît de inexistent, care mă mir din partea dumitale cum ai putut aşa ceva. Dar nu aceste cuvinte înjositoare este motivul pentru care îţi notific această scrisoare — căci cine zice ăla e şi mersi asemenea pentru toate înjurăturile — dar vreau să ştiu ce se aude, în mod foarte precis despre afacerea cu lemnele de foc şi, în primordial, despre vagonul ce trebuia să-l am acasă, tăiate gata şi aduse şi care, pînă în prezent, crez că a rămas tot în pădure ca arbori fructiferi şi n-a visat, în viaţa lor, să devie lemne de foc în pivniţa mea. Începînd intemperia de frig, am neapărată nevoie de aceşti arbuşti căci am pus şi firmă la poartă că posed depozit de lemne, prin afacerea ce-am făcut cu dumneatale expunîndu-mă în mod foarte grandoman la cuvintele de depozitul mamei, ce mi le comunică persoanele ce vin să cumpere lemne şi nu am marfă lichidă.

N-am nevoie de nici un cîştig din experienţa dumitale şi păstrează-l pe tot din partea mea, dar însă doresc a-mi restitui foarte imediat suma de trei sute mii lei ce ţi-am împrumutat pentru această afacere care mă retrag din ea, prin aceste rînduri şi prefer mai bine să dorm cu plapoma în cap de frig, decît să mă spurc în consideraţia mea de comersant, prin acel vagon de surcele ce poţi să le mănînci sănătos şi te rog a trimite pe cineva să scoată şi firma, în caz contrariu punînd-o imediat pe foc.

Cu deosebită stimă, al d-tale nepot de frate care am terminat orice discuţie cu dumneatale,

Anghel G. Păunescu
„La Consum"
Coloniale şi Delicatese.

CUMNATE,

Află despre mine, că mi-ai distrus viaţa, după 33 de ani şi opt luni de căsnicie acuma, la zi-întîi, cu nepricopsitul de frate-tău şi să dea D-zeu ca răul pe care mi l-ai făcut — lăsîndu-mă pe drumuri, şi divorţată după ce mi-am mîncat tinereţele şi zestrea cu el, plus prăvăliile din faţă — să te izbească şi pe d-ta, cum m-a lovit pe mine, de rîde tot Calafatul, că aşa ceva nu s-a mai văzut, să-l prind că mă-nşeală la Bucureşti, om bătrîn ce se află, cu una, Mimicela, care, în trei zile de moravuri uşoare, cînd s-a dus la doftor să-i facă telegrafie fără fir că zicea că are piatră la vezicatoare — i-a mîncat venitul de la case pe un trimest întreg cumpărîndu-i vulpi de renar aranjaté şi plimbînd-o prin toate birturile mari unde numai remizia la garson, face mai mult decît îmi dă mie o lună pentru casă.

Dar asta n-ar fi fost nimic, dacă eu n-aş fi aflat căci atunci n-aş fi ştiut şi numai dumneata eşti de vină că te-ai amestecat şi mi-ai stricat casa de-am ajuns la o etate de vîrstă ca a mea, să mă divorţez şi să mai şi plătesc la advocaţi ca să mă fac de rîs. Dar aşa este cînd se amestecă rudele în casa altuia, că dacă nu-mi trimiteai d-ta carnea de porc care mi-ai trimis-o săptămîna trecută, nu făceam sarmale şi nu aflam adevărul fi-ar soriciul de rîs cu cine mi l-a trimes cu tot, că d-ta ştii foarte bine că de anul trecut cînd m-am operat de ce mi-am scos, la Craiova, eu am ţinut regim şi n-am mîn-

cat tocătură, sau sos sau alte preparative care cade greu la stomac, dar acuma făcînd sarmale, din carnea care mi-ai trimes-o, n-am putut să mă apțiu văzîndu-le grase și calde și cu mămăliguță și am luat și eu de gust vreo șapte-opt că erau mici și pe urmă am zis că dacă am gustat, cel puțin să mănînc cumsecade că și doctorii ăștia nu știu nimic și se contrazice unii pe alții, căci al nostru, de-aici, a spus că pot să mănînc ce vreau, chiar și cărămidă pisată, dar pe răspunderea mea. Așa că am mîncat pe răspunderea mea și n-am avut nimic la apendicita care mi-am scos-o, cînd m-am operat la Craiova, dar am avut arsuri pe piept, de credeam c-am mîncat plumb topit și-atunci mi-am zis că să iau o linguriță de picarbonat de sodă și m-am dus să caut pungulița în care-l aveam, în cutia bufetului, și cînd am găsit-o și-am băgat linguriță în pungă să iau, am văzut că nu intră, căci era o hîrtie deasupra și scoțînd hîrtia ce crezi d-ta că era hîrtia aceasta? Era o scrisoare pe care i-a scris-o lui Costică al meu, la otel, la București cînd a fost pentru vezicatoare, domnișoara Mimicela, în care îi mulțumea despre vulpi și despre tot și-l ruga să-i trimită cînd o ajunge acasă, 50.000 de lei că are o soră bolnavă și vrea să-i facă operație, că m-am mirat eu de ce Costică a trimes, cum a venit, bani la București că zicea că pentru o afacere. Or acuma știu ce fel de afacere a fost aia, căci el a ascuns scrisoarea în punga de picarbonat, care o avea la el în valiză că nu pleacă niciodată la drum fără picarbonat de sodă la el, că schimbă vinul, pe acolo unde se duce, și are acidulație la intestine. Așa că a uitat biletul acolo în picarbonat și eu l-am găsit și l-am citit și-am aflat tot și mi-am stricat viața din sarmale și din carnea d-tale de porc, căci a doua zi m-am dus la advocat și-am internat acțiune să mă divorțez, acuma la bătrînețe, după 33 de ani și opt luni la zi-ntîi, plus că a aflat și tot orașul, că nu puteam să nu spui să afle și lumea cine mi-a fost pricopsitul de Costică, care de-atunci a fugit de-acasă și s-a dus la București că zicea că l-am făcut de rușine, taman acuma înainte de deces.

Așa că de-asta ți-am scris și d-tale, cumnate, că să-ți mulțumesc de binele care mi l-ai făcut ca să ajung

acuma prin tribunale de-mi zice toată lumea madam „Picarbonat" și m-arată cu degetul. Rog pe bunul D-zeu să te răsplătească după inima mea și după fapta care ai făcut-o ca să-mi strici casa și să-mi distrugi toată configurația.

De cap să-ți fie, a dumitale după considerație,

Mândica Conovăț.

Cda. 5610 coala 26

SĂRUT MÎNA COANĂ MARE

Veți ști că, pe-aici pe la vie, ie toate bine și în regulă avînd și timp frumos că s-a mai încălzit, dar azi ninge iară, că a mieilor a fost și asta e a berzelor și s-a făcut zloată mare încît n-am putut nici la gară să mă duc, spre a vă trimite, precum mi-ați scris, ouăle proaspete pe care vi le-am strîns de o lună de zile și nici perechea de gîște, după ce le-am îngrășat, a devenit de a decedat murind amîndouă din cauza evenimentelor, că umblă prin păsări și moare toate, mai ales la noi, căci nu ne-a mai rămas decît unsprezece găini în afară de cocoș, care l-am tăiat ca să nu moară de viu și mai bine să moară tăiat plus patru curculițe cît ne-a mai rămas din optsprezece cîte aveam și plus gîștele astea două, moarte, pe care le-am mai avut din cele paisprezece ale noastre și afar de rațe care nu mai avem nici una că ie mai șubrede la boală și intervine de moare imediat. Astfel că de la ele au luat și viteii boala asta și-am zis din capul meu că mai bine să-i vînd clandestin la măcelari ceea ce am făcut că de-aia vream să vă spun și dv., că ne-a prins jandarmul și ne-a făcut proces verbal cu ștampilă și cu cuvinte urîte și a zis că dracu ne-a luat, întîi pe dv. că adică a cui ie viteii și pe urmă pe mine, că de ce m-am luat după ordinul dv. și am pus să-i tai și să-i vînz și pe nea Pendeacă măcelaru că de ce a cumpărat carne cînd știa că nu egzistă să tai, nefiind zi de speculă.

Așa că ce eram să facem și-a trebuit să-i dăm, onoraliu de șperț, dar eu na-veam cinci sute partea noastră, și nea Pendeacă a zis că o să iau de la el cînd mi-oi vedea ceafa și îmi plătește carnea la vara iepii, că l-am băgat în bucluc și atunci ce era să fac ? Am spart lacătul la pimnița spre a lua doi deca de vin și ai vinde cu două sute cincizeci de lei deca ca să plătesc, ceea ce am luat și am avut noroc că mi-a dat în gînd să sparg pimnița că alminteri curgea tot și din butia a mare de o sută și din butoiul ăl mic de cincizeci de vedre, că a fiert și a sărit cepurili, astfel că am deșertat butia de o sută în butoiul de cincizeci, umplîndu-l aproape jumătate. Aș fi pus și din butoiul de tămîioasă dar nu mai era decît drojdia și de ce să stric vinul cu drojdia cînd s-a scumpit și-a ajuns de se vinde pe vale cu 1000 și 1200 deca și cu taxele negustorului. Noroc că pelinul n-a curs tot și am mai scos vreo două damigene să vi le trimit la Cîmpulung să le aveți de Paști dar a căzut Gheorghe cu ele pe gheață că umblase la tescovină și era beat și le-a făcut zob pe amîndouă, ceea ce era să-i sparg capul cu bîta dar a avut noroc că și-l spărsese singur pe gheață și s-a infectat din ce a fost pe acolo pe jos și după ce l-a pansat sanitarul s-a făcut bine și-a murit și nevasta cînd s-a dus cu laptele la Pitești, la advocatul care îi duce ea, a aflat de Gheorghe și-a-nvățat-o să facă procest în contra dv. ca să-i plătiți cinci sute de mii de lei că Gheorghe a murit din cauza serviciului la dv. și că are trei copii și advocatul i-a spus că să-i radă lui mustața dacă nu i-o scoate banii, că hoașca are bani destui și n-o să intre cu ei în pămînt.

Așa că de-asta v-am scris ca să știți și dv. și să vă puneți advocat că eu aici am grijă de toate și vă mai rog să-mi trimitiți 1000 de lei din simbria mea, că am mare trebuință și 2506 lei să pun geamurile la casa dv. că s-a jucat de-a războiul cu ele niște draci de copii și le-a spart, taman la odaia din față, că mă miram și eu pe unde au putut să intre hoții și să fure toate lucrurile din casă, chiar și saltelele că s-a crucit și părintele Limbărea cînd a venit și-a văzut și tot părintele și-a dat cu ideea că hoții a crezut că aveți bani ascunși în sobe, pe burlane, ori pe coș și de-aia le-a dărîmat ca să-i gă-

sească şi-a zis să vă scriu să veniţi şi dv. pe aici sau să trimiteţi pe cineva.

Încolo, pe aici e toate bine şi nu se găseşte de nici unele trăind cum dă Dumnezeu ceea ce vă doresc şi dv. şi să veniţi sănătoasă, scriindu-mi şi mie o carte poştală ca să ştiu cînd veniţi ca să vă trimit o brişcă la gară, că trăsura noastră au luat-o hoţii, că şi părintele Limbărea zicea, că dacă a furat caii de ce era să lase trăsura.

Vă sărut mîna al dv. pres supus vier,

Costică Dură.

NOŢIUNE SUPERDEZIRATA

Adîncindu-mă pe latura incognoscibilului aprioric — din mănunchiul de sentimente, tendinţe şi idei, care reprezintă, fulgurant, entitatea recrudescenţei oricărui eu enigmatic — am găsit, cu sadismul lilial al culegătorului de altercaţii, scînteia efervescentă a marilor căutări, din josul cărora, insul temerar şi rebarbativ, se descătuşează, pur, cum perla din procreaţia polivalentă a sensurilor moleculare.

Ireal, spaţiul a încălecat, năzdrăvan, parcursurile şi geneza eoliană a pasiunilor sensoriale, escaladind grimazele filozofice ale ondulaţiei universale — s-a desăvîrşit, interplanetar, în exfolieri hiperbolice la picioarele tale, cum marea, înfiorările-i seismice, la picioarele abstracte ale finalităţii lichide.

Lut, idee, încrîncenare morbidă, pe culmile cizelate de crepuscul ale iluziei dinamice, spadă tumultoasă răsucită potenţial în rana floreală a confuziilor precise, cuminecătură miriapodică în pocalul circulaţiei eterne, vrej răsucit, paralel, pe coapsa caldă a marilor inadvertenţe, — gîndul acesta s-a îngemănat metaforic şi farandola calculelor infinitezimale a subjugat insul, prăbuşindu-l fatal în propria-i gestaţie.

De-aici, platitudinea dezolantă a trezirilor acre, gustul melodramatic al stelelor troznite în canini, denia sardonică a coardelor învinse şi golul apocaliptic al întrebărilor clorotice, chinuite simultan de zădărnicia elegiacă a pasiunilor incidentale.

Au murit lebedele sonore ale parcurilor idealizate în substanța medievală a turnurilor închipuite peste torente. Sîngele închizițiilor samaritene și-a închegat sigiliul prolific pe lespezile despletirilor savante. Albatroșii avîntului și-au înghițit, precum mucii, alchimia glandelor endocrine și în grandioasa înserare a simetriilor anulate, a sunat, impecabil, angelusul ispășirii vetuste.

De ce trupul tău își tîrăște căprioarele decadente în luminișul tulbure al așteptărilor panempirice ? De ce apa trăirilor stelare, îneacă, oblu, cirezile ochilor tăi ? Unde sînt mîinile tale să le lingă sarea dulce, viteii buzelor mele ? Aidoma iezii de fildeș ai surîsului tău lunar și menuetul buzelor mele le va încălzi copitele, în noaptea celei de a patra dimensiuni, precum dogoarea balaurului septentrional ghețurile calde ale fanteziei imemorabile. Au sunat tălăngile la gîtul dorințelor și melcii sînilor tăi își așteaptă țipătul secerișului. Adu-mi cănile șoldurilor pline și zbaterea subterană a potîrnichilor din tălpile tale.

Vino ! Cum fumul gheenelor paranoice, cum mitul șaradelor desprinse din templele tuturor Walpurgiilor, cum planta spre insul solar, cum șerpii înaripați spre gîtul dervișilor mei sacrosanți.

Vino ! Beduin înnoptat în irizarea Gangelui mistic și revărsat ca coralul peste punțile translucide ale rațiunei pure. Îmi voi îneca eprubetele în Sahara dăruirii tale și mă voi descompune — piatră de hotare noi — în nisipul polar al dunelor risipirii tale.

Îți cosesc livezile mîinilor, cu răstignirea sonoră a tăcerilor mele elocvente.

Camil Rodie

P.S. Telefonează la birou 3 32 27, dacă vii.

CUPRINS

Notă 5

10 7

DICȚIONARUL UMORISTIC AL LIMBII ROMÂNE . . . 159

ALE VIEȚII VALURI 213

Stăpînul naturii 215
Sinuciderea crapului lui Bill 219
Greierul 221
Imaginea 225
Drame mici 228
Un client serios 232
Durerea 237
Mariage d'amour 240
Bujorii 243
Ultimele crizanteme 254
Fără premeditare 258
Birlic 261
Veste bună 267
Ciuși 269
Boby 283
Prima femeie 287
Cinci scrisori 289
Puțină filozofie 294
Ale vieții valuri 300
Drama 303
Un prieten vechi 312
Cazonă 318
Petiția 322
Baba-oarba 332

Zbirul 336
Broasca 339
Mititei cu cimbru 343
Samsonel şi Daliluţa 348

POST-RESTANT 353

Scumpa mea prietenă 355
Declaraţiune 359
Declaraţiune verbală 361
Raport către şeful staţiei Plopeni 363
Declaraţiune 365
Declaraţiune 368
Domnule poliţai 370
Domnule director 372
Persoano scumpă ! 375
Iubită coană Matildo 378
Declaraţiune 381
Declaraţiune 384
Declaraţiune 388
Iubite concetăţean 390
Stimată domnişoară 393
Dragă cumnăţică 395
Nea Dumitre 397
Cumnate 399
Sărut mîna coană mare 402
Noţiune superdezirată 405

Lector : VICTOR IOVA
Tehnoredactor : ELENA CĂLUGĂRU

Bun de tipar : 11.VIII.1980. Coli ed. 18.17. Coli tipar 23,50

Tiparul executat sub comanda nr. 5610 la Întreprinderea poligrafică Galaţi, B-dul George Coşbuc nr. 223 A.

Republica Socialistă România